"KUZULARIN SESSİZLİĞİ" ve "HANNIBAL" YAZARI

THOMAS HARRIS

KIZIL EJDER

ALTIN KİTAPLAR

HANNIBAL LECTER İLE İLK BULUŞMA

ALTIN KİTAPLAR
YAYINEVİ

KİTABIN ORİJİNAL ADI RED DRAGON
YAYIN HAKLARI © THOMAS HARRIS
KESİM Telif Hakları Ajansı
© ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
ve TİCARET A.Ş.

**Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ ve
TİCARET A.Ş.'ye aittir.**

BASKI 2. BASIM / NİSAN 2002
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83
Bağcılar - İSTANBUL

ISBN 975 - 21 - 0235 - 2

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sok. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (0212) 513 63 65 - 526 80 12
520 62 46 - 513 65 18
Faks: (0212) 526 80 11
www.altinkitaplar.com.tr
info @altinkitaplar.com.tr

THOMAS HARRIS

KIZIL EJDER

TÜRKÇESİ

BELKIS ÇORAKÇI

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitabı:

KUZULARIN SESSİZLİĞİ

Bu kitap daha önce yayınevimiz tarafından
"SAPIK" adıyla yayınlanmıştır.

İnsan sadece gözlemlediğini görür ve
insan sadece aklında olanı gözlemler.

Alphonse Bertillon

...Merhamet insan kalbi taşır
Acıma insan yüzüne sahiptir,
Ve Aşk, insan şeklindeki Tanrı'dır,
Ve Huzur, insan giysisine bürünmüştür.

William Blake, Masumiyet Şarkıları
(İlahi Görüntü)

Zulüm insan yüreğidir,
Kıskançlık insan yüzüne sahiptir,
Korku insan şeklindeki Tanrı'dır,
Ve Gizlilik insan giysisine bürünmüştür.

İnsan giysisi Demirden Dövülmüştür,
İnsan şekli Ateş Ocağıdır,
İnsan yüzü Ateşle Dağlanmıştır,
İnsan kalbi Obur bir Devdir.

William Blake, Deneyim Şarkıları
(İlahi Görüntü)

ÖNSÖZ

Doktor Hannibal Lecter ile karşılaştığım anı size anlatmak istiyorum.

1979 kışında ailemde görülen bir hastalık sebebiyle, Mississippi Delta'daki evime geri dönüp, orada on sekiz ay kaldım. *Red Dragon* üzerinde çalışıyordum. Rich köyündeki komşum, pamuk tarlasının ortasında bulunan, tek oda genişliğindeki bir evi kullanmama izin verdi. Ve ben, genellikle geceleri orada çalıştım.

Bir roman yazmaya gördüklerinizle başlar, buna daha önce neler olduğunu ve daha sonra neler olacağını eklersiniz. Rich köyünde zor şartlar altında çalışırken, Müfettiş Will Graham'ı kurban ailenin evine girip çıkarken görebiliyordum. Bu evde yaşayan herkes ölmüştü ve müfettiş ölen ailenin hikâyesini gözden geçiriyordu. O sıralar cinayeti kimin işlediğini bilmiyordum. Bunu keşfetmek için kendimi zorladım, daha önce neler olduğunu ve daha sonra neler yaşanabileceğini anlamaya çalıştım. Will ile birlikte karanlıkta o eve, cinayetin işlendiği sahneye bakmaya gittim. Fakat onun gördüklerinden daha azını ya da daha fazlasını göremedim.

Geceleri bazen kaldığım küçük evin ışıklarını açık bırakıp, tarlalara yürüyüşe çıkardım. Uzaktan eve baktığımda onu denizin ortasındaki bir tekne gibi görürdüm ve etrafımı Delta'nın gece karanlığı kuşatmış olurdu.

Kısa süre sonra tarlalarda başıboş gezinen yarı vahşi köpek sürüsüyle dost oldum. Bunlardan bazıları tarla işçisi ailelerle sıradan bir bağ kurmuşlardı, ama çoğu zaman kendi kendilerini beslemek zorunda kalıyorlardı. Toprağın donmuş ve kuru olduğu sert kış aylarında

onlara köpek maması vermeye başladım. Bir müddet sonra haftada yirmi kilo köpek maması tüketmeye başladılar. Beni takip eden, bana eşlik eden bir sürü köpek vardı; uzun köpekler, kısa olanlar, dost olanlar ve dokunamayacağınız büyük vahşi köpekler. Geceleri tarlalarda benimle birlikte yürüyorlardı. Onları göremediğim zamanlarda, karanlıkta nefes alıp verdiklerini, etrafı kokladıklarını duyabiliyor, etrafımda olduklarını hissedebiliyordum. Kulübemde çalışırken, dışarıdaki verandada bekler ve dolunay olduğunda ulumaya başlarlardı.

Ben gece yarısı kulübemin dışında şaşkın bir halde dolaşıp, tarladaki soluma seslerini duyarken, aklım hâlâ masa lambamın ışığında, cinayet sahnesinde neler olduğunu bulmaya çalışıyordu. Bu bulanık sahnede aklıma sadece bazı hayaller, bazı olasılıklar ve bir insana ait olmayan gözbebeklerinin ayı yansıtırken ara sıra parlaması geliyordu. Bir şeyler olduğuna hiç şüphe yoktu. Bir roman yazarken hiçbir şeyi uydurmadığınızdan emin olmanız gerekir. Aslında ihtiyacınız olan her şey mevcuttur, yapmanız gereken tek şey bunları bulmaktır.

Will Graham birilerine soru sorması gerektiğini, yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bu konu üzerinde düşünmeye başlamadan çok önce, nereye gitmesi gerektiğini biliyordu. Graham'ın daha önceki bir davada ciddi derecede zarar gördüğünü biliyordum. Sahip olduğu en iyi kaynağa danışmakta isteksiz olduğunu biliyordum. O sıralar benim de aklıma her gün acı hatıralar geliyordu. Akşam olduğunda çalışırken, Graham'ın neler çektiğini anlayabiliyordum.

Akıl hastası suçluları *(Criminally Insane)* görmek üzere Baltimore Devlet Hastanesi'ne giderken ona eşlik ettim. Bu beni biraz heyecanlandırmıştı. Oraya gidip, işimize başlamadan önce, sizin de iş yaşamınızda başınıza gelmiş olması muhtemel türden bir güçlükle karşılaşmıştık. Çılgına dönmemize neden olan bu olayın kahramanı Dr. Frederick Chilton, bitmek tükenmek bilmeyen iki üç gün süresince bizi oyalamıştı.

Chilton'ı etrafında köpek dostlarımla kulübede ışıklar açıkken yalnız bırakabileceğimi ve karanlıktan ona baktığımı düşündüm. Karanlıkta görünmez olacaktım, tıpkı yarattığım karakterler bir odada benden yardım görmeden kendi kaderlerini belirlerken görünmez olduğum zamanlar gibi.

Sonunda can sıkıcı Chilton'la olan işimizi bitirdikten sonra, Graham'la birlikte *Şiddet Koğuşu*'na girdik. Çelik kapı ardımızdan gürültülü bir ses çıkararak kapandı.

Will Graham'la birlikte Dr. Lecter'ın odasının önüne gelmiştik. Graham'ın gergin olduğunu ve korktuğunu hissedebiliyordum. Dr. Lecter'ın uyuduğunu zannediyordum. Will Graham'ı gözlerini açmadan, kokusundan tanıdığında yerimde sıçradım.

Çalışırken sahip olduğum dokunulmazlıktan, Chilton ve Graham'a görünmez oluşumdan keyif alıyordum. Fakat Dr. Lecter'ın önünde huzursuzdum, doktorun beni görmediğinden emin değildim.

Graham gibi ben de Dr. Lecter'ın inceleyici bakışlarını, rahatsızlık verici ve davetsiz bulmuştum. Başınızın röntgenini çektiklerinde düşüncelerinizin kaçışması gibi. Graham'ın Dr. Lecter ile yaptığı röportaj hızlı ilerliyordu. Kenarda köşede ne varsa ve masamda en üstte ne bulunuyorsa, aceleyle bunlara not alıyordum. Bittiğinde yorgun düşmüştüm. Aklımdan bir akıl hastanesinde çıkabilecek inleme sesleri geçiyordu. Rich'teki kulübemin verandasında on üç köpek yüzleri dolunaya dönmüş, gözleri kapalı bir şekilde uluyorlardı. Birçoğu O ve U seslilerini uluyor, birkaçı onlarla beraber mırıldanıyordu.

Graham'ın Dr. Lecter ile yaptığı röportajı, anlamak ve arada parazit yapıp, söylenenlerin duyulmasını engelleyen çığlıkların etkisinden kurtulmak için yüzlerce kez gözden geçirmek zorunda kalmıştım.

Cinayetleri kimin işlediğini hâlâ bilmiyordum, fakat hayatımda ilk defa onu bulacağımızdan emindim. Ayrıca kitapta adı geçen diğer kişiler açısından bu sonucun korkunç, hatta belki de trajik olacağını biliyordum. Ve gerçekten de böyle oldu.

Yıllar sonra *Kuzuların Sessizliği*'ne başladığımda, Dr. Lecter'ın geri döneceğini bilmiyordum. *Black Sunday* (Kara Pazar)'deki Dahlia Iyad karakterini her zaman beğenmişimdir. Orada asıl karakter olan güçlü kadın gibi biriyle ilgili bir roman yazmak istemişimdir. Bu nedenle Clarice Starling ile başladığım romanın ilk iki sayfasını bitirdiğimde, onun doktoru ziyaret etmesi gerektiğini fark ettim. Clarice Starling'e gerçekten hayran olmuştum. Bununla birlikte Dr. Lecter'ın, benim bu kadınla ilgili zorlandığım konuların kolaylıkla üstesinden gelebilmesini kıskanmıştım.

Hannibal'da geçen olayları yazmaya başladığımda doktorun kendi hayatını yaşamaya başlamış olmasına şaşırmıştım. En az benim kadar siz de onun, tuhaf bir çekiciliği olduğunu düşünürdünüz.

Hannibal'ı yazmaktan, yıpranmaktan, yapmak zorunda kalacağım tercihlerden korkmuştum. Starling için endişe ediyordum. Sonunda onları bıraktım. Karakterlerin kendi başlarına hareket etmelerine izin vermelisiniz. Dr. Lecter ile Clarice Starling'in kendi yapılarına uygun biçimde olayların gidişatına hükmetmelerine izin verdim. Bu yaptığımda bir miktar nezaketin de payı var.

Bir sultanın bir zamanlar dediği gibi: "Ben şahinleri tutmuyorum, onlar benimle yaşıyorlar."

1979 kışında Baltimore Devlet Hastanesi'ne girdiğimde ve büyük madeni kapı ardımdan hızla kapandığında, koridorun sonunda beni neyin beklediği konusunda fazla fikrim yoktu. Kader çarkının kendi doğrultusunda döndüğünü çok ender fark ederiz.

T.H.

Miami, Ocak 2000

1.

Evin biraz ilerisine, okyanusa bakan bir piknik masası konmuştu. Will Graham, Crawford'u buraya oturtup eline bir bardak buzlu çay tutuşturdu.

Jack Crawford bir süre eski evin sevimli görünümünü seyretti. Üzerinde biriken tuzlar parlak ışıkta gümüş gibi parıldatıyordu tahta yapıyı. "Keşke seni Marathon'da, işten çıkarken yakalasaydım," dedi Crawford. "Bunu burada konuşmak istemiyorsundur."

"Hiçbir yerde konuşmak istemiyorum, Jack. Ama madem sen konuşma ihtiyacı duyuyorsun, çabucak başlayıp bitirelim bari. Ortaya resim falan çıkarma yalnız. Resim getirdinse, bırak çantada kalsın. Molly ile Willy neredeyse gelirler."

"Sen ne kadarını biliyorsun?"

"Miami *Herald*'la *Times* gazetesinde ne yazdıysa onu," dedi Graham. "Bir ay arayla iki aile evlerinde öldürülmüş. Biri Birmingham'da, öteki Atlanta'da. Genel olarak cinayetler birbirine benziyor."

"Benziyor değil, tıpkısı."

"Şimdiye kadar kaç uydurma itiraf geldi?"

"Öğleden sonra telefonda sorduğumda seksen altı olmuştu. Bir sürü kafadan kontak işte. Hiçbiri ayrıntıları bilmiyor. Herif aynaları kırıp parçalarını kullanmış. Bunu bilen yok aralarında."

"Gazetelerden gizlediğiniz başka ne var?"

"Adam sarışın, solak değil, oldukça kuvvetli, kırk beş numara pabuç giyiyor. Gemici düğümü atmasını iyi biliyor. Bıraktığı bütün parmak izleri dümdüz eldiven."

"Bunları zaten açıklamıştın."

"Kilitlerle pek arası yok," diye devam etti Crawford. "Son seferinde eve girmek için cam kesici ve vantuz kullanmış. Ha, kanı da AB pozitif."

"Yara mı almış?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır. Meni ve salya bulduk. Salyası pek bol." Crawford çarşaf gibi okyanusa baktı. "Will, sana bir şey sormak istiyorum. Bunları gazetelerde gördün. İkincisini televizyon da verdi. Bana telefon etmek hiç aklına gelmedi mi?"

"Hayır."

"Neden?"

"Birmingham'daki ilk olayın pek bir özelliği yoktu. Birçok nedeni olabilirdi. İntikam ya da bir akraba..."

"Ama ikincisinden sonra anlamışsındır ne olduğunu."

"Öyle. Bir psikopat. Seni aramadım. Çünkü istemedim. Bu iş için elinde kimler bulunduğunu biliyorum. En iyi laboratuvar emrinde. Harvard'da Hemlich var, Chicago Üniversitesi'nde de Bloom..."

"Ve burada da bu boktan motorları onarıp duran sen varsın."

"Pek o kadar işine yarayacağımı sanmıyorum, Jack. Bu işler aklıma bile gelmiyor artık."

"Öyle mi? Ama iki tane yakaladın... Son çıkanların ikisini de sen yakaladın."

"Nasıl yakaladım peki? Senin ve adamlarının uyguladığı yöntemlerle."

"Bu pek de doğru sayılmaz, Will. Senin düşünüş tarzın başka."

"Benim düşünüş tarzım biraz fazla abartılıyor galiba."

"Vardığın bazı sonuçların hiçbir açıklaması yoktu."

"İpuçları ortadaydı," dedi Graham.

"Elbette. Elbette ortadaydı. Bir yığın ipucu... ama sonradan gördük onları. Başlangıçta ortada o kadar az şey vardı ki, birinin üzerine gitmek için bahane bile bulamıyorduk."

"Sana gereken adamlar zaten elinde, Jack. Benim bir katkıda bulunabileceğimi sanmıyorum. Böyle şeylerden uzak olmak için geldim buraya."

"Biliyorum. Son seferinde yaralanmıştın. Ama iyi görünüyorsun bakıyorum."

"İyiyim. Sorun bıçaklanmakta değil. Sen de bıçaklandın."

"Bıçaklandım ama seninki gibi değil."

"Yo, sorun o değil. Ben yalnızca... yeter artık deyiverdim. Anlatması kolay değil galiba."

"Ceset görmeye dayanamıyorum diyorsan, yerden göğe kadar haklısın."

"Yo, o da değil. Cesede bakmak, bilirsin, her zaman için berbat şeydir. Ama insan alışıyor ve işine devam edecek gücü bir yerlerden buluyor. Nasılsa ölmüş bunlar diyorsun. Ama daha sonra hastaneler, röportajlar... bunlar daha kötü. İnsanın düşünebilmek için kendini bunların etkisinden soyutlaması gerekiyor. Ben artık bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Cesede bakabilirim kendimi zorlarsam... ama düşünme faslını istemiyorum."

Crawford sesini elinden geldiği kadar yumuşak çıkarmaya çalışarak, "Bunların hepsi öldü, Will," dedi.

Graham'ın konuşmasında, kendi anlatım biçimini ve cümle yapısını seziyordu. Daha önceleri Graham'ın bunu başkalarına da yaptığını fark etmişti. Yoğun tartışmalara giriştiği zaman Graham karşısındakinin konuşma biçimine uyuveriyordu. Başlangıçta Crawford onun bu işi bilerek yaptığını sanmıştı. Tartışmayı belli bir akış düzeninde tutabilmek için.

Ama sonraları, Graham'ın bunu isteyerek yapmadığını anlamıştı. Bazen tartışmayı kesmek istediği halde yapamıyordu ne yazık ki.

Crawford iki parmağını ceketinin cebine doğru uzattı. İki fotoğraf çekip masanın üzerinden onun önüne doğru attı. Yüzleri yukarı doğru.

"Hepsi öldü," dedi.

Graham resimleri eline almadan önce bir süre ona baktı.

Aile albümlerine konulan cinsten görüntülerdi resimlerin ikisi de. Kolunda piknik sepeti taşıyan bir kadın, peşinde üç çocuk ve bir ördekle havuz kenarında ilerliyor. Bir doğum günü pastasının gerisinde bir aile dizilmiş ayakta duruyor.

Biraz sonra Graham resimleri masaya bıraktı, itekledi, sonra gözlerini kumsala doğru çevirdi. Oğlan çömelmiş, kumun üzerindeki bir şeyi inceliyor, kadınsa bir eli kalçasında, durmuş ona bakıyordu. Dal-

galar ayak bileklerini okşamaktaydı. Başını karadan tarafa doğru çevirip ıslak saçlarını omuzlarından savurdu.

Graham konuğuna hiç aldırmadan Molly ile çocuğu izledi. Resimlere baktığı kadar da onlara baktı.

Crawford halinden memnundu. Burayı konuşma yeri olarak seçerken ne denli dikkatli davrandıysa, memnuniyetini yüzünden belli etmemek için de o kadar dikkatli davranıyordu. Graham elimde artık, diye düşünüyordu. Biraz sindirsin hele.

Şaşılacak kadar çirkin üç köpek masanın çevresinde dönenip duruyorlardı.

"Aman Tanrım, bunlar da ne?" dedi Crawford.

Graham, "Köpek herhalde," diye açıkladı. "Herkes yavruları getirip getirip buraya bırakıyor. Güzellerini sağa sola verebiliyorum, ama ötekiler burada kalıp büyüyorlar."

"Pek semizler bakıyorum."

"Molly yetim köpeklere dayanamaz."

"Güzel bir hayatın var burada, Will. Molly... sonra oğlan. Kaç yaşında oldu?"

"On bir."

"Yakışıklı. Boyu da seni geçecek."

Graham başını salladı. "Babası uzunmuş," dedi. "Burada şansım yerinde. Farkındayım."

"Phyllis'i buraya getirmek istemiştim. Florida'ya. Emekli olunca buradan bir yer almayı, mağara balığı gibi yaşamaktan kurtulmayı düşünmüştüm. Ama o tüm arkadaşlarının Arlington'da olduğunu söyleyip duruyor."

"Bana hastaneye getirdiği kitaplar için ona teşekkür etmek istemiştim, olmamıştı. Benim tarafımdan söyle ona, olmaz mı?"

İki serçe masaya konup kırıntı aradı. Crawford onlar uçuncaya dek susup masanın üzerinde sıçrayışlarını seyretti.

"Will, bu manyak ayın durumuna göre hareket ediyor sanırım. Birmingham'da Jacobileri öldürdüğü zaman günlerden cumartesiydi. Yirmi sekiz haziran. Dolunay. Atlanta'da Leeds ailesini önceki gece öldürdü. Yirmi altı temmuz. Yani ay takviminden bir gün eksik. Demek

şansımız yaver giderse, o tekrar işe girişinceye kadar üç haftayı aşkın zamanımız var. Herhalde burada kalıp gelecek seferkinin haberini Miami Herald gazetesinden okumak istemezsin. Sana ne yapman gerektiğini öğütleyecek durumda değilim, ama bir tek şey sormak istiyorum. Benim yargılarıma güvenir misin, Will?"

"Evet."

"Bence sen yardım edersen herifi çabucak yakalama şansımız artıyor. Öff, Will, kıpırda ve bizimle gel. Atlanta'ya git, Birmingham'a git, dönüşte de Washington'a gel. Geçici geri hizmet yalnızca."

Graham cevap vermedi.

Crawford kumsala beş dalga vurana kadar bekledi, sonra ayağa kalkıp ceketini tek parmağının ucunda tutarak omzundan sallandırdı. "Yemekten sonra konuşuruz," dedi.

"Kal da birlikte yiyelim."

Crawford başını iki yana salladı. "Sonra gelirim. Otele mesaj bırakılmış olabilir. Aslında telefon etmem gereken yerler de var. Molly'ye tarafımdan teşekkür et."

Crawford'un kiralık arabası çakıllı yolda ince bir toz bulutu kaldırarak uzaklaştı, tozlar az sonra yanlardaki çalıların üzerine indi.

Graham masaya döndü. Sugarloaf Key'i en son böyle mi hatırlayacağım acaba, diye bir korku geldi içine. Çay bardaklarında eriyen buzlar, kızıl kahverengi masanın üzerinde uçları rüzgârdan uçan kâğıt peçeteler, uzakta, kumların üzerinde de Molly ile Willy...

Sugarloaf'da gurup vakti. Balıkçılar susmuş, kızıl güneş giderek irileşmekteydi.

Will Graham'la Molly Foster Graham kumsalda, dalgaların getirdiği bir kütüğün üzerine oturmuşlardı. Yüzleri güneş vurduğu için turuncu, arkalarıysa eflatun gölgeler içindeydi. Molly onun elini kendi avucuna aldı.

"Crawford buraya gelmeden önce beni görmeye dükkâna geldi," dedi. "Evin adresini sordu. Sana telefon etmeye çalıştım. Ara sıra telefona cevap vermeye başlasan fena olmayacak. Eve geldiğimizde arabasını gördük, çevreden dolaşıp kumsala indik."

"Başka ne sordu sana?"

"Senin nasıl olduğunu."

"Sen ne dedin?"

"İyi olduğunu söyledim ve sana bulaşmamasını istedim. Ne istiyormuş senden?"

"İpuçlarını gözden geçirmemi. Ben adli tıp kanıtları uzmanıyım, Molly. Diplomamı bile görmüştün."

"Hımm, duvar kâğıdındaki yırtığı onarmak için kullanmıştım o diplomayı." Kütüğün üzerine ata biner gibi oturdu, yüzünü ona çevirdi. "Öteki hayatını, eskiden yaptığın şeyleri özlemiş olsan, sözünü ederdin gibime geliyor. Oysa hiç etmiyorsun. Sakinsin, rahatsın artık... bu halini çok seviyorum."

"İyi vakit geçiriyoruz, değil mi?"

Molly'nin çarçabuk gözlerini kırpıştırmasından hemen anladı. Söyleyecek daha iyi bir söz bulabilirdi, ama o daha sözünü tamir edemeden Molly devam etti.

"Crawford için yaptığın işler sana iyi gelmiyordu. Elinde bir yığın adamı var... Neden bizi rahat bırakmıyor sanki?"

"Crawford sana anlatmadı mı? Federal Polis Akademisi'nden iki kez ayrılıp uygulama hizmetine çıktım ve ikisinde de onun emrinde çalıştım. İşte o iki olay tıpkı bu seferkine benziyordu. Crawford da hayatında bu tür şeylerle yalnızca o olaylarda karşılaşmıştı. Oysa bu meslekte çok eskidir. Şimdi yine öyle bir olay çıkıyor karşısına. Bu tür psikopat pek ender çıkar. Biliyor ki, benim bu konuda... tecrübem var."

"Evet, var," dedi Molly. Graham'ın gömlek düğmeleri açık olduğundan, karnındaki yara izinin ucunu görebiliyordu. Parmak kalınlığında ve kabarıktı. Güneşten rengi niç esmerleşmezdi. Sol kalçasından başlayıp önce aşağıya iner, sonra döner, yükselip sağ kaburgalarının dibinde son bulurdu.

Doktor Hannibal Lecter muşamba bıçağıyla açmıştı o yarayı. Molly'nin Graham'ı tanımasından bir yıl önce. Ölümden dönmüştü Graham. Basının "*Cannibal*(*) Hannibal" diye isim taktığı Doktor Lecter, Graham'ın yakaladığı katillerin ikincisiydi.

(*) Yamyam.

Graham sonunda hastaneden taburcu olunca, hemen Federal polisten istifa etmiş, Florida'nın Keys Boğazı dolaylarına gelerek Marathon kasabasında diezel motorlarını onarmak üzere iş bulmuştu. İçinde büyümüştü bu mesleğin. Molly'nin Sugarloaf Key'deki bu salaşpur evine taşınmadan önce, bir süre tekne limanındaki bir treylerde yatıp kalkmıştı.

O da kütüğe ata biner gibi oturup Molly'nin iki elini avuçlarına aldı. Kadının ayakları onunkilerin altından geçiyordu.

"Pekâlâ öyleyse, Molly," dedi. "Crawford benim canavarlar konusunda bazı sezgilerim olduğuna inanıyor. Batıl inanç haline getirmiş bunu neredeyse."

"Sen de inanıyor musun?"

Graham üç pelikanın tek sıra halinde dalgaların üzerinden uçuşuna baktı. "Molly, akıllı bir psikopatı, özellikle bir sadisti yakalamak kolay şey değildir. Bunun da bazı nedenleri vardır. Bir kere adamın hareketlerinde bir amaç yoktur. O yoldan bir şey yapılamaz. Sonra genellikle muhbir yardımından da yoksun kalırsın. Nice tutuklamaların gerisinde hep özel çıkarlardan ya da çekememezlikten doğan ihbarlar yatar, ama bu olaylarda muhbir de bulunmaz. Adamın kendi bile belki farkında değildir yaptıklarının. Tek yol, elde ne ipucu varsa onları alıp işi o kadarıyla çözmeye uğraşmaktır. Onun düşündüğü gibi düşünmeye çalışmak. Hareketlerinden bir sistem çıkarmaya çalışmak."

"Ve onu izlemek ve bulmak," dedi Molly. "Bu manyağın ya da her neyse işte... bu katilin peşinden gidersen... kıstırdığında seni geçen seferki gibi biçecek diye korkuyorum. İşte söyledim artık. Beni korkutan bu."

"Beni hiç görmeyecek ve adımı da bilmeyecek, Molly. Onu bulursak polis gidip yakalayacak, ben değil. Crawford yalnızca ek bir görüş istiyor, o kadar."

Molly kızıl güneşin denizin üzerine yayılışına baktı. Yukarlarda bir yerde sirüs bulutları parıldıyordu.

Graham onun başını çeviriş biçimine bayılırdı. Hiç de kusursuz olmayan profilini yapmacıktan uzak bir biçimde sergileyişine. Boğazındaki damarın attığını gördüğü zaman, cildindeki tuzun tadını birden hatırlayıverdi. Yutkundu. "Ne halt edebilirim ki?" dedi.

"Vermiş olduğun karar neyse onu uygula. High Noon filmindeki şerifin çilesini çekeceksen, zaten soruna cevap beklemiyorsun demektir."

"Bekliyor olsam ne derdin?"

"Burada benimle kal derdim. Benimle. Benimle. Benimle. Ve Willy'yle. Yararı olacaksa onu da kullanmaya hazırım. Herhalde benden beklenen, gözlerimi kurulayıp sana mendil sallamak. İşler ters giderse de, eh kendine düşeni yaptı deyip avunmak. Ama böyle avuntu ne kadar sürer? Sonunda eve dönüp yatağın iki yastığından birini kaldırmak gerek."

"Ben bir yığın insanın gerisinde çalışacağım."

"Dünyada yapamazsın. Bencil mi davranıyorum sence?"

"Ziyanı yok."

"Bence de yok. Burası güzel ve hoş bir yer. Daha önce başıma gelmiş olan şeylerden biliyorsun bunu. Değerini anlıyorsun yani."

Graham başını salladı.

"Bunu hiçbir biçimde kaybetmek istemiyorum," dedi Molly.

"Ben de. Kaybetmeyeceğiz ama..."

Karanlık çabucak bastı, yıldızlar parıldamaya başladılar.

Mehtabın altında eve doğru ilerlediler. Dalgaların açığında yemlik balıklar canlarını kurtarmak için sıçrayıp duruyorlardı.

Yemekten sonra Crawford geri döndü. Resmiyeti kaldırmak için ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını sıvamıştı. Molly adamın kalın kollarını pek itici buldu. Akıllı bir maymuna benziyordu onun gözünde Crawford. Ona kahve ikram etti. Graham'la Willy köpeklere yiyecek vermek üzere uzaklaştıklarında konuğun yanında oturdu. Ama hiç konuşmadı. Pervaneler pencerelerdeki tellere çarpıp duruyorlardı.

"Bizimki iyi görünüyor, Molly," dedi Crawford. "İkiniz de öyle... sırım gibisiniz ve çok güzel yanmışsınız."

"Ben ne dersem diyeyim, onu yine de alıp götüreceksin, değil mi?"

"Öyle yapmak zorundayım. Ama işini elimden geldiği kadar kolaylaştıracağıma yemin ederim, Molly. Çok değişmiş buldum onu. Evlenmeniz harika bir şey olmuş."

"Giderek iyileşiyor. Artık eskisi kadar kâbus görmüyor. Bir süre köpeklere çok fena takmıştı. Şimdi yalnızca yiyecek verip ilgilenmekle yetiniyor. Her dakika onlardan söz etmesi geçti. Sen onun dostusun, Jack. Neden rahat bırakmıyorsun onu?"

"Çünkü mesleğinin en iyisi olmak insanın başına beladır. Çünkü onun kafası herkesten farklı çalışır. Nasıl yapar bilmem ama hiç çıkmaza girmez."

"Yalnızca ipuçlarına göz atmasını istiyorsun sanıyor."

"Göz atmasını istiyorum. İpucu konusunda üstüne yoktur. Ama başka nitelikleri de var. Hayal gücü, planlama, her neyse. İşin bu yanından hiç hoşlanmıyor."

"Sen de olsan hoşlanmazdın. Bana bir konuda söz ver, Jack. Fazla sokulmasına izin vermeyeceğine söz ver. Dövüşmek zorunda kalırsa ölür diye korkuyorum."

"Dövüşmek zorunda kalmayacak. Buna söz verebilirim."

Graham köpeklerle işini bitirince Molly onun bavulunu hazırlamasına yardım etti.

2.

Willy Graham arabasını ağır ağır sürüp Charles Leeds'le ailesinin yaşadığı ve öldüğü evin önünden geçti. Pencereler karanlıktı. Bahçeyi aydınlatan bir tek ışık yanıyordu. İki blok ilerde park edip gecenin ılık havasında yürüyerek geri döndü. Elindeki karton kutuda Atlanta polis dedektiflerinin raporları vardı. Graham buraya yalnız gelmekte direnmişti. Evde kendinden başka biri bulunursa dikkatinin dağılacağını söylemişti Crawford'a. Ama bir de başka, özel nedeni vardı: Nasıl tepki göstereceğinden emin olamıyordu. Birisinin durmadan kendisine bakmasını bu nedenle istemiyordu.

Morgda normal davranmayı başarmıştı.

İki katlı tuğla ev yoldan oldukça gerideydi. Graham ağaçların altında durup eve uzun uzun baktı. Sakinleşmeye çalışıyordu. Kafasının

içinde gümüş bir sarkaç sallanıyordu sanki. Sarkaç duruncaya kadar bekledi.

Birkaç komşu, arabalarıyla evin önünden geçtiler. Eve çabucak bir bakış fırlatıyor, sonra hemen başlarını çeviriyorlardı. Cinayetin işlendiği ev, çirkin bir görünümdü komşuların gözünde. İhanet eden birinin yüzü gibi. Yalnız yabancılar ve çocuklar uzunca bakabilirlerdi böyle bir eve.

Güneşlikler açıktı. Graham memnun oldu buna. Akrabaların henüz eve girmemiş olduğunu gösteriyordu. Akrabalar geldi mi, ilk işleri güneşlikleri çekmek olurdu.

Evin yan tarafından dolaşırken dikkatliydi. Fenerini kullanmadan, ağır adımlarla ilerliyordu. İki kez durup çevreyi dinledi. Atlanta polisi biliyordu bu gece kendisinin burada olacağını. Ama komşular bilmiyordu. Telaşlanabilirler, hatta ateş bile edebilirlerdi.

Arka pencereden içeriye baktığında, eşyaların siluetlerini ve ilerde de ön pencereyle bahçeyi görebiliyordu. Hava yasemin kokusuyla doluydu. Boydan boya kapalı, bir teras vardı evin arka cephesinde. Terasa giren tel kapı, Atlanta polisi tarafından mühürlenmişti. Graham mührü açıp içeriye girdi.

Terastan eve girilecek kapının camını polis sökmüş, yerini kontrplakla kapatmıştı. Graham fenerini yaktı, polisin verdiği anahtarla kapıyı açtı. İçinden ışıkları yakmak geldi. Pırıltılı rozetini takmak, birtakım resmi gürültüler çıkarmak, beş kişinin öldüğü bu evdeki varlığını haklı göstermek isteği yükseldi içinden. Ama bunların hiçbirini yapmadı. Karanlık mutfağa girip kahvaltı masasının başına oturdu.

Mutfak termostatının iki mavi ışığı hafif hafif parlıyordu. Graham'ın burnuna mobilya cilası ve elma kokusu geldi.

Termostat çıtırdadı. Hava tertibatı devreye girmişti. Graham bu sesten ürkerek sırtında bir ürperti hissetti. Korku konusunda deneyimi çoktu. Bunun da üstesinden gelirdi. İşine devam etmesine korku engel değildi ki.

Korktuğu zaman daha iyi görür, daha iyi duyardı. Konuşması biraz bozuk olurdu yalnızca. Bazen kaba bile davranırdı korktuğunda. Burada konuşacak kimse yoktu. Gücendirecek değildi kimseyi.

Bu eve, şu mutfak kapısından cinnet girmişti. Kırk beş numara pabuçlarına basa basa... Karanlıkta otururken, bir av köpeği nasıl koklatılan gömleğin kokusunu alırsa, aynı şekilde o çılgınlığı hissetmeye çalıştı.

Gün boyu ve akşamın ilk saatlerinde Atlanta cinayet masası dedektiflerinin raporlarını incelemişti Graham. Polislerin eve girdiklerinde davlumbaz üzerindeki ışığı yanar bulduklarını hatırladı. Hemen kalkıp yaktı.

Ocağın arkasındaki duvara iki tane çerçevelenmiş yazı asılmıştı. Birinde, "Öpüşmekle olmaz, yemek yapmakla olur," sözleri okunuyordu. Diğerindeyse, "Dostlarımız en çok mutfağımızı severler. Burada evin kalbini dinler, bu hafif mırıltıyla rahatlarlar," denmekteydi.

Graham saatine baktı. On bir buçuktu. Patoloji raporuna göre ölümler on birle bir arasında yer almıştı.

Önce eve girilmişti. Bunu düşündü...

Sapık dışardaki tel kapının kancasını açıyor, terasın karanlığında duruyor, cebinden bir şey çıkarıyor. Bir vantuz. Belki yazı masalarının üzerine yapıştırılmak üzere hazırlanmış kalemtraşlardan birinin dibi.

Mutfağa giren kapının tahta olan alt kısmı dışına çömeliyor, başını kaldırıp camdan içeriye bakıyor. Dilini çıkarıp vantuzun kenarlarını yalıyor, cama yapıştırıyor, eliyle bastırarak sağlamlaştırıyor. Vantuza küçük bir cam kesme bıçağı bağlanmış. Sicimle. Yuvarlak kesebilsin diye.

Önce keserken çıkan tiz gıcırtı, sonra camı kırmak için vurulan sert darbenin sesi. Bir elle vururken ötekiyle vantuzu tutuyor. Camın düşmemesi şart. Yerinden çıkan cam parçasının biçimi hafif oval. Herhalde keserken, sicim vantuza dolandığı için. Camı delikten geçirip dışarıya alırken hafif bir sürtünme sesi duyuluyor. Adam camın üzerinde AB grubu salyası bıraktığına aldırmıyor.

Sımsıkı lastik eldivenli eli delikten içeriye yılan gibi uzanıyor, kilidi buluyor. Kapı sessizce açılıyor. Artık içerde. Davlumbazın ışığı ona girdiği yerin bu yabancı mutfak olduğunu gösteriyor. Evin içinde tatlı bir serinlik var.

Will Graham cebinden iki nane şekeri çıkarıp ağzına attı. Şekerlerin selofan kâğıtlarını cebine sokarken çıkan hışırtı onu rahatsız etti. Salon boyunca ilerlerken elindeki feneri sırf alışkanlık nedeniyle vücudundan uzakta tutuyordu. Gerçi evin planına bakmıştı, ama yine de

merdiveni bulmadan önce yanlış tarafa bir dönüş yaptı. Merdivenler gıcırdamıyordu.

İşte şimdi büyük yatak odasının kapısında duruyordu. Feneri yakmadan da az çok görebiliyordu çevresini. Başucu masasında duran elektronik saat, zamanı tavana yansıtmaktaydı. Koridorda, banyo kapısının hemen yanındaki süpürgeliğe takılı turuncu bir ışık yanıyordu. Odadaki kanların bakırsı kokusu oldukça güçlüydü.

Karanlığa alışan göz bayağı iyi görebiliyordu. Sapığın Bay Leeds'le karısını birbirinden ayırt edebilmesi güç değildi. Odayı bir baştan bir başa geçmesine, Leeds'in saçlarını yakalayıp boğazını kesmesine yetecek kadar ışık vardı. Peki daha sonra? Hemen geri dönüp tavan ışığını açmış, Bayan Leeds'e bir selam çakmış ve tabancasını çıkarıp vurmuş muydu onu?

Graham ışığı açtığı anda kan lekeleri duvarlardan, şiltenin üzerinden ve yerlerden ona haykırmaya başladı. Soluduğu hava bile çığlık atıyor gibiydi. Kurumakta olan koyu renk kanlarla dolu bu sessiz odanın gürültüsü, yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Kafasındaki sesler kesilinceye kadar yerde oturdu Graham. Sakin ol, dedi kendi kendine. Sakin ol.

Kan lekelerinin bolluğu ve çeşitliliği, olayın nasıl yer aldığını anlamaya çalışan Atlanta polisini epey şaşırtmıştı. Bütün cesetler kendi yataklarında bulunmuşlardı. Bu durum, bunca kan lekesinin burada bulunmasıyla çelişkili gibiydi.

Önce Charles Leeds'e, kızının odasında saldırıldığını, cesedin buraya sürüklenerek getirildiğini sanmışlardı. Ama kan lekelerine dikkatle baktıktan sonra, her şeyi yeni baştan düşünme gereğini duymuşlardı.

Katilin bu odalar arasındaki hareket sırası henüz saptanmış değildi.

Şu anda otopsi ve laboratuvar raporlarının avantajlarına da sahip olan Willy Graham, olayların nasıl sıralandığını görebilmeye başlıyordu.

Saldırgan, Charles Leeds'in gırtlağını, karısının yanında yatarken kesmişti. Uykudayken. Sonra duvara yürümüş, ışığı açmıştı. Bay Leeds'in başından gelen saçlar ve yağlar, düzgün eldiven parmağıyla elektrik düğmesine taşınmıştı.

Sonra Leeds kesik gırtlağıyla yatağından kalkmış, çocuklarını korumaya çalışmıştı. Verdiği mücadele sırasında öbek öbek kan kaybet-

miş, kesik damarlarının uçları da birbirine göre biraz kaymıştı. İtmiş, düşürmüştü onu sapık. Ve Charles Leeds kızının odasında, kızıyla birlikte ölmüştü.

Erkek çocuklardan biri yatağında vurulmuştu. İkinci oğlan da yatağında bulunmuştu, ama onun saçlarında toz pamukcukları vardı. Polise göre, sapık o çocuğu yatağın altına saklanmışken sürükleyerek çıkarmış, öyle vurmuştu.

Hepsi öldükten sonra -belki yalnız Bayan Leeds henüz hayattaydı-, aynaların kırılması başlamıştı. Sapık, kırık parçalardan beğendiklerini seçmiş, sonra dikkatini tekrar Bayan Leeds'e yöneltmişti.

Graham'ın elindeki kutuda otopsi raporunun tüm ayrıntıları vardı. İşte Bayan Leeds'in raporu. Kurşun göbeğinin sağ tarafından girmişti karnına. Omurgasına oturmuştu. Ama Bayan Leeds yine de boğularak ölmüştü.

Kurşun yarasında serotonin ve serbest histamin düzeyinin artmış olması, yarayı aldıktan sonra en az beş dakika ölmediğini göstermekteydi. Histamin düzeyi, serotonin'den epey fazlaydı. Demek on beş dakikadan fazla da hayatta kalmamıştı. Kendisine verilen diğer zararlar herhalde -ama yine de kesin değil- ölümünden sonra verilmişti.

Eğer bu zararlar ölümden sonra verildiyse, Bayan Leeds'in ölümü bekleyişi sırasında ne yapıyordu bu katil? Graham düşündü. Leeds'le boğuşmuş, ötekileri öldürmüştü, tamam. Ama bunlar bir dakikayı zor doldururdu. Aynaları da kırmıştı. Peki başka?

Atlanta dedektifleri çok dikkatli çalışmışlardı doğrusu. Mesafeleri tekrar tekrar ölçmüş, bıkıp usanmadan resimler çekmiş, her tarafı özel elektrik süpürgeleriyle tarayarak iz toplamış, musluk deliklerinden çıkarabildiklerinin bile analizini yapmışlardı. Ama Graham yine de kendi gözüyle görmek istiyordu.

Fotoğraflardan olsun, şiltelerin üzerindeki tebeşir işaretlerinden olsun, cesetlerin nerelerde ve ne durumda bulunduğu belliydi. Kanıtlar... tabancayla vurulanların yataklarında nitrat. Evet, buradan da bulundukları pozda öldürüldükleri belli oluyordu.

Kan lekelerinin karışıklığı ve halılardaki sürüklenme izleri açıklığa kavuşmuş değildi. Dedektiflerden biri kurbanlardan bazılarının emekleyerek katilden kaçmak istemiş olabileceklerini ileri sürmüştü. Gra-

ham buna inanmıyordu. Katilin onları öldürdükten sonra kıpırdattığı, bir yerlere götürdüğü, sonra tekrar getirip öldükleri yere yatırdığı besbelliydi.

Bayan Leeds'e ne yaptığı gün gibi ortadaydı zaten. Ama ya diğerlerine? Bayan Leeds'e verdiği zararları onlara vermemişti. Çocukların her birinde, yalnızca kafadan aldıkları kurşun yarası vardı. Charles Leeds kanama sonucu ölmüştü. Ondaki tek hasar, göğsünde ölümünden sonra olmuş hafif bir sargı iziydi. Ne yapmıştı katil onlara öldükten sonra?

Graham kutuyu açıp polis fotoğraflarını, laboratuvar raporlarını, özellikle kan gruplarını gösterenleri ortaya çıkardı, odadaki organik lekelerin bir incelemesine girişti.

Her birinin aldığı yaralara, lekeler uydurmaya çalışıyor, oradan adım adım geri giderek olayları tersinden canlandırmaya uğraşıyordu. Büyük yatak odasındaki her kan lekesini inceledi, bunu o insanın aldığı yarayla ve ağırlığından ötürü doğacak düşme ve sürtünme iziyle karşılaştırdı. Bu yolla, cesetlerin çeşitli zamanlarda nerelerde olduklarını saptamaya uğraştı. İşte şurada, yatak odasının duvarına sıralanmış üç kan lekesi yan yana duruyordu. Altlarındaki halıda birer soluk kan izi vardı. Charles Leeds'in başucundaki duvar da kan içindeydi. Yatağın alt tahtalarına kan bulaştığı da görülüyordu. Graham'ın çizdiği şema, noktaları birleştirip şekil çıkarma bilmecelerine benziyordu. Yalnızca noktaların üzerinde numaralar yoktu. Kâğıda baktı, başını kaldırıp odaya baktı, tekrar eğildi, kafası zonklayıncaya kadar bir şeyler çizdi durdu.

Banyoya gidip son iki Bufferin hapını yuttu. Akan musluktan avucuna su doldurarak yuttu. Sonra yüzüne soğuk su çarptı, gömleğinin eteğiyle kuruladı. Suyun yerlere döküldüğünü gördü. Musluğun alt borusunun çıkarıldığını unutmuştu. Bunun dışında, dokunulmamıştı banyonun hiçbir yerine. Ayna kırıktı tabii. Parmak izi uzmanlarının serptiği kırmızı pudra görünüyordu sağda solda. *Canavar Kanı* denirdi o pudraya. Diş fırçaları, yüz kremi, ustura yerli yerindeydi.

Banyo sanki hâlâ o aile tarafından kullanılıyormuş gibi gözüküyordu. Bayan Leeds'in külotlu çorabı, kurusun diye havlu askılarından birine asılmıştı. Bir bacağı kaçınca onu kasıktan kesmişti kadın. Aynı

renk bir başka külotlu çorapla bunu uydurup üst üste giymek, tasarruf yapmak istemişti. Bayan Leeds'in bu küçük ekonomi hilesi dokundu Graham'a. Molly de yapardı aynı şeyi.

Pencereden çıkıp terasın damı üzerinde oturdu. Dizlerini kollarıyla kucaklamıştı. Islak gömleği sırtını üşütüyordu. Burnundaki ölüm kokusunu geçiştirmeye çalıştı.

Atlanta'nın ışıkları gökyüzünü solduruyor, yıldızların parlaklığını siliyordu. Keys'de pırıl pırıldı herhalde bu gece. Molly ve Willy ile birlikte kayan yıldızları seyrediyor olabilirdi şu anda. Yıldızların kayarken hışırtı sesi çıkarıp çıkarmadığını tartışıyorlardı herhalde.

Ama Molly'yi düşünmek istemiyordu şu anda. Hem hoş bir duygu vermiyor, hem de vakit kaybı oluyordu.

Hoş olan ve olmayan şeyler Graham için her zaman sorun olmuştu. Düşünceleri genellikle hoş şeyler olmazdı zaten. Zihninin bölümleri birbirinden kesin şekilde ayrılmış değildi. Gördüğü ve öğrendiği her şey, daha önceki bildikleriyle karışırdı. Oluşan birleşimlerin bazılarına dayanmak zordu. Ama engel olamıyordu onlara. Kendisine öğretilen dürüstlük ve iyilik kavramları, düşündüğü olaylara, gördüğü rüyalara karşı çıkıyorlardı. Kafasının içinde, sevdiği şeyleri diğerlerinden ayıracak bölümler olmamasına üzülüyordu. Düşünceleri ışık hızıyla doğar, gelişirdi. Değer yargılarıysa çok ağır hareket ederlerdi. Kıpırdayıp düşüncelerini yönetir hale gelmelerine hiçbir zaman olanak yoktu.

Kafasının bu işleyiş biçimini iğrenç, ama yararlı buluyordu. Zaten değiştirmek için elinden bir şey gelmezdi ki!

Graham, Leedslerin evindeki ışıkları söndürdü, mutfak kapısından dışarıya çıktı. Kapalı terasta fenerini yaktığı zaman, bir köşede bisikleti ve köpek sepetini gördü. Arka bahçede de bir köpek kulübesi vardı. İşte, basamakların yanında köpeğin tası da duruyordu.

Kanıtlara göre Leedsler uykularında gafil avlanmışlardı.

Fenerini çenesinin altına kıstırıp bir not yazdı: "*Jack-köpek neredeymiş?*"

Graham arabasını otele doğru sürdü. Dikkatini yola vermesi şarttı. Her ne kadar sabahın dört buçuğunda trafik seyrekse de. Başı hâlâ ağrıyordu. Gözleri bir nöbetçi eczane aradı.

Peachtree'ye vardığında bir tane gördü. Kapısının yanında bir polis köpeği uyukluyordu. Genç eczacı, Graham'a bir kutu Bufferin sattı. Dükkânın parlak ışıkları gözü yoruyordu. Genç eczacılardan hiç hoşlanmazdı Graham. Küstah bir halleri oluyordu. Herhalde evlerinde de aksi ve geçimsizdir bunlar, diye düşündü.

"Başka?" diye sordu eczacı. Parmakları kasadaki hesap makinesinin tuşları üzerinde hazır bekliyordu. "Başka?"

Atlanta Federal polis bürosu ona bu mahallede, lüks bir otelde yer ayırtmıştı. Otelin cam asansörleri vardı. Kente geldiğini Graham'ın kafasına iyice sokabilmek için herhalde.

Odasına çıkarken asansörde kendisinden başka, bir konferans için gelmiş iki kişi vardı. Göğüslerinde isimlerini taşıyan kartlar görünüyordu. İsimlerin başına da, "Merhaba!" diye bir yazı basılmıştı. Asansör yükselirken kenar parmaklıkları tutup aşağıdaki lobiye baktılar.

"Resepsiyonun oraya bak. Wilmalar daha şimdi geliyor," dedi iriyarı olanı. "Tuh, kaçırdık. Ondan bir dilim koparmak isterdim."

"Allah cezasını versin onun," diye karşılık verdi öbürü.

"Hey, kadınların niye bacağı var, biliyor musun?"

"Niye?"

"Salyangoz gibi iz bırakmasınlar diye."

Asansörün kapıları açıldı.

"Burası mı? Ha burası," dedi irisi. Adımını atıp asansörden indi.

Öteki, "Kör, köre kılavuzluk ediyor," diye ekledi onu izlerken.

Graham odasına girince elindeki karton kutuyu tuvalet masasının üzerine bıraktı, sonra vazgeçti, çekmecenin içine, göremeyeceği bir yere kaldırdı. Gözü açık ölüleri düşünmek yeterdi artık. Molly'ye telefon etmek istiyordu. Ama vakit daha çok erkendi.

Atlanta polis merkezinde saat sekizde toplantı başlayacaktı. Onlara anlatabileceği pek fazla bir şey yoktu.

Uyumaya çalışmalıyım, diye düşündü. Kafasının içinde fikirler birbirini kovalıyor, bazen de kavgaya tutuşuyorlardı. Bir sessizlik, bir boşluk içinde. Banyodaki bardağı alıp iki parmak viski koyarak içti, sonra yatağına uzandı. Karanlık baskı yapıyordu üzerine. Kalkıp banyonun ışığını açtı, tekrar yattı. Molly banyoda saçlarını fırçalıyormuş gibi hayal kurayım, diye karar verdi.

Gerçi otopsi raporunu hiç yüksek sesle okumamıştı, ama şimdi o rapordan bazı cümleler kafasında kendi sesiyle canlanıyordu. "...sağ baldırda az miktarda talk pudrası. Kırık ayna parçası sokulmasından dolayı orta kolon duvarında kesikler..."

Graham, Sugarloaf Key'deki kumsalı düşünmeye, dalgaların sesini duymaya çalıştı. Oradaki çalışma masasını gözünün önüne getirdi. Willy ile birlikte bir su saati yapmaya başlamışlardı. İçinden "Viski Nehri" şarkısını mırıldanmaya çabaladı, sonra başka bir şarkıya geçti. Molly'nin şarkıları. Doktor Watson'un gitar kısmı iyiydi, ama sıra Graham'ın kemanına gelince hep çuvallamalar olurdu nedense. Molly ona arka bahçede bir dans öğretmişti. İşte sıçrıyordu... sonunda Graham uyuklayabildi.

Bir saat sonra, vücudu kaskatı, ter içinde uyandı. Yanındaki yastık, banyo ışığına karşı gölge gibi görünüyor, sanki yanı başında Bayan Leeds yatıyormuş gibi bir duygu veriyordu. Isırılmış, kesilmiş, gözlerinde, kulaklarında ayna parçacıklarıyla. Graham başını çevirip ona bakamadı. Beyninde alarm zilleri çalıyordu. Elini yastığın üzerine atıp kupkuru kumaşa dokundu.

Hareket etmiş olmak, içinde bir rahatlama yarattı. Kalktı. Kalbi çarpıyordu. Kuru bir tişört giydi, ıslak olanını banyonun içine fırlattı. Yatağın kuru tarafına geçemiyordu. Terden sırılsıklam olmuş eski yerine büyük bir havlu yaydı, onun üzerine uzandı. Yastığını dikleştirmiş, başını arkaya yaslamıştı. Elinde oldukça sert bir içki vardı. Üçte birini bir çırpıda yuttu.

Düşünebileceği bir şey aradı. Herhangi bir şey, Bufferin'i aldığı eczane belki. Koca gün boyunca yaptıkları arasında ölümle ilgisi olmayan tek şey o olduğu için.

Eski zamanın eczanelerini, dondurmaya kadar her şeyi satan o dükkânları hatırladı Graham. İnsan kapısından girdiği anda, hemen aklına prezervatif almak gelirdi öyle yerlerde. İhtiyacı olsun ya da olmasın. Raflarda insanın uzun süre bakamayacağı şeyler bulunurdu.

Bufferin'i aldığı eczanede prezervatifler kasanın arkasındaki rafta, renkli ambalajları içinde, düzenli biçimde dizilmiş duruyorlardı.

Kendi çocukluğunun eczanelerini yeğlerdi her zaman için. Yaşı kırka yaklaşıyordu. Artık yavaş yavaş o eski dünyanın çekim gücünü his-

setmeye başlamıştı. Tekneyi dipteki toprağa bağlayan çıpa gibi. Fırtınada.

Smoot geldi aklına. Smoot, Graham'ın çocukluğunu geçirdiği yerdeki dükkânın hem dondurmacısı, hem de yöneticisiydi. Dükkânın eczacı olan sahibi işe almıştı onu. Görev başında içki içerdi Smoot. Güneşliği kapamayı unutur, lastik pabuçlar vitrinlerde erirdi. Kahve demliğini prizden çekmeyi unutur, itfaiye çağırmak zorunda kalırdı. Çocuklara külah içinde dondurmayı veresiye satardı hep.

En büyük suçu da, bir perakendeciye elli tane taş bebek ısmarlaması olmuştu. Patron tatildeyken. Adam dükkânına döndüğünde Smoot'u bir hafta için işten uzaklaştırmıştı. Sonra da "indirimli taş bebek satışları"na başlamıştı tabii. Elli bebeği yarım daire halinde vitrine oturtmuştu. Hepsi sıralanmış, camdan içeriye göz atanın yüzüne bakıyorlardı.

İri mavi gözleri vardı. Müthiş bir görünümdü. Graham da bir süre seyretmişti bebekleri. Cansız olduklarını bildiği halde, bakışlarını üzerinde hissediyordu. Alçıdan bebekler. Hepsinde aynı surat. Bir sürü göz. Bakışları bir huzursuzluk veriyordu...

Graham yatakta kendini gevşek bırakmaya çalışarak içkisinden bir yudum almak istedi, boğazına kaçtı, birazı göğsüne döküldü. Hemen başucu lambasına uzandı, çekmecedeki kutuyu çekip aldı. Leedslerin üç çocuğunun otopsi raporlarını buldu, kendi çizdiği yatak odası şemasını çıkarıp yatağın üzerine yaydı.

İşte şurada, şu köşede, duvardaki üç lekeyi görmüştü. Altlarında, halının üzerinde de kan lekeleri vardı. Şurada da çocukların boyları yazılıydı. Küçük oğlan, kız, büyük oğlan.

Sırayla oturuyorlardı duvarın dibinde. Yüzleri yatağa dönük. Ölü seyirciler. Bir de Leeds. Göğsünden yatağın başucu tahtasına bağlanmış, dikleştirilmiş. Sanki yatağında oturuyormuş gibi bir hale sokulmuş. Göğsündeki sargı izi o zamandan kalma. Başucundaki duvarda görülen kan lekesi de öyle.

"Neyi seyrediyordu bunlar? Hiçbir şeyi. Ölüydü hepsi. Ama gözleri açıktı. Sapık adamla ölü Bayan Leeds'in sahnelediği oyunu seyredi-

yorlardı. Yatakta. Bay Leeds'in yanı başında. Seyirciler. Deli adam başını çevirince onların yüzlerini görebiliyordu.

Graham, acaba adam mum yaktı mı, diye düşündü. Titreyen mum ışığı, ölü yüzlerdeki ifadeye hareket kazandırırdı. Ama mum bulunmamıştı. Belki gelecek defa düşünürdü bunu.

Kene gibi emmek, ısırmak, öldürmek isteğiyle tutuşan katil için dert değildi bu ayrıntılar. Graham çarşafını ısırarak düşünüyordu.

Neden tekrar taşıdın onları? Neden orada bırakmadın, diye sordu ona içinden. Benim bilmemi istemediğin bir sırrın var. Utandığın bir şey var. Yoksa bilmemden korkuyor musun?

Gözlerini açtın mı onların?

Bayan Leeds çok güzeldi, değil mi? Adamın gırtlağını kestikten sonra hemen ışığı yaktın, Bayan Leeds'in onun yere yıkılışını görmesini istedin, değil mi? Kadına dokunurken elinde eldiven olması seni çıldırtıyordu, değil mi?

Bacağında talk pudrası vardı.

Banyodaysa talk yoktu.

Sanki kafasının içinde bir başkasının sesi tekrarlıyordu bunları. Tekdüze bir ses.

Eldivenlerini çıkardın, değil mi? Ona dokunmak için eldivenini çekerken, lastik eldivenin içinden döküldü o talk. Değil mi? DEĞİL Mİ, İTOĞLU İT? Ona çıplak elinle dokundun, sonra eldivenleri tekrar giydin, kadının vücudunu da sildin. Ama acaba... ötekilerin gözlerini açarken eldivenlerin elinde miydi?

.

Jack Crawford telefonu beşinci zilde açtı. Gece yarısı çalan telefonlara cevap vermeye alışkın olduğu için pek şaşırmamıştı.

"Jack, ben Will."

"Evet, Will?"

"Price hâlâ parmak izi servisinde çalışıyor mu?"

"Evet. Ama artık uygulamaya çıkmıyor. Yalnızca sabıkalı izleri üzerinde inceleme yapıyor."

"Atlanta'ya gelmesi gerekir bence."

"Neden? Buradaki parmak izi elemanının iyi olduğunu sen kendin söyledin."

"O da iyi ama Price kadar iyi değil."

"Ne yapsın istiyorsun? Nereye baksın?"

"Bayan Leeds'in el ve ayak tırnaklarına. Tırnakları cilalıymış. Kaygan satıh. Ayrıca tüm cesetlerin gözkapaklarına. Herif eldivenlerini çıkarmış sanıyorum, Jack."

"Tanrım! Price roketle yetişmeli buraya. Cenaze bugün öğleden sonra."

3.

Graham selam yerine, "Kadına dokunmak zorundaydı bence," dedi.

Crawford, Atlanta polis merkezinin Coca-Cola makinesinden doldurduğu bardağı ona uzattı. Saat daha yedi buçuktu.

"Elbette," dedi Crawford. "Onu yerinden oynatıp sağa sola çekmiş. Kadının el bileklerinde ve dizlerinin arkasında tutma izleri vardı. Ama bulduğumuz her iz, gözeneksiz lastik eldiven izi. Dert etme, Price geldi. İhtiyar Tilki! Şimdi cenazeciye gidiyor. Cesetler morgdan dün gece çıkarılmış, ama cenazeci henüz üzerlerinde çalışmıyor. Berbat görünüyorsun. Hiç mi uyumadın?"

"Bir saat kadar belki. Bence kadına çıplak elleriyle dokunmak zorunda hissetti kendini."

"Umarım haklı çıkarsın. Ama Atlanta laboratuvarı eldivenleri elinden hiç çıkarmadığına yeminler ediyor. Ayna parçalarında da aynı düz izler vardı. Vajina ağzına yerleştirdiği aynanın arkasında işaret parmağı, önünde silinmiş bir başparmak."

"Aynayı koyduktan sonra, kendi yüzünü görebilmek için silmiştir itoğlu," dedi Graham.

Crawford devam etti. "Ağzına koyduğu ayna kanla kaplıydı. Gözlerdekiler de. Eldivenlerini hiç çıkarmamış."

Graham, "Bayan Leeds güzel kadındı," dedi. "Aile resimlerini sen de gördün, değil mi? Ben olsam, böyle yakın bir durumda cildine dokunmak isterdim. Sen istemez miydin?"

"Yakın durum, ha?" Crawford sesindeki tiksintiye engel olamamıştı. Farkına varınca hemen ceplerinde bozuk para aramaya koyuldu.

"Tabii yakın... tek başlarınaydılar. Başka herkes ölmüştü. Ölülerin gözlerini ister açar, ister kapardı. Keyfi bilir."

"Keyfi bilir," diye tekrarladı Crawford. "Kadının derisinde parmak izi aradılar ama bulamadılar. Boynunda da gözeneksiz el izi vardı."

"Raporda tırnaklardan iz alındığı söylenmiyor."

"Herhalde el tırnakları o sırada kan kaplıydı. Ayna kesiklerinden doku alıyorlardı. Kan oradan geliyordu. Adamı hiç tırmalamamış."

"Ayakları güzeldi," dedi Graham.

"Hımmm. Haydi, yukarıya çıkalım," diye karşılık verdi Crawford. "Millet gelecek neredeyse."

Jimmy Price yanında bir sürü araç gereç taşıyordu. İki koca bavul, ayrıca fotoğraf makinesi ve üç ayaklı sehpa. Atlanta'daki Lombard Cenazeevi'nin kapısından geçerken enikonu tangırtı çıkarmıştı. İncecik, yaşlı bir adamdı. Sabahın yoğun trafiğinde taksiyle havaalanından buraya kadar gelmek de neşesine pek katkıda bulunmuş sayılmazdı.

Kuaförden yeni çıkmış gibi görünen çalışkan bir görevli, onu bej ve sarı karışımı döşenmiş bir salona aldı. Salondaki çalışma masasının üzerinde yalnızca bir tek heykel görünüyordu. "Dua Eden Eller" diye yazılmıştı altındaki levhaya.

Bay Lombard'ın kendisi salona girdiğinde, Price dua eden ellerin parmak uçlarına bakmaktaydı. Lombard, Price'ın kimliğini dikkatle kontrol etti.

"Atlanta büronuz beni telefonla aradı, Bay Price," dedi. "Ama dün gece *National Tattler* gazetesinden yapışkan bir muhabiri buradan zorla çıkarmak zorunda kaldık. Resim çekmek istiyordu. Bu yüzden dikkatli davranıyorum. Anlıyorsunuzdur, eminim. Bay Price, cesetler bize gecenin saat birinde teslim edildi, cenazeyse öğleden sonra beşte. Kesinlikle geç kalamayız."

"Bu iş fazla uzun sürmez, Bay Lombard," dedi Price. "Birazcık aklı olan bir yardımcıya ihtiyacım olacak. Umarım öyle biri vardır. Siz bu cesetlere hiç dokundunuz mu, Bay Lombard?"

"Hayır."

"Kimlerin dokunduğunu bulun lütfen. Hepsinin parmak izlerini almak zorundayım."

Leeds olayına bakan dedektiflerin sabah toplantısında ana konu dişlerdi.

Atlanta Dedektifler Şefi R.J. (Buddy) Springfield kolları sıvalı gömleğiyle toplantı salonunun kapısında durmuştu. Doktor Dominic Princi de yanındaydı. Yirmi üç dedektif önlerinden geçip salona girerken, şef bağırıyordu.

"Evet, çocuklar, hepiniz neşeli neşeli sırıtın bakalım. Doktor Princi'ye dişlerinizi gösterin. Evet, öyle. Tamaaam. Otuz iki dişinizi görmek istiyorum. Sparks... o ne öyle? Bu gerçekten dilin mi, yoksa sincap yutmaya mı çalışıyorsun? Evet, yürüyelim."

Salondaki tahtaya, altlı üstlü birtakım dişin cepheden görünüşü asılmıştı. Graham ile Crawford salonun arkasına geçip oturdular, dedektifler okul sıraları gibi dizilmiş masalara yerleştiler.

Atlanta Toplum Güvenliği Müdürü Gilbert Lewis ve yardımcısı olan Halkla İlişkiler Müdürü, kalabalıktan ayrı bir yere, katlanan sandalyelere oturmuşlardı. Lewis bir saat sonra başka bir toplantıya daha katılmak zorundaydı.

Başdedektif Springfield toplantıyı açtı.

"Evet, gırgırı keselim," dedi. "Bu sabahki raporları gördünüzse, ilerleme hızımızın sıfır olduğunu biliyorsunuz demektir. Olay yerine yakın yerleri taramaya devam ediyoruz. Taranan alanın yarıçap uzunluğuna dört blok daha katmış bulunmaktayız. Bir yandan Birmingham ve Atlanta uçak rezervasyonlarıyla kiralık arabaların kayıtlarını karşılaştırma işine de devam ediliyor. Havaalanı ve otel ekipleri bugün yine dolaşacak. Evet, bugün de. Bulduğunuz her temizlikçiye, her memura soru sorun. Resepsiyonculara da. Herifin bir yerlerde yıkanıp temizlenmiş olması gerekiyor. Belki temizlendiği yerde bazı kirli izler bırakmıştır. Eğer böyle bir pislik temizlemiş birini bulursanız, bulduğunuz

yerdeki herkesi kapatın, odayı mühürleyin, canavar düdüğüne basıp bizim çamaşır servisine ulaşın. Bu kez elinize sağa sola gösterebileceğiniz bir şey de veriyoruz. Doktor Princi?"

Foulton Yöresi Sağlık Müdürü Doktor Dominic Princi salonun ön tarafına yürüdü, diş çizimlerinin altında durdu. Elindeki takım dişleri kaldırıp gösterdi.

"Baylar, aradığımız adamın dişleri işte bu dişlere benziyor. Smithsonian Laboratuvarı bunları, Bayan Leeds'in üzerindeki diş izlerinden ve Leedslerin buzdolabında bulunan ısırılmış peynirde kalan çok net izlerden yararlanarak yaptı. Gördüğünüz gibi, üst kesiciler çok ayrık. Şu ve şu dişler. (Hem elindeki takımda, hem de yukardaki resimde gösterdi.) Dişlerin sıralanışı çarpık. Şu orta kesicinin bir köşesi kopmuş. Şuradaki öteki kesici de öne çıkık. Terzilerin ipliği dişleriyle kesmek istedikleri zaman taktıkları kancaya benziyor."

Ön sırada oturan biri, "Peyniri ısıranın sanık olduğunu nereden biliyorsunuz, doktor?" diye seslendi.

Princi kendisine yalnızca "Doktor" denilmesinden hoşlanmazdı ama bu kez sineye çekti. "Peynirden ve yara izlerinden alınan salya tahlili, kan grubunu tutuyordu," dedi. "Kurbanların ne dişleri uyuyordu, ne de kan grupları."

"Tamam, doktor," dedi Springfield. "Dişlerin resimlerini dağıtacağız, çocuklar. İstediğinize gösterebilirsiniz."

Halkla İlişkiler görevlisi Simpkins, "Gazetelere vermeyi de düşünüyor musunuz?" diye söze karıştı. "*Bu-dişleri-gördünüz-mü* tarzında bir ilan falan?"

Springfield, "Bunda bir sakınca görmüyorum," dedi. "Ne dersiniz, müdür bey?"

Lewis başını salladı.

Simpkins sözünü bitirmemişti. "Doktor Princi, basın size bu dişleri hazırlamanın neden dört gün sürdüğünü soracaktır. Neden burada değil de, Washington'da yapıldığını da bilmek isteyecektir."

Princi biraz kızardı ama sesi sakindi. "Cesetler yerinden kıpırdatılınca, üzerlerindeki diş izleri bozulur, Bay Simpson..."

"Simpkins."

"Simpkins olsun. Biz bu dişleri yalnızca kurbanların vücudundaki izlerden hazırlayamazdık. İşte peynirin önemi burada ortaya çıkıyor. Peynir yeterince katıdır ama kalıbını almaya kalkıştığınız zaman yapışkandır. Önce yağlanması, bu yolla rutubetin kalıptan uzak tutulması gerekir. Bu da ancak bir kez yapılabilir. Washington'daki Smithsonian Laboratuvarı daha önce de Federal Polis Laboratuvarı'na yardımlarda bulunmuştu. Donanımları daha zengin, danışmanları daha bol. Bizde yok. Başka soru var mı?"

"Gecikmenin Federal Polis Laboratuvarı yüzünden olduğu, buradan kaynaklanmadığı yolunda bir açıklama yapılabilir mi?"

Princi hışımla ona döndü. "Söylenebilecek en doğru şey, Bay Simpkins, Federal polis özel ajanı Bay Crawford'un bu peyniri buzdolabında iki gün önce bulduğudur. Sizin adamlarınız evi iyice arayıp bitirdikten çok sonra. Bay Crawford ayrıca laboratuvar çalışmalarını da, ben acele ettiğim için hızlandırmaya çalışmıştır. Söylenecek ikinci şey de, o peyniri ısıranın içinizden biri olmadığını görmekten büyük memnunluk duyduğumdur."

Müdür Lewis'in gür sesi salonda gümbürdedi. "Sağduyunuzdan kimse kuşkulanmıyor, Doktor Princi. Simpkins, şu anda Federal polisle sidik yarışına girmeye hiç gerek yok. İşimize devam edelim."

Springfield, "Hepimizin amacı aynı," diye atıldı. "Jack, sizin tarafın söyleyeceği bir şey var mı?"

Crawford yürüyüp ortaya çıktı. Karşısında gördüğü suratlarda pek de dostça ifadeler yoktu.

"Benim niyetim yalnızca havayı yumuşatmak, şef," dedi. "Eski zamanlarda yerel polisle Federal polis arasında çok rekabet olurdu. Her iki taraf da birbirinden bilgi saklardı. Bu yüzden açılan gedik, suçluların rahat rahat girip çıkmasına izin verecek kadar da büyüyebilirdi. FBI'ın politikası artık böyle değil. Benim politikam da böyle değil. Alkışları kim toplarsa toplasın, vız gelir bana. Araştırmacı Graham'a da vız gelir. Eğer merak edeniniz varsa, işte, kendisi şu arka tarafta oturuyor. Bu suçları işleyen herifi çöp kamyonu ezse, yine sevinirim ben. Yeter ki, herifin ortadan kalktığını bileyim. Herhalde sizlerin de duyguları aynıdır."

Crawford dedektifleri şöyle bir süzdü. Umarım yatışmışlardır, diye düşündü. Müdür Lewis kendisine bir şeyler söylüyordu.

"Araştırmacı Graham bu tür işte daha önce de çalışmıştı, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Eklemek istediğiniz bir şey var mı, Bay Graham? Bir öneriniz falan?"

Crawford kaşlarını kaldırıp Graham'a döndü.

Springfield, "Ön tarafa gelseniz..." diye seslendi.

Graham, keşke Springfield'le baş başa konuşuyor olsaydım, diye geçirdi içinden. Kalabalığın karşısına çıkmayı hiç canı istemiyordu. Çıktı ama.

Buruşuk kılığıyla, güneş yanığı cildiyle, Graham hiç de Federal bir araştırmacıya benzemiyordu. Springfield'e göre, adam daha çok, mahkemeye gelirken takım elbisesini giymiş bir duvar boyacısına benziyordu.

Dedektifler oturdukları yerde ağırlıklarını bir kalçalarından öbürüne geçirdiler.

Graham yüzünü onlara çevirdiği zaman, kahverengi yüzündeki soğuk mavi gözleri şaşırtıcı bir etki yaptı.

"Bir iki şey söylemek istiyorum," dedi. "Bu adamın daha önceden sicili olan bir akıl hastası olduğunu varsayamayacağımız gibi, seks suçlarından sabıkası olduğunu da varsayamayız. Büyük bir olasılıkla hiçbir kaydı ya da sabıkası olmayacaktır. Varsa bile, seks suçu olmayıp, kapı kırma, eve girme gibi şeylerden olabilir. Daha önemsiz saldırılarında da ısırma huyunda olabilir. Barlarda çıkan kavgalar ya da çocukları hırpalama falan gibi olaylarda. Bu konuda bize en büyük yardımı, acil sağlık personeliyle çocuk koruma servisi verebilecektir. Hatırlayabildikleri derin ısırıkların hepsi incelenmeye değer. Isırılan kim olursa olsun, olayı örtbas etmek için ne söylerlerse söylesinler. Benden bu kadar."

Ön sırada oturan uzun boylu dedektif elini kaldırırken konuşmaya başladı.

"Ama bugüne kadar yalnızca kadınları ısırdı, öyle değil mi?"

"Bildiğimiz kadarıyla öyle. Ama ısırmaya biraz fazla meraklı. Bayan Leeds'de altı ciddi yara var, Bayan Jacobi'deyse sekiz. Bu durum ortalamanın çok üzerinde."

"Ortalama nedir?"

"Cinsel cinayetlerde üç. Bu herif ısırmaktan hoşlanıyor."

"Kadınları."

"Cinsel saldırılardaki ısırık izlerinde genellikle diş izlerinin orta yerinde rengi koyulmuş bir leke olur. Emme izi. Bu izlerde yok. Doktor Princi bunu otopsi raporuna da yazmış. Ben de morgda gördüm. Emme izi yok. Belki bu adam için ısırmak seksle ilgili olduğu kadar, bir dövüş biçimi de sayılıyor olabilir."

"Zayıf ipucu," dedi dedektif.

Graham, "İzlemeye değer," diye devam etti. "Her ısırığı incelemeye değer. İnsanlar yaranın nasıl olduğu konusunda yalan söylerler. Isırılmış bir çocuğun annesiyle babası bazen çocuğa kuduz iğneleri yapılmasını bile göze alır da, ailedeki ısırganı ele vermezler. Bilirsiniz bunları. Hastanelere sormaya değer. Son zamanlarda kimlere kuduz aşısı yapılmış, öğrenelim... Benden bu kadar." Graham'ın gergin kasları, yerine otururken duyduğu yorgunluğun etkisiyle titredi.

Springfield, "Sormaya değer ve soracağız da," dedi. "Şimdiii... Güvenlik ve kilit ekipleri, hırsızlık masasının yardımıyla çevreyi tarıyor. Köpek kokusunu unutmayın. Köpek hakkında son bilgilerle hayvanın resimlerini dosyada bulacaksınız. Herhangi bir yabancı o köpekle bir arada görülmüş mü, öğrenin. Narkotikten gelenler gün bitiminde rapor versin. Marcus'la Whitman cenazeye katılıyorlar. Uyanık olun orada. Ailenin dost, akraba ve yakınlarını biliyorsunuz, değil mi? İyi. Fotoğrafçıdan ne haber? Tamam. Cenazeye gelenlerin resimlerini merkeze bırakın. Birmingham cenazesinin resimleri geldi bile. Herkesin programının geri kalan ayrıntıları yazılı olarak dağıtılmış durumda. Gidelim."

"Bir şey daha var," diye seslendi Müdür Lewis. Dedektifler tekrar yerlerine oturdular. "Bu soruşturmayla görevli kişilerin, aralarında bu suçludan söz ederken "Dişli Sapık" dediklerini duydum. Aranızda konuşurken ona ne derseniz deyin, vız gelir bana. Bir şey demek zorundasınız, bunu ben de biliyorum. Ama herhangi bir emniyet görevlisinin

kamu önünde o adamdan "Dişli Sapık" diye söz ettiğini duymayayım. Çok kötü etki bırakıyor. İç yazışmalarda da bu adı kesinlikle kullanmayın... Evet, bu kadar."

Crawford'la Graham, Springfield'in peşi sıra onun çalışma odasına yürüdüler. Dedektiflerin şefi onlara kahve ikram etti. Bu arada Crawford santralı arayıp kendisine bırakılan mesajları aldı.

Springfield, Graham'a, "Dün geldiniz ama sizinle konuşma olanağı bulamadım," dedi. "Burası tımarhaneye döndü. Adınız Will, değil mi? Çocuklar size gerekli olan her şeyi verdiler mi?"

"Evet. Çok iyi davrandılar."

"Elde hiçbir şey yok ve bunun bal gibi farkındayız," dedi Springfield. "Ha, çiçek tarhlarındaki ayak izlerinden adamın adımlarına baktık. Yürüyüş biçimine falan. Hep fidelerin çevresinden dolaştığı için ayakkabı numarasından başka şey bulup çıkarmak kolay değil. Bir de yaklaşık boyu. Sol ayak biraz daha derin iz bırakıyor. Demek belki elinde bir yük taşıyormuş. Zor bir çalışma. Ama birkaç yıl önce bir hırsızı böyle ayak izlerinden yakaladığımızı da bilirim. Parkinson hastalığı olduğunu anlamıştık. Princi bulmuştu hastalığı. Bu kez şansımız tutmadı."

"Adamlarınız çok iyi," dedi Graham.

"İyidir. Ne var ki bu tür şeyler her zamanki işlere benzemiyor... çok şükür. Söylesenize, her zaman birlikte mi çalışıyorsunuz... siz, Jack ve Doktor Bloom? Yoksa böyle bir şey patlayınca mı bir araya geliyorsunuz?"

"Böyle şeyler için," dedi Graham.

"Amma buluşma! Emniyet Müdürü'nün dediğine göre, üç yıl önce Lecter'i yakalayan sizmişsiniz."

"Hepimiz oradaydık. Maryland polisi de. Onu tutuklayan Maryland Eyalet Polisleri oldu."

Springfield kaba görünüşlüydü ama hiç budala değildi. Graham'ın tedirginliğini fark etmişti. Koltuğunda dönüp önündeki notları eline aldı.

"Köpeği sormuşsunuz," dedi. "İşte hakkındaki rapor. Dün gece bizim veterinerlerden biri Leeds'in erkek kardeşine telefon etti. Köpeği varmış gerçekten. Leeds'le büyük oğlu cinayet gecesinden birkaç sa-

at önce, yani aynı gün öğleden sonra onu veterinere götürmüşler. Karnında bir yara izi varmış. Veteriner ameliyat etmiş. Önce kurşun yarası sanmışlar ama kurşunu bulamamışlar. Herhalde bir şiş falan sokuldu diyorlar. Köpeğin yanına yaklaşan kimseyi görmüşler mi diye komşulara soruyoruz. Ayrıca bugün mahalledeki tüm veterinerlere telefon edip yaralanan başka hayvan olup olmadığını da araştırıyoruz."

"Köpeğin tasmasında Leedslerin adı yazılı mıymış?"

"Hayır."

"Birmingham'daki Jacobilerin de köpeği var mıymış?"

"Onu da öğrenmek için girişimde bulunduk," diye karşılık verdi Springfield. "Bir dakika beklerseniz sonucu sorayım." Bir dahili numara çevirdi. "Birmingham bağlantımızı dedektif Flatt sağlıyor," diye açıklama yapıyordu bir yandan. "... evet, Flatt. Jacobilerin köpeğinden ne haber? Hı-hıı, hı-hıı. Bir dakika." Elini telefonun ağızlığına kapayıp konuştu. "Köpekleri yokmuş. Alt kat tuvaletinde bir karton kutu bulmuşlar. İçi toprak dolu. Kedi dışkıları varmış. Ama kedi falan bulamamışlar. Komşular kedi konusunda uyarılmış."

Graham, "Birmingham'a söyler misiniz," dedi. "Evin bahçesine ya da sundurma falan varsa çevresine baksınlar. Kediye bir zarar gelmişse, belki çocuklar vaktinde bulup gömememişlerdir. Kediler nasıldır, bilirsiniz. Ölecekleri zaman bir yere saklanırlar. Köpekler evlerine döner, kediler kaçar. Kedinin tasması var mıymış, onu da bir sorsak."

Crawford, "Metan dedektörü isterlerse yollarız," diye atıldı. "Bir yığın yeri kazmaktan daha kolay olur."

Springfield bu istekleri iletti. Telefonu kapattığı anda yeniden zil sesi duyuldu. Bu kez Jack Crawford'u arıyorlardı. Jimmy Price cenazeevinden telefon etmekteydi. Crawford paralel telefona geçip hattı aldı.

"Jack, kısmi bir parmak izi buldum. Sanırım başparmak ve ayanın da bir bölümü."

"Jimmy, sen bir dâhisin."

"Biliyorum. İzler kıvrık, yay gibi, ama sıvaşmış. Döndüğümde elimden geleni yapacağım. En büyük oğlanın sol gözünde buldum. Daha önce hiç böyle şeyle karşılaşmamıştım. Belki görmezdim bile. Kurşun yarasının ta dibindeydi inan."

"Kimlik çıkarabilecek misin?"

"Pek uzak bir olasılık, Jack. Herif sabıkalılar listesindeyse belki. Ama bu da piyango gibi bir şey olur, biliyorsun. Aya izi Bayan Leeds'in sol ayak başparmağının tırnağından geldi. Yalnızca karşılaştırmada işe yarayabilir. Birkaç çizgi belirleyebilirsek şanslıyız derim. Lombard'ın kendisiyle yardımcısı tanık oldular. Lombard aynı zamanda notermiş. Resimleri de çektim. Tamam mı şimdi?"

"Cenazecide çalışanların parmak izlerini karşılaştırıp tasfiye ettin mi?"

"Lombard'la adamlarının izlerini aldım. Cesede dokunduk da deseler, dokunmadık da deseler, hepsinin izini aldım. Şu anda ellerini taşlayıp homurdanmakla meşguller. Ben artık evime döneyim, Jack. Bu malzemeyi kendi karanlık odamda değerlendirmek istiyorum. Resimlerden ne çıkacak, kim bilir?... Bir saat sonra kalkan Washington uçağına binersem öğleden hemen sonra kopyaları sana ulaştırabilirim."

Crawford bir an düşündü. "Pekâlâ, Jimmy. Kopyalar hem Atlanta, hem Birmingham polisine, hem de Federal büro şubelerine yollansın."

"Peki. Şimdi senden beklediğim bir şey daha var."

Crawford gözlerini tavana doğru devirdi. "Ödenek diye tutturacaksın, değil mi?"

"Öyle."

"Jimmy, yavrum, bugün senin günün, dile benden ne dilersen!"

Crawford onlara parmak izlerinin durumunu anlatırken, Graham, gözü pencereden dışarda, dinliyordu.

Springfield, "Harika bir şey bu," diyebildi yalnızca.

Graham'ın yüzündeki ifade bomboştu. Ya da Springfield'e öyle geliyordu.

Kapıdan çıkıncaya kadar Graham'ın arkasından bakıp durdu.

Toplum Güvenliği Müdürü'nün basın toplantısı da tam o sıra dağılmaktaydı. Televizyoncular sunuş bölümlerinin çekimini tamamlıyorlardı. Kameraların karşısında tek başlarına durup, toplantı sırasında duydukları en ilginç soruları soruyorlar, sonra mikrofonlarını karşılarındaki boşluğa uzatıyorlardı. Yanıtlar, içerde çekilen filmden kesilip buralara eklenecekti.

Springfield'in odasından çıkan Crawford'la Graham binanın ön merdivenlerinden inerken, ufak tefek bir adam arkalarından fırlayıp önlerine geçti, olduğu yerde dönüp bir resim çekti. Sonra yüzü fotoğraf makinesinin arkasından ortaya çıktı.

"Will Graham," diye seslendi. "Beni hatırladınız mı... Freedy Lounds! Lecter olayını *Tattler* gazetesi için izliyordum. Olay hakkındaki kitabı da ben yazdım."

Graham, "Hatırlıyorum," dedi. Crawford'la birlikte merdivenlerden inmeye devam ettiler. Lounds yanı başlarında yan yana iniyor, onlardan ayrılmıyordu.

"Seni bu işe ne zaman çağırdılar, Will? Ne buldun?"

"Sana bilgi veremem, Lounds."

"Bu herif Lecter'e göre nasıl? Bunun da yöntemi..."

"Lounds." Graham'ın sesi çok yüksek çıkmıştı. Crawford hemen onun önüne geçti. Graham devam ediyordu. "Lounds, sen yalandan başka bir şey yazmazsın, o *Tattler* gazetesi de ancak tuvalet kâğıdı olabilir. Uzak dur benden."

Crawford, Graham'ın kolunu yakalayarak, "Bas git, Lounds," dedi. "Will, gel birlikte kahvaltı edelim. Haydi, Will." Hızlı adımlarla köşeyi dönüp uzaklaştılar.

"Özür dilerim, Jack. O piçe dayanamıyorum. Ben hastanede yatarken odama geldi ve..."

"Biliyorum," dedi Crawford. "Çiğ çiğ yedim onu. Hoş çok yararı oldu ya!" *National Tattler*'de çıkan resmi hatırlıyordu Crawford. Lecter olayı sonuçlandığı zaman. Graham uyurken girmişti Lounds hastanedeki odaya. Yatağın örtüsünü açmış, Graham'ın karnındaki yaranın bir resmini çekmişti. Resim yayınlandığında Graham'ın penisi üzerine siyah bir dikdörtgen basılmıştı. Altındaki yazı, "Çılgın polisin ataklığı" diyordu.

Sofrada Graham'ın elleri titriyordu. Kahvesinin birazını fincanın tabağına döktü.

Crawford'un sigarasından çıkan dumanların, bitişik masada oturan çifti rahatsız ettiğini görüyordu. Sessizce yiyorlardı yemeklerini bitişikteki çift. Tedirginlikleri üzerlerinde, sigara dumanlarıyla birlikte dolaşıp duruyordu.

Kapıya yakın bir masada iki kadın, herhalde anne kız, tartışmaktaydılar. Alçak sesle konuşuyorlardı, ama yüzleri duydukları öfkeden çirkinleşmişti. Graham onların öfkesinin kendi ensesini yaktığını hissedebiliyordu.

Crawford, Washington'daki bir mahkemede ifade vermek zorunda olduğundan yakınıyordu. Ertesi sabah. Bu işin onu Washington'da birkaç gün bağlayacağından korkmaktaydı. Yeni bir sigara yakarken alevlerin arasından Graham'ın ellerine ve yüzünün rengine baktı.

"Atlanta ve Birmingham o başparmak izini kendi seks suçlularınınkiyle karşılaştırır artık," dedi. "Biz de bazı karşılaştırmalar yapabiliriz. Tek izle yola çıkmak Price'ın daha önce de başına geldi. Bunu bilgisayara verecektir. Sen ayrıldıktan sonra çok geliştik, biliyor musun?"

FBI'ın artık otomatik parmak izi okuma makinesi vardı. Hiç ilgisi olmayan bir olaydaki parmak iziyle benzerliğini şıp diye bulup çıkarıyordu.

"Herifi bulduğumuzda o iz ve o dişler canına okumaya yetecek," dedi Crawford. "Şimdi yapacağımız şey, bu herifin ne olduğunu düşünmek. Çok geniş çerçeve içinde düşünmeliyiz. Bana bir iyilik et de söyle, Will. Diyelim ki, oldukça iyi bir sanık yakaladık. Sen odaya girdin ve adamı gördün. Seni hiç şaşırtmayan yanları neler olurdu?"

"Bilemem, Jack. Gözümün önünde hiçbir surat yok ki! Kendi icat ettiğimiz insanları arayarak boşuna vakit geçiriyor olabiliriz. Bloom'la hiç konuştun mu?"

"Dün gece telefonda konuştum. Bloom herifte intihar ruhu olduğunu sanmıyor. Hemlich de aynı kanıda. Bloom buraya yalnızca ilk günü, birkaç saat için geldi, ama ona da, Hemlich'e de komple dosyayı yolladık. Bloom bu hafta doktora öğrencilerinin sınavıyla meşgul. Sana da selam yolladı. Chicago'daki telefon numarası var mı sende?"

"Var."

Graham, Doktor Alan Bloom'u pek severdi. Kısa boylu, toparlak bir adamdı. Mahzun gözlü... çok iyi ruh uzmanıydı. Belki en iyisi. Graham bu adamın kendisine mesleki ilgi göstermemiş olduğuna her zaman sevinmişti. Karşılaştığı psikologların hepsi pek öyle davranmazlardı.

"Bloom'a göre Dişli Sapık bizi arayabilirmiş bile. Ya da not yazabilirmiş," dedi Crawford.

"Bir yatak odasının duvarına mı?"

"Bloom diyor ki, adam sakat ya da kusurlu olabilirmiş. Ya da kendisinin sakat olduğuna inanıyor olabilirmiş. Ama buna pek bel bağlamamamı da öğütledi. Bu kafada gidersek soruşturmayı fazla böleceğimizi, gücümüzü azaltacağımızı savundu. Böyle güzel konuşmayı kendisine üniversitede öğrettiklerini de ekledi."

"Hakkı var," dedi Graham.

"Sen bu herif hakkında bir şeyler biliyorsun, yoksa o parmak izini bulamazdın."

"İpucu duvarlarda durup duruyordu, Jack. Bunu da bana yükleme. Hem... benden pek fazla şey bekleme, e mi?"

"Yoo, yakalayacağız onu. Sen de biliyorsun yakalayacağımızı, değil mi?"

"Biliyorum. Şu ya da bu şekilde."

"Şu şekil ne?"

"Pas geçtiğimiz ipuçlarını görerek."

"Bu şekil?"

"Bir daha yapar, bir daha yapar, sonunda bir sefer fazla gürültü çıkardığı için ev sahibi tabancasını vaktinde bulmayı başarır."

"Başka olasılık yok mu?"

"Kalabalık bir odaya girip herifi gözünden tanıyacağımı mı sanıyorsun? Yo, ben Ezio Pinza değilim. Dişli Sapık devam edecektir. Ta ki, bizim zekâmız ya da şansımız uyanıncaya kadar. Durmayacaktır."

"Neden?"

"Çünkü bundan gerçek bir zevk alıyor."

"Gördün mü, bak! Onun hakkında bir şeyler biliyorsun gerçekten," dedi Crawford.

Graham tekrar sokağa çıkıncaya kadar konuşmadı. Ancak o zaman ağzını açıp, "Gelecek dolunaya kadar bekle," dedi Crawford'a. "Sonra anlatırsın bana bu herif hakkında ne kadar çok şey bildiğimi."

Oteline dönen Graham iki buçuk saat kadar uyudu. Öğle vakti uyandı, duş yaptı, bir demlik dolusu kahveyle bir sandviç ısmarladı.

Birmingham'dan gelen Jacobi dosyasını inceleme vakti gelmişti. Okuma gözlüğünü otelin sabunuyla yıkayıp parlattı, kucağına dosyayı alıp pencerenin yanına oturdu. Birkaç dakika boyunca, her ses duyuşunda başını kaldırdı. Koridordaki ayak seslerine, ta uzaklardan gelen asansör kapısı gürültüsüne... Ama daha sonra kucağındaki dosyadan başka hiçbir şeyin farkına varmaz oldu. Tepsiyi getiren garson kapıyı vurup uzun süre bekledi, sonunda tepsiyi kapının yanına, yere bırakıp fişi de kendi imzalayarak uzaklaştı.

4.

Georgia Elektrik Şirketi'nin saat okuma görevlisi Hoyt Lewis, kamyonetini ağaçlı yoldaki büyük çınarın gölgesine park etti, arkasına yaslanıp öğle yemeği paketini açtı. Kendi hazırladığı bu yemeğin paketini açmak hiç zevk vermiyordu insana. Artık ne karısının yazdığı küçük notlar çıkabilirdi içinden, ne de bir sürpriz şeker.

Sandviçinin yarısına geldiği sırada kulağının dibinde bir ses duyup olduğu yerde sıçradı.

"Herhalde bu ay da bin dolarlık elektrik kullanmışımdır, ha?"

Lewis başını çevirince, pencerenin dışında H.G. Parsons'un kırmızı suratını gördü. Parsons o gün dize kadar gelen şortlardan giymişti. Elinde bir bahçe tırmığı taşıyordu.

"Ne dediğinizi anlayamadım," dedi Lewis.

"Bu ay bin dolarlık elektrik yaktın diyeceksin herhalde bana."

"Ne kadar yaktığınızı bilmiyorum, çünkü henüz saatinizi okumadım, Bay Parsons. Okuduğum zaman, şurada duran kâğıdın üzerine yazacağım."

Parsons kendisine çıkarılan elektrik faturalarına bozulup duruyordu. Şirkete şikâyette bulunarak kendisinden fazla para alındığını ileri sürmüştü.

"Ben ne yaktığımı bilirim," dedi öfkeyle. "Kamu Hizmet Komisyonu'na başvuracağım bunun için."

"Saati benimle birlikte okumak ister misiniz? Hemen gidelim ve birlikte..."

"Ben saatin nasıl okunacağını kendi başıma da bilirim. Zahmet olmazsa belki sen de okuyabilirsin saatte ne yazdığını."

"Bir dakikanızı rica edeyim, Bay Parsons." Lewis kamyonetten indi. "Bir dakika sesinizi kesin de beni dinleyin. Geçen yıl saatin üzerine mıknatıs koymuştunuz. Karınız o sıra hastanede yatmakta olduğunuzu söylemişti. Ben mıknatısı oradan kaldırmakla yetindim ve kimseye bir şey söylemedim. Kışın içine bal dökmeye kalkıştığınızda sizi rapor ettim. Tazminat istendiği zaman ses çıkarmadan ödediğinizi de biliyorum. Eve o telleri kendi başınıza döşedikten sonra sarfiyatınız artıverdi. Size defalarca söyledim. O evde cereyan kaçıran bir şey var. Ne olduğunu bulmak için elektrikçi tuttunuz mu? Yo. Kalkıp şirkete başvurdunuz ve beni şikâyet ettiniz. Bıktım usandım artık sizden." Lewis'in öfkeden yüzü solmuştu.

"Bu işi sonuna kadar götüreceğim," dedi Parsons. Evine doğru uzaklaşıyordu bir yandan. "Sizi denetliyorlar, Bay Lewis. Sizden önce gelip saatleri okuyan birini gözümle gördüm." Bunu bahçe çitinin öte yanından söylemişti. "Yakında sizin de herkes gibi alın teriyle çalışmanız gerekebilir."

Lewis kamyoneti vitese geçirip sürdü. Yemeğini bitirmek için başka uygun bir yer bulmak zorundaydı artık. Üzgündü. Büyük ağacın altı yıllardır iyi hizmet etmişti ona.

Büyük ağaç, Charles Leeds'in evinin tam arkasına rastlıyordu.

Saat beş buçukta Hoyt Lewis arabasını Bulut Dokuz Salonu'nun park yerine soktu. Aklını başına toplayabilmek için peş peşe birkaç içki içti.

Evi terk edip gitmiş olan karısına telefon ettiğinde, aklına gelen tek söz şu oldu. "Keşke öğle yemeklerimi sen hazırlıyor olsaydın!"

Kadın, "Bunu daha önce düşünmen gerekirdi, kurnaz tilki," deyip telefonu yüzüne kapadı.

Birkaç tanıdığı ve şirketten biriyle birkaç el kâğıt oynadı, kalabalığı şöyle bir gözden geçirdi. Bulut Dokuzu son zamanlarda şu sevimsiz havayolu memurları doldurmaya başlamıştı. Hepsinde aynı ince bıyık, parmaklarında aynı yüzük. Sahip çıkacaklardı neredeyse buraya.

"Hey Hoyt, gel birasına maç yapalım seninle." Seslenen kendi şefiydi. Billy Meeks.

"Hah, Billy, seninle konuşmam gerek."

"Ne oldu?"

"Şu durmadan telefonlar yağdıran Parsons eşşeğini biliyorsun, değil mi?"

"Daha geçen hafta aradı beni," dedi Meeks. "Ne olmuş ona?"

"Birisinin benim saatleri önüm sıra okuduğunu söyledi. Görevimi yapmadığımdan kuşkulanılıyormuş gibi. Saatlerin rakamlarını evde yan gelip yatarken uydurduğumu sanmıyorsundur umarım."

"Öyle bir şey düşünmedim."

"Aklına gelmedi, değil mi? Yani... eğer ayağım kızaktaysa yüzüme karşı söylenmesi daha hoşuma gider."

"Ayağını kızağa ben koysam, yüzüne söylemekten korkar mıydım sanıyorsun?"

"Hayır."

"Tamam öyleyse. Birisi seni denetlemeye çıksa benim haberim olurdu. Böyle durumları amirler her zaman bilirler. Kimsenin seni denetlediği yok, Hoyt. Parsons'ın lafını ciddiye alma. Bunak, aksi herifin teki o. Beni geçen hafta aradığında, 'Hoyt Lewis'i izlettiğinize teşekkür ederim,' demişti. Üzerinde durmamıştım."

Lewis, "Keşke o saat işinden onu mahkemeye verseler," dedi. "Öğlende ağaçlı yolda bir gölgelik bulmuş yemeğimi yerken bulaştı bana. Kıçına iyi bir tekme istiyor."

"Ben de o bölgeyi gezerken yemeğimi orada yerdim," dedi Meeks. "Hatta bir keresinde Bayan Leeds'i görmüştüm... öldükten sonra arkasından konuşmak doğru değil ama... bir iki kez arka bahçede, havuzun başında mayoyla yatmış güneşleniyordu. Öffff! Ufacık, tatlı bir göbeği vardı. Yazık oldu onlara. Pek cici bir hanımdı."

"Kimseyi yakaladılar mı?"

"Hayır."

"İki adım aşağıda Parsons dururken Leedslere saldırması amma yazık olmuş," dedi Lewis.

"Sana bir şey söyleyeyim mi, ben karımı bahçede mayoyla falan yatırmam. O durmadan, "Budalalık etme, kim nereden görecek beni,'

deyip duruyor ama, ben de diyorum ki, hangi çılgının ne zaman çiti aşıp bahçeye dalacağı hiç belli olmaz. Polisler seninle de konuştular mı? Oralarda kimseyi gördün mü diye sormak için?"

"Evet. Mahallede dolaşan herkese sordular. Postacılara falan. Ama ben bugüne kadar hep Betty Jane Caddesi'nin öbür yanında dolaştım. Bir haftadan beri." Lewis önündeki bira şişesinin etiketini yolmaya çalıştı. "Parsons geçen hafta mı telefon etti demiştin?"

"Evet."

"Demek birisini kendi saatini okurken görmüş olmalı. Bunu sırf benim canımı sıkmak için bugün uydurmuş olsa, bir hafta öncesinden sana telefon etmezdi. Sense, oraya kimseyi yollamadım diyorsun. Gördüğü insan ben değildim, o da kesin!"

"Belki telefon şirketi bir şeyi kontrol ettiriyordu."

"Belki."

"Ama o mahallede direklerimiz ortak değil."

"Polise bildirsem mi dersin?"

"Bir ziyanı olmaz," dedi Meeks.

"Parsons'a da ders olur. Yasayı karşısında görsün biraz. Polislerin eve geldiklerini görünce altına eder korkudan."

5.

Graham akşam olmadan önce Leedslerin evine tekrar gitti. Ön kapıdan girdi ve katilin geride bıraktıklarına bakmamaya çalıştı. Dosyaları ezbere biliyordu. Ölüm yerini görmüştü. Cesetleri de. Bu insanların nasıl öldüklerini iyice öğrenmişti artık. Bugün niyeti, nasıl yaşamış olduklarına eğilmekti.

Bir inceleme gerekiyordu. Garajda iyi durumda bir kayak teknesi vardı. Güzel kullanılmış, bakımı da iyi yapılmıştı. Bir de steyşın vagon araba duruyordu. Golf sopaları, bir yarış bisikleti. Elektrikli aletler hemen hemen hiç kullanılmamış gibiydi. Yetişkinlerin oyuncakları.

Graham bir golf torbasından bir sopa çekti, torbanın ağzından tozla birlikte deri kokuları püskürdü. Charles Leeds'in sopaları. Sapları pek uzundu.

Graham evin içinde Charles Leeds'i izlemeye koyuldu. Av resimleri oturma odasının duvarlarına asılmıştı. Satın almış olduğu pahalı klasikler kitap raflarında bir dizi halinde duruyordu. Okul yıllıkları, kaliteli yazarlar. Sonra Vonnegut ve Evelyn Waugh. C.S. Forrester'in bir kitabı da açık olarak masanın üzerine yüzükoyun konmuştu.

Oturma odasının dolabında iyi bir av tüfeği, Nikon fotoğraf makinesi, Bolex Super marka sekizlik film makinesi ve oynatma aygıtı.

Graham'ın bu dünyada ilkel oltalardan ve elden düşme aldığı Volkswagen'den başka hiçbir şeyi olmadığı için, bu yetişkin oyuncaklarına karşı içinde ters duygular uyandığını fark ederek, acaba neden, diye düşündü.

Kimdi Leeds? Başarılı bir mali danışman. Üniversitedeyken futbol oynamış, gülmesini seven bir adam. Gırtlağı kesikken kavgaya kalkan bir adam.

Graham onu izlemeye devam etti. İçinde bir tür zorunluluk duyuyordu. Önce onu tanımak istemesi, karısına göz atmak için izin istemek gibi bir şeydi.

Graham, canavarı buraya çekenin, kadın olduğunu seziyordu. Şarkı söyleyen cırcırböceği, kanlı gözlü sineği nasıl çekerse öyle.

Bayan Leeds'e de bakmalıydı o halde.

Üst katta küçük bir giyinme odası vardı. Graham yatak odasından çevresine bakmaksızın geçerek oraya ulaşmayı başardı. Oda sarıya boyalıydı. El sürülmemiş bir hali vardı. Yalnızca tuvalet masasının üzerindeki ayna kırılmıştı. Dolabın önünde, yerde bir çift mokasen pabuç duruyordu. Sanki ayağından yeni çıkarmıştı onları. Sabahlığı askılığın üzerine şöyle bir atılmıştı. Dolabın içi, yerleştirecek pek çok eşyası bulunan normal bir ev hanımının hafif dağınıklığını yansıtıyordu.

Bayan Leeds'in anı defteri, tuvalet masasının üzerinde, kadife bir kutunun içinde durmaktaydı. Anahtarı kapağının üzerine bantla tutturulmuştu. Kapakta "Polise Ait' etiketi de görünüyordu.

Graham oradaki beyaz koltuğa oturdu, defterin rasgele bir yerini açtı.

23 Aralık, Salı. Annemin evi. Çocuklar hâlâ uyuyor. Annem balkonu camlatıp veranda haline getirdiğinde, evin şekli değişti diye surat asmıştım. Oysa veranda pek tatlı bir yer olmuş. Sıcacık oturuyor, dışardaki karları seyrediyorum. Acaba daha kaç yılbaşı tatilinde bir ev dolusu çocuğa dayanabilecek annem? Umarım çok dayanır.

Yorucu bir araba yolculuğu sonunda Atlanta'dan buraya dün varabildik. Raleigh'den sonra kar altında ilerledik. Çok yavaş. Ben herkesi hazırlamaktan zaten yorgun düşmüştüm. Chapel Hill'e gelince Charlie arabayı durdurup indi. Bir daldan sarkan sivri buzları kırdı, getirdi. Onlarla bana bir martini hazırlamak istiyordu. Uzun bacaklarını kaldıra kaldıra arabaya doğru yürüyüşünü izliyordum. Saçlarında ve kirpiklerinde karlar vardı. Onu ne kadar sevdiğimi hatırladım. İçimde bir şeyin kırıldığını, bana biraz acı verdiğini ve dökülen sıcaklığın her yanıma yayıldığını hissettim.

Umarım aldığım parka üstüne olur. Bana o pahalı yüzüğü almışsa ölürüm sanıyorum. Madelyn'in de kıçına iyi bir tekme atmak boynumun borcu olsun. Kendi parmağındaki yüzüğü bize gösterdiği ve üzerinde susmaksızın konuştuğu için. Gülünç denecek kadar büyük dört pırlanta. Renkleri de kirli buz rengi. Oysa sarkıt biçimindeki şu buzlar ne kadar berrak. Güneş ışığı arabanın penceresinden içeriye dolduğunda, Charlie'nin kopardığı buzlar prizma gibi tayf yaptılar. Bardağı tutan elimin üzerinde kırmızılı yeşilli renkler oynaştı. Renklerin elimin üzerinde hareket ettiğini hissedebiliyordum.

Bana yılbaşı hediyesi olarak ne istediğimi sordu. Elimi kulağının çevresine siper yaparak, "Seni tabii, aptal," dedim. "Seni içimde istiyorum!"

Kafasının tepesindeki kel yerin kızardığını gördüm. Çocukların böyle şeyleri işitmesinden çok korkar. Erkeklerin fısıldaşmaya hiç güveni yoktur.

Sayfanın burasına bir dedektifin puro külü düşmüş, leke bırakmıştı.

Graham pencereden odaya dolan ışık azalıncaya kadar okumaya devam etti. Küçük kızın bademcik ameliyatını öğrendi, sonra Bayan Leeds haziran ayında göğsünde küçük bir sertlik bulduğu zaman duyulan korkuyu onlarla birlikte yaşadı. *(Ulu Tanrım, çocuklar da henüz öyle küçük ki.)*

Üç sayfa sonra o sertlik basit bir kist oldu, kolayca alındı, her şey bitti.

Doktor Janovich beni bugün öğleden sonra taburcu etti. Hastaneden çıkıp dosdoğru göle gittik. Çoktandır gitmemiştik oraya. Hiçbir şeye vakit kalmıyor ki. Charlie buz kovasının içinde iki şişe şampanya getirtti, hepsini içtik, ördeklere yem verdik, güneş batana kadar kaldık orada. Charlie bir süre gölün başına dikilip, bana arkası dönük, öylece durdu. Sanırım biraz ağladı.

Susan hastaneden gelirken ona yeni bir kardeş daha getireceğiz diye çok korktuğunu söyledi. Sonunda evdeyiz!

Graham yatak odasındaki telefonun çaldığını duydu. Bir çıtırtı duyuldu, sonra cevap mekanizması devreye girdi. "Alo, Valarie Leeds konuşuyor. Şu anda telefona gelemeyeceğim için üzgünüm. Lütfen düdük sesinden sonra adınızı ve telefon numaranızı söylerseniz sizi hemen ararız. Teşekkür ederim."

Graham düdük sesinden sonra Crawford'un sesi çıkar mı diye bekledi, ama arkadan hemen hat düştü. Arayan kapatmıştı telefonu.

Sesini de duymuştu. Şimdi de görmek istiyordu onu. Aşağıya, oturma odasına indi.

İç cebinde, Charles Leeds'e ait bir bobin sekiz milimetrelik film getirmişti. Ölümünden üç hafta önce Leeds bu filmi fotoğrafçıya bırakmış, o da develope edilmek üzere bir yere yollamıştı. Almaya fırsatı olmamıştı Leeds'in. Polis filmin fişini adamın cüzdanında bulmuş, gidip fotoğrafçıdan teslim almıştı. Dedektifler filmi izlemiş, aile resimlerine bakmış, ilginç bir şey bulamamışlardı.

Graham, Leedsleri canlı görmek istiyordu. Polis merkezinde dedektifler ona kendi makinelerini kullanmasını teklif etmişlerdi ama o bu filmi bu evde izlemek istemişti. Polisler isteksizce teslim etmişlerdi filmi ona.

Graham ekranı ve gösterme makinesini dolaptan bulup çıkardı, kurdu, Charles Leeds'in büyük deri koltuğuna oturup izlemeye hazırlandı. Koltuğun kolunda yapışkan bir şey değdi eline. Bir çocuğun şekerli elinden kalan bir iz. Graham elini kokladığında burnuna nane şekeri kokusu geldi.

Sevimli, hoş ve de... sessiz bir ev filmiydi. Ama çoğundan daha iyi bir hayal gücü kullanılarak çekilmişti. Bir köpekle başlıyordu. Gri bir İskoç teriye oturma odasındaki halının üzerinde uyuyordu. Film makinesinin sesiyle bir ara uyanıyor, başını kaldırıp kameraya bakıyor, sonra tekrar uyuyordu. Sonra film sıçrar gibi kesilip yeniden başlıyor, köpek uykudayken birden kulaklarını dikiyor, ayağa kalkıp havlıyordu. Kamera onu mutfağa doğru izlerken, o mutfak kapısına koşup bir şey bekler gibi havlıyor, güdük kuyruğunu sallıyordu.

Graham da alt dudağını ısırıp bekledi. Ekranda kapı açıldı, Bayan Leeds elinde satın aldığı yiyeceklerle içeriye girdi, gözlerini kırpıştırdı, bu sürprize şaşırarak güldü, boş kalan eliyle saçlarını düzeltti. Ekrandan dışarıya doğru yürürken dudakları kıpırdıyordu. Arkasından çocukları girdi. Onların da ellerinde daha küçük alışveriş torbaları vardı. Kız altı yaşındaydı, oğlanlar da sekiz ve on.

Oğlanların küçüğü ev filmlerine pek alışkındı galiba. Parmaklarıyla kendi kulaklarını gösterdi, sonra onları oynatmaya başladı. Kamera bu sahneleri oldukça yüksekten çekiyordu Leeds'in boyu, adli tabib raporuna göre, bir seksen ikiydi.

Graham filmin bu bölümünün ilkbahar başlarında çekilmiş olması gerektiğini düşündü. Çocukların üstünde anoraklar vardı. Bayan Leeds de biraz renksiz görünüyordu. Oysa morgda gördüğünde güneşten iyice yanmıştı. Vücudunda mayo izleri vardı.

Bundan sonra kısa kısa sahneler başladı. Oğlanlar bodrumdaki masada ping-pong oynuyor, kız odasında bir hediye paketini bağlıyor, dilini üst dudağına doğru kıvırmış, alnına bir bukle düşmüş. Tombul eliyle o bukleyi arkaya itiyor. Annesinin mutfak kapısında yaptığı gibi.

Bundan sonraki sahne Susan'ı köpük dolu bir banyonun içinde gösteriyor. Minik bir kurbağa gibi çömelmiş. Başında kocaman bir duş bonesi var. Kamera daha alçaktan çekiyor. Titriyor ve odak noktası da iyi ayarlanmamış. Bu bölüm herhalde oğlanlardan birinin marifeti. Sahnenin sonunda kız ağzını açıp sessiz bir çığlık koparıyor, kolları minik göğsünü kapıyor, başındaki bone de gözlerinin üzerine kayıyor.

Bunun altında kalmak istemeyen Bay Leeds de, Bayan Leeds'i banyoda yakalıyor. Duşta. Önce duş perdesi kıpırdıyor, hareketleni-

yor, sonra arasından Bayan Leeds'in kolu uzanıyor. Elinde kocaman bir banyo süngeri var. Sahnenin sonunda kameranın merceği sabun köpükleriyle doluyor.

Filmin en son bölümünde televizyon ekranı görünüyor. Norman Vincent Peale ekranda bir konuşma yapıyor, kamera dönüyor ve Charles Leeds'in, şu anda Graham'ın oturduğu koltukta horlamakta olduğunu gösteriyor.

Graham ekrandaki dikdörtgen biçiminde boş ışığa baktı. Sevmişti Leedsleri. Morga gittiğine pişmandı. Bu evi ziyaret eden delinin de Leedsleri seveceğini düşündü. Ama o deli onların şimdiki durumunu daha çok seviyordu belli ki.

Graham'ın kafası dopdoluydu. Otelin yüzme havuzunda yüzdü, yüzdü, sonunda bacaklarını lastikten yapılmış gibi hissetti. Sudan çıkarken aynı anda iki şeyi düşünüyordu. Bir martini ve Molly'nin dudaklarının tadı.

Plastik bardakta kendine bir martini hazırladı, Molly'ye de telefon açtı.

"Merhaba, ateş parçası."

"Hey, sevgilim! Neredesin?"

"Atlanta'da, Tanrının belası bir otelde."

"İşe yarıyor musun?"

"Fark edilecek kadar değil. Çok yalnızım."

"Ben de."

"Seni istiyorum."

"Ben de."

"Bana kendini anlat."

"Bugün Bayan Holper'le kapıştım. Satın aldığı elbiseyi geri vermek istiyordu. Elbisenin eteğinde kocaman bir viski lekesi var. Belli ki Jayceelerin partisinde onu giymiş."

"Sen ne dedin?"

"Elbiseyi lekeli satmadığımı söyledim."

"O ne dedi peki?"

"Daha önce mal iade etmekte hiç sorun çıkmadığını söyledi. Bu yüzden benim dükkândan alışveriş ediyormuş, oysa bildiği başka dükkânlar da varmış."

"Sen buna ne dedin?"

"Kocam telefonda budala budala konuştuğu için aksiliğimin üzerimde olduğunu söyledim."

"Anlıyorum. Oğlan nasıl?"

"Willy iyi. Köpeklerin gömdüğü birtakım kaplumbağa yumurtaları bulup duruyor. Sen neler yapıyorsun, anlatsana."

"Raporlar okuyorum, kötü yemekler yiyorum."

"Bol bol da düşünüyorsundur."

"Hım."

"Sana bir yardımım olabilir mi?"

"Elimde düşünecek belli bir şey bile yok, Molly. Yeterince bilgi yok bir kere. Ama daha her şeyi taramış değilim."

"Daha bir süre Atlanta'da kalacak mısın? Yo, eve dön diye başının etini yiyecek değilim. Yalnızca merak ettim."

"Bilemiyorum. Hiç değilse birkaç gün daha kalırım herhalde. Seni özlüyorum."

"Sevişmekten konuşalım mı?"

"Dayanabileceğimi sanmıyorum. Yapmasak daha iyi olur galiba."

"Neyi yapmasak?"

"Pekâlâ. Ama düşünmeme de karşı çıkmazsın umarım."

"Asla."

"Yeni bir köpeğimiz var."

"Hay Allah kahretsin."

"Base ile Pekinua kırması sanıyorum."

"Harika."

"Hayaları çok kocaman."

"Boş ver şimdi onu..."

"Neredeyse yere sürünecek. Koşarken onları karnına çekmek zorunda kalıyor."

"Böyle bir şey yapamaz."

"Yapıyor. Sen bilmiyorsun."

"Bal gibi biliyorum."

"Sen seninkileri çekebilir misin?"

"Soracağını tahmin etmiştim."

"Eee?"

"İlle bilmek istiyorsan, bir keresinde çekmiştim."

"Ne zaman?"

"Gençliğimde. Üstüne dikenli tel çekilmiş bir çiti aşarken."

"Neden?"

"Elimde kendi yetiştirmediğim bir karpuz taşıyordum."

"Kaçıyordun, ha? Kimden kaçıyordun?"

"Tanıdığım bir domuz çobanından. Köpekler havlayınca ayılmış, evden fırlamıştı. Allahtan ayağı takılıp tökezlendi ve arayı biraz açabildim."

"Ateş etti mi sana?"

"O sıra etti sanmıştım. Ama galiba bu konuda kulağıma gelen sesler kendi gerimden çıkıyordu. Aslını hiçbir zaman tam anlamıyla anlayamadım."

"Çiti aşabildin mi?"

"Enfes biçimde."

"Daha o yaşta suçlu kafan varmış."

"Benim suçlu kafam yok."

"Elbette yok. Ben mutfağı boyamak niyetindeyim. Ne renk seversin? Will? Hangi rengi seversin? Orada mısın hâlâ?"

"Evet... şey, sarı. Sarıya boyayalım."

"Sarı pek benim rengim değildir. Kahvaltıya oturdum mu yeşil görünürüm."

"Mavi olsun öyleyse."

"Mavi soğuk renktir."

"Eeeee! İstersen bebek boku rengine boya, vız gelir bana... Yoo, bak ne yapalım! Ben herhalde yakında dönüyorum. Birlikte boya mağazasına gider örnek alırız, tamam mı? Biraz da fırça, alet falan."

"Evet, öyle yapalım. Neden böyle saçma sapan şeylerden söz ediyorum, bilmem. Bak, seni çok seviyor ve çok özlüyorum. Sen de doğru olan şeyi yapıyorsun. Ve bunu yapmak sana oldukça pahalıya

maloluyor, bunun da farkındayım. Ben buradayım. Ne zaman dönersen dön, beni burada bulacaksın. Ya da istersen seninle cehennemin dibinde bile buluşurum. Hepsi bu işte."

"Sevgili Molly. Sevgili Molly. Haydi yat, uyu artık."

"Peki."

"İyi geceler."

Graham ellerini kafasının arkasına koyup uzandı, Molly ile baş başa yemek yemekte olduğunu hayal etti. Yengeç, sos, şaraba karışan tuzlu rüzgâr...

Sohbetlerin içine etmek eski huyuydu zaten. Yine başlamıştı işte. Suçlu kafa konusundaki zararsız bir espri yüzünden bozulmuştu. Ne budalalık...

Graham, Molly'nin kendisine olan duygularına hiçbir açıklama bulamıyordu.

Polis merkezine telefon edip Springfield'e mesaj bıraktı. Yarın sabahtan başlayarak ayak işlerine yardım etmek istediğini söyledi. Yapacak başka hiçbir şey yoktu ki.

İçtiği cin uyumasına yardımcı oldu.

6.

Leeds olayıyla ilgili gelen tüm mesajlar, ayrı ayrı notlar halinde Springfield'in masasına birikmişti. Salı sabahı saat yedide bürosuna geldiğinde, masasında bu tür altmış üç not buldu. En üsttekine kırmızı bir işaret konmuştu.

Bu notta Birmingham polisinin Jacobi garajının arka tarafında, ayakkabı kutusu içinde gömülmüş bir kedi bulduğu belirtiliyordu. Kedinin ön pençeleri arasında bir tek çiçek vardı. Vücudu bir bulaşık bezine sarılmıştı. Kutunun kapağına kedinin adı, bir çocuğun yazısıyla yazılmış, sonra kapak kapanarak sicimle acemice bağlanmıştı.

Birmingham adli tabibi kedinin boğularak öldürüldüğünü söylüyordu. Vücudunu baştan başa tıraş etmiş, yara falan bulamamıştı.

Springfield gözlüğünün sapını dişlerine vurup duruyordu.

Garajın arkasında toprağın yumuşak olduğunu fark etmiş, kürekle eşelemişlerdi. Metan dedektörü falan gerekmemişti bu iş için. Ama Graham haklı çıkmıştı yine de.

Dedektiflerin şefi başparmağının ucunu yaladı, öteki notları taramaya koyuldu. Çoğu geçen hafta içinde bölgede görülen kuşkulu arabalarla ilgiliydi. Tarifler net değildi. Yalnızca arabanın rengiyle tipini veriyordu. Atlantalı ailelere dört garip telefon gelmiş, arayan onlara, "Size de Leeds'e yaptığımı yapacağım," demişti.

Hoyt Lewis'in raporu, destenin ortalarına rastlıyordu.

Springfield gece nöbetçisi olan polisi çağırdı.

"Parsons'un elektrik saatini okuyan memurun derdi nedir böyle?" diye sordu.

"Dün gece posta, telefon, gaz, elektrik... hepsine sorduk, şef. Bölgeye birini yollayıp yollamadıklarını bilmek istedik. Sabah arayıp söyleyecekler."

"Birisi hemen arayıp öğrensin," dedi Springfield. "Sağlık Müdürlüğü'ne, bayındırlığa falan da sor. Bu civardaki inşaat ruhsatlarına baksınlar. Beni arabamda telsizle bul."

Will Graham'ın numarasını çevirdi. "Will, on dakika sonra otelin kapısında ol, birlikte biraz dolaşalım."

Saat yedi kırk beşte Springfield arabasını ağaçlı yola park etti. Graham'la birlikte inip çakıllar üzerindeki lastik izlerine baka baka yürüdüler. Güneş daha bu saatte bile fazla sıcaktı.

"Başına bir şapka almalısın," dedi Springfield. Kendi hasır şapkası gözlerine doğru eğikti.

Leedslerin evinin arkasındaki çitin üzerini asmalar sarmıştı. Direğe takılı elektrik saatinin önünde durakladılar.

Springfield, "Bu yoldan geldiyse evin arka tarafı tabak gibi gözünün önüne serili," dedi.

Olaydan bu yana henüz beş gün geçmiş olduğu halde, Leedslerin evi terk edilmiş gibi bir görünüme bürünmeye başlamıştı. Çimenlerin boyları uzunlu kısalıydı. Otların üzerinde yaban soğanları baş veriyordu. Ağaçlardan ince dallar kırılıp yere düşmüştü. Graham'ın için-

den onları toplamak geldi. Ev uyuyor gibiydi. Arka teras, ağaçların uzun sabah gölgeleriyle karanlıktı. Springfield'le yan yana ağaçlı yolda dururken, Graham kendisinin arka kapıyı açışını, camdan içeri bakışını gözünün önüne getirdi. Ama katilin eve girişini bu parlak güneş ışığında pek düşünemiyordu. Bahçede bir salıncağın rüzgârla kıpırdayışına baktı.

"Şu Parsons galiba," dedi Springfield.

H.G. Parsons erkenden kalkmış, iki ev ileride, kendi bahçesinde, çiçek yataklarını temizliyordu. Springfield'le Graham, Parsons'un arka bahçe kapısına doğru yürüyüp çöp bidonlarının yanında durdular. Bidonların kapakları çite zincirle bağlanmıştı.

Springfield bir mezura çıkarıp elektrik saatinin yerden yüksekliğini ölçtü.

Leedslerin bütün komşuları hakkında bilgi toplamıştı. Gelen bilgilere göre, Parsons postanedeki görevinden erken emekli olmuştu. Amirinin isteği üzerine. Amir gerekçe olarak Parsons'un çok dalgın olduğunu ileri sürmüştü.

Springfield'in notlarında dedikodular da eksik değildi. Komşulara göre, Parsons'un karısı her fırsatta Macon'da oturan kız kardeşine gidiyor, orada uzun uzun kalıyordu. Oğluysa hiç ziyarete gelmiyordu artık.

"Bay Parsons, Bay Parsons," diye seslendi Springfield.

Parsons elindeki tırmığı evin duvarına dayadı, çite doğru yürüdü. Ayağında beyaz çorap ve sandaletler vardı. Çorapların burunlarını tozlar ve otlar lekelemişti. Suratı pembe pembe parlıyordu.

Damar sertliği, diye düşündü Graham. Sabah ilacını yeni yutmuş olmalı.

"Evet?"

"Bay Parsons, sizinle biraz konuşabilir miyiz? Bize yardımcı olabileceğinizi umuyoruz," dedi Springfield.

"Elektrik şirketinden mi geliyorsunuz?"

"Hayır. Adım Buddy Springfield. Emniyetten."

"Cinayetle ilgilidir öyleyse. Karımla ben Macon'daydık. Gelen polise söylemiştim..."

"Biliyorum, Bay Parsons. Biz size elektrik saatiyle ilgili bir şeyler sormak istiyorduk. Acaba..."

"Eğer o... saat kontrolörü benim uygunsuz bir şey yaptığımı söylediyse bilin ki..."

"Yoo, hayır, Bay Parsons, siz geçen hafta bir yabancının saatinizi okuduğunu gördünüz mü?"

"Hayır."

"Emin misiniz? Sanırım Hoyt Lewis'e başka birinin saatleri kendisinden önce kontrol ettiğini söylemişsiniz."

"Söyledim. Vakti gelmişti de ondan söyledim. Bu işi sonuna kadar götüreceğim ve Kamu Hizmetleri Komisyonu'na da komple bir rapor vereceğim."

"Tamam, efendim. Eminim bir çaresine bakarlar. Saati okuyan kimdi?"

"Yabancı falan değildi. Georgia Elektrik Şirketi'nden biriydi."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Saat kontrolörüne benziyordu."

"Ne giymişti?"

"Hepsinin giydiğini herhalde. Neydi onların üniforması? Kahverengi giysi ve bir kasket."

"Yüzünü gördünüz mü?"

"Görmüşsem de hatırlamıyorum. Mutfağın penceresinden bakarken gördüm onu. Konuşmak istedim, ama üstüme bir şey giymem gerekiyordu. Ben giyinip çıktığımda o gitmişti."

"Kamyoneti var mıydı?"

"Öyle bir şey görmedim. Ne oluyor? Neden soruyorsunuz bunları?"

"Geçen hafta bu mahalleye uğrayan herkesi kontrol ediyoruz. Çok önemli, Bay Parsons. Lütfen hatırlamaya çalışın."

"Demek gerçekten cinayetle ilgili. Henüz kimseyi tutuklamadınız, değil mi?"

"Hayır."

"Dün gece bu sokağa baktım. On beş dakika boyunca bir tek devriye arabası geçmedi. Leedslerin başına gelen korkunç bir şey. Karım deliye döndü. Acaba evi kim satın alacak? Geçen gün birtakım zenciler baktı o eve. Birkaç kez Leeds'e çocuklarını şikâyet etmek zorunda kalmıştım. Ama yine de fena insanlar değillerdi. Gerçi bahçesi

konusunda öğütlerimden hiçbirini tutmamıştı ama... yine de. Tarım Bakanlığı'nın zararlı ot konusunda çok güzel broşürleri var. Sonunda broşürleri adamın posta kutusuna atmak zorunda kaldım. O yaban soğanları boğuyor bahçedeki bitkileri."

"Bay Parsons, siz bu adamı tam ne zaman gördünüz?"

"Emin değilim. Düşünmeye çalışıyorum."

"Günün hangi saatindeydi? Sabah mıydı? Öğlen miydi? Öğlenden sonra mıydı?"

"Günün bölümlerini bilirim. Saymanıza gerek yok. Öğleden sonraydı galiba. Pek hatırlamıyorum."

Springfield ensesini ovaladı. "Özür dilerim, Bay Parsons, ama bunu iyice anlamam gerekiyor. Acaba mutfağınıza girebilir miyiz? Onu nereden gördüğünüzü bana göstermenizi istiyorum."

"Bana kimliklerinizi gösterin. İkiniz de."

Evin içi sessizdi. Pırıl pırıl satıhlar ve ölü bir hava. Temiz. Düzenli. Hayatlarının bulanıklaşmaya başladığını fark eden yaşlı bir çiftin kendine özgü düzenliliği.

Graham, keşke dışarıda bekleseydim, diye düşündü. Çekmecelerin içinde pırıl pırıl parlatılmış gümüş çatallar durduğunu ve çatalların dişleri arasına yumurta kırıntılarının sıkışmış olduğunu adı gibi biliyordu.

Düşünme. İhtiyarı konuşturmaya çalış.

Musluğun üzerindeki pencere, arkadaki ağaçlı yolu çok iyi görüyordu.

"İşte, şimdi inandınız mı?" dedi Parsons. "Orası buradan görünüyor. Adamla hiç konuşmadım. Neye benzediğini hatırlamıyorum. Bu kadarı yeterliyse, yapılacak bir yığın işim var."

Graham ilk olarak konuştu. "Bir şey giymeye gittim dediniz. Döndüğünüzde adam yokmuş. Başlangıçta çıplak mıydınız yani?"

"Evet."

"Öğleden sonra hem de, ha? Rahatsız falan mıydınız, Bay Parsons?"

"Kendi evimde ne yaptığım beni ilgilendirir. Canım isterse kanguru postu giyer de dolaşırım. Siz ne diye gidip katili aramıyorsunuz hem? Burası daha serin diye herhalde."

"Emekli olduğunuzu biliyorum, Bay Parsons. Bu nedenle artık her gün giyinmek zorunda değilsiniz. Belki bazı günler hiç giyinmiyorsunuzdur. Haklı mıyım?"

Parsons'un şakaklarındaki damarlar kabarıverdi. "Emekli oldum diye her gün giyinip işlerimi yapmıyorum demek değil," diye kükredi. "Fazla terlemiştim, gelip bir duş yaptım. Çalışıyordum. Gübre veriyordum toprağa. Öğleden sonra bir günlük işi bitirmiştim bile. Siz bugün o kadar çalışacak değilsiniz bile."

"Toprağa ne veriyordunuz?"

"Gübre."

"Siz bahçeyi hangi gün gübrelediniz?"

"Cuma. Geçen cumaydı. Sabah getirip teslim etmişlerdi. Bir yığın gübre... öğleden sonra hepsini yaymış, bitirmiştim. Ne kadar gübre geldiğini Bahçecilik Merkezi'nden sorabilirsiniz."

"Ve fazla terleyip duş yapmaya geldiniz. Mutfakta ne işiniz vardı?"

"Kendime bir bardak buzlu çay hazırlıyordum."

"Ve dolaptan buz çıkardınız. Ama buzdolabı o köşede. Pencereden çok uzakta."

Parsons bir pencereye, bir buzdolabına baktı. Aklı karışmıştı. Gözleri mat mat bakıyordu. Akşam pazarında satılan balıklar gibi. Sonra birden bakışları bir zaferle parıldadı. Musluğun yanındaki üst dolaba yürüdü.

"Buradan suni şeker alıyordum. O sıra gördüm onu. Tamam. Hepsi bu. Şimdi artık işime burnunuzu sokmaktan usandınızsa..."

"Sanırım Hoyt Lewis'i görmüş," dedi Graham.

Springfield, "Bana da öyle geliyor," dedi.

"Hoyt Lewis değildi! Değildi!" Parsons'un gözleri sulanmaya başlamıştı.

"Nereden biliyorsunuz?" diye sordu Springfield. "Belki Hoyt Lewis'di... ve siz de sandınız ki..."

"Lewis güneşten yanmıştır. Yaşlıdır. Saçları yağlıdır ve favorileri vardır." Parsons'un sesi pek yüksek çıkıyordu. O kadar hızlı konuşuyordu ki, anlaması bile zordu. "Oradan anladım işte. Lewis olmadığı belliydi. Bu adam daha açık renkti. Saçları da sarıydı. Elindeki blokno-

ta bir şey yazmak üzere dönüp eğildiğinde, kasketinin altından ensesindeki saçlarını gördüm. Sarışındı. Ense tıraşı kare biçimindeydi."

Springfield hiç hareketsiz duruyordu. Konuştuğu zaman sesinde hâlâ kuşku gölgeleri vardı. "Ya yüzü?"

"Bilmiyorum. Bıyığı olabilir."

"Lewis gibi?"

"Lewis'in bıyığı yok."

"Ha," dedi Springfield. "Adamın gözleri elektrik saatinin hizasında mıydı? Yani bakmak için başını kaldırmak zorunda kalıyor muydu?"

"Göz hizasıydı galiba."

"Onu tekrar görseniz tanır mısınız?"

"Hayır."

"Kaç yaşlarındaydı?"

"Yaşlı değil. Bilmiyorum."

"Leedslerin köpeğini ona yakın yerlerde gördünüz mü?"

"Hayır."

"Bakın, Bay Parsons, yanıldığımı anlıyorum," dedi Springfield. "Bize büyük yardımınız oldu. İzninizle buraya ressamımızı yollamak istiyorum. Şu mutfak masasının başına oturmasına izin verirseniz, belki siz ona bu adamın neye benzediği yolunda bazı fikirler verebilirsiniz. Lewis olmadığından eminim artık."

"Adımı gazetelerde görmek istemiyorum."

"Görmeyeceksiniz."

Parsons onların peşi sıra evden çıktı.

"Bu bahçeyi çok güzel yapmışsınız, Bay Parsons," dedi Springfield. "Size bir ödül falan kazandırabilir."

Parsons hiçbir şey söylemedi. Kırmızı suratı kıpırdayıp duruyor, gözleri sulanıyordu. Çuval gibi şortu, ayağında sandaletleriyle öylece durup onlara ateş saçan gözlerle baktı. Onlar bahçeden çıkarken tırmığını kaptı, toprağı öfkeyle taramaya koyuldu. Görmeyen gözlerle tırmığı çiçeklerin üzerinden geçiriyor, otların üzerine gübre sıçratıyordu.

Springfield telsizini açtı. Kamu hizmetlerinin hiçbiri, cinayetten bir gün önce ağaçlı yola adam yollamamışlardı. Springfield, Parsons'un verdiği eşkâli bildirdi, ressam konusunda gerekli talimatı bıraktı. "Ona

söyleyin, önce elektrik direğini ve saati çizsin, sonra adama başlasın. Tanığı yumuşatması gerek."

Ford arabasını trafiğin içinde dikkatle sürerken Graham'a, "Bizim ressam evlere gidip çalışmaktan hoşlanmaz," dedi. "Çalışırken sekreterlerin kendisini seyretmesini sever. Tanığın karşısına dikilip tek ayak üzerinde durmasını ister. Korkutmak istemediğin birini karakolda sorguya çekmek hiç geçerli olmuyor. Yakında resim elimizde olur, onu konuya komşuya göstermeye başlarız."

"Sonunda biraz bir şey yakaladık gibime geliyor, Will. Zayıf ama, olsun yine de, ne dersin? Bak zavallı ihtiyarı nasıl konuşturduk. Şimdi bundan bir yarar sağlamaya bakalım."

"Eğer ağaçlı yoldaki adam bizim aradığımız adamsa, bu adım şimdiye kadarki en büyük adım sayılır," dedi Graham. Kendinden iğreniyordu.

"Öyle. Demek kentin garajında otobüsten inip rasgele bir yöne doğru yürümeye başlayan biri değil. Bir planı var. Kentte bir gece kalmış. Nereye gitmekte olduğunu bir iki gün öncesinden biliyor. Bir fikir var kafasında. Evi tanı, hayvanı öldür... sonra da aileyi. Ne biçim fikir bu, Tanrı aşkına?" Springfield durakladı. "İşin bu yanı senin alanına giriyor, değil mi?" dedi.

"Evet, öyle. Birinin alanına giriyorsa, herhalde benimkidir."

"Bu tür şeyleri daha önce de gördüğünü biliyorum. Geçen gün sana Lecter'i sorduğumda hoşlanmadığını fark ettim, ama seninle o konuda konuşmam gerek."

"Peki."

"Dokuz kişi öldürmüştü, değil mi? Yani toplam olarak?"

"Bildiğimiz kadarıyla dokuz. Diğer ikisi ölmedi."

"Ne oldu onlara?"

"Biri Baltimore'da, çelik ciğere bağlı. Öteki Denver'de, özel bir akıl hastanesinde yatıyor."

"Lecter bunları neden yaptı? Ne tür deliydi?"

Graham arabanın penceresinden, kaldırımda yürüyen insanlara baktı. Sesi tekdüze çıktı. Mektup dikte ediyormuş gibi.

"Hoşlandığı için yaptı. Hâlâ da hoşlanıyor. Doktor Lecter deli değildi. Yani bizim deli deyince düşündüğümüz şekilde deli değildi. Bazı

iğrenç şeyler yapmasının nedeni, bunlardan zevk aldığı içindi. Canı istediği zaman pekâlâ doğru dürüst davranabilir."

"Psikologlar ne ad taktılar buna... derdi neymiş?"

"Ona sosyopat diyorlar. Başka ne diyeceklerini bilmedikleri için. Sosyopat dedikleri tipin bazı özellikleri varmış onda. Hiçbir suçluluk ya da pişmanlık duymuyor. Ayrıca en önemli özelliğe de sahip. Çocukluğunda hayvanlara işkence etmek."

Springfield homurdandı.

"Ama başka belirtiler onda yok," diye devam etti Graham. "Serseri falan değil. Daha önce yasayla başı hiç derde girmemiş. Yüzeysel bir insan hiç değil. Küçük ve önemsiz konularda sömürü isteği yok. Oysa genellikle sosyopatlarda bunlar olur. Duygusuz biri de değil. Ona ne ad takacaklarını bilemediler. Elektro-ansefalogramı bazı gariplikler gösterdi, ama bundan da pek fazla bir şey anlayamadılar."

"Sen olsan ne isim takardın ona?"

Graham durakladı.

"Yani kendi kendineyken..." dedi Springfield. "Ne derdin ona?"

"Bir canavar. Zaman zaman hastane köşelerinde dünyaya gelen o zavallı yaratıklardan biri. Onu beslerler, sıcak tutarlar, ama makineye bağlamayı unuttukları an ölür. Lecter de kafa bakımından tıpkı böyle. Yalnız görünüşü normal olduğu için kimse farkına varmamış."

"Şefler Derneği'nden bazı tanıdıklarım Baltimore'da çalışmış. Onlara senin Lecter'i nasıl kıstırdığını sordum. Bilmiyorlarmış. Nasıl yaptın? İlk belirti neydi? Önce nereden hissettin?"

"Bir rastlantıydı," dedi Graham. "Altıncı kurban atölyesinde öldürülmüştü. Atölyede marangozluk aletleri vardı. Av takımlarını da orada tutuyordu. Onu bulduğumuzda, aletlerin asılı olduğu levhaya bağlanmıştı. Delik deşikti. Kesilmiş, bıçaklanmış... içine oklar sokulmuş. Bu yaralar bana bir şey hatırlatıyor gibiydi. Ne olduğunu hatırlayamıyordum."

"Ve öteki cinayetlere yönelmek zorunda kalıyordun."

"Evet. Lecter çok kızışmıştı. Bundan sonraki üç cinayetini dokuz gün içinde işledi. Ama o altıncısı... Oyluğunun üst tarafında eskiden almış olduğu iki yara izi vardı. Hastanenin patologu inceledikten sonra, beş yıl önce ok ve yayla avlanırken bir ağaç kütüğüne takılıp düş-

tüğünü ve okun bacağına saplandığını öğrendik. Raporu veren doktor hastanenin içinde yatıp kalkan bir operatördü, ama adamın ilk tedavisini Doktor Lecter yapmıştı. Acil servis bölümünde görevliydi o gün. Adı giriş holündeki tabloda yazılıydı. Gerçi o kazadan bu yana epey zaman geçmişti, ama belki Lecter adamı hatırlar, ok yarasında bir gariplik olup olmadığını anlatır, diye düşündüm ve onun odasına gidip sekreterine görüşmek istediğimi söyledim. O sıra önümüze ne çıksa, ipucu diye sarılıyorduk... Lecter artık psikiyatri dalında çalışıyordu. Muayenehane odası pek güzeldi. Antika parçalar falan. Bana ok yarası konusunda fazla bir şey anımsamadığını söyledi. Av arkadaşları hastaneye getirmişler, hatırladığı o kadarmış. Ama beni tedirgin eden bir şey vardı. Ya Lecter'in söylediği bir şey ya da o odada gördüğüm bir şey. Crawford'la ikimiz baş başa verip bulmaya çalıştık. Dosyaları taradık, Lecter'in sabıkası yoktu. Belki herhangi bir şeye rastlarım umuduyla o odada kendi başıma biraz vakit geçirmek istiyordum, ama arama izni çıkaramadık. Hiçbir dayanağımız yoktu. Ben de çaresiz, tekrar onu görmeye gittim... Günlerden pazardı. Pazarları da hasta kabul ederdi. Hastane bomboştu. Yalnız onun özel bekleme salonunda birkaç kişi oturuyordu. Beni hemen gördü. Konuşuyorduk. Nazik cevaplarla bana yardımcı olmaya çalışıyordu. Bir ara başımı kaldırıp, adamın kafası üzerindeki rafta duran eski tıp kitaplarına doğru baktım. Ve anladım aradığım adamın o olduğunu... Gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde, ya yüzüm değişmişti ya da başka bir gariplik vardı. Biliyordum artık. O da benim bildiğimi anlamıştı. Nedenini hâlâ çözemiyordum. Güvenmiyordum bu duyguma. Anlamak zorundaydım. Bir şeyler mırıldanıp odadan çıktım Hole yürüdüm. Orada jetonlu bir telefon vardı. Yardım gelene kadar adamı kuşkulandırmak istemiyordum. Ben polis merkeziyle konuşurken, o bir servis kapısından koridora çıkmış. Sessizce. Ayakları çoraplı. Geldiğini hiç fark etmedim. Arkamda kalıyordu. Derken soluğunu hissettim ve sonra da... ötesini biliyorsun."

"Ama nasıl bildin?"

"Bunu ancak bir hafta kadar sonra, hastanede yatarken çözdüm. "Yaralı Adam' diye bir şema vardır. Eski tıp kitaplarına hep basılırdı. Bir insan resmi üzerinde çeşitli savaş yaraları gösterilirdi. Hepsi bir arada

ve bir tek vücut üzerinde. Lecter'in kitapları gibi eski kitaplarda kullanılırdı o şema. Ben de patoloji kursunda görmüştüm. Getirip tahtaya asmışlardı. Altıncı kurbanın pozisyonu ve yaralarının yeri tıpatıp o şemadaki Yaralı Adam gibiydi."

"*Yaralı Adam,* ha? Tek ipucun o muydu?"

"Şeyyy, evet. O şemayı görmüş olmam bir rastlantıydı. Şans eseri."

"Amma şans!"

"Eğer inanmayacaksan ne halt etmeye sordun öyleyse?"

"Bunu duymamış olayım."

"İyi. Zaten isteyerek söylemedim. Olup biten buydu ama."

"Peki," dedi Springfield. "Peki. Bana anlattığın için teşekkür ederim. Böyle şeyleri bilmek işime yarar."

Parsons'un ağaçlı yolda gördüğü adama ilişkin verdiği bilgilerle, kedi ve köpek hakkında öğrenilenler, katilin suç yöntemine ışık tutacak noktalardı. Herhalde elektrik kontrolörü kılığında dolaşıyor ve aileyi öldürmeye gelmeden önce, evin hayvanını öldürmek zorunluluğunu duyuyordu.

Polisin ilk sorunu, bu kuramı kamuoyuna açıklayıp açıklamamak noktasında düğümlenmekteydi.

Halkın gözü açılır, ilk belirtileri tanımayı öğrenirlerse, polis gelecek girişim hakkında önceden hazırlıklı olabilirdi... ama herhalde katil de izliyordu haberleri.

Alışkanlıklarını değiştirebilirdi.

Polis merkezinde bu ufak tefek ipuçlarının gizli tutulması yolunda güçlü savunmalar yapılmaktaydı. Yalnızca tüm güneydoğu bölgesinin veterinerlerine ve hayvan bakım merkezlerine bildiri yollanması, hayvanlara bir şey yapan olursa hemen haber vermelerinin istenmesi ileri sürülüyordu.

Bunun anlamı, kamuoyunun gerektiği kadar uyarılmaması demekti. Ahlaki bir sorundu bu. Polisin vicdanı bir türlü rahat edemiyordu.

Chicago'daki Doktor Bloom'la temasa geçtiler. Bloom, "Eğer katil gazetede böyle bir uyarı okursa, yöntemlerini değiştirebilir," dedi. Bloom'a göre, tehlike ne kadar büyük olursa olsun, adam herhalde hayvanlara saldırmaktan vazgeçemeyecekti. Psikiyatri uzmanının polise

yaptığı açıklamalara göre, gelecek cinayete kadar daha önlerinde yirmi beş gün olduğuna pek güvenmemeleri gerekiyordu. Önlerindeki ilk dolunay 25 Ağustos'a rastlasa bile.

31 Temmuz sabahı, Parsons ilk bilgileri verdikten üç saat sonra, Birmingham ve Atlanta polislerinin aralarında yaptıkları görüşmeler ve Washington'da bulunan Crawford'da danışmaları sonucunda bir karara varılabilmişti: Veterinerlere özel bildiri çıkarılacak, ressamın çizdiği resim üç gün boyunca mahallede dolaştırılacak, bilgiler ancak ondan sonra kamuoyuna açıklanacaktı.

O üç gün boyunca Graham ve Atlanta polisleri kaldırımları arşınladılar, ellerindeki resmi Leedslerin mahallesindeki herkeşe gösterdiler. Resimde surat ancak genel bir havada yansıtılmıştı. Daha fazla ayrıntı verebilecek birine rastlamayı umuyorlardı.

Graham'ın elindeki kopyanın köşeleri, ellerinin terinden yumuşamaya, tirfillenmeye başlamıştı. Çoğu zaman, insanların evin kapısını açmalarını sağlamak bile güç oluyordu. Geceleri terden oluşan isiliklerine pudra ekip oteldeki yatağına uzanıyor, kafası sorunları tarıyor, dönüp dönüp aynı yere geliyordu. Bir fikrin doğmasını önceki sezgileri hissediyordu hep. Ama fikir bir türlü doğmuyordu.

Bu arada Atlanta'da dört kaza yaralanmasıyla bir de ölüm yer aldı. Atlanta'lı aileler eve geç dönen yakınlarına, bilir bilmez ateş ediyorlardı. Serserilerin kapıyı çalması olayları arttı, saçma sapan ipuçları polis merkezine yağmaya başladı. Umutsuzluk tıpkı bir grip salgını gibi yayılıyordu.

Crawford üçüncü günün akşamı Washington'dan döndü, hemen Graham'ın oteline uğradı, o ıslak çoraplarını ayağından çıkarmaya çalışırken karşısına oturdu.

"Yorucu mu?"

"Sabah eline bir resim de sen al, görürsün."

"Hayır, bu akşam her şey televizyon haberlerinde açıklanacak. Bütün gün mü yürüdün sen?"

"Bahçelere arabamla girecek değilim ya!"

Crawford, "Bu resimden bir şey çıkacağına hiç inanmamıştım zaten," dedi.

"E, ne yapmamı bekliyordun peki?"

"Elinden geleni tabii. Başka ne yapabilirsin?" Crawford gitmek üzere ayağa kalktı. "Fazla çalışmak bana uzun süre uyuşturucu gibi yaramıştı," dedi. "Hele de içkiyi bıraktığım zaman. Sana da iyi gelir herhalde."

Graham öfkelenmişti. Hakkı vardı Crawford'un tabii.

Doğuştan tembeldi Graham. Her şeyi sonraya ertelemeyi severdi. Okuldayken bunu müthiş bir hız kullanarak gidermeye çalışmıştı. Ama artık okulda değildi.

Yapabileceği bir şey daha vardı aslında. Birkaç günden beri farkındaydı bunun. Ama erteleyebileceğini, dolunay yaklaşırken, birkaç gün kaldığı zaman doğacak umutsuzlukla, zorunlu kalıp yapacağını düşünmüştü. Şimdi de yapsa olurdu. Belki bir işe yarardı şimdi yaparsa.

Bir danışmak, bir fikir almak istiyordu. Çok garip ve değişik bir fikir. O fikri paylaşmalıydı. Keys'de geçirdiği sımsıcak yıllardan sonra kafasına eski işlekliği ancak bu yolla kazandırabilirdi.

Nedenler birbirini izleyerek önünde dağ gibi yükseliyordu. Tepeye vardığı anda hızla inişe geçmek zorunda kalacaktı. Tam doruk noktasına vardığında... ellerini göbeğine götürdüğünü hiç fark etmeksizin konuştu Graham yüksek sesle.

"Lecter'i görmem gerek."

7.

Doktor Frederick Chilton, Chesapeake Suçlu Akıl Hastaları Devlet Hastanesi'nin başhekimiydi. Masasından kalkıp çevreden dolaşarak Will Graham'ın elini sıkmak üzere odanın ortasına doğru yürüdü.

"Doktor Bloom dün bana telefon etti. Bay Graham... yoksa Doktor Graham mı demem gerekirdi?"

"Ben doktor değilim."

"Doktor Bloom'la görüştüğüme çok sevindim. Yıllardan beri tanışırız. Şu koltuğa buyurun."

"Yardımınıza minnettarız, Doktor Chilton."

"Doğrusu ara sıra kendimi Lecter'in muhafızı değil de, sekreteriymişim gibi hissediyorum," dedi Chilton. "Adama gelen mektupların sayısı yeter bir kere. Galiba bilimsel araştırmacılar onunla mektuplaşmayı bir moda haline getirdiler. Lecter'in yazdığı bazı mektupları, psikoloji servislerinde çerçevelenip asılmış gördüğüm oluyor. Bir ara doktora yapmaya niyetlenen herkes onunla görüşmeye kalkıyordu. Ama sizinle işbirliği yapmaktan memnunluk duyuyorum. Doktor Bloom'la da."

Graham, "Doktor Lecter'le konuşurken mümkün olduğu kadar yalnız, onunla baş başa kalmak istiyorum," dedi. "Belki bugünden sonra onunla tekrar görüşmek ya da telefon etmek isteyebilirim."

Chilton başını salladı. "Bir kere, görüşme sırasında Lecter odasından çıkamaz. Bağlı olmaksızın hareket edebildiği tek yer orasıdır. Odasının bir duvarı koridora açıktır ama çift koruma engeli vardır. Oraya sizin için bir sandalye koydurtabilirim. Kendisine ataşsız ve tel zımbasız kâğıtlar dışında hiçbir şey vermemenizi rica etmek zorundayım. Ne dosya teli, ne kurşunkalem, ne de tükenmez. Onun kendi keçe uçlu kalemleri var."

"Belki onu harekete geçirebilecek bazı malzemeler göstermek zorunda kalabilirim," dedi Graham.

"Ne isterseniz gösterin, yeter ki, yumuşak kâğıt olsun. Belgeleri ona kapının altından içeri-dışarı kayan bir tepsi içinde verin. Telin arasından hiçbir şey uzatmayın ve onun da telin arasından uzatabileceği hiçbir şeyi almayın. Kâğıtları size iade etmek istediği zaman o da tepsiye koymalı. Bu konuda ısrarlıyım. Doktor Bloom ve Bay Crawford kurallarımıza uyacağınız konusunda bana teminat verdiler."

"Uyacağım," diyen Graham, ayağa kalkmaya davrandı.

"Bu işi bir an önce bitirmek istediğinizi biliyorum, Bay Graham. Ama daha önce size bir şey söylemek istiyorum. Sanırım ilginizi çekecektir. Belki Lecter konusunda sizi, özellikle sizi uyarmak gereksiz gibi görünebilir. Ama kendisi insanları çok iyi etkileyen biridir. Buraya getirilmesinden sonra bir yıl boyunca davranışları tam anlamıyla kusursuzdu. Tedavi yöntemlerimizi kolaylaştırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Bunun sonucu olarak da... benden önceki yönetim sırasında... Lecter'in güven-

lik önlemleri bir dereceye kadar gevşetildi. 8 Temmuz 1976 akşamı kendisi bir göğüs ağrısından yakındı. Muayene odasına alındığında, elektrokardiyogramı kolay çekilebilsin diye el ve ayaklardaki bağlar açıldı. Muhafızlardan biri sigara içmek üzere odadan çıkmıştı. İkincisi de bir saniye için başını başka tarafa çevirecek oldu. Hemşire gerçi çok çabuk hareket eden, çok güçlü bir kadındı. Ama gözlerinden ancak bir tanesini kurtarmayı başardı." Chilton susup sözlerinin etkisini bekledi. Sonra bir çekmeceden bir EKG şeridi çıkarıp masanın üzerine yaydı. "Bunu garip bulabilirsiniz." Zigzaglı çizgiyi işaret parmağıyla izledi. "Şu anda muayene masasında yatıyor. Nabzı yetmiş iki. Şurada hemşirenin kafasını yakalayıp kendine doğru çekiyor. Şurada muhafız onu kıskaca alıyor. Karşı koymamış zaten. Muhafız onu yakalarken omzunun yerinden çıkmasına neden olduğu halde. Bu elektroda bir gariplik dikkatinizi çekiyor mu? Nabzı hiçbir zaman seksen beşin üzerine çıkmamış. Kızın gözünü çıkarırken bile..."

Chilton, Graham'ın yüzünde hiçbir ifade bulamadı. Arkasına yaslandı, ellerini kenetleyip başparmaklarını çenesinin altına dayadı. Elleri çok kuru ve parlaktı.

"Biliyor musunuz," diye devam etti. "Lecter ilk yakalandığında, katıksız bir sosyopatı incelemek için elimize eşsiz bir fırsat geçtiğini sanmıştık. Böyle birini sağ yakalamak çok ender ele geçen bir avantajdır. Sonra bu adam psikiyatri konusunda eğitilmiş... ama beri yandan da toplum katili. Amaçsız, rasgele adam öldüren biri. Yardımcı olacak gibi görünüyordu. Bu tür sapıklıklara bir pencere açtığımızı sandık. Sanki St. Martin'in yarık göbeğine bakarak sindirim olayını inceleyen Beaumont'duk o sıra. Ama olaylar öyle gelişti ki, ilk geldiği gün onu ne kadar anlıyorduysak, bugün de bir adım ileriye gitmiş değiliz. Bu yakınlarda Lecter'le hiç konuştunuz mu?"

"Hayır. Onunla karşılaşmam... onunla genellikle hep mahkemede karşılaştım. Doktor Bloom bana bazı tıp dergilerinde yayınlanmış yazılarını gösterdi."

Chilton, "O sizi çok iyi tanıyor," dedi. "Pek sık düşünmüş üzerinizde."

"Siz onunla görüşme yaptınız mı?"

"Evet. On iki görüşme. Ama zihnine sokulmak mümkün değil. Testlerde bir şey belli etmeyecek kadar akıllı. Edwards, Fabre, hatta Doktor Bloom bile görüştü onunla. Raporları elimde. Adam onların gözünde de bir bilmece olarak kaldı. Neleri sakladığı hiç belli olmadığı gibi, acaba söylediğinden fazlasını mı anlatmak istiyor, onu da bilmek mümkün değil. Tutuklandığından bu yana gerek *Amerikan Psikiyatri Dergisi*'ne, gerekse *Genel Arşiv*'e çok değerli bazı makaleler yazdı. Ama konuları hep, kendisinde olmayan sorunlardı. Sanırım kendisini çözümleyeceğimizden, anlayacağımızdan korkuyor. O zaman kimsenin kendisine ilgi göstermeyeceğini, ömrünün sonuna kadar arka cepheye bakan hücrelerin birine tıkılıp kalacağını düşünüyor."

Chilton durakladı. Konuşurken karşısındakinin yüzüne hiç bakmaksızın, gözünün ucuna gelen görüntüyle onun hareketlerini fark etme konusunda eğitmişti kendini. Böylelikle Graham'ı belli etmeden izleyebileceğini hesaplıyordu.

"Buradaki genel kanıya göre, Hannibal Lecter'i hiç değilse pratik yönden biraz anlayabilmiş tek kişi varsa, o da sizsiniz, Bay Graham. Bana onun hakkında söyleyebileceğiniz herhangi bir şey var mı?"

"Yok."

"Kadromuzdakilerden bazıları bu konuyu çok merak ediyorlar. Siz Doktor Lecter'in cinayetlerini gördüğünüz zaman, yani *yöntemini* anladığınız zaman, belki aklından ne gibi hayaller geçtiğini de görebilmişsinizdir. Öyle mi oldu? Bu durum onu yakalamanıza yardımcı oldu mu?"

Graham cevap vermedi.

"Bu konuda literatür acınacak derecede kısıtlı. Yalnızca *Anormal Psikoloji Dergisi*'nde bir tek yazı yayınlandı. Acaba elemanlarımızla bu konuda konuşmak ister miydiniz... yo, yo, bu ziyaretinizde değil... Doktor Bloom sizi bağlamamam konusunda beni iyice uyarmıştı. Sizi rahat bırakacağız. Ama belki gelecek ziyaretinizde?"

Doktor Chilton düşmanca davranışlarla karşılaşmaya oldukça alışkındı. Graham'dan gördüğü de düşmanca davranıştı yine.

Ayağa kalkıyordu Graham. "Teşekkür ederim, doktor," dedi. "Şimdi artık Lecter'i görmek istiyorum."

Özel Güvenlik Bölümü'nün çelik kapısı Graham'ın arkasından kapandı. Graham sürgünün itildiğini duydu. Lecter'in sabah saatlerini

daha çok uyuyarak geçirdiğini biliyordu. Koridorun ilerisine doğru baktı. Buradan baktığında Doktor Lecter'in hücresinin içini göremiyordu. Ama hücredeki ışıkların kısılmış olduğu belliydi.

Graham, Doktor Lecter'i uyurken görmek istiyordu. Kendini toparlamak için zaman kazanmayı ummaktaydı. Eğer kendi kafasının içinde Lecter'in deliliğini hissetmeye başlarsa, bunu hemen engellemesi şarttı.

Kendi ayak seslerini maskelemek için, çamaşır arabasını itekleyen hademenin peşine takıldı. Doktor Lecter'i gafil avlamak kolay değildi.

Koridorun ortasına vardığında Graham durdu. Hücrenin önü boydan boya çelik parmaklıklarla kaplıydı. Bu parmaklıkların gerisinde, bir kol boyundan daha geride, sağlam naylon bir tel kafes vardı. Yerden tavana ve duvardan duvara. Graham içerdeki masayla sandalyenin yere çakılı olduğunu gördü. Masanın üzerinde yumuşak kapaklı kitaplar ve birtakım mektuplar yığılıydı. Parmaklığa yürüyüp eliyle tuttu, sonra hemen elini çekti.

Doktor Hannibal Lecter yatağına uzanmış uyuyordu. Başını duvara dayalı bir yastığa yaslamıştı. Alexandre Dumas'ın yazdığı *Büyük Mutfak Ansiklopedisi* adlı kitap göğsü üzerinde açık olarak durmaktaydı.

Graham parmaklıklardan içeri beş saniye bakmadan Lecter gözlerini açtı ve konuştu. "Yine mahkemeye gelirken süründüğün o berbat tıraş losyonunu sürmüşsün."

"Yılbaşı hediyesi olarak veriyorlar."

Doktor Lecter'in gözleri kahverengiydi. Üstlerine düşen ışığı kırmızı noktacıklar halinde yansıtıyorlardı. Graham ense kökündeki saçların dikildiğini hissetti. Elini oraya götürdü.

"Yılbaşı, evet," dedi Lecter. "Kartımı aldın mı?"

"Aldım. Teşekkür ederim."

Doktor Lecter'in yılbaşı tebriğini, Washington'daki laboratuvar ulaştırmıştı adresine. Graham onu arka bahçeye götürmüş, orada yakmış, ellerini sabunla iyice yıkamadan da Molly'ye dokunmamıştı.

Lecter ayağa kalkıp masaya doğru yürüdü. Ufak tefek, çevik bir adamdı. Çok da düzenliydi. "Otursana, Will," dedi. "Galiba koridorun sonunda bir yerde katlanan sandalyeler var. Çıkan seslere bakılırsa her defasında oradan getiriyorlar sanıyorum."

"Hademe şimdi getiriyor."

Graham koridorda oturuncaya kadar Lecter ayakta bekledi. "Komiser Stewart nasıl bakalım?" diye sordu.

"Stewart iyi." Aslında Stewart, Lecter olayından sonra polislikten istifa etmişti. Şimdi bir motelin müdürlüğünü yapıyordu. Graham bundan söz etmedi. Stewart'ın Lecter'den mektup almaktan hoşlanacağını hiç sanmıyordu. Lecter söze devam etti.

"Duygusal sorunlarına yenilmesi yazık oldu," dedi. "Geleceği çok parlak bir polisti bence. Senin de sorunların oluyor mu, Will?"

"Hayır."

"Tabii olmuyordur."

Graham'a sanki Lecter kafasının içinden arkasını görebiliyormuş gibi geldi. Adamın dikkati kafatasının arka tarafında bir sinek gezinir gibi etki yapıyordu.

"Geldiğine sevindim. Ne kadar oldu bakayım... üç yıl mı? Ziyaretçilerim hep profesyonel oluyor. Sıradan klinik psikiyatristleri ve bir de ikinci sınıf psikoloji doktorları. İkinci sınıf üniversitelerde diploma, yazı yazıp ünlerini korumaya çalışmakla meşgul kimseler."

"Doktor Bloom bana *Klinik Psikiyatri Dergisi*'nde yayınlanan 'Ameliyat tiryakiliği' konulu makaleni gösterdi."

"Eeee?"

"Çok ilginç. Meslekten olmayan biri için bile."

"Meslekten olmayan... ilginç deyim," dedi Lecter. "Dünya uzmanlarla dolu. Herkes devlet bursuyla uzman olup çıkıyor... ve sen kendine meslekten olmayan biri diyorsun. Oysa beni yakalayan sendin, öyle değil mi? Bunu nasıl yaptığının farkında mısın?"

"Herhalde raporu okumuşsundur. Orada hepsi yazılıydı."

"Değildi. Bunu nasıl yaptığını sen kendin biliyor musun, Will?"

"Raporda var. Artık ne önemi kaldı ki?"

"Benim için bir önemi yok, Will."

"Bana yardım etmenizi istiyorum, Doktor Lecter."

"Evet, tahmin etmiştim."

"Atlanta ve Birmingham'la ilgili."

"Evet."

"Okumuşsunuzdur, eminim."

"Gazeteleri okudum. Yazı kesemiyorum. Bana makas vermediklerini tahmin edersin. Bazen kitaplarımı alacaklarını söyleyip beni tehdit ediyorlar, biliyor musun? Kafamı kötü şeyler üzerinde yorduğumu düşünsünler istemem." Güldü. Doktor Lecter'in küçük, beyaz dişleri vardı. "Kurbanlarını nasıl seçtiğini bilmek istiyorsun, değil mi?"

"Sizin bir fikriniz vardır diye düşünmüştüm. Bana söylemenizi istiyorum."

"Neden söyleyeyim?"

Graham bu soruyu bekliyordu. Toplu cinayetlere engel olmak, Doktor Lecter'in çabucak akıl edebileceği bir amaç olamazdı.

"Bunlar henüz görmediğiniz bilgiler," dedi Graham. "Soruşturma sonuçları, hatta filmler bile var. Buranın amiriyle görüşmeye hazırım."

"Chilton'la mı? Buraya girmeden onunla görüşmüş olman gerekir. Feci, değil mi? Doğru söyle bana. Adam insanın beynini sanki bir don lastiğini çekerek sıkıştırıyor. Sana da öyle gelmedi mi? Gözünün ucuyla süzüyor seni. Fark ettin herhalde. İnanmayacaksın ama bir keresinde bana Tematik Apersepsiyon Testi vermeye bile kalkıştı. Orada '*Alis Harikalar Diyarı'*nın kedisi gibi sırıtarak oturuyor, Mf 13 sonucunun çıkmasını bekliyordu. Hah! Özür dilerim. Senin meslekten olmadığını unutuverdim. O test bir resimdir. Ön planda, yatakta yatmakta olan bir erkekle bir kadını gösterir. Sözde açıklarken cinsel konulardan uzak kalmaya çalışacakmışım. Güldüm. Şişindi, kabardı, ondan sonra da herkese bende Ganser sendromu olduğunu, cezaevinden bunu kullanarak kurtulduğumu söylemeye başladı. Neyse, boş ver. Sıkıcı konudur."

"İsterseniz film kütüphanesinden de yararlanabilirsiniz."

"İstediğim şeyleri bana göstereceğini sanmam."

"Bir şans tanıyın."

"Zaten elimde okuyacak yığınla şey var."

"Bu olayın komple dosyasını görebileceksiniz. Hem bir neden daha var."

"Neymiş?"

"Kendinizin bu aradığım insandan daha akıllı olup olmadığınızı merak edersiniz gibi geldi bana."

"Bu düşünüşe göre sen de benden daha akıllı oluyorsun, çünkü beni sen yakaladın."

"Hayır. Sizden akıllı olmadığımı biliyorum."

"O halde beni nasıl yakaladın, Will?"

"Bazı dezavantajlarınız vardı. İhtiras. Ayrıca siz delisiniz."

"Çok güzel yanmışsın, Will."

Graham karşılık vermedi.

"Ellerin de nasırlı. Artık pek polis eline benzemiyor. Kullandığın tıraş losyonunu çocuklar bile seçmez. Şişesinin üzerinde gemi resmi olan değil mi o?" Doktor Lecter başını pek ender dik tutardı. Soruyu sorarken başını hafif yana çevirir, eğerdi. Sanki yüzünde belirecek merak ifadesini tartıyormuş gibi. Yeni bir sessizlik. Sonra Lecter konuştu. "Entelektüel gururuma seslenerek beni ikna edebileceğini sanma."

"Sizi ikna edeceğimi sanmıyorum. Ya yaparsınız ya da yapmazsınız. Doktor Bloom nasılsa bu konunun üzerinde çalışıyor. Hem kendisi konunun en..."

"Dosya yanında mı?"

"Evet."

"Bırak bana. Belki düşünürüm."

"Olmaz."

"Sık sık rüya görüyor musun, Will?"

"Hoşça kalın, Doktor Lecter."

"Daha kitaplarımı alma tehdidini bile savurmadın."

Graham yürümeye başladı.

"Peki, dosyayı bana ver, sana fikrimi söyleyeyim."

Graham özet halindeki dosyayı tepsiye zor sığdırdı. Lecter kendi tarafına çekti.

"En üstte bir özet var," dedi Graham. "Hemen okuyabilirsiniz."

"Yalnız başıma okumama izin verir misin? Bir saat süre tanı."

Graham sıradan bir salonda, eskimiş plastik bir kanepeye oturup bekledi. Hademeler kahve getirdiğinde onlarla konuşmadı. Odadaki ufak tefek eşyalara baktı, onları sabit gördüğüne, kıpırdıyormuş gibi görmediğine sevindi. İki kez tuvalete gitmesi gerekti. Bir saat boyunca ağzından tek ses çıkmadı.

Gardiyan onu tekrar Özel Güvenlik Bölümü'ne aldı.

Lecter masasının başına oturmuştu. Gözleri düşünmekte olduğunu gösterir şekilde bulanıktı. Graham onun bir saat boyunca daha çok resimlere baktığını biliyordu.

"Bu pek çekingen bir delikanlı, Will," dedi. "Onunla tanışmak isterdim... Sakat ya da kusurlu olabileceği geldi mi hiç aklına? Ya da kendini kusurlu sanabileceği?"

"Aynalar."

"Evet. Farkındasındır, evdeki bütün aynaları kırmış. Yalnızca kendisine gerektiği kadarını değil. Ayna parçalarını istediği yerlere yara açmak için koyuyor. Onların gözlerinin içinde... Bayan Jacobi'nin ve... Neydi ötekinin adı?"

"Bayan Leeds."

"Evet."

"Bu ilginç," dedi Graham.

"İlginç değil. Bunu sen de daha önce düşünmüştün."

"Aklımdan geçmişti."

"Buraya aslında beni görmeye geldin. Eski havayı koklamaya... öyle, değil mi? Kendini koklasan aynı kapıya varmıyor muydu?"

"Fikrinizi almak istiyorum."

"Şu anda bir fikrim yok."

"Olduğu zaman duymak isterim."

"Dosya bende kalabilir mi?"

"Daha karar vermedim," dedi Graham.

"Neden arazi hakkında bilgi yok. Şu resimlerde hep evlerin cepheden görünüşü var. İçinin planı, odaların dizilişi, ölümlerin nerelerde yer aldığı. Ama bahçelere değinilmemiş. Bahçeler nasıldı?"

"Arka bahçeler büyüktü. Çevresi çitle çevrili. Ağaçlar var. Neden?"

"Çünkü, sevgili Will, eğer bu derviş kendini aydedeyle bağımlı hissediyorsa, dışarıya çıkıp ona bakmak isteyebilir. Üstünü başını düzeltmeden önce. Anlıyor musun? Sen hiç ay ışığında kan gördün mü, Will? Kapkara görünür. Ama parlaklığını korur. İnsan çıplaksa, söz gelişi, bu tür etkiyi görmek için açık havada tek başına olduğunu bilmesi daha hoştur. Komşulara da biraz saygı şart, hıı?"

"Sizce kurbanların seçiminde arka bahçenin önemi mi var yani?"

"Ah, tabii. Gelecekte daha başka kurbanlar da olacak elbette. Dosyayı bana bırak, Will. İnceleyeyim. Daha başka dosyalar hazırlarsanız onları da görmek isterim. Beni telefonla arayabilirsin. Avukatım kırk yılda bir aradığı zaman buraya bir telefon getiriyorlar. Eskiden sesini hoparlörden dinletirlerdi, ama o zaman da herkes duyardı tabii. Bana ev numaranı vermek ister misin?"

"Hayır."

"Beni nasıl yakaladın, biliyor musun, Will?"

"Hoşça kalın, Doktor Lecter. Bana mesaj bırakmak isterseniz, dosyanın üzerinde yazılı olan numaraya bırakabilirsiniz." Graham uzaklaştı.

"Beni nasıl yakaladığını biliyor musun?"

Graham artık Lecter'in görüş alanından çıkmıştı. Uzaktaki çelik kapıya doğru adımlarını hızlandırdı.

Çelik kapı arkasından kapanırken duyduğu son cümle şu oldu: "Beni yakaladın, çünkü biz ikimiz tıpkı birbirimiz gibiyiz."

Beyni uyuşmuştu. Bir tek duygu vardı içinde... o da uyuşukluğun geçmesi korkusuydu. Başını eğmiş yürüyor, hiç kimseyle konuşmuyor, kanının dolaşırken başının içinde çıkardığı davul seslerini duyuyordu. Açık havaya o kadar az mesafe vardı ki! Bir binaydı burası eninde sonunda. Lecter'le açık hava arasında yalnızca beş kapı vardı. Lecter'in de onunla .birlikte oradan çıkmış olduğuna dair saçma bir duygu sezdi içinde. Kapıdan çıktığı anda durdu, sağına soluna dikkatle bakıp yalnız olduğundan emin olmaya çalıştı.

Karşıki kaldırımın kenarına park etmiş duran arabada Freddy Lounds teleobjektifini pencerenin kenarına dayamış bekliyordu. Graham'ın hastane kapısında enfes bir profilini çekti. Başının üzerinde, tabelanın yazıları parlıyordu: "Chesapeake Suçlu Akıl Hastaları Devlet Hastanesi."

Baskıya geçilirken *National Tattler* gazetesi resmi biraz kırptı. Geriye yalnızca Graham'ın suratıyla "Suçlu Akıl Hastaları" sözcükleri kaldı.

8.

Doktor Hannibal Lecter tavan ışığını loşlaştırmış, yatağının üzerinde yatıyordu. Graham gideli birkaç saat olmuştu.

Bir süre, dokular vardı yalnızca. Başının arkasına kenetlediği ellerine değen yastık kumaşının dokusu, kendi yanağını saran ince derinin dokusu.

Sonra kokular çıktı ortaya. Kafasının onlarla meşgul olmasına izin verdi. Duyduğu kokuların bazıları gerçek, bazıları değildi. Musluk deliklerine Clorox dökmüşlerdi: Meni. Koridorun ilerisinde soslu bir yemek yeniyordu: Terden katılaşmış asker üniforması. Graham ev telefonunu vermiyordu ona: Kesilmiş gelincik dallarının acı yeşil kokusu.

Lecter doğrulup oturdu. Adam hiç değilse nazik davranabilirdi. Düşüncelerinin kokusu bir elektrikli saatin ısınmış pirinç parçaları gibiydi.

Lecter peş peşe birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, kaşları havaya kalktı. Işıkları daha açtı, Chilton'a bir not yazdı. Avukatını aramak için bir telefon istiyordu.

Avukatıyla yalnız konuşmak, Lecter'in yasal hakkıydı ve bu hakkı da şimdiye dek kötüye kullanmamıştı. Onun çıkıp telefona gitmesine Chilton asla izin vermeyeceğine göre, telefon onun yanına getiriliyordu.

İki muhafız telefonu getirdiler, kendi masalarından ta oraya kadar gelebilen uzun bir kabloyu açıp yaydılar. Birinin elinde anahtarlar vardı. İkincisiyse bir şişe bayıltıcı gaz taşıyordu.

"Hücrenizin arka duvarına gidin, Doktor Lecter. Duvara dönün. Eğer kilidin sesini duymadan bu yana döner ya da tele yaklaşırsanız bu gazı yüzünüze sıkarım. Anladınız mı?"

"Evet, çok iyi," dedi Lecter. "Telefonu getirdiğinize çok teşekkür ederim."

Numarayı çevirmek için naylon telden ellerini dışarıya uzatması gerekiyordu. Chicago istihbaratı ona hem Chicago Üniversitesi psikiyatri bölümünün numarasını, hem de Doktor Bloom'un ofis numarasını verdi. Lecter psikiyatri bölümünün santralını çevirdi.

"Ben Doktor Alan Bloom'u bulmaya çalışıyorum."

"Bugün gelip gelmediğinden emin değilim, ama sizi bağlıyorum."

"Bir dakika, ben aslında sekreterinin adını biliyordum ama... unuttum demeye de utanıyorum."

"Linda King. Bağlıyorum."

"Teşekkür ederim."

Telefon sekiz kere çaldıktan sonra açıldı.

"Merhaba Linda?"

"Linda cumartesileri gelmez."

Doktor Lecter de bunu hesaplamıştı zaten. "Belki de siz bana yardımcı olabilirsiniz," dedi. "Ben Blaine ve Edward Yayın Şirketi'nden Bob Greer. Doktor Bloom benden Will Graham'a bir kitap yollamamı istemişti, Linda da adamın adresiyle telefon numarasını verecekti ama unuttu galiba."

"Ben yalnızca yardımcıyım burada. Linda pazartesi geldiğinde..."

"Ben bu kitabı yanıma alıp beş dakika sonra Federal Express'e yetişmek zorundayım. Doktor Bloom'u evinden aramayı da istemiyorum, çünkü Linda'ya yollamasını söylemişti, kızın azarlanmasına gerek yok. Adres orada, Rolodeks'de yazılı olacak. Bana okursan düğününe kalburla su taşırım."

"Linda Rolodeks kullanmıyor."

"Şu yanda çekilip açılan rehberlerden?"

"Ondan var."

"Hadi cici kızım, onu açıp bana okuyuver, daha fazla vaktini almayayım."

"İsim neydi dediniz?"

"Graham. Will Graham."

"Buldum. Ev telefonu 305 JL5-7002."

"Ben bunu postayla yollamak zorundayım."

"Burada ev adresi yok."

"Ne yazılı?"

"Federal Soruşturmalar Bürosu var. Pennsylvania ve Washington D.C. Merkezleri. Ha, bir de posta kutusu var. P.K.3680, Marathon, Florida."

"Bu iyi işte. Sen bir meleksin."

"Bir şey değil."

Lecter kendini çok daha iyi hissetmeye başlamıştı. Günün birinde belki Graham'a telefon edip sürpriz yapabilirdi. Ya da adamın uygar davranmaya niyeti yoksa, belki hastane levazımatçılarından birine telefon eder, adresine bir kefen yollattırabilirdi. Eski günlerin hatırına.

9.

Yedi yüz mil kadar güneybatıda, St. Louis'deki Gateway Film Laboratuvarı'nın kafeteryasında, Francis Dolarhyde ısmarladığı hamburgeri bekliyordu. Tezgâha sıralanmış ordövrler bayatlamıştı. O kasanın yanında duruyor, elinde tuttuğu kâğıt bardaktan kahvesini yudumluyordu.

Laboratuvar önlüğü giymiş kızıl saçlı bir kadın kafeteryaya girdi, şeker makinesine baktı. Bakışları birkaç kez yükselip Francis Dolarhyde'ın sırtına değdi. Önce dudaklarını yaladı, sonra ilerleyip ona yaklaştı. "Bay D.?"

Dolarhyde döndü. Karanlık odadan çıktığı zaman hep kırmızı camlı pilot gözlüğü takardı. Kadın gözlerini gözlüğün ortasındaki burun koruyucusuna dikti.

"Bir dakika benimle oturur musunuz? Size bir şey söylemek istiyorum."

"Bana ne diyebilirsin ki, Eileen?"

"Çok üzgün olduğumu ve özür dilediğimi. Bob çok sarhoştu, biliyorsunuz. Espri yapmaya çalışıyordu. Kötü niyeti yoktu. Lütfen gelin, oturun. Bir dakikacık. Oturacak mısınız?"

"Hımm-hımmmm." Dolarhyde söyleyeceği kelimenin içinde 's' harfi varsa, işi başka seslerle idare etmeyi yeğlerdi. Titreşimle 's' harfini doğru çıkaramıyordu ağzından.

Oturdular. Kadın peçeteyi elinde eğip bükmeye başladı.

"Partide herkes çok eğleniyordu, sizin geldiğinize çok memnun olduk," dedi. "Hem memnun olduk, hem de şaşırdık. Bob nasıldır, bilirsiniz. Her dakika ses taklitleri yapar. Keşke radyoda falan da yapsa. İki üç ayrı aksan taklit etti, fıkralar anlattı falan. Zenci taklidini çok iyi yapar. Sonra öteki taklide geçtiğinde niyeti sizi utandırmak değildi. Salonda kimler var, kimler yok, bilemeyecek kadar sarhoştu."

"Kalabalık gülüyordu ve birden... gülmediler."

Dolarhyde hiçbir zaman sustular demezdi. İçinde 's' var diye.

"İşte Bob o zaman anladı yaptığı hatayı."

"Ama devam etti."

"Biliyorum." Kadın başını peçeteden kaldırıp onun gözlüklerine bakarken kararsızlık göstermemeye, yarı yerde vazgeçmemeye çabaladı. "Ben de çıkıştım ona bu yüzden. Kötü niyeti olmadığını söyledi. Bir kere ok yaydan çıktı diye, işi şakaya vurmaya çalıştı. Yüzü nasıl kızarmıştı, gördünüz herhalde."

"Beni birlikte bir şarkı... ona eşlik etmeye davet etti."

"Sizi kucakladı, kolunu omzunuza atmaya çalıştı. Gülüp geçmenizi istedi, Bay D."

"Gülüp geçtim, Eileen."

"Bob çok utanıyor."

"Utanmamalı. Bundan memnun olmam. Tarafımdan ona anlat. Hem burada, fabrikada bir şey fark etmeyecektir. Benim de Bob gibi yeteneğim olsaydı, hiç durmadan... şakalar yapardım. Yakında tekrar bir araya geliriz, duygularımı anlar."

"Çok iyi, Bay D. Biliyor musunuz, onca neşeli halinin gerisinde, aslında çok hassas bir insandır."

"Eminim. Şefkatli de herhalde." Dolarhyde'ın sesi, avucunun gerisinde boğuk çıkıyordu. Oturduğu zamanlar işaret parmağının eklemini hep burnun altına, üst dudağına bastırırdı.

"Efendim?"

"Bence onunla çok iyi uyuşuyorsunuz, Eileen."

"Bence de öyle. Gerçekten. Artık pek içmiyor. Yalnızca hafta sonlarında. Tam rahat edeceği sırada karısı eve telefon ediyor. Ben kadınla konuşurken o uzaktan suratıyla çeşitli komiklikler yapıp duruyor,

ama sonradan canının sıkıldığını anlıyorum. Kadınlar hep anlar." Eliyle Dolarhyde'ın bileğine pat pat vurdu, gözlerindeki tepkiyi gözlüğe rağmen gördü. "Boş verin, Bay D. Bu sohbeti yaptığımıza çok memnunum."

"Ben de öyle, Eileen."

O uzaklaşırken Dolarhyde arkasından baktı. Dizinin arka tarafında bir emme izi vardı. Eileen'in kendisinden hiç hoşlanmadığını düşündü. Bu noktada haklıydı. Kimse hoşlanmazdı ondan zaten.

Büyük karanlık oda serindi. Kimyasal maddelerin kokusu yayılmıştı ortalığa. Francis Dolarhyde, A tankındaki developmanı kontrol etti. Yüzlerce metre ev çekimi film. Koca ülkenin her tarafından. Bu tankta ısı da, kimyasal maddelerin tazeliği de çok önemliydi. Kendi sorumluluğuydu bu. Diğer operasyonlar da onun sorumluluğuydu. Ta film kurutma makinesine girinceye kadar. Günde birkaç kez film örneklerini tankın içinden alır, kare kare kontrol ederdi. Karanlık oda çok sessizdi. Dolarhyde asistanlarının aralarında çene çalmasından hoşlanmaz, onlarla işaretleşerek anlaşırdı daha çok.

Akşam vardiyası sona erdiğinde karanlık odada yalnız kaldı. Kendine ait bir filmi develope edecek, kurutacak, hazırlayacaktı.

Dolarhyde eve saat on sularında döndü. Büyükannesinden kalan kocaman bir evde tek başına oturuyordu. St. Charles, Missouri'de, büyük bir elma bahçesinin ortasından geçen çakıllı otomobil yolunun en sonundaydı bu ev. St. Louis'le aralarında Missouri Nehri vardı. Elma bahçesinin sahibi buralarda yoktu. Bahçeye hiç bakmazdı. Kıvrık, ölü ağaçlar, yeşillerin arasında göze çarpıyordu. Şimdi temmuzun sonları olduğu için bahçeden çürümüş elma kokuları yükseliyordu. Gündüzleri pek çok arı dolaşırdı buralarda. En yakın komşu yarım mil uzaktaydı.

Dolarhyde eve her girişinde bir teftiş gezisi yapardı. Birkaç yıl önce hırsız girmeye çalışmıştı buraya. Her odanın ışığını yakıp içerisini gözden geçirdi. Eve biri girse, onun burada yalnız oturduğunu anlayamazdı. Büyükannesinin, büyükbabasının elbiseleri hâlâ dolaplarda asılı duruyordu. Büyükannesinin saç fırçaları tuvalet masalarının üstlerindeydi. Tellerine takılı saçlarla birlikte. Takma dişleri yatağının başu-

cundaki bardağın içindeydi. Bardaktaki su çoktan buharlaşmış gitmişti. On yıl oluyordu büyükannesi öleli.

(Cenazeci ona, "Bay Dolarhyde, büyükannenizin dişlerini getirmeyecek misiniz?" diye sorduğunda o, "Kapatın siz tabudu," demişti.)

Evde tek başına olduğundan iyice emin olunca Dolarhyde üst kata çıktı, duş yaptı, saçlarını yıkadı.

Sırtına ipek hissi veren sentetik bir kimono geçirdi, çocukluğundan beri kullandığı odadaki dar yatağa uzandı. Büyükannesinin saç kurutma makinesinin bir bonesi ve bir hortumu vardı. Boneyi başına giydi, bir yandan saçları kururken yeni bir moda dergisinin sayfalarını çevirdi. Fotoğrafların bazılarındaki nefret ve kalabalık dikkati çekecek kadar fazlaydı.

Heyecanlanmaya başladı. Başucu lambasının abajurunu çevirip ayakucundaki duvarda asılı resmi aydınlattı. William Blake'in bir tablosu. *Büyük Kızıl Ejder ve Güneşi Kuşanan Kadın.*

Bu resmi ilk gördüğünde şaşkına dönmüştü. Daha önce kendi garip düşüncelerine bu kadar yaklaşan bir şey görmüş değildi. Herhalde Blake benim kulağımdan içerisini gözetledi, Kızıl Ejderi orada gördü, diye düşünmüştü. Dolarhyde düşüncelerinin kulaklarından dışarıya sızacağından korkardı hep. Karanlık bir odada görülebilirlerdi o zaman belki. Eldeki film üzerine sis gibi leke bırakabilirlerdi. Buna engel olmak için kulaklarına pamuk tıkamıştı önce. Sonra pamuğun kolay alev alabileceğini düşünmüş, çelik yününü denemişti. Kanamıştı o zaman kulakları. Sonunda bir ütü tahtasından söktüğü asbest kumaştan küçük toplar kesmiş, kulaklarını bunlarla tıkamaya başlamıştı.

Kızıl Ejder bir zamanlar tek varlığıydı onun. Ama şimdi artık tek varlığı o değildi. Yavaşça bir uyanma başlangıcını hissetti.

Bunu ağır ve uzun sürdürmek istemişti, ama artık bekleyemezdi.

Dolarhyde alt kata inip salonun perdelerini kapadı. Ekranı ve film oynatma makinesini kurdu. Büyükbabası, karısının bütün karşı çıkmalarına rağmen salona bir şezlong koymuştu. Dolarhyde bu işten memnundu artık. Rahattı şezlong. Kol yerine bir havlu serdi.

Işıkları söndürdü. Karanlık odada sırtüstü yatarken, şu anda herhangi bir yerde olabilirim, diye düşündü. Tavanda dönen bir ışık me-

kanizması vardı. Her tarafa renkli küçük ışık noktaları saçıyordu. Duvarlara, yere, kendi cildine. Belki de yükselen, yıldızlar arasına dalan bir roketin içindeydi kendisi. Gözlerini kapadığında ışık noktacıklarının derisi üzerindeki hareketini hissedebildiğini sandı. Gözlerini açtığı zamansa, bu gördükleri belki altında ya da üstünde kalan bir kentin ışıklarıydı. Artık neresi aşağısı, neresi yukarısı, belli değildi. Işık mekanizması ısındıkça daha hızlı dönüyor, noktacıklar kendi üstünde, mobilyaların üstünde kayıyor, meteor sağanakları gibi duvarlardan aşağıya yağıyordu. Nebula'ya dalan bir kuyrukluyıldızdı belki kendisi.

Işığı olmayan bir tek yer vardı. Makinenin yanına bir karton koymuştu. Böylelikle ekran karanlıkta kalıyordu.

İlerde belki etkiyi güçlendirmek için önceden bir esrarlı sigara içecekti. Ama şimdi gerekli değildi. Bu kez ihtiyaç yoktu.

Başparmağını uzatıp projeksiyonu çalıştırdı. Ekranda ışıklı bir dikdörtgen belirdi, grileşti, derken gri bir İskoç teriye kulaklarını dikip mutfak kapısına doğru koştu. Havlıyor, kuyruğunu sallayıp duruyordu. Sahne değişti, aynı köpek kaldırım kenarında koşarken görüldü. Yolda durdu, kendi vücudunun yan tarafını ısırmaya çalıştı.

Şimdi Bayan Leeds elinde alışveriş torbalarıyla mutfak kapısından giriyordu. Güldü, saçlarını elledi. Arkasından çocuklar girdiler. Bunun arkasından Dolarhyde'ın kötü aydınlatılmış yatak odası gözüktü. *Büyük Kızıl Ejder ve Güneşi Kuşanan Kadın* kopyasının önünde, çıplak olarak ayakta duruyordu. Gözünde kavga gözlüğü vardı. Hokey oyuncularının kullandığı, göze yakın, başın çevresini dolaşan plastik gözlükten. Uyarılmış haldeydi. Bunu elinin yardımıyla daha arttırıyordu.

Görüntü bulanıklaştı. O dans adımlarıyla kameraya yaklaşıyordu. Yüzü ekranı doldururken elini uzatıp mesafe ayarını değiştirdi. Görüntü titredi, birden netleşti ve ağzının yakın çekimini verdi. Şekilsiz üst dudağı yukarıya kıvrıldı, dişlerinin arasından dili dışarıya uzandı. Fır dönen gözlerinden biri hâlâ kameranın görüş alanı içindeydi. Derken dudaklar büsbütün açıldı, çarpık dişler ayrıldı, ağzı merceği kaplarken ortalığı bir karanlık kapladı.

Işığın aydınlattığı bulanık leke az sonra bir yatak oldu. Charles Leeds çırpınıyor, Bayan Leeds oturmuş, elini ışığa karşı gözlerine siper

etmeye çalışıyor, Leeds'e dönüyor, ellerini ona uzatıyor, sonra yatağın dış tarafına devriliyordu. Kalkmak isterken ayakları battaniyelere dolanmıştı. Kamera birden tavana döndü, sonra dengelendi, tekrar görüntü belirdi, Bayan Leeds şiltenin üzerinde yatıyor, geceliğinin üzerinde koyu renk bir leke giderek yayılıyordu. Bay Leeds'in elleri gırtlağındaydı. Gözleri iri iri açılmış, yatağından kalkıyordu. Ekran birkaç saniye karardı, sonra bir tık sesi duyuldu. Kamera sehpa üzerine alınmıştı. Artık hepsi ölmüşlerdi. Sıralanmışlardı yerli yerlerine. Çocuklar, yüzleri yatağa dönük, duvar dibinde oturuyorlardı. Köşeye yakın. İkisi bir duvara, üçüncüsü öbür duvara dayamıştı sırtını. Bay ve Bayan Leeds yataklarındaydı. Üstleri örtülüydü. Bay Leeds arkasına dayanmış, oturur pozdaydı. Örtülü çarşaf göğsündeki bağı da örtüyordu. Başı yana doğru devrilmişti.

Dolarhyde görüntüye sol taraftan girdi. Yine dans eder gibi adımlarla ilerledi. Her yanı kan lekeleri içindeydi. Çıplaktı. Üzerinde yalnız gözlüğü ve eldivenleri vardı. Ölülerin arasında dolaşıyor, ona buna dokunuyordu. Yatağa yaklaştı. Bayan Leeds'in tarafına. Örtünün köşesini tutarak fırlatıp attı, zafer kazanmış gibi bir süre o pozda durdu.

Şimdi bu sahneyi büyükbabasının salonunda seyrederken Dolarhyde'ın tüm vücudunu ter kaplamıştı. Kalın dili durmadan bir çıkıp bir giriyordu. Üst dudağındaki yara izi ıslak ve pırıl pırıldı. Heyecanlandıkça inliyordu bir yandan.

Zevkin doruğundayken bile bir noktayı fark edip üzüldü. Filmin bundan sonraki bölümünde tüm hareketleri zarafetini kaybetmişti. Domuz gibi davranıyordu. Gerisini dikkatsizce kameraya çevirmişti. Arada dramatik duraklamalar, doruğu ya da rahatlığı belirleyen işaretler yoktu. Yalnızca hayvansal bir telaş.

Ama yine de harikaydı. Bu filmi seyretmek bir harikaydı. Olayın kendi kadar harika olmasa bile.

İki büyük kusur var, diye düşündü Dolarhyde. Bir kere film Leedslerin ölüm anını göstermiyordu. İkincisi de, kendi performansının sonlara doğru zayıf olmasıydı. Sanki değer yargılarını kaybetmişti. Kızıl Ejder böyle yapmazdı bu işi.

Eh, diye düşündü. Daha nice filmler çekecekti. Tecrübe en sonunda ona estetik bir ustalık kazandıracaktı elbette. En yakın sahnelerde bile.

Sabırlı olmalıydı. Hayatının uğraşıydı bu onun. Harika bir şeydi. Sonsuza dek yaşayacaktı.

Yakında tekrar harekete geçmeli, yardımcı oyuncuları bir an önce seçmeliydi. Dört Temmuz Bayramı gezilerinde ailelerin çektiği filmlerin birkaç tanesinden kopya almıştı bile. Yaz sonunda film işleme sanayiinde işler çok artardı. Tatilde çekilen filmler getirilmeye başlardı çünkü. Sonra Şükran Günü'nde işler bir kez daha kızışırdı.

Her gün bir sürü ailenin başvuruları gelip duruyordu Dolarhyde'a.

10.

Washington'dan Birmingham'a gitmekte olan uçak yarı boştu. Graham pencere yanına oturdu, yanına kimse gelmedi.

Hostesin uzattığı bayat sandviçi reddetti, önündeki tepsiye Jacobi dosyasını yerleştirdi. Dosyanın en başına taktığı listede, Jacobilerle Leedsler arasında bulduğu benzerlikler sıralanmıştı.

Her iki karı koca da kırk yaşına yaklaşmaktaydı. İki ailenin de çocukları vardı. İki oğlan, bir kız. Edward Jacobi'nin ayrıca bir oğlu daha vardı. İlk evliliğinden. Aile öldürüldüğünde o çocuk üniversitedeydi.

Her iki çift de üniversite mezunuydu. İkisi de iyi çevrelerde, ikişer katlı evlerde oturuyorlardı. Bayan Jacobi de, Bayan Leeds de güzel kadınlardı. Her iki ailenin de çeşitli kredi kartları vardı, bazı sevilen dergilere aboneydiler.

Benzerlikler burada bitiyordu. Charles Leeds vergi danışmanı, Edward Jacobi ise metalurji mühendisiydi. Atlanta'lı aile Presbiteryen, Jacobiler ise Katolikti. Leedsler bütün ömürlerince Atlanta'da yaşamışken, Jacobiler Birmingham'a daha yeni taşınmışlardı. Üç ay olmuştu onlar Detroit'den Birmingham'a geleli.

"Rasgele" sözcüğü Graham'ın beynini durmadan damlayan bir musluk gibi oyup duruyordu. "Kurbanlar rasgele seçiliyor. Görünen bir amaç yok..." Gazeteler hep bu deyimleri kullanıyor, cinayet masasında dedektifler aynı kelimeleri tükürür gibi söyleyip duruyorlardı.

"Rasgele" sözcüğü doğru değildi. Graham toplu katillerin ya da dizi halinde cinayetler işleyen katillerin kurbanlarını rasgele seçmediğini bilirdi.

Jacobileri ve Leedsleri öldüren adam, onlarda kendisini çeken, bu işe sürükleyen bir şey bulmuştu. Belki iyi tanıyordu onları. Öyle olmasını dilerdi Graham. Belki de hiç tanımıyordu. Ama Graham katilin onları öldürmeden önce mutlaka görmüş olduğundan emindi. Onları seçmesinin nedeni, bir özelliklerinin ona hitap etmesindendi. Bunun altında da kadınlar vardı. Neydi o özellik?

Suç biçiminde bazı farklar vardı.

Edward Jacobi elinde feneriyle merdivenlerden inerken vurulmuştu. Herhalde gürültüden uyanmış olacaktı.

Bayan Jacobi ile çocuklar kafalarından vurulmuşlardı, Bayan Leeds ise karnından. Silah hep dokuz milimetrelik otomatik tabancaydı. Yaralarda ev yapımı çelik yününden susturucunun kalıntıları bulunmuştu. Fişeklerde parmak izi yoktu.

Bıçak yalnızca Charles Leeds için kullanılmıştı. Doktor Princi'ye göre, kullanılan bıçak çok ince ve çok keskindi. İnce törpülere benzer bir şey.

Eve giriş yöntemleri de farklıydı. Jacobilerde veranda kapısının kilidi açılmış, Leedslerde cam kesici kullanılmıştı.

Birmingham olayının fotoğraflarında, Leedslerde olduğu kadar çok kan görülmüyordu, ama yine yatak odasının duvarlarında, yerden elli santim kadar yükseklikte kan lekeleri vardı. Demek katil Birmingham'da da seyirci bulmuştu kendine. Birmingham polisi cesetlerin üzerinde parmak izi aramış, tırnaklara da bakmış, hiçbir şey bulamamıştı. Bu cesetler Birmingham'da bir aydan beri gömülü olduklarından Leedslerin çocuğunda bulunan ize benzer şeyler çoktan silinmiş olacaktı.

Her iki evde de aynı sarı saçlar, aynı salya, aynı meni bulunmuştu.

Graham iki ailenin resimlerini önündeki koltuğun arkasına dayayıp uzun uzun baktı.

Katili özellikle onlara çeken şey ne olabilirdi acaba? Graham bu aileler arasında bir ortak nokta olacağını ve kendisinin onu bir an önce bulacağını büyük bir hevesle umuyordu.

Yoksa daha birçok eve girmek, Dişli Sapık'ın kendisine neler bıraktığını izlemek zorunda kalacaktı.

Birmingham danışma bürosuna uğrayan Graham adres konusunda bilgi aldı, havaalanından telefonla polise de geldiğini bildirdi. Kiraladığı küçük arabanın hava tertibatından ellerine ve kollarına su damlaları püskürüp duruyordu.

İlk durağı, Dennison Caddesi'ndeki Geehan Emlak Bürosu oldu.

Geehan uzun boylu, kel bir adamdı. Turkuvaz renkli halının üzerinde acele adımlarla ilerleyip Graham'ın elini sıktı. Graham cebinden çıkardığı kimliği gösterip Jacobilerin evinin anahtarını isteyince, adamın yüzündeki gülümseme bir anda yok oldu.

"Bugün orada üniformalı polisler de bulunacak mı?" diye sorarken bir eli dazlak kafasının üzerindeydi.

"Bilmiyorum."

"Umarım bulunmaz. Bugün öğleden sonra evi iki kişiye gezdirme olanağı bulabileceğim galiba. Güzel bir evdir. İnsanlar gezince bu... bu olayı unutuyorlar. Geçen perşembe Duluth'dan gelen bir çifti götürmüştüm oraya. Hali vakti yerinde, emekli insanlardı. Artık konuşmanın ayrıntı faslına gelmiştik. İpoteklerden falan söz ediyorduk. Tam o sırada bir devriye arabası duyduk, polisler içeriye geldi. Bizim karı koca onlara soru sordular ve... Tanrım, ne cevaplar aldılar! İyi yürekli polisler onlara bütün evi yeni baştan gezdirip bilgi verdiler. Kim nerede yatar bulunmuş falan... her şeyi. Ondan sonra da, tabii, bay bay Geehan, zahmetine teşekkür ederiz. Onlara evi ne kadar güvenli hale getirdiğimizi göstermeye çalıştım, ama dinlemediler bile. Ayakları birbirine dolaşa dolaşa çakıllı bahçe yolunda uzaklaştılar, göz açıp kapayıncaya kadar arabalarına binip toz oldular."

"Hiç yalnız bir adam gelip gezmek istedi mi evi?"

"Bana öyle gelen biri olmadı. Ama orayla ilgilenen tek komisyoncu ben değilim. Yine de sanmıyorum. Zaten polis uzun süre badana boya yapmamıza izin vermedi. İç kısımları daha salı günü bitirdik. İki kat latex çekmek zorunda kaldık. Bazı yerlere üç kat. Dış boya hâlâ bitmedi. Sonunda tam film çevrilecek bir ev olup çıkacak."

"Miras işleri hallolmadan nasıl satarsınız?"

"Satış muamelesini o işler bitmeden kapatamam, ama gerekli hazırlıkları da yapamam demek değil bu tabii. Hatta insanlar karşılıklı anlaşma sonucu evin içine taşınabilirler bile. Bir şeyler yapmak şart. Evin miras olarak intikal edeceği adamı iş çevrelerinden tanırım. O kâğıt parçası her gün faiz bindirir üstüne. Gece siz uyurken bile."

"Bay Jacobi'nin miras işlerine bakan avukatı kim?"

"Byron Metcalf. Metcalf ve Barnes firmasından. Siz evde ne kadar kalmayı planlıyorsunuz?"

"Bilmiyorum. İşim bitene kadar."

"Çıkarken anahtarı evin posta kutusuna atabilirsiniz. Sırf onun için buraya kadar gelmeyin."

Arabayı Jacobilerin evine doğru sürerken Graham'ın içinde, çıkmaz bir izin peşindeymiş gibi tatsız bir duygu vardı. Ev hemen hemen banliyö sayılabilecek bir yerde, yeni kentleşmiş bir yerleşme yerindeydi. Bir ara arabayı otoyolun kenarına çekip durdurdu, haritasını çıkarıp inceledi, sonra ikinci derece alfalt yola sapacağı köşeyi buldu.

Bir aydan fazla zaman geçmişti onlar öldüğünden beri. Ne yapıyordu kendisi o sırada? Yirmi üç metrelik Rybovich bir tekneye bir çift diezel yerleştiriyor, vinci çalıştıran Ariaga'ya bir santim daha indirmesi için işaretler veriyordu. Öğleden sonra Molly uğrardı. Ariaga ile birlikte üçü akşam güneşinin altında otururlardı. Yarı bitmiş teknenin kamarasında ya da güvertesinde. Molly'nin getirdiği börekleri yer, bira içerlerdi. Ariaga onlara balık ayıklamanın kolay yollarını anlatır, güvertedeki talaş tozunun üzerine balığın şeklini çizerek açıklamalar yapardı. Sudan yansıyan güneş ışığı oynaşırdı teknenin üzerinde.

Hava tertibatının suyu birden fazla fışkırıp Graham'ın gömleğinin önünü ıslatttı, onu bir anda Birmingham'a geri getirdi. Burada ne tekne vardı, ne de balık. Araba kullanıyordu kendisi. Arasından geçmekte

olduğu kırlarda keçiler, atlar göze çarpıyordu. Sol tarafta Stonebridge görünmekteydi. Nisbeten eski, yerleşmiş bir mahalledeydi Stonebridge. Güzel evler vardı orada. Birkaç zenginin evi de bulunuyordu.

Emlakçının koyduğu levhayı daha yüz metre uzaktan gördü. Yolun sağ tarafındaki tek ev Jacobilerin eviydi. Ağaçlardan dökülen reçine, yerdeki çakılları yapışkan hale getirmişti. Bazı taşlar çamurluklara çarpıp tangırtı da çıkarıyordu. Evin dışında merdivene tırmanmış bir doğramacı, pervazları onarmaya çalışmaktaydı. Graham evin çevresinde dolaşırken, adam elini kaldırıp onu selamladı.

Yan taraftaki balkona iri bir çınarın gölgesi düşmüştü. Gece bu ağaç, evin ışığının yan bahçeye dökülmesini de engelleyecekti. Dişli Sapık buradan girmişti eve. Kayarak açılan bilyeli kapıdan. Şimdi o kapıların yerine yenileri takılmıştı. Alüminyum çerçeveler henüz pırıl pırıl, imalatçının etiketi de üstlerindeydi. Bilyeli kapıların dışında yepyeni bir güvenlik kapısı da vardı. Demirden. Bahçeden bodruma giren kapı da yeniydi. Pırıl pırıl çelik... sağlam kilitli. Bir kenara çıkarılan banyo küveti atılmıştı.

Graham içeriye girdi. Çırılçıplak yerler ve ölü bir hava. Boş evde ayak sesleri yankılanıyordu.

Banyoya takılan bu yeni aynalar, Jacobilerin yüzünü hiç görmemişti. Katilinkini de. Aynaların köşesinde fiyat etiketinin koparıldığı yapışkan, beyaz lekeler vardı. Yatak odasının bir köşesine katlanan bir tabure konmuştu. Graham onun üstüne oturdu, pencereden giren güneş ışığı yerin tahtaları üzerinde bir tahta eninde yol alıncaya kadar bekledi.

Hiçbir şey yoktu burada. Kalmamıştı.

Eğer buraya Jacobiler öldükten hemen sonra gelse, Leedsler hâlâ hayatta mı olacaktı yani? Acaba, diye düşündü Graham. Bu yükün ağırlığını tartmaya çalıştı.

Evden tekrar güneş ışığına çıktığında, yükü pek kaldıramamıştı.

Ulu ağacın gölgesinde durdu. Omuzları bükülmüş, elleri ceplerindeydi. Jacobilerin evinin önünden başlayıp asfalta çıkan uzun yola baktı.

Nasıl gelmişti Dişli Sapık Jacobilerin evine? Arabayla gelmek zorundaydı. Nereye park etmişti peki? Bu çakıllı yol, bir gece yarısı ziya-

reti için fazla gürültülüydü Graham'a göre. Ama Birmingham polisi aynı kanıda değildi.

Çakıllı yolun üzerinden asfaltın kenarına kadar yürüdü. Gözün görebildiği kadarıyla, asfaltın yanları çukurdu. Belki arabayı çukurun içine sürüp saklamaya olanak bulunabilirdi. O sıra toprak kuru ve sertse.

Asfaltın karşı tarafında, Stonebridge Mahallesi'ne giren tek bir yol vardı. Yanındaki levhada, Stonebridge'in kendi özel güvenlik devriyesi olduğu yazılıydı. Yabancı bir araç burada hemen göze çarpardı. Gecenin geç vaktinde yaya yürüyen bir adam da göze çarpardı. Stonebridge'e park etmiş olamazdı.

Graham tekrar dönüp eve girdiğinde, telefonun çalıştığını görerek şaşırdı. Meteorolojinin numarasını çevirdi ve oradan, Jacobilerin öldürüldüğü gün bölgeye sekiz santimetre yağmur düştüğünü öğrendi. Çukurlar dolmuş olmalıydı o halde. Dişli Sapık arabasını yolun kenarına da saklamamıştı.

Graham beyaza boyanmış çit boyunca arazinin arka tarafına doğru yürürken, çitin dışında otlayan at da ona ayak uyduruyor, yanında geliyordu. Graham ona bir nane şekeri verdi, köşeye gelince attan ayrılıp saptı, sundurmaların dışından dolaşan arka çit boyunca ilerledi.

Yerdeki çukuru görünce durakladı. Jacobilerin çocukları kediyi buraya gömmüşlerdi. Atlanta merkezinde Springfield'le oturup bu yeri hayal ederken, sundurmaları beyaz olarak canlandırmıştı Graham gözünde. Aslında koyu yeşildiler.

Çocuklar kediyi bir bulaşık bezine sarmış, ayakkabı kutusuna koymuş, patilerinin arasına çiçek yerleştirip gömmüşlerdi.

Graham kolunu çitin üzerine dayayıp alnını da koluna yasladı.

Bir hayvan cenazesi. Çocukluğun ciddi olaylarından biri. Anneyle baba hemen eve dönmüş olmalıydılar. Dua etmekten utanarak. Çocuklar birbirine bakmış, yeni acılar keşfetmişlerdi. Biri başını eğmiş, sonra ötekiler de onu taklit etmişti. Ellerindeki küreğin boyu hepsinin boyunu geçiyordu. Sonradan aralarında kedinin cennete gidip gitmediğini tartışmışlardı. Tanrı'nın ve İsa'nın yanına. Bir süre alçak sesle konuşmuş, bağırmamışlardı mutlaka.

Birden Graham'ın içinde, kesinlikle inandığı bir bilinç doğdu. Dişli Sapık'ın kediyi öldürmüş olduğu nasıl kesinse, çocukların onu gömü-

şünü seyrettiği de öyle kesindi. Eline fırsat geçerse asla kaçırmazdı böyle bir şeyi.

Buraya iki kez gelmiş olamazdı. Bir seferinde kediyi, ikinci seferinde Jacobileri öldürmek saçmaydı. Önce gelip kediyi öldürmüş, sonra bu çevrede oyalanmış, çocukların kediyi bulmasını beklemiş olmalıydı.

Çocukların kediyi tam nerede bulduğunu bilmeye olanak yoktu. Polisin derlediği bilgilere göre, ölümlerinden önceki son on saat içinde Jacobilerden hiçbiriyle konuşan çıkmamıştı.

Dişli Sapık nasıl gelmiş, nerede beklemişti?

Arka çitin dışında çalılar başlıyordu. Otuz metre kadar adam boyunda devam ediyor, sonra ağaçlarla birleşiyorlardı. Graham buruşuk haritasını arka cebinden çıkardı, çitin üzerine yaydı. Haritada çeyrek mil genişliğinde bir orman gözüküyordu. Jacobilerin evinin arkasında bulunan bu orman, her iki yöne doğru da devam ediyordu. Ormanın bittiği yerde, yani Jacobilere göre ağaçların öbür tarafında, evin önündeki yola paralel ikinci bir yol daha vardı.

Graham arabasına binip tekrar otoyola doğru sürdü, ne kadar gittiğini de odometreyle ölçtü. Otoyolda güneye döndü, oradan az önce haritada gördüğü yola saptı. Yavaş yavaş ilerliyordu. Gözü yine odometredeydi. Rakamlar kendisine Jacobilerin evinin tam arkasında olduğunu gösterdiği zaman durdu.

Kendini yeni yapılmış ucuz sosyal konutların arasında buldu. Burası o kadar yeniydi ki, kendi haritasında gösterilmemişti. Arabayı park yerine çekti. Arabaların çoğu eski püsküydü. İki tanesi rampaya alınmıştı.

Bir grup siyah çocuk, kuru toprağın üzerinde basket oynuyordu. Bir tek netsiz pota vardı ortada. Graham bir süre kendi çamurluğuna oturup oyunu izledi.

Ceketini çıkarmak istiyordu ama koltukaltındaki özel yapım .44'lük tabancayla kemerindeki yassı fotoğraf makinesinin dikkat çekeceğini biliyordu. İnsanlar tabancasına bakmaya başladı mı, garip bir utanç hissederdi her zaman.

Alandakilerden sekizi tişört giymişti. Çıplaklar on bir kişiydi. Hepsi bir arada oynuyorlardı. Hakem de sırayla aralarından seçiliyordu.

Çıplaklardan biri ribaund'da yere düşürülünce suratını asıp evine yollandı. Az sonra elinde bir bisküviyle döndüğünde yeniden canlanmış hali vardı. Hemen tekrar gruba karıştı.

Bağırtılar ve topun sesi Graham'ı keyiflendirmişti.

Bir tek pota, bir tek direk. Leedslerin ne kadar çok şeye sahip oldukları geldi tekrar aklına. Jacobiler de öyleydi Birmingham polisine göre. Hırsızlık olasılığını çabucak bir kenara bırakmışlardı. Deniz motorları, spor malzemesi, kamp malzemesi, kameralar, silahlar, oltalar. Ailelerin ortak bir yanı da bunlardı.

Jacobilerle Leedslerin yaşamını düşünmek yine aynı şeye yol açtı. Sonraki hallerini hatırlamaya. Graham artık basketbol seyredemez oldu. Derin bir nefes alarak, yolun karşı tarafındaki karanlık ormana yollandı.

Başlangıçta geçit vermeyen çalılar az sonra seyrekleşti, Graham yerdeki iğne gibi çam yapraklarına basa basa kolayca ilerledi. Hava sıcak ve sakindi. Ağaçlardaki kuşlar onun gelişini önceden yüksek sesle çevreye duyuruyorlardı.

Arazi biraz alçaldı, kurumuş bir dere yatağına indi. Dere yatağının kil gibi kırmızı toprağında birkaç rakun ve tarla faresi izi görülüyordu. Birkaç insan izi de vardı. Çoğu çocuk izleriydi. Hepsi çukurlaşmış, yuvarlaklaşmıştı. Birkaç yağmur öncesinden kalma izlerdi bunlar.

Dere yatağını geçince arazi tekrar yükseldi. Toprak daha kumluydu burada. Çamların arasında fundalar da bitmişti. Graham sıcağın altında yokuş yukarı ilerlemesini sürdürdü ve sonunda ağaçların arasından gördüğü ışıktan, ormanın öbür kenarına yaklaştığını anladı. Ağaç gövdelerinin arasından bakınca, Jacobilerin evinin üst katı da görünüyordu.

Yine çalılar. Adam boyu. Ormanın kenarından Jacobilerin arka çitine kadar. Graham onların arasından ilerledi, çite varıp oradan arka bahçenin içine baktı.

Dişli Sapık arabasını sosyal konutlara park etmiş, ormandan geçerek buraya gelmiş olabilirdi. Kediyi çalıların arasına çekip boğmuş, cansız vücudunu iki parmağı arasında taşıyarak, dizlerinin üstünde çite yaklaşmış, tek eliyle çiti tutup hayvanı içeriye savurmuş olabilirdi.

Graham kediyi havada uçarken görür gibi oldu. Dört ayak üstü düşmek için havada dönmeyen kediyi. Bahçeye pat diye sırtüstü düşen kediyi.

Dişli Sapık gün ışığında yapmıştı bunları... gece olsa çocuklar kediyi bulup gömemezlerdi.

Sonra beklemişti kediyi bulmalarını. Günün kavurucu sıcağında, çalılar arasında mı beklemişti? Çitin yanına gelse, aralardan görebilirlerdi onu. Daha geriden baksa, ya çalılar görüşünü engellerdi ya da ayakta durup üstten bakmak, kafasını uzatmak zorunda kalırdı. Gerisin geriye, ağaçların oraya dönmek zorunda olduğu belliydi. Graham da öyle yaptı.

Birmingham polisi hiç de aptal değildi. Polislerin nerelerden geçtiğini, araziyi âdet yerini bulsun diye nasıl taradığını, izlerden anlayabiliyordu. Ama bu işler, kedinin cesedi bulunmadan önce olmuştu hep. İpucu arıyordu polisler. Adam burada bir şey düşürdü mü, iz bıraktı mı diye bakıyorlardı. Bir seyir noktası aramıyorlardı.

Ağaçların arasında birkaç metre ilerledi, gölgelikte bir süre sağa sola yürüdü. Önce bir tepeciğe çıktı, bahçenin bir bölümünü buradan görebildiğini fark etti, sonra alçak kısımlara, ağaçların altına doğru ilerledi. Bir saatten fazla arandı oralarda. Derken bir ara, yerde duran bir şey gözüne güneşin ışığını yansıttı. Onu hemen kaybetti, sonra tekrar buldu. Konserve kutusu içinde satılan meşrubattan çıkarılmış yuvarlak bir kapak. Bir karaağaçtan dökülen yaprakların arasına gömülmüş duruyordu. Çamların arasında pek az karaağaç vardı aslında.

Kapağı iki buçuk metre uzaktan gördü, bir süre yanına yaklaşmadı. Beş dakika kadar, ağacın çevresindeki toprağın durumunu gözden geçirdi. Sonra çömeldi, ağacın çevresindeki yaprakları yana çekerek iz aradı. Olabilecek izleri kendi ayağıyla yok etmemek için dikkatli davranıyordu. Yavaş yavaş tüm yaprakları temizledi ağacın etrafından. Yo, geçen yılın yaprakları üzerine ayak izi falan gelmemişti.

Kapağın yakınında kurumuş bir elma koçanı buldu. Karıncalar yemiş, koçanı iyice inceltmişlerdi. Kuşlar da çekirdekleri çıkarmışlardı belliydi. Bir on dakika daha yerleri inceledi. Sonra toprağın üzerine oturdu, ağrıyan bacaklarını uzattı, başını ağacın gövdesine dayadı.

Başının üzerinde zar kanatlı böcekler uçuşup duruyordu. Bir tırtıl, yanı başındaki yaprağın altından çıkıverdi.

Graham ceketini bir dala astı, ağacın öbür tarafından dikkatle tırmanmaya koyuldu. Bir yandan dalların gövdeye bitişme yerlerine bakıyordu. On metre kadar yükseğe çıkınca, gövdenin yanından uzanıp baktı. Jacobilerin evi 150 metre kadar ileride, tabak gibi karşısındaydı. Bu yükseklikten bakınca değişik görünüyordu. Görüntüye daha çok damın rengi hâkimdi. Arka bahçenin tümü göz önüne seriliydi. Sundurmaların arkaları bile. Normal bir dürbün bile çocukların yüzlerindeki ifadeleri rahatça gösterirdi.

Graham uzakta bir yerlerden trafiğin sesini duydu. Sonra bir ağustosböceğinin testere gibi bir sesi geldi, öteki seslerin hepsini bastırdı.

Başının üzerinde kalın, sağlam bir dal vardı. Jacobilerin eviyle dik açı oluşturacak biçimde uzanıyordu. Ona tutunup kendini yukarı çekti, sonra gövdeye yaslanıp dalın üzerine baktı.

Yanağının hemen yakınında, dalın gövdeye bitiştiği yere bir konserve kutusu bırakılmıştı.

"Bayılıyorum sana," dedi ona Graham. "Ulu Tanrım, hem de nasıl bayılıyorum. Gel, kutu, gel bana bakayım."

Ama bunu buraya bir çocuk da bırakmış olabilirdi.

Graham ağaca biraz daha tırmanmaya çalıştı, küçük dallara ulaştı, oradan aşağıya, o sağlam dala doğru baktı.

Dalın üst tarafında bir yerin kabuğu soyulmuştu. Alttan dikdörtgen biçiminde yeşil iç kabuk görünüyordu. Bir iskambil boyunda. Bu yeşil dikdörtgenin orta yerinde çakıyla oyulmuş beyaz bir şey gördü Graham. Gördüğü işaret şuydu:

Dikkatle oyulmuştu. Keskin bir bıçakla. Pek çocuk işi değildi.

Graham ışığı ve mesafeyi ayarlayarak işaretin resmini dikkatle çekti.

Büyük dalın üzerinden görüntü çok iyiydi. Yukarıdan sarkan bir dalın koparılmasıyla daha da iyi hale getirilmişti. O dalın koparılması sırf daha iyi görebilmek amacıyla olabilirdi. Koparılmamış, kesilmişti zaten. Basınçla sıkışan, yassılan dokulardan belliydi.

Graham kesilen dalı aradı. Yerde olsa görürdü. İşte, şu aşağıdaki dallara takılmış, duruyordu. Ağacın yeşil yaprakları arasında, onunkiler kahverengi görünüyordu.

Bıçağın enini ve kalınlığını hesaplamak için laboratuvar kesiğin iki tarafını da görmek isteyecekti. Yani buraya bir kez daha, elde testereyle gelmek gerekiyordu. Graham ağacın bir sürü fotoğrafını çekti. Bir yandan durmadan kendi kendine söyleniyordu.

Bence kediyi öldürdükten ve bahçeye fırlattıktan sonra buraya tırmanıp bekledin. Çocukları seyrettin, zamanı hayal kurarak geçirdin. Gece olunca onları pencerelerin parlak ışıkları önünde gördün. Perdelerin kapanışını izledin. Işıkların birer birer söndürülmesini bekledin. Bir süre sonra ağaçtan inip onlara doğru gittin. Öyle değil mi? Böyle koca bir ağaçtan aşağıya inmek hiç de zor değil. Hele elinde fenerle. Hele gökte pırıl pırıl mehtap varken...

Ama Graham'ın inmesi o kadar kolay olmadı. Konserve kutusunun açık ağzından içeri bir dal sokup onu elini değdirmeden almıştı. Ağaçtan inerken iki elini de kullanmak zorunda olduğundan, bu dalı dişleri arasında taşıyordu.

Tekrar sosyal konutlara döndü. Arabasındaki tozların üzerine birinin, "Levon delinin biri," diye yazmış olduğunu gördü. Yazının yüksekliğine bakılırsa, bu mahallenin en küçükleri bile okuma yazma biliyordu.

Acaba Dişli Sapık'ın arabasına ne yazdılar, diye düşündü.

Bir süre oturup evlerin pencerelerine doğru baktı. Yüz kadar ev vardı burada. Gecenin geç vakti arabasını buraya bırakan bir yabancıyı, belki hatırlayan çıkabilirdi. Gerçi aradan bir ay geçmişti, ama denemeye değerdi yine de. Mahalledeki herkese sormak, hem de hemen sormak için Birmingham polisinin yardımına ihtiyacı vardı.

Konserve kutusunu dosdoğru Washington'a, Price'a yollamak için bir istek yükseldi içinden. Ama Birmingham polisinden yardım is-

teyeceğine göre, eline geçen şeyi de onlara verse daha iyi olurdu. Zaten bu kutudan iz almak kolay işti. Terli vücuttan iz almaya benzemezdi. Price sonradan tekrar iz alabilirdi nasılsa. Yeter ki, kutuya çıplak elle dokunmasın. Evet, polise vermek en iyisiydi. Federal polisin belge servisi nasıl düşecekti bunun üzerine! Herkese resimler dağıtılacaktı.

Jacobilerin evine dönüp oradan Birmingham Cinayet Masası'nı aradı. Dedektifler kapıdan girerken, emlakçı Geehan da yeni müşterilerini içeriye almaktaydı.

11.

Eileen oturmuş *National Tattler* gazetesinde, "Ekmeğinizdeki Kir" adlı makaleyi okurken, Dolarhyde kafeteryaya girdi. Kızcağız önündeki tonbalıklı sandviçin yalnızca içini yemişti.

Dolarhyde'ın kırmızı gözlüğünün gerisindeki gözleri, *Tattler*'in ön sayfasını çabucak taradı. "Ekmeğinizdeki Kir"den başka birkaç başlık daha göze çarpıyordu. "Elvis'in Aşk Yuvası – Çok gizli!!!" "Kanser Konusunda Şaşırtıcı Müjde!" Ve hepsinden büyük bir manşet: "Yamyam Hannibal Yasa Adamlarına Yardım Ediyor – Polisler Dişli Sapık'ın Cinayetleri Konusunda Manyağa Akıl Danışıyor."

Pencereye dayanıp dalgın dalgın kahvesini karıştırarak Eileen'in ayağa kalkmasını bekledi. Kız tepsidekileri çöp kovasına attıktan sonra, tam *Tattler*'i de atacağı sırada Dolarhyde omzuna dokundu.

"O gazeteyi ben alabilir miyim, Eileen?"

"Tabii, Bay D. ben zaten yalnızca falıma bakmak için alıyorum."

Dolarhyde gazeteyi kendi çalışma odasında, kapıyı da kapayarak okudu.

Freddy Lounds'un orta sayfaların çiftini birden kaplayan iki yazısı vardı. İlk yazı, Jacobi ve Leeds cinayetlerinin soluk kesen bir anlatımı, yani bir tekrardı. Polis basına pek ayrıntı vermediği için, Lounds iğrenç ayrıntılara kendi hayal gücüyle katkıda bulunmuştu.

Öteki yazı daha ilginçti.

TOPLU CİNAYETLER KONUSUNDA RUH HASTASI MANYAĞA DANIŞAN KİŞİ, ÖLDÜRMEYE ÇALIŞTIĞI POLİSİN TA KENDİSİ

Yazan:
Freddy LOUNDS

Chesapeake – "Dişli Sapık" diye anılan, Birmingham ve Atlanta'da iki aileyi öldüren psikopatın aranmasında çıkmaza giren Federal insan avcıları, elleri altında bulunan en vahşi katilden yardım istediler.

Doktor Hannibal Lecter, ağza alınmayacak eylemleri üç yıl önce yine bu sayfalarda yayınlanmış biridir. Bu hafta Federal Araştırmacı William (Will) Graham kendisini akıl hastanesinin Özel Güvenlik Bölümü'nde ziyarete gelmiştir.

Graham toplu cinayetleri çözdüğü zaman Lecter'in saldırısına uğramış ve aldığı yara onu ölümün eşiğine getirmişti.

Kendisi erken emekliliğinden geri çağrılarak "Dişli Sapık" konusundaki av grubunun başına getirilmiştir.

Yüksek rütbeli bir Federal görevli bu sabah muhabirimize, "Bir deliyi yakalamak, ancak başka bir delinin harcıdır," demiştir. Kendisi bu sözleriyle, hem psikiyatri uzmanı, hem de toplum katili olarak tanınan Yamyam Hannibal'i kastetmektedir.

YOKSA GRAHAM MI???

Tattler*'in bulgularına göre, Quantico'da bulunan FBI Akademisi'nde önceleri adli tıp kanıtlarıyla ilgili dersler veren Graham, bir ara dört hafta süreyle bir ruh hastanesinde tedaviye alınmıştı.*

Graham'ın sorununun ne olduğu basına açıklanmamışsa da, eski bir psikiyatri uzmanı, hastalığından "derin depresyon" diye söz etmiştir.

Bethesda Deniz Hastanesi'nde yarı profesyonel olarak görev yapmış bulunan Gamon Evans'ın anlattığına göre, Graham'ın hastaneye gelişi, Minnesota Canavarı, diye tanınan Garret Jacob Hobbs'u öldürmesinden hemen sonradır. Graham, Hobbs'u 1975 yılında tabancayla ateş ederek öldürmüş ve canavarın Minneapolis'deki sekiz aylık terör hükümranlığına son vermiştir.

Evans'a göre, hastanede geçirdiği sürenin ilk haftası boyunca Graham içine kapanık durumda kalmış, ne bir şey yemiş, ne de kimseyle konuşmuştur.

Graham hiçbir zaman FBI ajanı olarak çalışmamıştır. Tecrübeli gözlemciler bunun nedenini, Federal Soruşturmalar Bürosu'nun elemanlarında ruhsal dengesizlikleri saptamak için çok kapsamlı testler uygulamasına bağlamaktadırlar.

Federal kaynaklardan alınan bilgilere göre, Graham başlangıçta FBI suç laboratuvarında çalışmış, gerek laboratuvar, gerekse uygulamada büyük başarı gösterdikten sonra FBI Akademisi'ne öğretim üyesi olarak atanmıştır. Orada "Özel Araştırmacı" kadrosuyla hizmet görmüştür.

Tattler'*in öğrendiğine göre, Federal hizmete geçmeden önce Graham, New Orleans Emniyeti'nde, cinayet masasında görev yapmış, sonradan ayrılarak George Washington Üniversitesi'nde adli tıp kanıtları üzerinde eğitim görmüştür.*

Graham'la birlikte çalışmış bir New Orleans Polisi şöyle konuşmuştur: "İsteyen onu emekli olmuş kabul edebilir, ama Federal polisler onun yakın bir yerde, el altında bulunduğunu bilmekten her zaman rahatlık duyarlar. Evin temelinde bir yılanın saklandığını bilmek gibi bir şey. Belki onu pek görmezsiniz, ama üreyen beyaz karıncaları yiyip evinizi kurtaracağından eminsinizdir."

Doktor Lecter ömür boyu parmaklıklar ardında kalacaktır. Eğer günün birinde aklının başında olduğu kanıtlanırsa, birbirini izleyen birinci derecede dokuz cinayetten yargılanmak zorundadır.

Lecter'in avukatı, katilin zamanını bilimsel dergilere yararlı yazılar yazmakla geçirdiğini, aynı zamanda psikiyatri alanında en saygın kişilerden bazılarıyla sürekli mektuplaştığını söylemektedir.

Dolarhyde okumayı kesip resimlere baktı. Yazının üst kısmında iki fotoğraf vardı. Birincisi Lecter'i eyalet polisinin arabası yanında, sırtını arabaya yaslayıp ellerini kaldırmış durumda göstermekteydi. İkinci resim, Will Graham'ın resmiydi. Bu resmi Freddy Lounds, Chesapeake Hastanesi'nin kapısında çekmişti. Ayrıca her iki yazının yan tarafında Freddy Lounds'un birer küçük fotoğrafı da yer almaktaydı.

Dolarhyde bu resimlere uzun uzun baktı, işaret parmağının ucunu üstlerinde gezdirdi, ileri geri oynattı, duyarlı parmak uçları kaba baskının pürüzlerini hissetti. Mürekkep leke bırakmıştı parmağının ucunda.

Lekeyi diliyle ıslattı, bir kâğıt mendile silip temizledi. Sonra ikinci yazıyı kesip çıkardı, cebine yerleştirdi.

İşten eve dönerken Dolarhyde bir dükkâna uğrayıp, ince künklü tuvaletlerde kullanılan cinsten, çabuk eriyen tuvalet kâğıdıyla, burnuna çekip tıkanıklığı açabileceği tüp içinde toz ilaçlardan aldı.

Saman nezlesine rağmen yine de kendini çok iyi hissediyordu. Solunum organlarından estetik ameliyat geçirmiş nice insan gibi Dolarhyde'ın da burnunda tüyler yoktu. Bu yüzden saman nezlesi pek çabuk yapışıyordu yakasına. Üst solunum yolları enfeksiyonları da öyle.

Yolda kalmış bir kamyon, St. Charles'e gitmek için geçmek zorunda olduğu köprü üstünde on dakika boyunca yolunu tıkadığında, Dolarhyde sabırla oturup bekledi. Siyah kamyonetinin yerleri halı kaplı, içi serin ve sessizdi. Stereo kasette Handel çalıyordu.

Parmaklarıyla direksiyon üzerinde müziğe uygun tempo tutuyor, ara sıra ilacını burnuna çekiyordu.

Bitişik şeritte iki kadın, üstü açık bir arabada oturmaktaydılar. İkisi de şort giymiş, bluzlarını midelerinde düğümlemişlerdi. Dolarhyde kamyonetinden aşağıya doğru, üstü açık arabaya baktı. Kadınlar yorgun görünüyorlar, giderek alçalmakta olan güneşi tam karşılarına almış oldukları için gözlerini kırpıştırıp duruyorlardı. Yolcu yerinde oturan, kafasını koltuğun arkalığına dayamış, ayaklarını kaldırıp ön panelin üzerine koymuştu. Bu oturuşu nedeniyle, açık göbeğinde iki kat meydana gelmişti. Dolarhyde kadının bir oyluğunun iç tarafında bir emme izi de görebiliyordu. Kadın onun bakmakta olduğunu gördü, hemen pozunu değiştirip doğruldu, bacaklarını indirip üst üste attı. Yüzünde bezgin bir tiksinti ifadesi okunuyordu.

Direksiyondaki kadına bir şeyler söyledi. İkisi de dosdoğru karşılarına baktılar. Dolarhyde anlamıştı kendisinden söz ettiklerini. Buna öyle sevindi ki, kızamadı bile. Artık pek az şeye kızıyordu zaten. Giderek geliştiğinin, bir kişilik haline geldiğinin farkındaydı.

Müzik çok güzeldi.

Dolarhyde'ın önündeki trafik hareketlenmeye başladı. Yandaki şerit hâlâ olduğu yerde duruyordu. Bir an önce eve varmanın hevesini

duydu içinde. Bir eliyle direksiyonun üzerinde tempo tutarken ötekiyle yandaki camı açtı.

Bir hımkırdı, yandaki kadının göbeğinin biraz altına iri, yeşil bir balgam tükürdü. Kamyonetini sürüp ilerlediğinde, kadının çınlayan küfürleri Handel'i bile bastırıyordu.

Dolarhyde'ın o kocaman defteri en azından yüzyıllıktı. Siyah deri ciltli, köşeleri pirinçtendi. Öyle de ağırdı ki! Onu merdiven başındaki dolaba, sağlam bir makine sehpasının üzerine yerleştirmişti. St. Louis'in eski bir basımevi iflas ettiğinde, icra satışları yapılırken görmüştü o defteri Dolarhyde. Bu benim olmalı, demişti hemen.

Banyosunu yapmış, kimonosunu giymişti. Dolabı açtı, defteri kucağına aldı. Büyük Kızıl Ejder'in resmi altındaki masanın üzerine yerleştirip açtı, kendisi de bir sandalye çekip defterin başına oturdu. Eski kâğıt kokusu burun deliklerini doldurdu.

İlk sayfada süslü iri harflerle Kutsal Kitap'ın bir cümlesi görülüyordu. Dolarhyde kendi eliyle yazmıştı onu: "Ve büyük kızıl bir ejder de çıkageldi..."

Defterin yalnızca ilk yazısı düzgün ve özenli biçimde yazılmıştı. Sayfalar arasında Dolarhyde'ın küçüklüğünde çekilmiş bir resmi de bulunuyordu. Yapıştırılmamış, öylece araya sokulmuştu. Büyük evin ön merdivenlerinde, büyükannesinin yanında. Yaşlı kadının eteğini tutuyordu. Kadın kollarını kavuşturmuştu. Sırtı dimdikti.

Dolarhyde sayfayı çevirdi. Resme hiç aldırmadı. Sanki oraya yanlışlıkla konmuş gibi, bakmadı bile ona.

Defterde pek çok gazete kupürü bulunuyordu. En eskileri, St. Louis ve Teledo'da yaşlı kadınların ortadan kaybolmalarıyla ilgiliydi. Kupürler arasındaki sayfalar, Dolarhyde'ın el yazılarıyla doluydu. Siyah mürekkeple yazmış ve William Blake'in el yazısına benzetmişti.

Sayfa kenarlarına, yırtık kafa derisi parçaları, uçlarında saçlarla birlikte yapıştırılmıştı. Tanrı'nın hatıra defterindeki kuyrukluyıldızlar gibi.

Birmingham'daki Jacobi cinayetleri de vardı. Yanında film bobinleri ve slayt poşetleri seloteyple tutturulmuştu sayfaya.

Leedsler de öyle. Hikâyeleri, yanı başlarında filmleriyle.

"Dişli Sapık" sözü Atlanta olayına kadar ortaya çıkmamıştı gazetelere göre. Leedslerle ilgili yazıların hepsinde üzeri karalanmıştı bu sözcüklerin.

Dolarhyde, *Tattler'*den kestiği yazıda da aynı şeyi yaptı. "Dişli Sapık" sözüne nerede rastlarsa, üzerini kırmızı keçe kalemle karaladı. Öfkeyle.

Defterin yepyeni, boş bir sayfasını açtı, *Tattler'*in yazısını sayfaya sığacak şekilde kenarlarından kesip ufalttı. Graham'ın resmini de yapıştırmalı mıydı? Başı üzerinde, duvarda okunan "Suçlu Ruh Hastaları" deyimi, tatsız bir duygu veriyordu Dolarhyde'a. İnsanların kapatıldığı yerlerden hep nefret etmişti. Graham'ın yüzü de henüz kapalıydı ona. İfadesizdi. O resmi şimdilik kaydıyla bir kenara kaldırdı.

Ama Lecter... Lecter. Doktorun iyi bir resmi değildi bu doğrusu. Dolarhyde daha önceden çok iyi bir resmini bulup kesmişti. Onu dolaptaki kutudan çıkardı. Yeni yakalandığında çekilmiş bir resimdi. Gözlerinin güzelliği çok belliydi. Ama yine de yeterli değildi. Dolarhyde'a göre Lecter, Rönesans prenslerinden birinin karanlık portresine benzemeliydi. Tüm insanlar içinde belki yalnız Lecter anlayabilirdi Dolarhyde'ın yeniden oluşmasındaki büyüklüğü, görkemi. O duyarlılığa belki yalnız Lecter sahipti.

Dolarhyde'a göre, Lecter bu oluşumun yer alması uğruna insanların ölmesindeki gerçekdışılığı anlardı. Bilirdi. Onların et kemikten olmayıp, ışıktan, havadan, renkten ve sesten oluştuğunu. Siz onları değiştirdiğiniz anda her şeyin çabucak sona erdiğini bilirdi. Renkli balonların patlaması gibi. Oluşum için önemleri daha büyüktü onların. Yalvara yakara yaşadıkları o küçücük hayatlarından çok daha büyüktü.

Dolarhyde'ın çığlıklara dayanışı, tıpkı bir heykeltıraşın yonttuğu taştan dökülen tozlara dayanışına benziyordu.

Kanın ve soluğun yalnızca kendi oluşumunu beslemek için gerekli elemanlar olduğunu anlayabilirdi Lecter. Işığın kaynağı nasıl yanmaysa, tıpkı öyle.

Lecter'le tanışmayı isterdi. Onunla konuşmayı, paylaşmayı, ortak hayallerine birlikte sevinmeyi. Hazreti Yahya kendinden sonra geleni nasıl tanıdıysa, Lecter'in de kendisini öyle tanımasını isterdi. Ve de Blake'in dizelerinde olduğu gibi, ölürken ejderin gücüyle bütünleşmesini...

Dolarhyde eline yeni bir çift lastik eldiven geçirdi, yazı masasına yürüdü. Yeni aldığı tuvalet kâğıdını açtı, üst kısmından uzunca bir tabakayı çekip kopardı, attı, sonra yedi zımba boyunda kâğıt daha açtı, onu da yırttı.

Kâğıdın üzerine sol eliyle dikkatlice yazmaya başladı. Lecter'e bir mektuptu bu.

Konuşmasını duyduğunuz bir insanın nasıl yazabileceğini bilmeye olanak yoktu. Hiç belli olmazdı. Dolarhyde'ın konuşması bozuktu. Kimi gerçek, kimi hayali kusurlardan ötürü bazı sesler ağzından doğru dürüst çıkmıyordu. Bu nedenle konuşmasıyla yazıları arasındaki fark, insanı afallatacak kadar büyüktü. Ama bununla birlikte, duygularının en önemlilerini bir türlü ifade edemediğini o bile fark ediyordu.

Lecter'den cevap almak istiyordu. Ona asıl önemli şeyleri anlatmadan önce, kişisel bir yanıt almak zorundaydı.

Nasıl yapabilirdi bunu? Kutuyu ortaya çıkardı, Lecter'le ilgili bütün kupürleri yeni baştan taradı, tekrar tekrar okudu.

Sonunda aklına basit bir yol geldi. Yeniden yazmaya koyuldu.

Mektubu bitirip okuduğunda, ifadesinin çok çekingen olduğunu gördü. Sonunu "Coşkun Hayranınız" diye imzalamıştı.

Birkaç saniye boyunca bu imzayı düşündü.

"Coşkun Hayran" demek. Çenesi biraz havaya kalktı.

Eldivenli başparmağını ağzına soktu, takma dişlerini çıkardı, yazı bloknotunun üzerine koydu.

Üst damak çok değişikti. Dişler normaldi aslında. Düzgün ve beyazdı. Ama pembe akrilik diş etlerinin biçimi garipti, kendi diş etlerindeki kıvrımlara ve yarıklara uyabilmesi için. Bunun üzerinde yumuşak plastik bir damak vardı. Konuşurken kendi yumuşak damağını kapamasına yarıyordu bu da.

Yazı masasının çekmecesinden bir kutu çıkardı. Bu kutuda ikinci bir takım diş vardı. Damak yoktu bunda. Üst dişlerin oturduğu pembe kısım yine aynıydı. Çarpık çurpuk dizilmiş dişlerin aralarında kara kirler ve lekeler göze çarpıyordu. Kötü bir koku vermekteydi bu pislikler.

Bu takım, aşağıda, büyükannenin başucundaki bardakta duran o eski dişlerin tıpkısıydı.

Kokuyu duyunca Dolarhyde'ın burun delikleri genişledi. Çökük ağzını açtı, dişleri takıp diliyle ıslattı.

Mektubu tam imza yerinden katladı, kuvvetle ısırdı. Kâğıdı tekrar açtığı zaman imzanın oval biçimli diş izleriyle çerçevelenmiş olduğunu gördü. Kendi noter damgası sayılırdı bu onun. Eskimiş, kurumuş kanlarla süslü bir mühür.

12.

Avukat Byron Metcalf saat beş olunca kravatını boynundan çıkardı, kendine bir içki hazırladı, ayaklarını kaldırıp çalışma masasının üzerine koydu.

"Siz de bir içki istemediğinizden emin misiniz?"

"Başka sefere," dedi Graham. Odada klima olduğu için seviniyordu.

Metcalf, "Jacobileri pek fazla tanımazdım," diye konuştu. "Buraya üç ay önce taşınmışlardı. Karımla birlikte bir iki kez evlerinde içki içtik. Buraya gelmelerinden hemen sonra Edward Jacobi bana yeni bir vasiyetname düzenlemek için başvurmuştu. Öyle tanıştık."

"Ama vekili sizsiniz."

"Evet. Aslında vekili karısıydı. Ben yedektim. Belki o ölmüş ya da sakat olur diye. Jacobi'nin Philadelphia'da bir kardeşi de var. Erkek. Anladığıma göre birbirlerine pek yakın değillermiş."

"Savcı yardımcılığı da yapmışsınız."

"Evet. 1968-72 arasında. 72'de savcılık için adaylığımı koydum, az bir farkla kaybettim. Şimdi hiç pişman değilim."

"Siz bu olup bitenleri nasıl görüyorsunuz, Bay Metcalf?"

"İlk aklıma gelen, Joseph Yablonski oldu. İşçi lideri."

Graham başını salladı.

Amacı olan bir cinayet olurdu. Amaç... güç kazanmak. Bunu bir delinin saldırısı kılığına sokmak isteyebilirdi. Ed Jacobi'nin bütün evrakını ince ince taradık. Savcılıktan Jerry Estridge'le ikimiz. Bir şey bulamadık. Ed Jacobi'nin ölümünden kazançlı çıkan yoktu. Gerçi maaşı

dolgundu. Bazı patent hakları da vardı. Ama eline para geçer geçmez harcayan tipti. Ölürse her şeyi karısına kalacaktı. California'daki ufak bir arazisini çocuklarına ve onların sülalesine ayırmıştı. Hayatta kalan öteki oğlu için de bir fon ayırmış, yatırım yapmıştı. Daha üç yıl üniversitede okuyacak. O fonun geliri ona yeter. Eminim üç yıl sonra hâlâ üniversitenin birinci sınıfında olacaktır hoş."

"Niles Jacobi miydi adı?"

"Evet. Oğlan Ed'e büyük dert oluyordu. Annesiyle California'da yaşardı. Hırsızlıktan ıslahevine alınmıştı. Ed geçen yıl bir ara California'ya onu görmeye gitmiş. Sonra Birmingham'a gelip Bardwell Üniversitesi'ne yazdırdı. Önce evde yatıp kalksın istemişti ama hayatı cehennem etmiş onlara. Bayan Jacobi duruma bir süre dayanmışsa da, sonunda oğlanı yatılı vermişler."

"Neredeymiş?"

"28 Haziran gecesi mi?" Graham'a baktığında Metcalf'in gözkapakları gerilmiş gibiydi. "Polis de merak etti onu. Ben de. Sinemaya gitmiş, sonra okula dönmüş. Kanıtlandı. Hem zaten kanı da sıfır grubu. Bay Graham, yarım saate kadar karımı bir yerden alacağım. İsterseniz yarın da konuşabiliriz. Benden ne yardım isterseniz söyleyin."

"Jacobilerin özel eşyalarını görmek istiyorum. Anı defterleri, resim albümleri falan."

Fazla bir şeyleri yok. Detroit'de evleri yanınca hepsi gitmiş. Yangından sonra buraya taşınmışlar. Kuşku çekecek bir yangın değilmiş. Ed bodrumda kaynak yapıyormuş, kıvılcımlar oradaki boya kutusuna sıçramış, bütün ev alev almış. Birkaç özel mektup var. Onları kasaya kapattım. Birkaç mücevherle birlikte. Anı defteri gördüğümü hatırlamıyorum. Başka her şey depoya kalktı. Belki Niles'da birkaç resim vardır ama pek sanmıyorum. Bakın, ben yarın sabah dokuzda mahkemeye gidiyorum, yol üstünde sizi bankaya sokabilir, kasaya bakmanızı sağlayabilirim. Dönüşte de uğrar oradan alırım sizi."

"İyi," dedi Graham. "Bir şey daha var. Miras paylaşımı ve intikallerle ilgili belgelerin hepsi işime yarayabilir. Mal üzerinde hak iddia edenler, vasiyetnameye karşı çıkanlar, yazışmalar. Bütün kâğıtları görmek istiyorum.

"Bunları Atlanta savcılığı da istemişti. Leedslerin durumuyla karşılaştırmalar yapacaklar, biliyorum," dedi Metcalf.

"Ben yine de kendim için kopyaları isterdim."

"Tamam, size kopyaları veririz. Ama aslında işin para yüzünden olduğuna inanmıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır. Yalnızca bir ismin hem burada, hem Atlanta'da karşıma çıkacağını umuyorum, o kadar."

"Ben de aynı şeyi umarım."

Bardwell Halk Üniversitesi'nin yatılı bölümü dört yatakhane binasından oluşuyordu. Binaların orta yerinde toprak bir alan vardı. Graham oraya vardığında hoparlör gümbür gümbür müzik haykırıyordu. İki yandan. Stereo.

Motel balkonu gibi oda balkonlarından da müzik sesleri gelmekteydi. Bir yanda *Kiss,* bir yanda Uvertür 1812. Bir su balonu havaya yükseldi, Graham'ın üç metre ilerisinde patladı.

Graham bir çamaşır ipinin altından geçip bir bisikletin üzerinden aşarak Niles Jacobi'nin arkadaşlarıyla paylaştığı dairenin holüne girebildi. Jacobi'nin yatak odasının kapısı aralıktı. İçeriden müzik sesi geliyordu. Graham kapıya vurdu.

Cevap gelmedi.

İtip açtı. Uzun boylu, lekeli suratlı bir delikanlı, iki yataktan birinin üzerine oturmuş esrar çekiyordu. Öteki yatağa blucinli bir kız uzanmıştı.

Delikanlının başı Graham'a doğru döndü. Düşünmeye çalıştığı yüzünden belliydi.

"Ben Niles Jacobi'yi arıyorum."

Çocuğun aptallaşmış bir hali vardı. Graham müziği susturdu.

"Niles Jacobi'yi arıyorum."

"Astımım için ilaç çekiyordum, ahbap. Kapıyı hiç vurmaz mısın sen?"

"Niles Jacobi nerede?"

"Biliyorsam Allah belamı versin. Neden arıyorsun?"

Graham ona rozetini gösterdi. "Hatırlamaya çalış."

Kız, "Öff, lanet olsun," diye söylendi.

"Narkotik ajanı. Allah kahretsin. Bak, benim için zahmet etmeye değmez. Bunu konuşalım seninle, ahbap."

"Jacobi'nin nerede olduğunu konuşalım."

Kız, "Ben bulurum onu size," dedi.

O öteki odaları dolaşıp sorarken Graham odada bekledi. Kızın uğradığı her odada bir telaş hissediliyordu.

Graham'ın bulunduğu odada Niles Jacobi'den pek az iz vardı... tuvalet masasının üzerinde Jacobi ailesinin bir resmi duruyordu. Yatık. Graham resmin üzerine konmuş bardağı kaldırdı, bıraktığı nemli izi koluyla sildi.

Kız geri döndü. "İğrenç Yılan Barı'nda olabilirmiş," dedi.

İğrenç Yılan Barı, bir dükkânın ön tarafına kurulmuş camları yeşile boyanmıştı. Dışında park etmiş duran arabalar çeşit çeşitti. Koca kamyonların, arkalarına bağlanacak treylerleri eksikti. Küçük otomobiller de vardı.

Kapının üzerine bir hava tertibatı takılmıştı. Kaldırıma sürekli su damlatıyordu.

Graham damlaların çevresinden dolaşıp içeriye girdi.

İçerisi kalabalıktı. Dezenfektanla karışık pis bir koku vardı. İçkileri, iş tulumu giymiş şişman bir kadın hazırlıyordu. Graham'a Coca Cola'sını uzatabilmek için barda oturanların kafalarının üzerinden aşırdı. Salondaki tek kadın da oydu.

Esmer, jilet kadar ince bir genç olan Niles Jacobi, plak makinesinin başındaydı. Parayı makineye attı, ama düğmelere yanında duran adam bastı.

Jacobi savruk bir okul öğrencisine benziyordu. Ama plağı seçen arkadaşı o tip değildi.

Garip bir karışımdı arkadaşı. İyi çalıştırılmış, adaleli vücudunun üzerine, bir çocuğun suratı takılmış gibi. Blucinle tişört giymişti. Pantolonun cepleri daha ağarmış görünüyordu. Kol kasları pek şişkin, elleri de kaba ve çirkindi. Sol kolundaki profesyonel döğmede "Seks için doğmuş" diye yazılıydı. Öteki kolunda da, cezaevinde yapılanlara benzeyen acemice bir döğme vardı: "Randy". Cezaevinde tıraşlanmış saçları ancak uzuyordu. Elini makinenin düğmesine uzattığında, Graham onun kolunda tıraş edilmiş küçük bir beyazlık gördü.

Midesinin bir köşesinin buz kesildiğini hissetti.

Niles Jacobi ile Randy'nin peşi sıra salonun arkasına yürüdü. İkisi loca gibi bir yere oturdular.

Graham masanın elli santim dışında durdu.

"Niles, benim adım Will Graham. Seninle bir iki dakika konuşmak istiyorum."

Randy kocaman, sahte bir gülümsemeyle başını kaldırıp ona baktı. Ön dişlerinden biri kararmıştı. "Sizinle tanışıyor muyuz?" diye sordu.

"Hayır. Niles, seninle konuşmak istiyorum."

Niles kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı. Graham içinden, acaba ıslahevinde bu çocuğa ne oldu, diye düşündü.

Randy, "Biz burada özel konuşuyoruz, bas git," dedi.

Graham düşünceli gözlerle o kaslı kollara, dirsek içinin biraz altındaki kılları yara bandıyla yolunmuş yere baktı. Orada çakısının keskinliğini mi denemişti Randy?

Korkuyorum bu Randy'den.

"Ne dediğimi duydun mu?" dedi Randy. "Bas git."

Graham ceketinin düğmelerini açtı, kimliğini çıkarıp masanın üzerine koydu.

"Otur, Randy," dedi. "Kalkmaya çalışırsan yakında iki göbek deliğin olur."

"Özür dilerim efendim." Ani bir içtenlik.

"Randy, senden bir şey isteyeceğim. Elini sol arka cebine uzat. Yalnızca iki parmağını kullan. Orada on beş santimlik bir bıçak bulacaksın. Onu masanın üzerine koy... Teşekkür ederim."

Graham bıçağı cebine attı. Yağlı gibiydi.

"Öteki cebinde de cüzdanın var. Onu çıkar. Bugün kan sattın sen, değil mi?"

"Ne var ki?"

"Sana verdikleri makbuzu istiyorum. Kan bankasına bir dahaki uğrayışında göstermek zorunda olduğun makbuzu. Masanın üzerine aç."

Randy'nin kan grubu sıfırdı. Randy'yi boşver.

"Delikten çıkalı ne kadar oldu?"

"Üç hafta."

"Kefalet görevlin kim?"

"Kefaletle çıkmadım."

"Herhalde yalan söylüyorsun." Graham, Randy'yi öfkelendirmek istiyordu. Onu çakısının boyu yüzünden, öldürücü silah taşımaktan tutuklayabilirdi. İçki ruhsatına sahip bir barda bulunması da kefaletin ihlali sayılırdı. Graham, Randy'ye karşı duyduğu öfkenin, aslında ondan korkmuş olmasından kaynaklandığının farkındaydı.

"Randy."

"Evet."

"Def ol."

"Size ne söyleyebilirim ki... babamı pek iyi tanımazdım," dedi Niles Jacobi. Graham onu arabasına almış, okula götürüyordu. "Annemi terk ettiğinde ben üç yaşındaymışım. Onu bir daha da görmedim. Annem izin vermiyordu."

"Geçen yıl ilkbaharda seni görmeye gelmiş."

"Evet."

"Islahevinde."

"Onu biliyor muydunuz?"

"Ayrıntılı öğrenmeye çalışıyorum. Nasıl oldu?"

"Ziyaretçi odasında bekliyordu. Gergindi. Çevresine bakmamaya çalışıyordu. Gelenlerin çoğu, sanki orası bir hayvanat bahçesiymiş gibi davranır. Annemden onun hakkında çok şey dinlemiştim. Oysa kötü birine benzemiyordu. Şık spor ceketiyle dikilip duruyordu orada öylece."

"Ne dedi sana?"

"Beni ya paylar ya da kendi suçluluk duyar, diye düşünmüştüm. Ziyaretçilerin çoğu öyle davranırlardı. Ama o bana yalnızca okula gitmek isteyip istemediğimi sordu. Gidersem beni okutacağını söyledi. Ve de elinden geleni yapacağını. 'Asıl sen kendine yardımcı olmalısın,' diyordu. 'Biraz çaba göster. Seni bir okula sokacağım,' falan filan."

"Ne kadar sonra çıktın?"

"İki hafta."

"Niles, ıslahevindeyken ailenden kimseye söz ettin mi? Hücre arkadaşlarına ya da başka birine?"

Niles Jacobi, Graham'ın yüzüne acele bir bakış fırlatıp, "Ha, anlıyorum," dedi. "Hayır. Babamdan konuşmadım. Yıllardan beri aklıma bile gelmemişti babam. Ne diye sözünü edeyim ki?"

"Ya burada? Arkadaşlarından hiçbirini ailenin evine götürdün mü?"

"Ailem değil. Babam. O kadın benim annem değildi."

"Oraya hiç arkadaş götürdün mü? Okul arkadaşı ya da..."

"Ya da it kopuk..."

"Evet, öyle."

"Götürmedim."

"Hiç mi?"

"Bir kez bile."

"Baban hiç tehdit edildiğinden söz etti mi? Ölümünden önceki son bir iki ayda tedirginliği falan var mıydı?"

"Onunla son konuştuğumda canı sıkkındı, ama benim notlarıma sıkkındı. Okulu sık sık kırıyordum. Bana iki çalar saat verdi. Başka bildiğim yok."

"Babana ait hiç özel kâğıtlar var mı sende? Mektuplar, resimler falan?"

"Yok."

"Bir aile resmi var. Odandaki tuvalet masasının üstünde. Esrarın yanında."

"Uyuşturucu benim değil. O pis şeyi ağzıma bile koymam."

"O resmi istiyorum. Kopyasını alıp sana geri yollarım. Başka neyin var?"

Jacobi sigara paketinden bir sigarayı sallayarak düşürdü, ceplerini okşayıp kibrit aradı. "O kadar. Onu da bana neden verdiler, anlamıyorum. Babam Bayan Jacobi'ye pişmiş kelle gibi sırıtıp duruyor. Alın, sizde kalsın. Babamın bana öyle baktığını ömrümde görmüş değilim."

Graham, Jacobileri daha yakından tanıma gereksinimi duyuyordu. Birmingham'da edindikleri yeni dostlar yeterli değildi.

Byron Metcalf kasaları açtırmıştı ona. Bulduğu küçük mektup destesini okumuştu. Çoğu iş mektuplarıydı bunların. Kasadaki birkaç parça mücevhere ve gümüşlere de bakmıştı.

Üç sıcak gün boyunca, sabahtan akşama kadar Jacobilerin eşyalarının depolandığı ambarda oyalandı. Geceleri Metcalf ona yardımcı olu-

yordu. Her ambalaj ayrı ayrı açılmış, içindekiler elden geçmişti. Elindeki polis fotoğrafları Graham'a bu eşyaların evin nerelerinde bulunduğunu da gösteriyordu.

Mobilyaların çoğu yeniydi. Detroit yangını için ödenen sigorta paralarıyla alınmıştı. Jacobiler bu yeni eşyalar üzerine kendi izlerini bırakmaya vakit bulamamışlardı.

Bir tek eşya Graham'ın dikkatini çekti. Bir başucu masası. Üzerindeki parmak izi tozu hâlâ görünüyordu. Masanın üstünde, orta yerde yeşil bir balmumu lekesi vardı.

İkinci kez, acaba katil mum yaktı mı, diye merak etti.

Birmingham laboratuvarı bilgi paylaşma konusunda çok cömertti.

Ağaçta bulduğu konserve kutusunda bulunabilen tek iz, burun ucunun değmesinden oluşmuştu. Net değildi. Onu da Washington'da Jimmy Price bulmuştu.

FBI Silah İzleri Servisi kesilen dal hakkında rapor vermişti. Dalı kesen bıçak iyice kalın ve kısaydı. Bu dal aslında demir kesme aletiyle kesilmişti. Belgeler Servisi de ağaca oyulan işaret konusunda CIA'in Asya Etütleri Bölümü'ne başvurmuştu.

Graham ambarda bir sandığın üzerine oturup elindeki uzun raporu okudu. Asya Etütleri Bölümü'nün vardığı sonuçlara göre, bu işaret Çin alfabesinden alınmış bir harfti. "Vurgun" anlamına da geliyordu. Daha çok kumarda kullanılan bir deyimdi bu. "Orada bu işaret, Kızıl Ejder'i simgeliyordu."

13.

Washington'daki FBI merkezinde Crawford telefonu eline almış, Birmingham Havaalanı'ndan arayan Graham'la konuşurken, sekreteri kapıdan eğilip onun dikkatini çekmeye çalıştı. "Chesapeake Hastanesi'nden Doktor Chilton öbür hatta. Acilmiş, öyle diyor."

Crawford başını salladı. "Bir dakika bekle, Will," deyip telefonun üzerindeki düğmeye bastı. "Ben Crawford."

"Frederick Chilton. Bay Crawford, size..."

"Evet, doktor?"

"Önümde bir not var. İki parça halinde bir not. Galiba aileleri öldüren adamdan geliyor. Atlanta ve..."

"Nerede buldunuz?"

"Hannibal Lecter'in hücresinde. Tuvalet kâğıdına yazılmış ve altında diş izleri var."

"Fazla elinizi sürmeden bana yüksek sesle okuyabilir misiniz?"

Chilton sakin olmaya çalışarak okumaya koyuldu.

Sevgili Doktor Lecter,

Bana ilgi göstermiş olmanızdan büyük memnunluk duyduğumu belirtmek istiyorum. Size ne kadar çok mektup geldiğini öğrendiğim zaman, acaba cesaret etsem mi, diye düşündüm. Ve ettim tabii. Kim olduğumu bilseniz bile, onlara söyleyeceğinizi sanmıyorum. Hem zaten şu anda içinde bulunduğum vücudun hiçbir önemi de yok.

Asıl önemli olan, neye doğru değiştiğim. Bunu yalnız sizin anlayabileceğinizin farkındayım. Size göstermeyi çok istediğim bazı şeylerim var. Belki günün birinde, şartlar izin verirse. Umarım yazışabiliriz.

"Bay Crawford, burada bir delik var. Yırtılıp çıkarılmış. Sonra şöyle devam ediyor:

Size yıllardan beri hayranım. Basından sizinle ilgili her şeyi topladım. Zengin bir koleksiyonum var. Ama bence bu yazılanlar haksız yorumlar. Benim için yazılanlar gibi. İnsanlara alçaltıcı adlar takmayı ne kadar da çok seviyorlar, değil mi? Dişli Sapık. Bu kadar yakışmayan isim olamaz! Hakkımda bunu okumanız beni utandırabilirdi. Allahtan size de aynı haksızlıkların yapılmış olduğunu biliyorum.

Araştırmacı Graham ilgimi çekiyor. Polise pek benzemiyor, değil mi? Yakışıklı sayılmaz ama kararlı bir görünüşü var.

Sizin verdiğiniz dersten, burnunu sokmamayı öğrenmiş olması gerekirdi.

Mektup kâğıdım için sizden özür dilerim. Bunu seçişimin nedeni, yutmak zorunda kalırsanız çabuk eriyebileceği içindir.

"İşte bu aradaki yazı eksik, Bay Crawford. Size ikinci kâğıttakileri okuyayım.

Sizden cevap alırsam, gelecek sefere belki ıslak bir şey de yollayabilirim. O zamana kadar saygılarımın kabulünü rica ederim.

Coşkun hayranınız

Chilton'un okuması bittikten sonra bir sessizlik oldu. "Orada mısınız?"

"Evet. Lecter notu bulduğunuzu biliyor mu?"

"Henüz bilmiyor. Bu sabah kendisini geçici hücreye aldık. Kendi hücresi temizlenecekti. Temizleyen hademe musluğu silmek için bez kullanacağı yerde, orada durmakta olan tuvalet kâğıdından uzun bir parça koparmış. Bu not o tuvalet kâğıdının arasına sarılmışmış. Bana getirdi."

"Lecter şimdi nerede?"

"Hâlâ geçici hücrede."

"Oradan kendi hücresini görebiliyor mu?"

"Bir düşüneyim... Yo, hayır, göremez."

"Bir dakika bekleyin, doktor." Crawford doktorun hattını askıya alıp birkaç saniye boyunca göz kırpan ışıklı düğmelere baktı. Görmeyen gözlerle. Büyük balıkçı Crawford, oltasının akıntının ters tarafına doğru kaymakta olduğunu görüyor gibiydi. Tekrar Graham'ın düğmesine bastı.

"Will... bir mektup gelmiş. Dişli Sapık'tan olabilir. Lecter'in Chesapeake'deki hücresinde bulmuşlar. Saklamışmış. Hayranlarından gelebilecek bir mektup havasında. Lecter'in kendisini kabul etmesini, onaylamasını istiyor. Seni de merak ediyor. Hakkında Lecter'e sorular soruyor."

"Lecter'in nasıl cevap vermesini bekliyor?"

"Henüz bilmiyoruz. Mektubun bir bölümü yırtılıp çıkarılmış, bir kısmı karalanmış. Galiba haberleşmeleri devam edebilir. Tabii Lecter bu yazıyı bulduğumuzu bilmediği sürece. Notu laboratuvara yollamak,

herifin hücresini de aramak istiyorum, ama tehlikeli olur. Lecter durumu anlarsa o ite nasıl haber verebileceğini biliyor. Bağlantılarını sürdürmeleri gerek, fakat notu da istiyorum."

Crawford, Graham'a Lecter'in şu an nerede olduğunu, notun nasıl bulunduğunu da anlattı. "Oradan Chesapeake'e seksen mil yolun var," dedi. "Seni bekleyemem, arkadaş. Ne dersin?"

"Bir ay içinde on kişi öldü. Uzun uzun mektupçuluk oynamaya vaktimiz yok. Ben yürü üstüne derim."

"Yürüyorum."

"İki saate kadar görüşürüz."

Crawford sekreterini çağırdı. "Sarah, bir helikopter istet. İlk kalkanı ben istiyorum, kim çağırmış olursa olsun. İster bizim, ister ordunun, ister donanmanın. Beş dakikaya kadar üst terasta olacağım. Belgeler Servisi'ni ara, terasa bir belge çantası yollasınlar. Herbert inceleme ekibini hazır bekletsin. Onlar da çatıda olsun. Beş dakika."

Chilton'un hattını aldı.

"Doktor Chilton, Lecter'in hücresini haberi olmadan aramak istiyoruz ve yardımınıza ihtiyacımız var. Bundan kimseye söz ettiniz mi?"

"Hayır."

"Notu bulan temizlikçi nerede?"

"Benim odamda."

"Onu orada tutun lütfen. Ağzını sıkı tutmasını söyleyin. Lecter ne zamandan beri hücresinden ayrı?"

"Yarım saat kadar oluyor."

"Bu süre her zamankinden fazla mı?"

"Yo, henüz değil. Ama temizleme işi ancak yarım saat sürer. Az sonra merak etmeye başlayabilir."

"Pekâlâ. Şöyle yapın. Bina bakım görevlinizi çağırın. Ya da mühendisinizi... her neyse. Binanın bütün suyunu kessin, Lecter'in bölümünün elektriğini de kessin. Teknisyen onun hücresinin önünden elinde aletlerle geçsin. Acelesi varmış gibi, canı sıkkınmış gibi, hiçbir soruya cevap vermeden... tamam mı? Teknisyene benim gelip açıklamaları yapacağımı anlatın. Çöpleri toplamayı da bugün boş verin. Tabii daha önce toplanmadıysa. Nota el sürmeyin, oldu mu? Biz geliyoruz."

Crawford, Bilimsel Analiz Bölümü şefini aradı. "Brian, uçakla bir not getirtiyorum. Dişli Sapık'tan olabilir. Bir numara öncelik istiyorum. Bir saat içinde geldiği yere geri gitmek zorunda. İşaretsiz olarak. Bu arada Saç ve Doku Bölümü'ne, Parmak İzi'ne ve Belgeler'e gitmeli. Evet, sana kendi elimle getireceğim."

Çok sıcaktı içerisi. Crawford çantasında o notla asansöre binmiş terastan inerken sıcaklık kırk dereceydi. Saçları helikopterin rüzgârından çılgınlar gibi uçuşmuştu. Laboratuvarın Saç ve Doku Bölümü'ne yürürken mendiliyle suratını silip duruyordu.

Saç ve Doku, küçük bir bölümdü. Sakin ve meşgul. Koca salonda ülkenin her tarafındaki polis merkezlerinden gelen incelenecek malzeme, koca kutular içinde yığılı duruyordu. Ağızlara yapıştırılmış, bilekleri bağlanmış yapışkan bantlar, yırtık ya da lekeli giysiler, ölüm yatağı çarşafları.

Crawford, Beverly Katz'ı muayene odasının camından gördü, kutuların arasından geçip oraya yürüdü. Kadının masasının biraz üzerinde askıya asılmış bir çocuk tulumu sallanıyordu. Masaya beyaz bir kâğıt örtülmüştü. Hava akımından korunan odada, parlak ışıklar altında çalışan Beverly, tulumu madeni bir spatulayla yana itti, tulumdan alttaki beyaz kâğıda biraz toz döküldü. Bir tel de bukle gibi kıvrılmış saç. Kadın başını yana eğdi, parlak gözleriyle o saça baktı.

Crawford onun dudaklarının kıpırdadığını görüyordu. Anlamıştı ne dediğini.

"Hapı yuttun!"

Her zaman öyle derdi.

Crawford camı tıklatınca kadın hemen odadan çıktı, beyaz eldivenlerini elinden çekerken, "Parmak izi henüz alınmadı, değil mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Öteki muayene odasını hazırlattım." Eline yeni eldivenler giydi. Crawford bu arada çantayı açıyordu.

Not iki parça halindeydi. İki tabaka plastik film arasında korunmaktaydı. Beverly Katz diş izlerini gördü. Crawford'un yüzüne baktı. Soru sormakla vakit geçirmeye niyeti yoktu.

Crawford başını salladı. Diş izleri, yanında Chesapeake'e kadar götürdüğü eski izlere tıpatıp uyuyordu.

Kadın notu bir aletle tutup beyaz kâğıt üzerine asarken Crawford camın dışından baktı. Beverly notu güçlü bir büyüteçle inceledi, sonra yelpazeledi. Sonra spatulayla vurup salladı, altta serili beyaz kâğıdın üzerine baktı. Yine büyüteçle.

Crawford'un gözü kolundaki saatteydi.

Katz notu başka bir levhanın üzerine aldı. Bu kez baş aşağı olarak. Saç kadar ince bir cımbızla üzerindeki bir zerreciği tutup çekti.

Yırtık uçların büyütücü mercekle resmini çekti, sonra notu gerisin geri çantaya yerleştirdi. Ayrıca çantanın içine yeni bir çift beyaz eldiven koydu. Beyaz eldiven "Dokunmayın" anlamına geliyordu. Parmak izi alınıncaya kadar notun yanında kalacaktı eldivenler.

Çantayı Crawford'a uzatırken, "Bu kadar," dedi. "Bir tek saç. Sekiz milimetre falan. İki mavi zerre. Bakacağım. Başka neyin var?"

Crawford ona üç tane işaretli zarf uzattı. "Lecter'in tarağından saçlar. Kullanmasına izin verilen elektrikli tıraş makinesinden kıllar. Üçüncüsü de temizlikçi hademenin saçı. Ben gitmeliyim."

"Görüşürüz," dedi Katz.

Parmak İzi Bölümü'nde Jimmy Price gözenekli tuvalet kâğıdına baktığı anda yüzünü buruşturdu. Yardımcısı helium-kadmium lazeriyle tarayıp bulunabilecek parmak izlerini parlak hale getirmeye çalışırken, adamın omzu üzerinden tüm dikkatiyle bakıyordu.

Crawford ona bir soru sormaya niyetlendiyse de vazgeçti, mavi ışınlar gözlüğünden yansırken sessizce bekledi.

Price, "Bu kâğıda üç kişinin eldivensiz dokunduğunu biliyoruz, tamam mı?" dedi.

"Evet. Temizlikçi, Lecter ve Chilton."

"Musluğu silen adamın herhalde parmağında yağ falan kalmamıştır. Ama ötekiler... bu tabaka." Price kâğıdı kaldırıp ışığa tuttu. Maşayı tutan eli hiç titremiyordu. "Dumana tutabilirdim, Jack, ama iyot lekelerinin bu kadar kısa sürede uçup gideceğini garanti edemem."

"Ninhydrin? Isı?" Crawford aslında Price'a teknik konuda akıl öğretmeye kalkışmazdı. Ama bu kez eline her geçen şeye sarılmak zo-

rundaydı. Price'ın kendisini terslemesini bekliyordu, ama yaşlı adamın sesi üzgün çıktı.

"Olmaz. Sonradan yıkamaya vaktimiz yok. Buradan sana parmak izi veremem, Jack. Yok zaten."

"Allah kahretsin," dedi Crawford.

Yaşlı adam başını diğer tarafa çevirdi. Crawford elini Price'ın kemikli omzuna attı. "Boş ver, Jimmy," dedi. "Bunda bir iz olsaydı, sen onu bulurdun nasılsa."

Price cevap vermedi. Başka bir yerden yollanmış bir çift eli ambalajından çıkarıyordu. Köşedeki çöp sepetinden kuru buzların dumanları yükselmekteydi. Crawford çantadaki beyaz eldivenleri o çöp kutusuna atıverdi.

İçindeki hayal kırıklığı giderek artmakta olan Crawford hızlı adımlarla Belgeler'e doğru yürümekteydi. Oradan onu Lloyd Bowman bekliyordu. Bowman'ı mahkemeden çıkarıp getirmişlerdi buraya. Uykudan yeni kalkmış biri gibi gözlerini kırpıştırıp duruyordu.

Çabuk ve dikkatli eliyle notu kendi çalışma yerine alırken, "Ne kadar vaktim var?" diye sordu.

"En çok yirmi dakika."

Notun iki parçası, Browman'ın ışıkları altında parlıyordu sanki. Üst kısımda oyulup çıkarılmış delik yerdeki ışık yeşildi.

Bowman yazıyı okuyup bitirince Crawford, "İlk ve en önemli şey, Lecter'in buna nasıl cevap vereceği," dedi.

"Cevap talimatı herhalde yırtılıp çıkarılan kısımdaydı." Bowman sürekli olarak ışıklarla, filtrelerle çalışıyor, bir yandan da konuşuyordu. "Umarım yazışabiliriz..." demiş, bundan sonra delik başlıyor. Lecter burayı önce kendi keçe uçlu kalemiyle karalamış, sonra ortasından katlamış, karalanmış yerin büyük kısmını koparıp atmış."

"Kesecek bir şeyi yok çünkü."

Bowman diş izlerinin resmini çekti. Garip bir ışık altında. Işığı 360 derece dolaştırıyor, her durumda ayrı resim çekiyordu.

"Şimdi biraz ezelim," diyerek notu iki cam arasına koyup oyuk yerin kenarındaki tirfillenmiş kısımları yassıltmaya uğraştı. Çentiklere keçe mürekkebi bulaşmıştı. Bowman bir şarkı mırıldanıyordu. Üçüncü

kez tekrarladığında, Crawford şarkının sözlerini çıkarabildi. "Çok kurnazsın ama... ben de öyle!"

Bowman küçük televizyon kamerasının filtre ayarını yaptı, onu notun üzerine doğru ayarladı. Odayı loşlaştırdı. Yalnız soluk kırmızı bir ışık kaldı. Bir de ekrandaki mavi-yeşil renk.

"Umarım yazışabiliriz," kelimeleriyle onu izleyen delik, ekranda kocaman görünüyordu. Mürekkep lekeleri belli değildi. Tirfilli uçlardan bazı harflerin üst köşeleri belli oluyordu.

Bowman, "Renkli mürekkeplerin anilin boyaları, enfraruj karşısında saydamdır," dedi. "Bunlar 't' harflerinin üst uçları olabilir. En sonda da bir harfin kuyruğu var. Belki 'm', belki de 'n'. Tabii 'r' de olabilir." Bowman bir resim daha çekti, sonra ışıkları yaktı. "Jack, bu tür yazışmaları sürdürmenin iki belli başlı yolu vardır," dedi. "Biri telefon, biri de basındır. Lecter telefonda kolay konuşabiliyor mu?"

"Gelen telefonları kabul ediyor ama bunları hastane santralının bağlaması gerekir."

"O zaman basın tek güvenli yol oluyor."

"Graham'la Lecter hakkında yazı *Tattler*'de çıkmıştı. Başka gazeteler de yayınladı mı, bilmiyorum."

"*Tattler* kelimesinde üç tane 't', sonunda da 'r' var. Özel mesajlar sütunu olabilir mi dersin? Bir bakmaya değer."

Crawford, FBI kütüphanesine danıştı, sonra Chicago bürosuna telefonla talimat verdi.

Bowman işini bitirince çantayı tekrar ona uzattı.

Crawford, "*Tattler* bu akşam çıkıyor," dedi. "Chicago'da basılıyormuş. Pazartesi ve perşembeleri çıkıyor. İstediğimiz sayfaların örnekleri gelecek."

Bowman, "Sana sonra biraz daha bilgi verebilirim," dedi.

"İşe yarar bir şey bulursan haberi Chicago'ya uçur. Hastaneden dönünce bana da bildirirsin." Son cümleyi kapıdan çıkarken söylemişti.

14.

Washington'un Metro Merkez Alanı'ndaki makine Graham'ın uçak biletini geri püskürttü, Graham onu alıp elinde havayolu çantasıyla kentin sıcağına çıktı.

J. Edgar Hoover binası, kocaman beton bir kafese benziyordu. Onuncu Cadde üzerinde. Graham Washington'dan ayrılırken FBI henüz bu yeni binaya taşınma hazırlıkları içindeydi. Hiç görev yapmamıştı burada.

Crawford onu yeraltı koridorundaki danışma masası başında karşıladı, kimliğine kendi kimliğini de ekleyerek konuğunun durumunu güçlendirdi. Graham yorgun görünüyordu. Giriş için imza atarken bile sabırsızdı. Crawford, acaba içinden neler geçiyor, diye merak etti. Katilin kendisini düşünmekte olduğunu bildiğine göre...

Graham'a da, Crawford'un yakasına takılı olan gibi manyetik bir kart verildi. Crawford kendi kartını çıkarıp ilerideki kapının yarığına soktu, kapı açıldı, birlikte beyaz koridora girdiler. Havayolu çantasını Crawford taşıyordu.

"Sarah'ya sana araba göndersin diye talimat vermeyi unuttum," dedi.

"Herhalde böylesi daha çabuk. Notu Lecter'e vaktinde yetiştirdin mi?"

"Evet." dedi Crawford. "Daha yeni döndüm oradan. Hücre koridoruna sular döktük. Boru patlamış numarasına yattık. Elektriği kestik. Lecter hücresine döndüğü sırada bizim Simmons koridorun yerlerindeki suları siliyordu. Simmons artık Baltimore bürosunda şef. Söylendiğine göre, Lecter numaramızı yutmuş."

"Uçakta merak edip durdum... acaba notu Lecter kendi mi yazdı diye."

"Ben de merak etmiştim. Görünce emin oldum. Kâğıttaki diş izleri kadınların vücutlarındakine uyuyor. Hem tükenmezle yazılmış. Lecter'de tükenmez yok. Mektubu yazan *Tattler*'i okuyor, Lecter'de o da yok. Rankin'le Willingham hücresini aradılar. Çok sıkı aradılar ama bir

halt bulamadılar. Her şeyi yerli yerine koyabilmek için önceden polaroid'le resimler çektiler. Sonra temizlikçi girdi, her zaman yaptığı işleri yaptı."

"Ne düşünüyorsun peki?"

Crawford, "Kimlik tesbiti açısından bu not bir çıkmaz sokak," dedi. "Ne yapıp yapıp bu tanışıklığın bizim yararımıza işlemesini sağlamalıyız, ama bunu nasıl yapabileceğimizi biliyorsam Allah canımı alsın. Laboratuvar sonuçlarının tamamı da birkaç dakikaya kadar gelir."

"Hastanedeki postayla telefona baktırıyor musun?"

"Lecter ne zaman telefonu eline alsa *tesbit ve kayıtlama emri* yürürlükte. Cumartesi öğleden sonra bir telefon görüşmesi yapmış. Chilton'a avukatını arayacağını söylemiş. Hat durumu karışık. Emin olamıyorum."

"Avukatı ne dedi?"

"Hiçbir şey. Lecter'in gelecekteki rahatlığını sağlamak amacıyla hastaneye özel hat çektik. Bir daha bizi böyle atlatamasın diye. İki yönlü haberleşmesi kontrolümüzde. Önümüzdeki postadan başlayarak tabii. Allahtan izin çıkarttırmak konusunda sızlanmadılar."

Crawford vardıkları ikinci kapıya da manyetik kartını sokarken, "Yeni ofisim," dedi. "Gir içeri. Dekoratör bu boyaları herhalde savaş sırasında boyadığı bir gemiden arttırmış. İşte not. Orijinali de bu boydaydı."

Graham notu iki kez okudu. Örümcek gibi harflerin kendi adını şekillendirdiğini görünce, başının içinde yine çıngıraklar çalmaya başladı.

"Kütüphane o yazının yalnızca *Tattler*'de çıktığını doğruluyor," dedi Crawford. "Yani sen ve Lecter hakkındaki yazı." Bir yandan kendine bir Alka-Seltzer hazırlıyordu. "Sen de bir tane ister misin? İyi gelir. Yazı bir hafta önce pazartesi yayınlanmış. Salı sabahı bayilerin eline geçmiş demektir. Bazı bölgelere ancak çarşamba ulaşmıştır. Alaska'ya, Maine'e falan. Dişli Sapık da bir tane almış... Salıdan önce alamaz. Yazıyı okumuş, Lecter'e mektup yazmış. Rangin'le Willingham hâlâ hastane çöplerini karıştırıp zarfı arıyorlar. Durumları kötü. Chesapeake'de kâğıtlarla boklu bezler aynı yere atılıyor... Evet, diyelim ki, mektup Lecter'in eline çarşamba günü geçti. Daha önce geçemez zaten.

Nasıl cevap verebileceği konusundaki talimatı yırtıp çıkarıyor ve daha önce geçen o konuyla ilgili bir kelimeyi de karalıyor. Orayı da neden bütünüyle çıkarmadı, ona da hiç aklım ermiyor."

"İltifat dolu bir paragrafın ortasına rastlıyor da ondan," dedi Graham. "O satırları bozmayı içi götürmez. Zaten tüm mektubu atmayışı da bundan." Parmak uçlarıyla şakaklarını ovalıyordu.

"Bowman diyor ki, Lecter, Dişli Sapık'a cevap verebilmek için *Tattler*'i kullanabilirmiş. Planları bu olmalı, diyor. Sence cevap verir mi bu nota?"

"Elbette. Mektuplaşmaya bayılır. Her tarafta mektup arkadaşları var."

"Eğer *Tattler* aracılığıyla haberleşeceklerse, Lecter'in bu geceki baskıya ancak yetişebileceği ortada. Dişli Sapık'ın notunu aldığı gün cevap yazıp özel ulak yollasa bile, ancak bugün varır ellerine. Chicago bürosundan Chester şu anda *Tattler* binasında, gelen ilanlara bakıyor. Baskıcılar mizanpajla meşguller."

Graham, "Allah vere de *Tattler*'i kuşkulandırmasalar," dedi.

"Mizanpajcı Chester'i işadamı sanıyor. İlanlardan bir kazanç sağlayacağına falan inanmış. Her biri geldikçe ona para karşılığı gösteriyor, kimini satıyor. Her şeyi alıyoruz. Kuşku yaratmamak için. Tamam, diyelim ki, Lecter'in nasıl cevap vereceğini anladık, biz de o yolu izledik. O zaman Dişli Sapık'a istediğimiz mesajı yollayabiliriz demektir... ama ne diyeceğiz ona? Bu fırsatı nasıl değerlendireceğiz?"

"İlk akla gelen, onu bir yere, belki bir posta kutusuna çağırmak," dedi Graham. "Görmek isteyeceği bir şeyi yem diye kullanarak. Lecter'in benimle konuşurken öğrendiği önemli bir ipucu belki. Yaptığı bir hata. Verdiği bir açık. Onu tekrarlamasını bekliyor olabiliriz."

"Bunu yutmak için iyice ahmak olmalı."

"Farkındayım. En iyi yem ne olurdu, bilmek ister misin?"

"Pek emin değilim."

Graham alçak sesle konuştu. "En iyi yem, Lecter olurdu."

"Nasıl düzenlenebilir?"

"Kolay olmaz. O ortada. Lecter'i Federal polis gözaltına alır. Onu başka bir psikiyatri hastanesine yatırırız. Kaçtı diye patırtı koparırız."

"Ulu Tanrım."

"Dişli Sapık'a gelecek haftanın *Tattler*'iyle mesaj yollarız. Kaçış olayından hemen sonra. Lecter ona bir randevu veriyor olur."

"İnsan ne diye Lecter'le karşılaşmak istesin ki? Dişli Sapık bile olsa!"

"Onu öldürmek için, Jack." Graham ayağa kalktı. Konuşurken dışarısını seyredebileceği bir pencere yoktu bu odada. "Aranan On Kişi" ilanının önünde durdu. Crawford'un duvarına asılmış tek süs buydu. "Böylelikle Dişli Sapık onu emip kendi içine almış olurdu. Eski haline oranla daha büyürdü."

"Pek emin konuşuyorsun."

"Emin falan değilim. Kim emin olabilir? Notu yazarken, size göstermek istediğim bazı şeylerim var, demiş. Günün birinde belki şartlar uygun olursa... Belki de ciddi bir davettir bu. Sırf nezaket göstermek için yazdığını sanmıyorum."

"Acaba ne göstermek istiyor? Kurbanların tüm organları yerli yerindeydi. Kaybolmuş parça yok. Kafadan birazcık deri ve birkaç tel saçın dışında. O da herhalde... nasıl yorumlamıştı Bloom?"

"Sindirimi bitmiş, demişti," diye karşılık verdi Graham.

"Halk Lecter'in kaçtığını sanarsa tam oluruz işte. Gazeteler avaz avaz! Belki en iyi yol o olabilir, ama biz onu yine son çare diye tutalım."

"Herhalde posta kutusuna falan gelmez. Ama Lecter onu sattı mı, satmadı mı diye anlamak için kontrol etmek isteyebilir. Eğer uzaktan bakabileceği bir yerse. Ancak bir iki yönde uzaktan görülebilecek bir nokta seçmeli, oralara gözcü koymalıyız." Daha ağzından çıkarken Graham da fark etmişti bunların pek işe yaramayacağını.

"Gizli Servis'in hiç kullanmadığı bir yeri var. Bize kullandırırlar. Ama bugünkü gazeteye bir ilan yetiştiremezsek, gelecek sayı için ta pazartesiyi beklememiz gerek. Baskıya buranın saatiyle beşte giriyorlar. Yani Chicago'nun daha bir saat on beş dakika vakti var."

"Peki, Lecter'in ilanı göndermek için yazacağı mektup... onu bulmak daha kolay değil mi?"

Crawford cevap verdi. "Chicago bürosu gazetedeki o herifin nabzını yokladı. Gelen posta, ilan müdürünün masasında bekliyormuş. Bunlardan isim ve adresler çıkarıp isteyenlere satıyorlar. Evlere satış

yapmak isteyen firmalar hevesli. Yalnız insanlara bir şeyler satmak isteyenler. Aşk uğurları, kuvvet hapları, Uzakdoğulu kızlar, kişilik kusurları, dans dersleri falan filan. Belki ilan müdürünün vatandaşlık ruhuna hitap edebilir, masasındaki zarflara göz atabilir, sesini çıkarmamasını isteyebiliriz. Ama *Tattler*'i üstümüze sıçratma tehlikesini göze alamıyorum. Oraya girip postayı taramak için özel izin çıkarmalıyız. Aklımdan da geçmiyor değil."

"Eğer Chicago bir şey bulamazsa biz yine de bir ilan verebiliriz. *Tattler* konusunda yanılmış olsak bile, bir şey kaybetmeyiz," dedi Graham.

"Ama yanılmamışsak, haberleşme ortamı gerçekten *Tattler*'se, biz de bu nota bel bağlayıp bir şeyler yazar, ortalığı berbat edersek... yani herif çıkan ilanı yutmazsa biz hapı yutarız. Sana Birmingham'ı sormadım. Bir haber var mı?"

"O iş kapanmış, üzeri de silinmiş. Jacobilerin evi yeniden boyanmış, dekore edilmiş, satışa çıkarılmış bile. Malları ambarda, vasiyetname işlemlerinin sonuçlanmasını bekliyor. Konuştuğum kimseler Jacobileri pek yakından tanımıyorlardı. Tek söyledikleri, Jacobilerin karı koca birbirlerini ne kadar çok sevdiği. Ambardaki beş sandık eşyadan başka, izleri bile kalmamış artık. Keşke elimde..."

"Keşkeyi bırak. İş senin elinde."

"Ağaçtaki işaretten ne haber?"

"Şu vurgun işareti mi? Bana bir şey ifade etmiyor," dedi Crawford. "Kızıl Ejder de bir şey ifade etmiyor. Beverly, Mah-Jongg'u biliyor. Akıllı kızdır. O bile anlamadı. Herifin saçlarından Çinli olmadığı belli."

"Ağacın dalını çelik keseceğiyle kesmiş. Bunu anlıyorsam..."

Crawford'un telefonu çaldı. Açıp kısaca konuştu.

"Laboratuvar raporları hazırmış, Will. Haydi, Zeller'in odasına gidelim. Orası hem daha geniş, hem de bu kadar gri değil."

Lloyd Bowman bu sıcağa rağmen bir kâğıt kadar kuruydu. Koridorda yetişip onlara katıldı. İki elinde birer ıslak fotoğrafı kurusun diye sallayıp duruyordu. Koltuğunun altında da birtakım fotokopiler vardı. "Jack saat dördü beş geçe mahkemede olmalıyım," dedi. "Nilton Eskew'le sevgilisi Nan davası için. Karı eline bir kalem alsa banknot taklit edebiliyor. Renkli bir Xerox makinesinde seyahat çeklerinin fotokopisi-

ni çeke çeke iki yıldır beni deli ettiler. Onlara dişimi geçirmeden buradan emekli olmayacağım. Yetişir miyim dersin, yoksa savcıya telefon edeyim mi?"

"Yetişirsin," dedi Crawford. "İşte geldik."

Zeller'in kanepesinde oturmakta olan Beverly Katz başını kaldırıp Graham'a gülümsedi, böylelikle yanı başındaki Price'ın çatık kaşlı ifadesini telafi etmiş oldu.

Bilimsel Analiz Bölümü Şefi Brian Zeller bu iş için oldukça genç sayılırdı, ama saçları daha şimdiden dökülüyordu. Gözünde de çift mercekli gözlükler vardı. "Will, daha önce bir kez tanışmıştık galiba," dedi. "Başka herkesi tanıyor musun? İyi."

Crawford, Zeller'in masasının ucuna dayandı, kollarını kavuşturdu. "Kimsede mucize haber var mı? Peki. Notun Dişli Sapık'tan gelmediğini kanıtlayacak herhangi bir ipucu?"

"Yok," dedi Bowman. "Birkaç dakika önce Chicago'yla konuştum. Şimdilik ellerinde iki yüzü aşkın özel ilan var." Elindeki fotokopileri Graham'a uzattı. "Hepsini okudum. Her zamanki gibi evlenme teklifleri, evden kaçanlara çağrılar... aradığımız ilan bunların arasındaysa bile nasıl tanıyabileceğimizi bilemiyorum."

Crawford başını iki yana salladı. "Ben de bilemiyorum. Önce fiziksel kanıtları bitirelim. Jimmy Price elinden geleni yaptı, parmak izi çıkmadı. Ya sen, Bev?"

"Bende bir bıyık var. Hannibal Lecter örneğini tutuyor gibi. Renk de uygun. Bir kere Birmingham ve Atlanta'dan gelen örneklerden kesinlikle farklı. Üç mavi zerreyle birkaç kara benek," Brian'a baktı.

"Zerreler klorlu temizleme tozuydu," dedi Zeller. "Temizleyicinin ellerinden dökülmüş olmalı. Birkaç da çok küçük kurumuş kan zerresi vardı. Kesinlikle kan ama grubunu anlayacak kadar fazla değil."

Beverly, "Kâğıdın iki ucundaki koparılma yerleri, delikli izlerin dışına çıkmış," dedi. "Eğer birinin evinde, sonradan tekrar yırtılmamış bir tuvalet kâğıdı bulursak, belki yırtık izleri birbirini tutabilir. Bence bir emir çıkaralım, her yeri arayan polisler tuvalet kâğıdını da alsınlar."

Crawford başını salladı. "Bowman?"

"Benim servisten Sharon kâğıt konusunu izledi. Piyasadan örnek topladı. Bu tür kâğıt kışlalarda, atölyelerde falan kullanılıyor. Markası Wedeker. Minneapolis'de imal ediliyor. Dağıtımı tüm ülkeye yapılıyor."

Bowman fotoğraflarını pencereye yakın bir duyuru tahtasına yerleştirdi. Ufak tefek yapısına göre sesi bayağı derinden geliyordu. Konuşurken boynundaki papyon kravat da yukarı aşağı oynamaktaydı. "Yazı karakterine gelince, bu sağ elini kullanan bir adamın sol eliyle yazdığı yazı. Bilerek küçük harf yazmış. Uzun çizgilerdeki titrekliği, sonra harf boylarındaki farkları görüyorsunuzdur. Sanırım adamın az derecede ve tedavi edilmemiş astigmatı var. Notun iki kısmındaki kalem de aynı tip standart tükenmeze benziyor. Doğal ışıkta mavi. Ama renkli filtre altına girince ortaya bir fark çıktı. İki kalem kullanmış. Kalemi yırtılıp çıkarılan kısımda değiştirilmiş. İlk kalemin mürekkebi nerede bitmeye başlıyor, görüyorsunuz. Zaten ilk kalem pek sık kullanılmayan bir kalem. Yazının en başında nasıl mürekkep salmış, bakın. Herhalde kapağı takılmaksızın başaşağı konmuş bir yere. Kalemlerin durduğu bardağa falan. Bu durum akla bir yazı masasını getiriyor. Kâğıdı üzerine koyup yazı yazdığı satıh da epey yumuşak. Bürolarda kullanılan şu deriden, ortası kurutma kâğıtlı şeyler gibi. Kurutma kâğıdında yazının izleri kalabilir. Bulunursa tabii... Beverly'nin dediği emre kurutma kâğıtlarını da eklemeyi öneriyorum."

Bowman notun arka yüzünün fotoğrafını işaret etti. Fazla büyütülmekten, kâğıt bulanık görünüyordu. Gölge halinde izler vardı. Kalemin bastırılmasının arkaya verdiği izler. "Notun alt kısmını yazarken kâğıdı katlamış," diye devam etti. O son kısım da sonradan yırtılan yer. Bu agrandismanda çok az iz çıktı. '666' diye bir şey okunabiliyor. Belki kalemi orada bitmiş, yenisini almıştır. Bu iz önce gözüme çarpmamıştı. Yüksek kontras altında belirdi. Eldeki ilan kopyalarında henüz '666' geçen bir yazı yok. Cümle yapıları düzgün. Dolambaçlı laf yok. Kâğıdın kat yerlerine bakılırsa, normal boyda standart zarf içinde gönderilmiş. Şu iki kara leke, baskı mürekkebi. Herhalde notu basılı kâğıt arasında postalamış. Gazete kâğıdı falan. Dikkati çekmeyen bir kupür havasında. Galiba hepsi bu kadar," dedi Bowman. "Jack, ben bir an önce mahkemeye gitsem fena olmayacak. İfademi verir vermez sana telefon ederim."

"Canlarına oku," dedi Crawford.

Graham, *Tattler*'in özel ilanlarını inceliyordu. (52 yaşında güzel, biçimli bayan, Arslan burcundan, sigara kullanmayan Hıristiyan arkadaş arıyor. Yaş 40-70. Çocuklu istemez. Takma bacak kabul edilir. İlk mektupla resim yollanması.)

İlanların verdiği acı ve umutsuzluk arasında, odadakilerin yavaş yavaş çıkıp gittiğinin farkına bile varmadı. Sonunda Beverly Katz ona seslendi.

"Özür dilerim, Beverly. Ne demiştin?" Başını kaldırıp onun parlak, iyilik dolu gözlerine, yorgun yüzüne baktı.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim, şampiyon, dedim. Çok da iyi görünüyorsun."

"Teşekkürler, Beverly."

"Saul aşçılık okuluna gidiyor. Daha pek acemi ama, işler durulunca bir uğra da eserlerini senin üzerinde denesin."

"Gelirim."

Zeller laboratuvarını dolaşmak üzere çıktı. Odada Crawford'la Graham yalnız kaldılar. Gözleri saatteydi.

"*Tattler*'in baskıya geçmesine kırk dakika kaldı," dedi Crawford. "Ben postalarına bakalım artık diyorum. Ne dersin?"

"Zorunlu bence."

Crawford, Zeller'in telefonundan Chicago'ya gerekli emri verdi. "Will, eğer Chicago tombala tutturursa elimizde bizim vereceğimiz ilan hazır olmalı."

"Ben üzerinde çalışmaya başlayayım."

"Ben de posta kutusunu ayarlayayım." Crawford Gizli Servis'i arayarak uzun uzun konuştu. O konuşmasını bitirdiğinde Graham hâlâ bir şeyler karalıyordu.

"Tamam, posta kutusu bir harika," dedi Crawford sonunda. "Annapolis itfaiyesinin binası dışında, sokakta bir posta kutusu. Orası Lecter'in bölgesi sayılır. Dişli Sapık, Lecter'in oralar hakkında bir şeyler bildiğini anlayacaktır. Alfabetik delikler var orada. Servisin elemanları arabayla geliyor, görev talimatlarını ve adlarına gelen mektupları alıyorlar. Bizim adam orayı karşı kaldırımdaki parktan izleyebilir. Gizli

Servis o yerin çok güven verici olduğuna yeminler ediyor. Bir keresinde kalp para basan biri için kullanmayı planlamışlar ama sonradan gerek kalmamış. İşte adres. İlandan ne haber?"

"Aynı nüshada iki mesaj birden kullanmak zorundayız. Birinci mesaj Dişli Sapık'ı uyaracak, düşmanlarının kendisine sandığından fazla yaklaştığını haber verecek. Ona Atlanta'da kötü bir hata yaptığını, aynı şeyi tekrarlarsa işinin bitik olduğunu söyleyecek. Ayrıca Lecter'in ona gizli bilgiler postaladığını haber verecek. Konuşurken benim Lecter'e anlatmış olduğum bazı bilgiler. İpuçları falan. Bu mesajın sonu Dişli Sapık'ı ikinci bir ilana yöneltecek. İkincisi 'İnsanız' kelimesiyle başlıyor, diyecek ona. Tabii ikinci mesaj, 'Coşkun hayranınız' kelimeleriyle başlayacak. Posta kutusunun adresi burada verilecek. Böyle yapmak zorundayız. Birinci mesajdaki uyarıyı ne kadar dolambaçlı yaparsak yapalım, bazı kaçıkların merakını uyandırmış olacağız. Ama adresi bulamayacaklarına göre, posta kutusuna gelip işleri berbat edemezler."

"İyi. Bayağı iyi. Gidip benim odada bekleyelim mi?"

"Bir şeyle meşgul olmayı tercih ederim. Brian Zeller'le de konuşmam gerek."

"Tamam. Bir şey çıkarsa ben seni acele bulurum."

Graham bölüm şefini Seroloji'de buldu.

"Brian, bana bir iki şey gösterebilir misin?"

"Tabii. Ne örneğin?"

"Dişli Sapık'ın kan grubunu bulmak için kullandığınız örnekler."

Zeller, Graham'a gözlüğünün yakın merceğinden baktı. "Raporda anlamadığın bir şey mi vardı?"

"Yoktu."

"Açıklanmamış bir nokta?"

"Hayır."

"Bir konu *eksik* mi bırakılmış?" Zeller o kelimeyi ağzında ekşi bir tat bırakıyormuş gibi söylemişti.

"Raporun iyiydi. Daha iyisi can sağlığı. Ben yalnızca kanıtı elimde istiyorum."

"Haa, tabii, bunu yapabiliriz." Zeller bu uygulama elemanlarının hepsinde bazı batıl inançlar olduğuna inanırdı. Graham'ın suyuna gitmekten mutluluk duyuyordu. "Hepsi şu tarafta," dedi.

Graham onun peşi sıra bir yığın araç gereç arasından geçti. Zeller bir dolaptan birtakım resim ve slaytlar, kâğıtlar aldı, buzdolabından da birkaç şişe çıkarıp hepsini birlikte tezgâhın üzerine dizdi. "Bana bir şey sormak istersen yine demin beni bulduğun yerdeyim. Bu mikroskobun ışığı şu yanında."

Graham mikroskop falan istemiyordu. Zeller'in bulgularından kuşku duyduğu da yoktu. Ne istediğini hiç bilmiyordu aslında. Saydam zarfları kaldırıp kaldırıp ışığa tutmaya başladı. Birmingham'da bulunmuş iki tel sarı saç. Başka bir zarfta, Bayan Leeds'in üzerinde bulunmuş üç tel saç.

Graham önünde tükürük, meni, saç sıralanmış duruyordu. Bunların üzerinde, tam onun bir surat görmek istediği yerde, bomboş hava vardı.

Tavandaki hoparlörden bir kadın sesi duyuldu. "Graham. Will Graham, lütfen özel ajan Crawford'un odasına. Acil!"

Oraya vardığında Sarah'yı kulağına kulaklık takmış daktilo yazarken buldu. Crawford kızın omzunun üzerinden bakıyordu.

"Chicago'ya içinde 666 geçen bir ilan gelmiş," dedi alçak sesle. "Sarah'ya dikte ediyorlar. Bir bölümü şifreye benziyormuş diyorlar."

Satırlar Sarah'nın daktilosuna tırmanıp duruyordu.

Sevgili Derviş,
Bana onur veren...

"İşte bu. İşte bu," dedi Graham. "Lecter benim yanımda da ondan derviş diye söz etmişti."

güzelliğiniz...

"Tanrım," diye homurdandı Crawford.

Selametiniz için 100 dua sunmaya hazırım.
Yardım için bakacağınız yerler John 6:22, 8:16, 9:1,
Luke 1:7, 3:1
Galatians 6:11, 15:2, Acts 3:3, Revelations 18:7, Jonah 6:8...

Sarah her rakamı yüksek sesle tekrarlayıp kontrol etmeye girişince yazının hızı kesilmişti. Sonunda bitebildi. Rakamlı liste yarım sayfa kadar sürüyordu. İmza olarak "Tanrı seni korusun 666" deniliyordu.

"Bu kadar," dedi Sarah.

Crawford telefonu eline aldı. "Evet, Chester, ilan müdürüyle aran nasıl?... Yoo, iyi yapmışsın... Çıt çıkarmayacak, tamam. Sen oradan ayrılma, tekrar arayacağım."

"Şifre," dedi Graham.

"Öyle olmalı. Çözebilirsek yenisini hazırlamak için yirmi iki dakikamız var. Mizanpajcı bu nüshaya sokmak için on dakika önceden haber ve üç yüz dolar para istiyor. Bowman odasında. Duruşmaya ara verilmiş. Ben CIA'in şifre servisine danışayım. Sarah, ilanın metnini CIA'in kriptografi servisine faksla. Ben yolluyorum diyeceğim telefonda."

Bowman ilanı masanın üzerine koydu, kenarlarını masaya paralel olarak düzledi, gözlüğünün camlarını parlatmaya koyuldu. Bu süre Graham'a pek uzun geldi.

Bowman'ın çok çabuk iş çıkarır diye ünü vardı. Patlayıcı madde servisi bile Bowman'a baskı yapmaktan çekinir, başının etini yemeye kalkışmazdı.

"Yirmi dakikamız var," dedi Graham.

"Anlıyorum. CIA'yi aradınız mı?"

"Crawford arıyor."

Bowman metni birkaç kez okudu, ona baş aşağı ve yandan baktı, parmağıyla yukarıdan aşağı ve aşağıdan yukarı izledi. Raftan İncil'i çekti, beş dakika boyunca odada iki adamın soluğundan başka ses duyulmadı.

"Hayır," dedi Bowman sonunda. "Vaktinde yetişemeyeceğiz. Bence geri kalan zamanı başka çareye yönelerek değerlendir."

Graham boş avucunu açıp ona gösterdi.

Bowman koltuğunu döndürdü, Graham'ın gözlerine baktı, sonra gözlüğünü gözünden çıkardı. Burnunun iki yanında birer kırmızı leke göründü. "Lecter'in Dişli Sapık'tan aldığı tek haberin o not olduğuna inanıyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"O halde şifre nisbeten basit bir şey olmalı. Amaçları yalnızca gazetenin normal okuyucusundan saklanmak. Tuvalet kâğıdının zımba deliklerine bakılırsa, çıkarılan bölüm beş altı santimi geçmiyor. Oraya

pek fazla bir şey sığamaz. Bu sayılar cezaevi numaralarına falan uymuyor. Bence bu bir kitap şifresi."

Crawford o anda kapıdan giriyordu. "Kitap şifresi mi?"

"Öyle görünüyor. İlk sayı, yani '100 dua' derken ki 100, belki sayfa numarasıdır. Arkadaki çifte numaralar da satır ve harf numaraları olabilir. Ama hangi kitap?"

"İncil değil," dedi Crawford.

"Hayır, İncil değil. Önce öyle sanmıştım. Galatians 6:11 kandırdı beni. Oradaki cümle şöyle: 'Bak kendi ellerimle sana ne güzel bir mektup yazdım!' Anlamı uygun düşüyor. Ama bu bir rastlantı, çünkü onun arkasından Galatians 15:2 demiş. Galatians'ın yalnızca altı bölümü var. Jonah'da aynı durum. Jonah 6:8 diyor. Jonah dört bölümlü. Kullandığı kitap İncil değil."

Crawford, "Belki de kitabın adı, Lecter'in mektubunun şifresiz bölümünde ima edilmiştir," dedi.

Bowman başını iki yana sallıyordu. "Sanmıyorum."

"O zaman kullanılacak kitabı Dişli Sapık seçip bildirmiş," diye konuştu Graham. "Hangi kitap olduğunu Lecter'e yazdığı mektupta söylemiş."

Bowman, "Öyle olması gerekir," dedi. "Lecter'i sorguya çekmek ister misiniz? Zaten asıl hastanesinde. Bence ilaçla..."

Graham, "Üç yıl önce," diye sözünü kesti. "Hastaneye yeni geldiğinde o Princeton'lu öğrenciyi nereye gömdüğünü söylemek için ona sodyum amital vermişlerdi. Herif onlara bir sosun tarifini anlatmaya koyuldu. Hem onu sorgulamaya kalkarsak aralarındaki ilişkiyi kaybederiz. Eğer kitabı Dişli Sapık seçmişse, Lecter'in hücresinde bulunduğunu bildiği bir kitap olmalı."

Crawford, "Bu arada Chilton'dan ödünç kitap almadığını ve yeni kitap falan sipariş etmediğini iyi biliyorum," diye atıldı.

"Gazeteler bu konuda ne yazdı, Jack? Lecter'in kitapları konusunda?"

"Tıp kitapları olduğunu yazdılar. Sonra... psikoloji kitapları ve yemek kitapları."

"O zaman bu dalların birindeki en belli başlı kitap olmalı. O kadar bilinen bir şey ki, Dişli Sapık onun Lecter'de garanti bulunacağından

emin olmalı." Bowman bir süre susup sonra devam etti. "Lecter'in kitaplarının bir listesi lazım. Sizde var mı?"

"Yok," dedi Graham ayaklarının burnuna bakarak. "Chilton'a söyleyip... Durun. Rankin'le Willingham hücreyi ararken her şeyin polaroid resmini çekmişlerdi. Yerli yerine yerleştirebilmek için."

"Bowman bir yandan evrak çantasını kapatırken, "Resimleri alıp beni bulmalarını söyler misiniz lütfen?" dedi.

"Nerede?"

"Meclis Kütüphanesi'nde."

Crawford CIA'in kriptografi servisini son bir kez daha aradı. Langley'deki CIA bilgisayarı durmadan sayı-harf ilişkileri deniyor, alfabe hesaplarına girip duruyordu. Bir ilerleme yoktu. Onlar da Bowman'ın fikrine katılıyorlardı. Bu herhalde kitap şifresiydi.

Crawford saatine baktı. "Will, elimizde üç seçenek var ve kararı şu anda vermek zorundayız. Ya Lecter'in mesajını çıkarır, yerine hiçbir şey vermeyiz ya kendi mesajımızı şifresiz olarak verir, Dişli Sapık'ı posta kutusuna davet ederiz ya da Lecter'in ilanını olduğu gibi basarız."

"Lecter'in mesajını gazeteden çıkarma şansımız hâlâ var mı ki?"

"Chester'e göre o herif bunu beş yüz dolara yapacakmış."

"Ben şifresiz mesaj fikrini hiç hoş bulmuyorum, Jack. Lecter'e bir daha mektup gelmeyecektir heriften."

"Evet. Ama bu ilanı, içinde ne dendiğini bilmeden basmayı da içim götürmüyor," diye karşılık verdi Crawford. "Lecter ona yeni bilgi olarak ne söyleyebilir? Onun bilmeyip Lecter'in bildiği ne var ortada? Eğer Lecter elimizde yalnızca yarım el ayası ve bulanık bir başparmak izi olduğunu anlamış ve başka ipucumuz bulunmadığını da sezmişse, herif o dişleriyle amma güler bize mahkemede!"

"Parmak izi durumu Lecter'e verdiğim özet dosyada yoktu. Bence en iyisi Lecter'in mesajını basmak. Hiç değilse Dişli Sapık'ın onunla tekrar ilişki kurmasını sağlar."

"Ya Lecter onu mektup yazmaktan başka bir şeye teşvik ediyorsa?"

"O zaman uzun süre vicdan azabı çekeriz," dedi Graham. "Yine de yapmak zorundayız."

On beş dakika sonra Chicago'da *Tattler*'in koca baskı makineleri dönmeye başladı ve giderek hız kazanan rotatif, baskı odasını toza ve gürültüye boğdu. FBI ajanı mürekkep kokularının içinde bekleyip duruyordu. İlk basılan nüshalardan birini eline aldı.

Gazetenin birinci sayfa manşetleri iki taneydi: "Kelle Nakli!" ve "Astronom'lar Tanrı'yı gördü!"

Ajan, Lecter'in ilanını gözüyle gördükten sonra gazeteyi Washington kuryesine kattı. O nüshayı tekrar gördüğünde kendi parmağının birinci sayfada, ıslak mürekkep üzerinde bıraktığı izi anımsayacaktı. Ama yıllar sonra. Torunlarına FBI sergilerini gezdirirken.

15.

Şafak sökmesine bir saat kala Crawford derin uykusundan uyanıverdi. Oda karanlıktı. Acaba neden uyandım, diye düşünürken telefonun ikinci zilini duydu. Elini attığı anda kulaklığı yakaladı.

"Jack, ben Lloyd Bowman. Şifreyi çözdüm. Ne yazılı olduğunu hemen bilmen gerekiyor."

"Pekâlâ Lloyd." Crawford ayakları yerde terliklerini arıyordu.

"Diyor ki: 'Gram'ın evi Marathon, Florida. Kendini kurtar. Hepsini öldür.'"

"Allah kahretsin. Ben gidiyorum."

"Tamam."

Crawford sabahlığını almak için vakit geçirmedi. Kendini hemen çalışma odasına attı. Florida'ya iki telefon etti, havaalanını bir kez aradı, sonra Graham'ın otel numarasını çevirdi.

"Will, Bowman şifreyi şimdi çözmüş."

"Ne diyormuş?"

"Şimdi söyleyeceğim. Beni iyi dinle. Her şey yolunda. Ben gereken önlemleri aldım. Söylediğim zaman telefonu atıp fırlama."

"Hemen söyle."

"Senin ev adresin. Lecter o ite senin ev adresini vermiş. Duur, Will. Şerifin iki arabası Sugarloaf'a doğru yola çıktı bile. Kıyı koruma

da sahili tarıyor. Dişli Sapık bu kadar kısa zamanda hiçbir şey yapamaz. Dinle beni. Ben yardım edersem daha hızlı harekete geçebilirsin. Beni dinle. Polisler Molly'yi korkutacak değil. Şerifin arabaları yalnızca eve giden yolu tutacak. İki polis yaklaşıp evi yakından izleyecek. Molly'nin uyandığı saatte telefon edebilirsin. Ben yarım saate kadar oradan geçip seni alıyorum."

"Burada olmayacağım."

"O tarafa ilk uçak sekizden önce kalkmıyor. Onları buraya getirmek çok daha çabuk olur. Ağabeyimin Chesapeake'deki evi hazır, onları bekliyor. İyi bir planım var, Will. Dur da dinle. Beğenmezsen seni uçağa kendi elimle bindiririm."

"Silah Servisi'nden birkaç silah istiyorum."

"Şimdi gider beraber alırız."

Molly ile Willy, Washington'un National Havaalanı'nda uçaktan ilk inenlerin arasındaydılar. Molly kalabalığın içinde Graham'ı hemen gördü. Gülümsedi. Willy'ye dönüp bir şeyler söyledi. İkisi birlikte Florida'dan dönen turistlerin arasında hızlı adımlarla ilerlediler.

Yaklaşırken Graham'ı tepeden tırnağa süzdü, yanına gelince uzanıp yanağından hafifçe öptü.

Graham çocuğun kendisine dikkatle bakmakta olduğunu görüyordu. Willy el uzatırken kolu gergin, kendi biraz uzaktaydı.

Arabaya yürürlerken, Graham, Molly'nin valizinin ne kadar ağır olduğu konusunda bir espri yapacak oldu.

"Ben taşırım," deyiverdi Willy.

Park yerinden çıkarlarken Maryland plakalı kahverengi bir Chevrolet peşlerine takıldı.

Graham, Arlington'daki köprüyü geçti, doğuya sapmadan önce onlara Lincoln ve Jefferson anıtlarıyla Washington Anıtı'nı gösterdi. Sonra dönüp Chesapeake Körfezi'ne doğru yola koyuldu. Washington'dan ayrıldıktan on mil kadar sonra kahverengi Chevrolet sollayıp yanlarına yaklaştı, sürücü elini ağzına siper ederek onlara doğru baktı. Arabanın içinde nereden geldiği belli olmayan bir ses çınladı.

"Tilki Edward, ortalık tertemiz. İyi yolculuklar."

Graham elini ön panelin altına uzatıp mikrofonu bulmaya çalıştı. "Tamam, teşekkürler, Bobby."

Chevrolet hemen gerileyerek sinyaliyle dönüş işareti vermeye başladı.

Graham, "Gazetecilerin falan peşimize düşmediğinden emin olmak içindi," dedi.

Molly, "Anlıyorum," diye karşılık verdi.

Öğleden sonra, vakit akşama dönüşürken yol kenarında bir restoranda durup yengeç yediler. Willy ıstakoz havuzuna bakmaya gitti.

"Bu durumdan iğreniyorum, Molly," dedi Graham. "Senden özür dilerim."

"Şimdi de senin peşine mi düştü?"

"Öyle düşünmemiz için hiçbir neden yok. Yalnızca Lecter ona tavsiye etti. Yap, diye zorladı."

"Vıcık vıcık, yapış yapış bir duygu."

"Biliyorum. Crawford'un kardeşinin evinde Willy ile ikiniz güvende olacaksınız. Crawford'la benden başka orada olduğunuzu bilen tek Tanrı'nın kulu yok."

"Crawford'dan söz etmemeyi yeğlerim."

"Güzel bir yer. Göreceksin."

Molly içine derin bir soluk çekti, o soluğu salıverirken sanki bütün öfkesi de birlikte çıkıp gitti içinden. Artık yorgun, ama sakindi. Graham'a dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Boş ver, bir an için öfkelendim. Orada yaşarken soyadı Crawford olan birilerine de tahammül etmek zorunda kalacak mıyız?"

"Hayır. Ev boş." Hasır sandalyesini yaklaştırıp onun elini tuttu. "Willy ne kadarını biliyor?"

"Çok şey biliyor. Arkadaşı Tommy'nin annesi manavın kesekâğıdı diye kullandığı eski bir gazeteyi eve getirmiş. Tommy de Willy'ye göstermiş. Senin hakkında bir yığın yazı varmış. Bir hayli de yalan dolan. Hobbs hakkında, o olaydan sonra yattığın yer hakkında, sonra Lecter... her şey. Willy çok sıkılmış. Bu konuda konuşmak isteyip istemediğini sordum. Yalnızca bunları daha önceden bilip bilmediğimi öğrenmek istedi. Evet, dedim. Seninle konuştuğumuzu, bana her şeyi evlenmeden

önce anlattığını söyledim. Ona da anlatmak istedim. Olayların gerçek şeklini. Seninle yüz yüze konuşmak istediğini belirtti."

"Çok iyi. Aferin çocuğa. Gazete neymiş, *Tattler* mi?"

"Bilmiyorum. Galiba."

"Teşekkürler, Freddy." Lounds'a duyduğu ani öfke onu oturduğu sandalyeden ayağa kaldırdı. Lokantanın tuvaletine gidip yüzüne soğuk su çarptı.

Sarah, Crawford'a iyi geceler dileyip bürodan çıkarken telefon çaldı. Kadın çantasıyla şemsiyesini masaya bırakıp cevap verdi.

"Özel ajan Crawford'un bürosu... Hayır, Bay Graham burada değil ama bana mesaj.. Bir dakika, memnuniyetle... Evet, yarın öğleden sonra burada olur. Ama isterseniz ben..."

Sesinin tonu Crawford'un ayağa kalkıp onun yanına gelmesine neden olmuştu.

Sarah kulaklığı sanki avucunda ölüvermiş gibi tutup duruyordu. "Will'i istedi," dedi "Yarın öğleden sonra belki ararım dedi. Onu oyalamaya çalıştım."

"Kimi?"

"Graham'a derviş aradı deyin, dedi. Lecter'in derviş dediği..."

"Dişli Sapık," diye tamamladı Crawford.

Molly ile Willy bavullarını açarken Graham alışverişe çıktı. Markette küçük sarı kavunlar da buldu. Dönüşte evin önündeki sokakta karşı kaldırıma park edip bir süre arabanın içinde oturdu. Molly'nin onca sevdiği evden koparılması, yabancı insanların arasına getirilmesi utandırıyordu onu.

Crawford elinden geleni yapmıştı. Burası koltukların kol yerleri ter lekelerinden renk değiştirmiş bir devlet lojmanı değildi. Çok sevimli bir köşktü. Yeni badana edilmiş, etrafı çiçekler içinde. Dikkatli ellerin, düzen duygusuna sahip kişilerce gösterilmiş çabaların ürünüydü. Arka bahçe, Chesapeake Körfezi'ne doğru alçalıyordu. Orada bir de raft vardı.

Perdelerin gerisinde mavimsi-yeşil televizyon ışıkları parıldamaktaydı. Molly ile Willy beysbol seyrediyorlardı. Emindi Graham.

Willy'nin babası beysbol oyuncusuydu. İyi oyuncuydu hem de. Molly ile okul otobüsünde gidip gelirken tanışmış, üniversitedeyken evlenmişlerdi.

Baba, Cardinal takımında oynarken, hepsi birlikte Florida'ya yerleşmişlerdi. Çok iyi vakit geçirmişlerdi. İlk iki maçında güzel vuruşlar yapmıştı baba. Sonra yutma zorluğu çekmeye başlamıştı. Operatörler ellerinden geleni yaptıkları halde iş daha büyümüş, sonunda adamı tüketmişti. Beş ay sonra ölmüştü. Willy o zaman altı yaşındaydı.

Hâlâ ne zaman fırsat bulsa beysbol seyrederdi Willy. Molly ise yalnızca canı sıkkınken seyrederdi.

Graham'ın anahtarı yoktu. Kapıyı vurdu.

"Ben açarım," diye seslendi Willy'nin sesi.

"Dur." Molly'nin suratı perdelerin arasından göründü. "Açabilirsin."

Willy kapıyı açtı. Bacağına bitişik tuttuğu elinde büyükçe bir balık bıçağı vardı.

Bu durumu görünce Graham'ın gözlerinde yanma duygusu başladı. Çocuk bunu bavulunda getirmiş olmalıydı.

Molly alışveriş çantasını onun elinden aldı. "Kahve ister misin? Cin de var ama senin sevdiğin marka değil."

Molly mutfağa dönünce, Graham, Willy'ye dışarı çıkmayı önerdi.

Arka terastan koya demirlemiş teknelerin ışığını görebiliyorlardı.

"Will, annemi korumak için bilmem gereken bir şeyler var mı?"

"Burada ikiniz de güvendesiniz, Willy. Havaalanından ayrıldığımızda peşimizden gelen arabayı hatırlıyor musun? Bizi izleyen olup olmadığını kontrol ediyordu. Senin ve annenin nerede olduğunuzu kimsenin bulmasına olanak yok."

"O deli adam seni öldürmek istiyor, değil mi?"

"Öyle bir şey bilmiyoruz. Ev adresimizi bilmesi beni rahatsız etti yalnızca."

"Onu öldürecek misin?"

Graham bir an için gözlerini yumdu. "Hayır. Benim görevim onu bulmak. Sonra onu akıl hastanesine kapatacaklar. Hem tedavi etmek için, hem de başkalarına zarar vermesin diye."

"Tommy'nin annesinde bir gazete vardı, Will. Senin Minnesota'da birini öldürdüğünü, sonra da akıl hastanesine yattığını yazıyordu. Ben bunları hiç bilmiyordum. Doğru mu?"

"Evet."

"Anneme sormaya başlamıştım, ama sonradan sana sorayım diye karar verdim."

"Benimle mertçe konuşmak istemen çok hoşuma gitti. Orası yalnızca akıl hastanesi değildi. Her türlü hastalığı tedavi ediyorlardı." Aradaki fark önemli görünmüştü. "Ben psikiyatri bölümünde yattım. Annenle evli olduğum için, orada kalmış olmam seni rahatsız mı ediyor."

"Babama söz verdim... annemi koruyacağım diye. Yapacağım bunu."

Graham, Willy'ye yeterli olacak kadar bilgi vermesi gerektiğini biliyordu. Fazlasını söylemek niyetinde değildi.

Mutfağın ışıkları söndü. Molly'nin silik siluetini tel kapının gerisinde fark etti. Willy ile konuşurken aslında Molly'nin kalbini elinde tutuyordu.

Willy belli ki bundan sonra ne sorması gerektiğini bilemiyordu. Graham ona yardımcı oldu.

"Hastaneye yatışım Hobbs olayından sonra oldu," dedi.

"Onu vurdun mu?"

"Evet."

"Nasıl oldu?"

"Bir kere Garrett Hobbs deliydi. Üniversiteli kızlara saldırıyor ve onları... öldürüyordu."

"Nasıl?"

"Bıçakla. Her neyse, kızlardan birinin giydiği elbisesinin kıvrımları arasında kıvrık bir maden parçası buldum. Boru yapılırken düşer öyle parçalar. Bizim bahçeye duşu taktığımız zamanı hatırlıyor musun? Bundan sonra motor tamircilerini, tesisatçıları falan dolaşmaya başladım. Uzun sürdü. Kontrole gittiğim bir inşaatta Hobbs'un bir süre önce istifasını verip ayrıldığını öğrendim. Yazıyı gördüm. Bana biraz... garip geldi. Adam hiçbir yerde işe girmemişti. Onu evinde bulmak zorundaydım. Hobbs'un apartmanının merdivenlerinden çıkıyordum. Ya-

nımda üniformalı bir polis vardı. Herhalde Hobbs yukarda bizim geldiğimizi görmüş olmalı. Ben merdivenin yarısındayken karısını kapıdan dışarıya doğru itti, kadın merdivenlerden düştü ve öldü. Yanımdaki polise merkezi arayıp yardım istemesini söyledim. Ama o sırada içerden çocuklarının sesi duyuldu. Çığlık sesleri. Beklemek istedim... bekleyemedim."

"Eve mi girdin?"

"Evet. Hobbs kızını arkasından yakalamıştı. Elinde de bıçak vardı. Kızı kesiyordu o bıçakla. Onu vurdum."

"Kız öldü mü?"

"Hayır."

"İyileşti mi?"

"Evet. Şimdi iyi."

Willy bir süre bunları sindirmeye çalıştı. Koyda demirli bir tekneden müzik sesi geliyordu.

Graham olup bitenleri Willy'ye anlatırken bazı yerleri atlıyordu ama, böyle yapması olayın kendi gözü önünde olduğu gibi canlanmasına engel olamıyordu.

Merdiven sahanlığında, defalarca bıçaklanmış durumda kendisine sarılan Bayan Hobbs'u bırakmak zorunda kalmıştı. Onun ölmekte olduğunu, evden de çığlık seslerinin geldiğini duyunca kadının kaygan, kırmızı parmaklarını kendi üzerinden sıyırmış, kapıyı kırmak için gösterdiği çabadan neredeyse omzu yerinden çıkar gibi olmuştu. Hobbs kendi kızını yakalamış, gırtlağını kesmekle meşguldü. Kız çenesini göğsüne yapıştırmış, mücadele ediyordu. .38'lik tabanca adamın vücudundan parçalar koparıp uçururken o hâlâ kesmeye devam ediyordu. Yıkılmıyor bir türlü. Sonra... Hobbs yerde oturmuş ağlıyor, kız soluk almak için mücadele ediyor. Graham kızı yakaladığı zaman soluk borusunun kesilmiş olduğunu, fakat bıçağın henüz damarları kesemediğini görüyor. Kız ona iri iri açılmış, bulanık gözlerle bakıyordu. Babası yerde oturmuş ağlıyor. "Gördün mü? Gördün mü?" diyor durmadan. Sonra da devrilip ölüyor.

İşte Graham .38'lik tabancalara olan güvenini o zaman kaybetmişti.

"Willy, bu Hobbs olayı bana çok dokundu. Aklımdan çıkmıyor, durmadan gözümün önüne geliyordu. Sonunda başka şey düşüne-

mez oldum. Olayı daha iyi bitirebilecek bir çare vardı da ben bulamadım sanıyordum. Daha sonra... hiçbir şey hissetmemeye başladım. Yemek yiyemiyordum. Hiç kimseyle konuşmuyordum. Depresyona girmiştim. Bir doktor hastaneye yatmamı söyledi, yattım. Bir süre sonra biraz iyileşmeye başladım. Hobbs'un evinde gördüğüm o kız beni görmeye geldi. Durumu iyiydi. Bol bol konuştuk onunla. Sonunda olayın etkisinden kurtulmayı başardım ve tekrar işime döndüm."

"Birini öldürmek... insan mecbur olsa bile, yine de bu kadar kötü mü sarsıyor?"

"Willy, inan bana, dünyadaki en çirkin şeylerden biri bu."

"Bak, ben bir dakikalığına mutfağa gideceğim. Bir şey istiyor musun? Coca-Cola falan?" Willy, Graham'a hizmet etmekten hoşlanırdı, ama bunu hep zaten yapacağı bir işe bağlamak isterdi. Sırf onun için yerinden kalkıyor değilmiş gibi.

"Tabii. Coca-Cola olsun."

"Annem de gelip şu ışıkları seyretse."

Gecenin geç saatinde Graham'la Molly arka terastaki salıncaklı kanepede oturuyorlardı. Yağmur çiseliyor, teknelerin ışıkları sisli gibi görünüyordu. Denizden gelen rüzgâr kollarını ürpertmekteydi.

Molly, "Bu iş biraz uzun sürebilir, değil mi?" dedi.

"Umarım sürmez ama... sürebilir de."

"Willy, Evelyn'le konuştuğumda dükkâna bu hafta kendisinin bakabileceğini, gelecek hafta da ilk dört gün gelebileceğini söyledi. Ama müşterilerimin geleceği zaman, hiç değilse bir ya da iki gün için Marathon'a dönmem gerek. Evelyn'le Sam'in evinde kalırım. Alışverişleri Atlanta'dan yapmak zorundayım. Oraya da kendim gitmeliyim. Eylüle hazır olmam şart."

"Evelyn senin nerede olduğunu biliyor mu?"

"Washington dedim yalnızca."

"İyi."

"Her şeye birden sahip olmak zor, değil mi? Elde etmek pek ender, korumak daha zor. Amma kaypak bir gezegen şu bizim dünya."

"Çok kaypak."

"Ama Sugarloaf'a döneceğiz, değil mi?"

"Evet, döneceğiz."

"Acele edip tedbirsizlik yapma. Yapmazsın değil mi?"

"Hayır."

"Kente erken mi ineceksin?"

Graham yarım saat önce Crawford'la telefonda konuşmuştu.

"Öğle yemeğinden biraz önce," dedi. "Eğer sen Marathon'a gideceksen, sabah onun hazırlıklarına bakmalıyız. Willy burada balık tutar."

"O konuyu sana sormadan edemedi, değil mi?"

"Onu suçlamıyorum."

"Lanet olası muhabir... neydi adı?"

"Lounds. Freddy Lounds."

"Sanırım ondan nefret ediyorsun. Keşke adını anmasaydım. Haydi yatalım da sırtını ovayım."

Graham'ın içindeki isyan duygusu yüzüne bir anlık bir kırmızılık vermişti. Kendini on bir yaşında bir çocuğun gözünde haklı çıkarmıştı az önce. Çocuk ona, tımarhaneye yatmasında bir kötülük olmadığını söylemişti. Molly de şimdi sırtını ovacaktı. Haydi yatalım... Willy kızmaz.

İnsan kendini baskı altında hissediyorsa konuşmamalı. Elinden gelirse.

"Yalnız kalıp düşünmek istiyorsan ben gideyim."

Düşünmek istemiyordu. Kesinlikle istemiyordu. "Sen benim arkamı ov, ben de senin önünü ovayım," dedi.

"Hadi, yürü, ahbap."

Rüzgâr, yağmur bulutlarını körfezden sabah dokuzda uzaklaştırdı. Topraktan buharlar tütüyor, şerifin atış talim alanındaki uzak hedefler kımıldıyormuş gibi görünüyordu sıcaktan.

Alan sorumlusu bir süre dürbünle baktı, hedeflere karşı poz almış adamla kadının alan kurallarına uyduklarından emin olmaya çalıştı.

Sorulduğunda adamın ortaya çıkarıp gösterdiği kimlikte yalnızca "Araştırmacı" deniyordu. Herhangi bir şey olabilirdi bu. Alan sorumlusu atış derslerinin ancak kalifiye eğitmenler tarafından verilmesine inanırdı.

Ama yine de adamın bu işi iyi bildiğini kabullenmek zorundaydı.

Ellerinde .22 kalibrelik tabanca vardı, ama adam kadına kavga sırasında nasıl ateş edileceğini öğretiyordu. Sol ayak hafif önde, silah iki elle sağlam tutulup öne uzatılmış, kollarda izometrik gerilim. Kadın üç metre kadar ilerisindeki siluete ateş etmekteydi. Omzuna asılı duran çantadan silahı tekrar tekrar çektirdi ona adam. Alan sorumlusu seyretmekten usanıncaya kadar.

Patlama sesinin değişmesi üzerine sorumlu dürbününü bir daha gözüne götürdü. Bu kez kulaklarına tıkaç sokmuş, kısa namlulu, tombul bir tabancayla çalışmaktaydılar. Mermilerin sesi alan sorumlusuna yabancı değildi.

Kadının elindeki tabanca ilgisini çekmişti. Ateş alanının çevresinden dolaşıp onların birkaç metre arkasında durdu.

Tabancayı yakından görmek, incelemek istiyordu, ama onlara engel olmak hoş değildi. Kadın boş fişeklikleri boşaltıp yenilerini doldururken silaha dikkatle baktı.

Bir Federal polis için oldukça garip silahtı bu doğrusu. Buldog .44 özel yapım. Kısacık, çirkin, kalın namlulu. Mag Na Port epey değiştirmişti bu tabancayı. Namlu ucuna yakın yerden hava alıyordu. Tetik kıvrıktı. Kabza rahatça tutulabilecek şekilde yuvarlaktı. Çabuk doldurma mekanizmasının geliştirilmiş olması gerektiğini düşündü. Federal polisin elindeki mermilerle doldurulunca çok gaddar bir silah olacaktı. Kadın nasıl dayanacaktı ki bunun tepkisine?

Yanlarındaki rafın üzerinde duran cephane de dikkati çekecek gibiydi. Önce bir kutu hafif mermiler. Sonra nizami mermiler. Ve daha sonra da... alan sorumlusunun bile pek ender rastgeldiği türden bir şey. Glaser Güvenlik Mermileri. Uçları kurşunkalem silgisine benziyordu. Her ucun gerisinde, sıvı teflon içinde durmakta olan on iki numara mermileri tutan bakır bilezikler vardı.

O ince burun, merminin çok büyük bir hızla yol almasına yarıyordu. Hedef rahatça parçalanacak, mermi arkaya geçecekti. Vücuda ateş edildiğinde sonuçlar korkunçtu. Alan sorumlusu istatistikleri bile hatırlıyordu. Bugüne dek Glaserlerin insana kullanılışı doksan kez olmuştu. Hepsi de birer el. Bunların seksen dokuzunda hemen ölüm olmuş, yalnız bir tanesi kurtulmuş, doktorları çok şaşırtmıştı. Glaserlerin

bir güvenlik avantajı da vardı. Sekmiyordu bir kere. Sonra duvardan geçip öteki odadaki insanı da öldürmüyordu.

Adam, kadına karşı çok yumuşak davranıyor, hep cesaret veriyordu. Ama üzgün bir hali vardı.

Kadın nizami mermilerin hepsini kullanıp bitirdi. Alan sorumlusu onun tepme etkisini çok iyi karşıladığını görerek memnun oldu. İki gözü de açıktı kadının. Yüzünü buruşturmuyordu. Gerçi silahı çantadan çıkarıp ilk ateşi etmesi dört saniye sürüyordu, ama yine de yeni başlayan biri için fena sayılmazdı. Yeteneği vardı demek.

Alan sorumlusu kuleye girip biraz oturduktan sonra, Glaserlerin kulakları sağır eden sesini duydu. Beşini peş peşe sıkıyordu kadın. Federal polisler genellikle böyle yapmazdı.

O siluette ne var ki öldürmek için beş Glaser gerektiğine inanıyor bunlar, diye düşündü içinden.

Graham kulak tıkaçlarını teslim etmek için kuleye girdi. Öğrencisini dışarıda, kanepenin üzerine oturur durumda bırakmıştı. Başı önüne eğik, dirsekleri dizlerinde.

Alan sorumlusu öğrenciyi yetenekli bulduğunu söyledi ona. Bir günde çok büyük aşama kaydetmişti. Graham ona dalgın dalgın teşekkür etti. Yüzündeki ifade şaşırtıyordu alan sorumlusunu. Adam sanki tekrar elde edemeyeceği bir şeyi yitirmiş gibiydi.

16.

"Bay Derviş" telefon ettiğinde, Sarah'ya belki ertesi gün öğleden sonra arayabileceğini söylemişti. FBI merkezinde bu telefon için gerekli hazırlıklar yapıldı.

Kimdi Bay Derviş? Lecter değildi bir kere. Crawford bunun soruşturmasını yapmıştı. O halde Derviş, Dişli Sapık mıydı? Belki de, diye düşündü Crawford.

Crawford'un odasındaki masalar ve telefonlar bir gece içinde, koridorun karşı tarafındaki daha geniş bir odaya taşındı.

Graham ses geçirmez bir kabinin açık kapısı dışında duruyordu. Arkasında, kabinin içinde Crawford'un telefonu vardı. Sarah telefonu deterjanlarla silip temizlemişti. Sarah'ın masasının üzerinde ses kayıt aygıtları, vurgu değerlendirme aleti duruyordu. Hatta bir kısmı sığmamış, yandaki masaya da taşmıştı. Kızcağızın sandalyesinde de Beverly Katz oturuyordu. Bu durumda Sarah da kendine yapacak bir şey aramış, telefonu silmişti işte.

Duvardaki büyük saat, on ikiye on kaldığını gösteriyordu.

Doktor Alan Bloom'la Crawford, Graham'ın yanında durmaktaydılar. İkisinin de elleri ceplerindeydi.

Beverly'nin karşısındaki sandalyede oturan teknisyen, parmaklarıyla masanın üzerinde davul çalmaktaydı. Crawford'un kaşlarını çatması üzerine durdu.

Crawford'un masasında iki yeni telefon duruyordu. Biri Elektronik Santral Sistemi'ne doğrudan bağlı, öteki de FBI santralına giden hattı. Boş tutuluyordu o hat da.

Doktor Bloom, "Adamın yerini saptamak için ne kadar zamana ihtiyacınız var?" diye sordu.

Crawford, "Yeni santral sistemiyle, herkesin sandığından çok daha çabuk oluyor," diye karşılık verdi. "Tüm otomatik alandan arıyorsa bir dakikada saptanabilir. Başka alan söz konusuysa biraz daha uzun sürüyor." Başını kaldırıp odadakilerin hepsine seslendi. "Arasa bile çok kısa konuşacaktır. Onu iyi oyalamak zorundayız. Bir provaya var mısın, Will?"

"Tabii. Yalnız konuşmaya başlamadan önce Dr. Bloom'a bir iki sorum olacak."

Bloom odaya en son gelendi. Buradan çıkınca Quantico'da davranış bilimi konusunda bir konferans verecekti. Yanı başında duran Graham'ın elbiselerinden barut kokusu geldiğini fark etti.

"Tamam," dedi Graham. "Telefon çalacak. Devre hemen kapanacak, ESS taramaya başlayacak. Ama bu arada ses jeneratörü karşı tarafa zil sesi duyurmaya devam edecek. Böylelikle adam bizi henüz telefonu açmamış sanacak. Buradan yirmi saniye kadar kazanacağız." Parmağını teknisyene uzattı. "Dördüncü zilin sonunda ses jeneratörünü kapatacaksın, tamam mı?"

Teknisyen başını salladı. "Dördüncü zilin sonunda," dedi.

"O zaman Beverly telefonu açacak. Sesi, adama dün cevap veren sesten farklı. Demek duyduğu sesi tanıması diye bir şey olamaz. Beverly telefonda canı sıkılıyormuş gibi konuşacak. Adam beni isteyecek. Bev ona, 'Anons etmem gerek, sizi biraz bekletiyorum,' diyecek. Buna hazır mısın, Bev?" Graham cümleleri önceden prova etmenin iyi olmayacağına inanıyordu. Doğallığını yitirirdi o zaman.

"Tamam. O sıra hat bize açık, ona kapalı durumda olacak. Bence bu beklediği süre, sonra konuşacağından uzun olacaktır."

Teknisyen sordu. "Ona santral bekletme müziği çalınmasını istemediğinizden emin misiniz?"

"Devenin nalı," dedi Crawford.

"Onu yirmi saniye bekleteceğiz, sonra Beverly çıkacak, 'Bay Graham telefona geliyor, efendim, şimdi sizi bağlıyorum,' diyecek. Ben telefonu elime alacağım." Graham, Doktor Bloom'a döndü. "Adam hakkında neler diyebilirsiniz, doktor?"

"Arayanın gerçekten kendisi olup olmadığı konusunda kuşku duymanı bekleyecektir. Bence isteğine uymalı, nazik bir merak göstermelisin. Ben olsam, gelen sahte telefonlarla gerçek insanın araması arasındaki farkı biraz belirtirdim. Yani ikincisinin önemini. Sahtecileri tanımak kolaydır, çünkü onlarda olup bitenleri anlama kapasitesi yoktur, falan gibi. Kim olduğunu kanıtlayacak bir şey söylemesini iste ondan." Doktor Bloom gözleri yerde, ensesini ovuşturup duruyordu. "Ne istediğini bilmiyorsun. Belki de anlayış görmek istiyordur. Belki kendine hasım diye seni görmektedir, sana kasılmak istiyordur. Göreceğiz. Ruhsal durumunu anlamaya çalış ve ona ne istiyorsa onu ver. Azar azar ver. Gelip bizden yardım istemesini teklif etmek bence pek iyi bir fikir değil. Meğer ki asıl niyetinin bu olduğunu sezesin. Eğer paranoyası varsa bunu kolay anlarsın. Bu durumda ben olsam kuşkusuna ya da üzüntüsüne katılırdım. Bırak deşarj olsun. Kendini o konuya kaptırırsa ne kadar uzun konuştuğunu fark etmeyebilir. Aklıma gelen bu kadar." Bloom elini Graham'ın omzuna atıp alçak sesle ekledi. "Bak, çocukla konuşuyor değilsin ve bu iş şakaya da gelmez. Onu nice engellerden aşırtabilirsin. Öğütleri boş ver. Sana doğru gelen yol hangisiyse onu seç, öyle konuş."

Bekleyiş. Yarım saatlik sessizlik pek uzun gelmişti.

Crawford, "Telefon gelsin gelmesin, bundan sonra ne yapacağımızı kararlaştırmak zorundayız," dedi. "Posta kutusunu denemek istiyor musun?"

Graham, "Daha iyi bir fikir düşünemiyorum," dedi.

"Bu bize iki yem kazandırıyor. Biri Keys'deki senin ev, biri de posta kutusu."

Telefon çaldı.

Ses jeneratörü devreye girdi. ESS taraması başladı. Dört zil. Teknisyen düğmeye bastı, Beverly telefonu açtı. Sarah paralelde dinliyordu.

"Özel Ajan Crawford'un bürosu lütfen."

Sarah başını iki yana salladı. Arayanın sesini tanımıştı. Crawford'un Ateşli Silah Bölümü'nden bir arkadaşı. Beverly onu acele başından def etti, taramayı da durdurdu. Bu hattın boş tutulacağını FBI binasındaki herkes biliyordu.

Crawford posta kutusunun ayrıntılarını bir kez daha yineledi. Aynı anda hem sıkkın ve bunalmış, hem de gergin ve heyecanlıydılar. Lloyd Bowman uğradı, *Yemek Pişirmenin Zevki* adlı kitabı getirmişti. Onlara Lecter'in mektubundaki sayıların 100'üncü sayfadaki satır ve harflere nasıl uyduğunu gösterdi. Sarah herkese kâğıt bardaklarla kahve dağıttı.

Telefon çaldı.

Ses jeneratörü sesi devraldı, ESS taramaya geçti. Dört zil. Teknisyen düğmeye bastı, Beverly telefonu açtı.

"Özel ajan Crawford'un odasını istiyorum."

Sarah başını evet anlamında sallıyordu. Hızlı hızlı.

Graham kabinine girdi, kapıyı kapadı. Beverly'nin dudaklarının kıpırdadığını gördü. Sonra Bev düğmeye basarak hattı askıya aldı. Gözlerini duvardaki saatin saniye koluna dikti.

Graham önündeki pırıl pırıl telefonda kendi yüzünü görebiliyordu. İki ayrı surat. Biri ağızlıkta, biri kulaklıkta. Gömleğinden, atış alanında üstüne sinen koku burnuna doğru yükselmekteydi. *Kapatma telefonu. Tanrım ne olur, kapatmasın.* Kırk saniye dolmuştu. Masadaki telefon çalmaya başlayınca yerinde hafifçe sarsıldı. *Bırak çalsın. Bir kere daha.* Kırk beş saniye. *Şimdi.*

"Ben Will Graham size yardımcı olabilir miyim?"

Alçak sesli bir gülüş. Boğuk bir ses. "Sanırım olabilirsin."

"Kim arıyor acaba?"

"Sekreterin söylemedi mi?"

"Söylemedi ama beni bir toplantıdan çıkardı ve sakıncası yoksa..."

"Bay Derviş'le konuşmak istemiyorsan hemen kapatırım. Evet mi, hayır mı?"

"Bay Derviş, eğer benim çözebileceğim bir sorununuz varsa, sizinle konuşmaya hazırım."

"Galiba sorunu olan sizsiniz, Bay Graham."

"Özür dilerim, anlayamadım."

Saniye kolu bir dakikaya yaklaşıyordu.

"Çok meşgulsün, değil mi?" dedi arayan.

"Ne konuda konuşmak istediğinizi söylemedikçe sizinle konuşamayacak kadar meşgulüm."

"Benim konum da senin konunun aynısı. Atlanta ve Birmingham."

"O konuda bir şey mi biliyorsunuz?"

Yumuşak bir gülüş. "Bir şey mi biliyorum, ha? Sen Bay Derviş'le ilgileniyor musun? Evet ya da hayır. Yalan söylersen telefonu kapatırım."

"Evet. Ama buraya bir yığın telefon geliyor. Çoğu da bir şeyler bildiklerini söylüyorlar." Bir dakika. Graham camın ötesinde Crawford'un her iki elinde birer telefon tutup konuşmakta olduğunu görüyordu. Derken birini kapadı, önündeki kâğıda bir şeyler karaladı.

Graham, "Dünyada ne çok yalancı var, bilemezsiniz," dedi. "Ama onlarla birkaç dakika konuşunca, olup bitenleri anlama kapasitesine bile sahip olmadıkları belli oluyor. Siz anlıyor musunuz?"

Sarah bir kâğıdı havaya kaldırıp Graham'ın okuması için camın arkasından gösterdi.

"Chicago'da jetonlu sokak telefonu. Polisler yolda."

"Bak, şöyle yapalım. Bana Bay Derviş hakkında bir tek şey söyle, belki ben de sana doğru olup olmadığını söylerim," dedi boğuk ses.

Graham, "Önce kimden söz ettiğimizi kesin bilelim," diye karşılık verdi.

"Bay Derviş'den söz ediyoruz."

"Bay Derviş'in benim ilgimi çeken bir şey yapıp yapmadığı nereden belli? Yaptı mı?"

"Yaptı diyelim."

"Bay Derviş siz misiniz?"

"Sana bunu söylemem."

"Arkadaşı mısınız?"

"Bir bakıma."

"O halde kanıtlayın. Onu ne kadar iyi tanıdığınızı gösterecek bir şey söyleyin bana."

"Önce sen. Sen kozunu göster." Sinirli bir kıkırdama. "İlk hatayı yaptığın an telefonu kaparım."

"Tamam. Bay Derviş solak değil."

"Bu rizikosuz bir kumar. İnsanların çoğu solak değil."

"Bay Derviş'i yanlış anlıyorlar."

"Çalkalama lütfen."

"Bay Derviş fiziksel bakımdan oldukça güçlü."

"Evet, bu doğru."

Graham saate baktı. Bir buçuk dakika. Crawford cesaret verici biçimde başını salladı.

Ona değiştirebileceği bir yöntemini söyleme.

"Bay Derviş, beyaz ırktan, boyu yaklaşık bir seksen. Ama siz bana hiçbir şey söylemediniz bakın. Onu tanıdığınızdan bile emin değilim."

"Konuşmayı bitirmek mi istiyorsun?"

"Hayır ama karşılıklı konuşacağımızı söyleyen sizdiniz. Ben size uymuştum."

"Bay Derviş deli mi sizce?"

Bloom başını iki yana salladı.

"Onun kadar dikkatli birinin deli olabileceğini sanmıyorum. Bence o... farklı. Birçok kimsenin onu deli sandığına inanıyorum. Bunun nedeni de, çok kişinin kendisini anlamasına olanak tanımaması."

"Bayan Leeds'e tam ne yaptığını tarif et, belki sana düşündüklerinin doğru olup olmadığını söylerim."

"Bunu yapmak istemem."

"Hoşça kal öyleyse."

Graham'ın kalbi duracak gibi oldu. Ama hattın öbür tarafındaki soluk seslerini hâlâ duyabiliyordu.

"Bu konuya girebilmek için önce bilmem gereken şey..."

Graham, Chicago'daki telefon kulübesi kapısının güm diye açıldığını duydu, sonra kulaklık çarparak yuvarlandı. Kordonun ucunda sallanırken mırıltılar, çarpmalar duyuluyordu. Odadaki herkes aynı sesleri tepedeki hoparlörden dinliyordu.

"Kıpırdama. Parmaklarını ensende kenetle, yavaşça kabinden çık. Yavaş! Ellerini cama daya... ayrık daya."

Graham'ın içine tatlı bir rahatlık yayıldı.

"Silahım yok, Stan. Kimliğimi göğüs cebimden alabilirsin. Dur, gıdıklanıyorum."

Şaşkın bir ses hoparlörde gümbürdedi. "Kiminle konuşuyorum?"

"Will Graham. FBI'dan."

"Ben Devriye Çavuşu Stanley Riddle. Chicago Polis Örgütü'nden." Adam tedirgindi. "Ne olup bittiğini bana söyler misiniz lütfen?"

"Sen bana söyle. Birini mi yakaladın?"

"Evet. Freddy Lounds. Muhabir. On yıldır tanırım... Al defterini Freddy... Onu gözaltına mı alacaksınız?"

Graham'ın yüzü çok solgundu. Crawford'unkiyse kıpkırmızıydı. Doktor Bloom teyp kaydında bobinlerin dönüşünü izliyordu.

"Beni duyuyor musunuz?"

"Evet. Gözaltına alın." Graham'ın sesi boğulur gibiydi. "Adaleti yanıltmak. Lütfen onu alıp götürüp kapatın, savcıyı bekleyin."

Birden telefonda Lounds'un sesi duyuldu. Hızlı konuşuyordu. Avurtlarındaki pamukları çıkardığı da belliydi.

"Will, dinle beni..."

"Savcıya anlat. Bana Riddle'ı ver."

"Bildiğim bir şey var..."

"*Riddle'ı ver dedim.*"

Crawford'un sesi hatta girdi. "Ben alayım, Will."

Graham kulaklığı çarparak kaparken odadaki herkes yerinden sıçradı. Kabinden çıktı, kimsenin yüzüne bakmadan kapıyı açıp odadan dışarı yürüdü.

Crawford, "Lounds, işleri fena dolaştırdın, ahbap," dedi.

"Onu yakalamak istiyor musunuz, istemiyor musunuz? Ben yardım edebilirim. Bir dakika konuşmama izin verin." Crawford'un susmasından yararlandı. "Bakın, şu anda *Tattler'e* ne kadar çok ihtiyacınız olduğunu bana kanıtlamış oldunuz. Daha önce pek emin değildim. Şimdi eminim. O ilan Dişli Sapık avının bir parçasıydı. Öyle olmasa bu telefonu kim ediyor diye böyle seferber olmazdınız. Harika. *Tattler* artık emrinizde. Dileklerinizi söyleyin."

"Nasıl öğrendin?"

"İlan müdürü bana geldi, Chicago büronuzun ilanları kontrol etmek üzere sivil birini yolladığını söyledi. Gelen adamınız yayınlanmak üzere yollanan ilanlardan beş tanesini satın almış. Posta yoluyla yapılan bir sahtekârlık olayıyla ilgili olduklarını söylemiş. İlan müdürü ilanlarla zarfları size teslim etmeden fotokopilerini çektirmiş. İlanlara bir göz attım. Bu beş taneyi alış nedeninin, asıl istediği ilana dikkat çekmemek olduğunu biliyordum. Hepsini incelemek birkaç gün sürdü. Sonunda cevabı zarfın üzerinde bulduk. Posta damgasındaki numara Chesapeake Devlet Hastanesi'ndendi. Oraya ziyarete giden arkadaşınızı görmüştüm, biliyorsunuz. Başka ne olabilirdi ki? Ama emin olmam gerekiyordu. Bu yüzden telefon ettim. Bay Derviş'i yakalamak üzere dörtnala koşacak mısınız diye. Ve koştunuz."

"Büyük bir hata yaptın, Freddy."

"*Tattler'e* ihtiyacınız var. Ben de gazeteyi size açabilecek durumdayım. İlan olsun, başmakale olsun, gelen mektupları taramak olsun, ne isterseniz. Emredin yeter. Ağzımı sıkı tutmasını bilirim. İnan, bilirim. Beni de ortak et sırlara, Crawford."

"Ortak edecek sır yok ki."

"Eh, o zaman gelecek nüshaya birisi peş peşe altı ilan verse sizce bir şey fark etmez demektir. Hepsi Bay Derviş'e yazılmış ve hepsi aynı şekilde imzalanmış."

"Seni tutuklatırım, yasanın yolunu tıkamaktan içeri attırırım."

"Ve bu da ülkenin her gazetesine geçer." Lounds söylediklerinin teype kaydedildiğini biliyordu. Aldırmıyordu artık. "Yemin ederim ki yaparım, Crawford. Kendi şansımı kaybedeceksem sizinkini de yok ederim."

"Deminki suçlamalarıma eyaletler arası telefonda savrulan tehditleri de ekle."

"Bırak da sana *yardım edeyim,* Jack. Edebilirim. İnan bana."

"Sen karakola yürü bakalım, Freddy. Şimdi çavuşu tekrar ver bana bakayım."

Freddy Lounds'un Lincoln Versailles arabası saç ve tıraş losyonu kokuyordu. Bu kokulara çorap kokusu, puro kokusu da karışmaktaydı. Karakola vardıklarında çavuş Riddle arabadan indiğine sevindi.

Lounds karakolun komiserini de, polislerin birçoğunu da tanıyordu. Ona kahve verdiler, sonra savcının bürosunu arayıp "bu bokluğu temizlemesini" rica ettiler.

Lounds için hiçbir Federal görevli gelmedi. Yarım saat kadar sonra Crawford onu komiserinin odasına çağırtıp telefonla konuştu. Ondan sonra Lounds'u serbest bıraktılar.

Freddy Lounds'un sinirleri çok gergindi. Arabayı hızlı sürüyordu. Michigan gölüne bakan apartman dairesine doğru saptı. Bu hikâye kendisine çok şeyler kazandırabilirdi. Kazanacağından da emindi. O şeylerden birincisi paraydı. Paranın çoğu, yazacağı kitaptan gelecekti. Tutuklamadan otuz altı saat sonra kitapçılarda satışa hazır olabilirdi yazacakları. Günlük gazetelerde eşi olmayan bir yazı dizisi de büyük bir gazetecilik zaferi olacaktı. Ciddi basının, örneğin Chicago *Tribune*, Los Angeles *Times,* sonra kutsal Washington *Post,* hatta erişilmez New York *Times'*ın bile, yazısını kendi adıyla yayınladıklarını, adının yanına küçük bir resmini bastıklarını görecekti.

Ondan sonra artık o tanrısal gazetelerin kendisine yüz vermeyen muhabirleri, kendisiyle içki içmeyen yazarları, varsın hasetlerinden çatlasınlardı.

Lounds onların gözünde bir paryaydı. Değişik bir inanca, hemen hemen değişik bir dine girdiği için. İşinde beceriksiz olsa, hoşgörürlerdi kendisini *Tattler*'i seçtiği için. Bir geri zekâlıya hoşgörü gösterildiği gibi. Ama Lounds mesleğinde iyiydi. İyi bir muhabirin her niteliğine sahipti. Zeki, cesur, gözlemleri güçlü biriydi. Büyük bir enerjisi ve büyük bir sabrı vardı.

Bu iyi niteliklerinin yanında, kötü yanları da vardı tabii. Bir kere yapışkandı. Sinir bir tipti. Gazete yöneticileri ondan hoşlanmazdı. Ayrıca yazdığı yazılara hep kendini katmadan da edemezdi.

Lounds'la ne yolla olursa olsun dikkati çekme tutkusu vardı. Tombul, çirkin ve kısa boyluydu. Fırlak dişleri, asfalt üstündeki tükürükler gibi parlayan gözleri vardı.

Ciddi basında on yıl çalışmış, sonunda kimsenin kendisini Beyaz Saray'a falan yollamayacağına inanmıştı. Gazeteler onun ayaklarına kara su indirecek, onu kullanıp sömürecek, sonunda işe yaramaz bir ayyaş haline gelince, çalıştığı masadan def edecek, onu bekleyen siroza terk edeceklerdi.

Topladığı bilgileri istiyorlardı ama Freddy'yi istemiyorlardı. İyi maaş veriyorlardı ona ama kadınlarını parayla satın almak zorunda olan biri için yine de yeterli değildi. Sırtını sıvazlıyor, aferin diyorlar, yine de arabasını park ettiği yere adını yazmamakta direniyorlardı.

1969 yılının bir akşamında Freddy gazetede o günkü yazısını yazarken içine bir ilham doğdu.

Hemen yanındaki masada Frank Larkin oturuyor, telefonda birinden dikte alıyordu. Dikte almak, o gazetede eskimiş, yaşlanmış elemanların alın yazısıydı. Frank Larkin elli beş yaşına gelmişti ama yetmişinde gösteriyordu. Her yarım saatte bir koridordaki kilitli dolabına gider, bir yudum içki içerdi. Freddy oturduğu yerden adamın alkol koktuğunu duyabiliyordu.

Larkin ayağa kalkıp ilerledi, oradaki haber yazarı kadına bir şeyler fısıldadı. Freddy başkalarının konuşmalarına hep kulak kabartırdı.

Larkin kadından bir ricada bulunuyordu. Kadınlar tuvaletindeki makineden kendisine bir kadın bağı alıp getirmesini istiyordu. Bunları kanayan gerisi için kullanırdı.

Freddy yazıyı kesti. Kâğıtları daktilodan çekip yeni bir kâğıt taktı, istifasını yazdı.

Bir hafta sonra *Tattler*'de çalışıyordu.

Kanser yazarı olarak başlamıştı göreve. Maaşı eskisinin hemen hemen iki katıydı. Gazete onun tutumundan çok memnundu.

Tattler ona iyi para verebilirdi tabii. Çünkü kanser konusu çok geçerliydi.

Her beş Amerikalıdan biri bu hastalıktan ölüyordu. Ölmek üzere olanların yakınları, yorgun ve dua etmekten bezgin, bir yandan kocakarı ilaçlarına sarılırken, bir yandan da umut vaat eden her şeye büyük açlık gösteriyorlardı.

Piyasa araştırmalarına göre, "Kanser İçin Yeni Tedavi" ya da "Kansere Mucize İlaç" diye manşet atıldığı zaman, *Tattler*'in süpermarket satışlarında yüzde 22.3'lük bir artış görülüyordu. Eğer ilgili yazı ilk sayfada, manşetin hemen altındaysa, bu artış yüzde altı kadar düşüyordu. Çünkü o zaman kasada hesap çıkarılırken müşteri yazıya göz atabiliyor, içinde bir şey olmadığını anlamaya vakit buluyordu.

Pazarlama uzmanları gösterişli ve renkli bir manşet atıp yazıyı içeriye, orta sayfalara almayı daha avantajlı bulmaktaydılar. O zaman bir yandan gazeteyi açık tutmak, bir yandan alışverişlerle para çantasını yönetmek daha zor oluyordu.

Standart kanser yazıları on puntoluk harflerle beş paragraf boyunca iyimser bir havada sürüyor, sonra sekiz puntoya düşüyor, daha sonra altı puntoya inip, ancak bundan sonra "mucize ilaç"ın henüz piyasaya sürülmediğini ya da hayvanlara denenmeye bile başlamadığını belirtiyordu.

Freddy hayatını işte bu yazıları yazmakla kazanmaktaydı. Ve bu yazılar bol sayıda *Tattler*'i sattırıyordu.

Kanser yazılarının bir de yan geliri vardı. Mucize madalyonlar, tedavi edici salgılar satan kuruluşlar da ilanlarını bu yazıların hemen yakınına bir yere bastırabilmek için dünyanın parasını vermeye hazırdılar.

Bir yığın okuyucu gazeteye mektup yazıyor, ek bilgi edinmek istiyordu. Bunların adlarını çırtlak sesli bir sosyopata satarak para kazanmak da olasıydı. Bu adam o insanlardan para sızdırmak için mektuplar yazan biriydi. "Çok yakınınız olan, sevdiğiniz birinin ölmesini istemiyorsanız..."

Freddy Lounds tam *Tattler'e* göre biriydi. Tatler de tam ona göre. Bu gazetede on bir yılını doldurmuş bir eleman olarak yılda eline 72.000 dolar geçiyordu. Artık kendi istediği konuda yazmakta özgürdü. Paraları hayatta iyi yaşamak, eğlenmek için harcıyordu. En iyi yaşam olarak neyi biliyorsa, onu yapmaya çalışıyordu.

Bu yeni durumda geliri daha da artacaktı. Kitap sükse yapacak, belki filmciler de ilgi gösterecekti. Hollywood'un cebi para dolu sevimsizlere iyi davrandığını duymuştu.

Freddy'nin keyfi yerindeydi. Arabasını apartmanın altındaki garaja soktu, lastiklerini gıcırdatarak durdurdu. Duvarda kendi adı yazıyordu. Burası onun kendi park yeriydi. Bay Frederick Lounds.

Wendy gelmişti bile. O da arabasını kendininkinin yanındaki yere park etmişti. İyi. Keşke onu da yanımda Washington'a götürebilseydim, diye düşündü. Aynasızların gözleri yuvalarından uğrardı onu görseler. Asansörde çıkarken ıslık çalıyordu.

Wendy yukarıda onun bavulunu hazırlıyordu. Kendi de hep seyahat ederek yaşadığından bu işi iyi bilirdi.

Blucin giymişti. Üzerine de kareli bir gömlek. Kumral saçları ensesinde toplanmış, pırıl pırıl parlıyordu. Bir çiftçi kızı kadar doğal bir hali vardı. Ama vücudu ve ten rengi aksıyordu. Wendy'nin vücudu yeniyetmelik yıllarının bir karikatürü gibiydi.

Lounds'a yıllardan beri şaşkınlık göstermeyen gözlerle baktı. Onun titremekte olduğunu gördü.

"Fazla çalışıyorsun, Roscoe," dedi. Onu Roscoe diye çağırmak hoşuna giderdi. Freddy de hoşlanırdı bundan nedense. "Neyle gideceksin, altı uçağıyla mı?" Ona bir içki verdi, kendi elbisesiyle perukasını yatağın üzerinden alıp, uzanması için ona yer boşalttı. "Seni alana ben götüreyim istersen," dedi. "Altıdan önce gitmeyeceğim kulübe."

"Wendy Kent" diye bir yer açmıştı. Artık başkalarının kulüplerinde dans etmek zorunda değildi. Lounds kefil olmuştu girişimine.

"Bana telefon ettiğinde sesin Morocco Mole gibi geliyordu," dedi ona.

"Kim gibi?" diye sordu Freddy.

"Biliyorsun işte, pazar sabahları gösterdikleri dizi. Esrarengiz bir adam. Bir gizli ajana yardım ediyor... hani sen grip olduğunda seyretmiştik. Bugün iyi iş çıkardın, değil mi? Kendinden çok memnunsun bakıyorum."

"Hem de nasıl. Bugün bir kumar oynadım, cicim. Ve kazandım. Şimdi önümde şans kapıları açılıyor."

"Gitmeden önce biraz uyumaya vaktin var mı? Tüketiyorsun kendini."

Lounds bir sigara yaktı. Tablada bekleyeni unutmuştu.

"Biliyor musun?" dedi Wendy. "İçkini bitirir, dilindeki baklayı çıkarırsan, uyuyabilirsin gibime geliyor."

Sonunda Lounds'un yüzü biraz sakinleşebildi. Eskiden bir yumrukken şimdi bir el oldu. Titremesi kesildi. Wendy'ye her şeyi anlattı. Göğüslerinin arasına doğru mırıldana mırıldana. Wendy de parmağının ucuyla onun ensesinde "8"ler çizip duruyordu.

"Çok zekice bir şey bu, Roscoe," dedi kız. "Artık biraz uyu. Uçak için uyandırırım seni. Her şey iyi olacak, merak etme. Kutlayacağız o zaman."

Nerelere seyahat edecekleri konusunda fısıldaştılar. Sonra Freddy uyudu.

17.

Doktor Alan Bloom'la Jack Crawford katlanan sandalyelerde oturuyorlardı. Crawford'un odasında eşya diye bir bu sandalyeler kalmıştı zaten.

"Bizim dolap bomboş, doktor."

Doktor Bloom, Crawford'un yüzünü inceledi, arkadan ne diyeceğini kestirmeye çalıştı. Crawford'un sızlanmalarının ve Alka-Seltzerlerinin gerisinde, X ışını kadar soğuk bir zekânın varlığını bilirdi.

"Will nereye gitti?"

"Biraz dolaşıp sakinleşmeye çalışacaktır," dedi Crawford. "Lounds' dan nefret eder."

"Lecter ev adresini açıkladığında, Will'i kaybedeceğinden korktun mu? Ailesinin yanına döner diye?"

"Bir an için. Çok sarsılmıştı."

"Bu da normal," dedi Doktor Bloom.

"Ama sonra farkına vardım ki, evine falan dönemez. Molly ile Willy de dönemez. Dişli Sapık ortadan kalkana kadar."

"Molly ile tanıştın mı?"

"Evet. Çok hoştur. Severim onu. Beni cehennemin dibinde omurgam kırılmış yatarken görse sevinir sanırım. Şu sıralar onunla karşılaşmaktan çekiniyorum."

"Will'i kullandığına mı inanıyor?"

Crawford keskin gözleriyle Doktor Bloom'a baktı.

"Will'le konuşmam gereken bazı şeyler var. Sana da danışmak zorundayım. Quantico'ya ne zaman dönmem gerekiyor?"

"Salı sabahı. Konferansı o zamana erteledim." Doktor Bloom FBI Akademisi'nin davranış psikolojisi dalında konuk öğretim üyesiydi.

"Graham seni sever," dedi Crawford. "Ona gizli gizli testler uygulamayışından ötürü sever." Doktorun az önce Will'i *kullanmaktan* söz etmesi sarsmıştı onu.

"Yapmıyorum," dedi Bloom. "Hiçbir zaman da yapmam. Bir hastama karşı nasıl dürüst davranırsam, ona karşı da öyle dürüst davranırım."

"Haklısın."

"Yoo, onun dostu olmak istiyorum ve dostuyum, Jack. Gerçi gözlemler yapmak görevini kendi bilim dalıma borçluyum. Ama unutma ki, benden Graham hakkında bir rapor istediğin zaman reddetmiştim."

"O raporu isteyen yukardaki Peterson'du."

"Bana ileten sendin. Neyse, ziyanı yok. Eğer Graham'la ilgili yapılabilecek herhangi bir şey varsa, yani başkalarını tedavi etmede işe yarayacak bazı bilgiler varsa, yazdıklarımı asla tanınmayacak biçimde özetlerdim. Bu konuda bilimsel bir çalışma yaparsam ancak ölümden sonra basılması mümkün olabilir."

"Senin ölümünden mi yoksa Graham'ın ölümünden mi?"

Doktor Bloom cevap vermedi.

"Dikkatimi çeken bir şey var. Merak ediyorum... sen asla bir odada Graham'la yalnız kalmıyorsun... öyle, değil mi? İlişkilerinizi iyi idare ediyorsun ama onunla hiç baş başa değilsin. Neden? Onun ruh hastası olduğuna mı inanıyorsun?"

"Hayır. O bir eideteker... korkunç bir göz hafızası ve olağanüstü gözlem yeteneği var. Ama ruh hastası olduğunu sanmıyorum. Kendisine

test yapılmasını istemiyor. Ama bu da bir şeyi kanıtlamaz. İnsanların kendine yakın olmasını, karışmasını istemiyor. Eh, ben de istemem."

"Ama..."

"Will yaptığı işi entelektüel bir uygulama olarak görmek istiyor. Aslında da ruh bilimin tanımı açısından öyle. O bu konuda çok başarılı. Ama herhalde onun kadar başarılı olan başkaları da vardır."

"Pek fazla yok," dedi Crawford.

"Onda buna ek olarak sezgi yoluyla başkalarının duygularını paylaşma ve planlama yeteneği var," diye devam etti Doktor Bloom. "Senin ya da benim görüş açımı benimseyebiliyor. Belki başka bazı görüş açılarını da. Hem de bazılarından tiksinmesine karşın. Bu çok tatsız bir yetenek, Jack. Gözlem denilen yetenek, iki ucu da sivri olan bir bıçak gibidir."

"Neden onunla hiç yalnız kalmıyorsun?"

"Çünkü o zaman ona karşı bazı mesleki meraklar duyabilirim, o da hemen anlar. Kafası hızlıdır."

"Senin kendi iç dünyasını gözetlediğini fark ederse hemen pancurları indirecektir."

"Çirkin bir benzetme ama doğru. Evet. Artık benden öcünü yeterince aldın, Jack. Konuya geçelim. Hem de kısa keselim. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Nedeni herhalde psikosomatiktir," dedi Crawford.

"Aslında nedeni safra kesem. Ne istiyorsun sen?"

"Dişli Sapık'la karşılıklı ilişki kurabileceğim bir imkânım var."

"*Tattler* mi?" diye sordu Bloom.

"Evet. Sence ona söyleyebileceğimiz herhangi bir şeyle, adamı kendi kendini yok etmeye doğru itebilir miyiz?"

"İntihara mı?"

"İntihar etmesi çok işime gelir."

"Sanmam. Bazı tür ruh hastalıklarında bu mümkün olabilir. Bu adamda... sanmıyorum. Eğer intihar eğilimi olsa, bu kadar dikkatli davranmazdı. Kendini bu kadar iyi korumazdı. Klasik paranoyak-şizofren biri olsa belki onu etkileyebilir, kendini havaya uçurmasını, yok olmasını sağlayabilirdin. Hatta kendi canını yakmaya bile sürükleyebilir-

din onu. Ama sana ben yardım etmezdim." İntihar, Bloom'un can düşmanıydı.

"Herhalde etmezdin," dedi Crawford. "Onu kızdırabilir miyiz?"

"Neden bilmek istiyorsun? Amacın ne?"

"Sana şöyle sorayım. Onu kızdırıp dikkatini bir noktaya yöneltebilir miyiz?"

"Graham'ı zaten kendi hasımı olarak seçmiş durumda. Bunun sen de farkındasın. Boşuna lafı dolaştırma. Herhalde Graham'ın boynunu baltaya uzatmaya karar verdin, değil mi?"

"Sanırım bunu yapmak zorundayım. Ya öyle olacak ya da ayın yirmi beşinde başı derde girecek. Yardım et bana."

"Ne istediğinin farkında değilsin gibime geliyor."

"Öğüt istiyorum."

"Benim açımdan demek istemedim," dedi Bloom. "Graham için ne istediğini demek istedim. Söyleyeceğim şeyi sakın yanlış anlama ama bilmem gerekir: Will'in en güçlü güdüsü nedir sence?"

Crawford başını iki yana salladı.

"Korkudur, Jack," dedi Doktor Bloom. "Adam korkunç miktarda bir korkuyla hareket ediyor."

"Yaralandığı için mi?"

"Hayır. Tek neden bu değil. Korku, hayal gücünden geliyor. Bir ceza o. Hayal gücüne sahip olmanın cezası."

Crawford midesinin üzerine kavuşturduğu ellerine baktı. Yüzü kızardı. Bu konuyu konuşmak utanç veriyordu. "Tamam," dedi. "Onun yakınlarındayken ağzına almadığın şey bu... değil mi? Onun korktuğunu bana söylediğin için kaygılanma. Hakkında fikrimi değiştirip onu cesaretsiz falan sanacak değilim. O kadar da budala değilim, doktor."

"Öyle düşünmek zaten hiç aklıma gelmedi, Jack."

"Eğer Graham'ı koruyamayacak durumda olsam, dünyada onu tehlikeye sürmezdim. Ya da diyelim ki... yüzde seksen koruyamayacak olsam. Kendi de hiç fena değildir. Gerçi en hızlılardan biri sayılmaz ama, oldukça hızlıdır. Dişli Sapık'ı harekete geçirmek için bize yardım eder misin, doktor? Çok sayıda insan öldü."

"Graham girdiği tehlikeyi önceden bilir ve bunu isteyerek kabul ederse... ancak o zaman yardım ederim. Kendi ağzından duymam gerekir."

"Ben de senin gibiyim, doktor. Onu hiç kandırmam. Yani... hepimizin birbirimizi kandırdığından fazla kandırmam."

Crawford, Graham'ı, Zeller'in laboratuvarının yanındaki küçük atölyede buldu. Graham oraya öldürülenlerin resimlerini ve kişisel kâğıtlarını yaymıştı. Elinde *Yasa Uygulama Bülteni* vardı. Onu okuyordu. Crawford onun kitabı kaldırıp bir kenara koymasını bekledi. Sonra, "Ayın yirmi beşi için durumun nasıl olduğunu anlatayım sana," dedi. O tarihin dolunay olduğunu Graham'a açıklamasına gerek kalmamıştı.

"Tekrar öldüreceği zaman mı?"

"Evet. Ayın yirmi beşinde sorun doğarsa."

"Doğarsa değil, doğduğunda."

"Her iki sefer de cumartesiyi seçti. Birmingham, 28 Haziran. O cumartesi tam dolunaydı. Atlanta ise 26 Temmuz. Dolunaydan bir gün önce, ama yine cumartesi. Bu kez dolunay pazartesiye geliyor. Ayın yirmi beşi. Ama adam hafta sonlarını seviyor. Biz cumadan başlayarak hazır olacağız."

"Hazır mı? Hazır mıyız biz?"

"Evet. Ders kitaplarında nasıl yazar, bilirsin. Hazır olmak, bir cinayeti soruşturmanın en iyi yoludur."

"Hiç hazır olunduğunu görmedim," dedi Graham. "Uygulamada hiç rastlamadım."

"Yo, pek olmaz. Ama olsa işler çok kolaylaşırdı. Oraya bir tek adam yollamak. Bir tek. Evi iyi tanıyan biri. Her yanı tellerle donatılmış, her an bize bilgi veren biri. O yeri hazırlayacak. Tek başına... bir tek sen."

Uzun bir sessizlik.

"Bana neden anlatıyorsun?"

"Cumadan başlayarak Andrews Hava Kuvvetleri Üssü'nde bir Grumann Gulfstream hazır bekleyecek. İçişlerinden ödünç aldım. Temel laboratuvar araç gereçleriyle donatılmış olacak. Biz hazır bekleyeceğiz. Sen, ben, Zeller, Jimmy Price, bir fotoğrafçı ve soruşturmayı yürütecek

iki kişi. Haber geldiği anda yola koyulacağız. Doğu ya da güney bölgesinin neresinde olursa olsun, bir saat on beş dakikada ulaşırız."

"Ya yerel polisler? Bizimle işbirliği yapmak zorunda değiller ki! Beklemeyeceklerdir."

"Onlara haber vereceğiz. Emniyet müdürlerine ve şeriflere. Hepsine. Onlar da astlarına bildirecekler."

Graham başını iki yana sallıyordu. "Saçma. Beklemeyeceklerdir. Bekleyemezler."

"Onlardan istediğimiz şey pek büyük bir şey değil. Rapor geldiğinde olaya yakın birinci derecedeki görevliler gidip bakacak. Sağlık personeli de gidip kimsenin sağ kalmadığından emin olacak. Sonra çıkıp kapıyı kapayacaklar. İster yolları tutsunlar, ister insanları yakalayıp sorguya çeksinler, ne yaparlarsa yapsınlar. Ama olay yerine biz gelinceye kadar ellemesinler. Oraya vardığımızda içeriye sen gireceksin. Telsizlisin. Dolaşırken canın istediği zaman konuşacak, bize bilgi vereceksin. İstemezsen konuşmazsın. Orada ne kadar kalırsan kal. Sonra biz gireceğiz."

"Bölge polisleri beklemez."

"Tabii beklemezler. Cinayet masasından birilerini içeriye yollarlar. Ama yine de bu emir biraz etki gösterir. İçerdeki trafiği bir derece azaltır. Suç yerini taze durumda bulursun."

Taze. Graham sandalyesinin arkasına yaslandı, başını kaldırıp gözlerini tavana dikti.

"Ama," dedi Crawford. "O hafta sonuna kadar önümüzde hâlâ on üç günümüz var."

"Ah, Jack."

"Niye ah Jack?" diye sordu Crawford.

"Beni öldürüyorsun. Gerçekten."

"Anlayamadım."

"Bal gibi anladın. Senin yaptığın belli. Beni yem olarak kullanmaya karar verdin. Elinde başka koz olmadığı için. Bana asıl soruyu patlatmadan önce gelecek seferki olayın ne kadar kötü olacağını gözümün önünde canlandırmamı istiyorsun. Kötü bir psikoloji sayılmaz. Budalanın birine yapsan yutar. Ne cevap vereceğimi sandın? Lecter olayından sonra buna cesaretim olmaz diye mi düşündün."

"Yoo."

"Kuşkuna hak veriyorum. Böyle şeylerle karşılaşmış insanları ikimiz de tanırız. Sırtımda kurşun geçirmez yelek, kuyruğumda tellerle gezinmeyi sevmem. Ama artık işin içine girmiş durumdayız. Herif serbestken eve dönemeyiz."

"Kabul edeceğindèn hiç kuşku duymamıştım."

Graham bunun doğru olduğunu anlıyordu. "O halde istediğin başka bir şey daha var demektir," dedi.

Crawford cevap vermedi.

"Yoo, Molly olmaz. Boşuna söyleme."

"Tanrı aşkına, Will! Ben bile teklif etmezdim bunu."

Graham ona bir süre baktı. "Öff, Jack, demek Freddy Lounds'la paslaşmaya karar verdin, ha?" dedi. "Küçük Freddy ile anlaşmaya vardınız ikiniz."

Crawford kendi kravatındaki bir lekeye kaşlarını çatarak baktı, sonra başını kaldırıp gözlerini Graham'a dikti. "Herife en iyi yemin bu olduğunu sen kendin de biliyorsun," dedi. "Dişli Sapık *Tattler*'i okuyacaktır. Başka ne silah var ki elimizde?"

"Bunu tek yapabilecek insan Lounds mu?"

"*Tattler*'in kulağı onun elinde."

"Demek *Tattler*'de çıkacak bir yazıda Dişli Sapık'a iyice hakaret edeceğim ve onu kudurtacağım. Sence bu yol posta kutusu işinden iyi mi? Yo, cevap verme. Daha iyi olduğunu ben de biliyorum. Bloom'la konuştun mu bunu?"

"Şöyle bir sözünü ettim. Onunla konuşurken ikimiz beraber olmalıyız. Lounds da. Aynı zamanda posta kutusu işini de birlikte yürütelim."

"Tuzak nasıl olacak? Ona iyi ipuçları vermemiz gerekir. Açık bir şey. Yaklaşması gereken bir yer. Uzaktan tüfekle ateş edeceğimi sanmıyorum. Belki beni yanıltmış olabilir, ama bu herifin tüfek taşıyacağına inanmıyorum."

"Yüksek noktalara gözcüler koyacağız."

İkisi de aynı şeyi düşünüyorlardı. Kevlar tipi yelek Dişli Sapık'ın dokuz milimetrelik tabancasını ya da bıçağını durdurabilirdi. Graham'ın yüzüne saldırmadıkça o noktada tehlike yoktu. Ama tüfekle kafasına ateş ederse Graham'ı koruma olanağı kalmıyordu.

"Lounds'la sen konuş. Bunu yapmak zorunda kalmayayım."

"Seninle röportaj yapması gerekir, Will," dedi Crawford yumuşak bir sesle. "Resimlerini çekmesi gerekir."

Bu noktada güçlükle karşılaşacağını Bloom önceden söylemişti Crawford'a.

18.

Vakit geldiğinde Graham, Crawford'u da, Bloom'u da şaşırttı. Lounds'a ödün vermeye hazır gibi bir havaya girdi. Soğuk mavi gözleri dışında, yüzündeki ifade yumuşaktı.

FBI binasının içinde olmak Lounds'a saygılı davranmayı telkin ediyordu. İkide bir aklı başına geliyor, terbiyesini takınıyordu.

Graham bir kez aksilendi. Lounds'a Bayan Leeds'in anı defterini ya da ailelerinin özel mektuplarını göstermeyi kesinlikle reddetti.

Röportaj başladığında Lounds'un sorularına uygarca cevap verdi. Konuşma sırasında her ikisi de, Doktor Bloom'la yaptıkları toplantının notlarına bakıyorlardı. Gerek sorular, gerekse yanıtlar sık sık teypten silinip başka şekilde tekrarlanıyordu.

Alan Bloom zarar verecek bir komployu hazırlamayı oldukça zor bulmuştu. Sonunda yalnızca Dişli Sapık'la ilgili kuramlarını ortaya sermekle yetindi. O anlatırken ötekiler anatomi dersi dinleyen karate öğrencileri kadar dikkatliydiler.

Doktor Bloom'a göre, Dişli Sapık'ta büyük bir yetersizlik duygusu vardı. Yıkıcı planlarıyla bunu bastırmaya çalışıyordu. Aynaları kırması, bu yetersizlik duygusunun görünüşündeki bir kusurdan olabileceğine işaret etmekteydi.

Katilin "Dişli Sapık" takma adından hoşlanmaması, sapık sözcüğünün akla eşcinselliği getirmesindendi. Bloom'a göre, adamda bilinçaltı bir eşcinsellik mücadelesi sonucu, bu konuya karşı büyük bir korku vardı. Doktor Bloom'un bu kuşkusu, Leeds olayındaki küçük bir nokta tarafından da desteklenmekteydi. Kan lekelerinin durumuna ba-

kılırsa Dişli Sapık, Charles Leeds'e öldükten sonra da iki el ateş etmişti. Doktor Bloom adamın bunu, Leeds'e hiç ilgi duymadığını kanıtlamak için yaptığına inanıyordu.

Psikiyatr sadistlerde küçük yaşta belli olan saldırı ve seks güdülerine de değindi.

Özellikle kadınlara yöneltilen ve ailenin gözü önünde yer alan cinsel saldırılar, bir anne imajına karşı atılan tokatlardı. Bloom bunları anlatırken odanın içinde geziniyor, kendi kendine konuşur gibi söyleniyordu. Söz konusu katili "Kâbusların çocuğu" diye nitelendirmişti bir keresinde. Crawford onun sesindeki acıma duygusunu fark edince gözlerini yere indirmek zorunda kalmıştı.

Lounds'la yapılan röportajda Graham hiçbir aklı başında araştırmacının söylemeyeceği, hiçbir ciddi gazetenin de basmayacağı sözler etti.

Dişli Sapık'ın çirkin biri olduğunu ve karşı cinsle ilişkilerde iktidarsız olduğunu söyledi. Ayrıca katilin erkek kurbanlarına da saldırdığı yolunda bir yalan savurdu. Dişli Sapık'ın, tanıdıkları tarafından her zaman alay edilen, arkasından gülünen biri olduğunu ve aile içi sapık ilişkilerle dolu bir evin çocuğu olduğunu belirtti.

Dişli Sapık'ın kesinlikle Hannibal Lecter kadar zeki olmadığını anlattı. *Tattler* gazetesine katille ilgili daha fazla bilgiyi bulup çıkardıkça peyderpey vereceğini vaat etti. Birçok kimsenin kendisine karşı çıktığını, ama bu soruşturmayı kendisi yönettiği sürece *Tattler*'e sürekli doğru bilgiler vereceğini anlattı.

Lounds bir sürü resim çekti.

En önemli resim, Graham'ın Washington'daki gizli apartman dairesinde çekilendi. Burayı Dişli Sapık'ı ezinceye kadar ödünç aldığını söylüyordu. Soruşturmanın yamyamca havasından ancak burada sıyrılabildiğini, huzur bulabildiğini anlatıyordu.

Fotoğrafta Graham sırtında bornozuyla masasının başında görülmekteydi. Gecenin geç saatlerine kadar böyle çalıştığı anlatılıyordu. Elinde Sapık'ı çok iğrenç gösteren bir hayali resim vardı.

Arkasındaki pencereden Capitol binasının ışıklandırılmış kubbesinden bir kesit de belli oluyordu. Ama bundan daha önemlisi de vardı. Pencerenin sol alt köşesinde, bulanık bile olsa okunabilecek harflerle, ışıklı bir yazı görülüyordu. Karşı kaldırımdaki tanınmış motelin adı.

Dişli Sapık kafasına koyarsa bu evi rahatlıkla bulabilirdi.

Graham, FBI merkezinde kocaman bir spektrometre önünde de poz verdi. Bu aletin soruşturmayla hiçbir ilgisi yoktu, ama Lounds etkileyici bir görünüm bulmuştu onda nedense.

Graham röportaj sırasında Lounds'la birlikte resimlerinin çekilmesine bile izin verdi. Bu resmi Silahlar ve Aletler Bölümü'nde, silah dolu kocaman bir rafın önünde çektirdiler. Lounds elinde dokuz milimetrelik bir otomatik tutuyordu. Tıpkı Dişli Sapık'ın kullandığı türden. Graham parmağıyla silahın ucundaki ev yapımı susturucuyu işaret etmekteydi.

Crawford tam deklanşöre basarken, Graham elini dostça bir tavırla Lounds'un omzuna atınca, Doktor Bloom pek şaşırmıştı.

Röportajla resimler ertesi gün çıkacak *Tattler*'e girecekti. Yani 11 Ağustos Pazartesi nüshasına. Lounds malzemeyi topladığı gibi Chicago yoluna koyuldu. Mizanpajı kendi denetlemek istediğini söylüyordu. Salı günü öğleden sonra Crawford'la tuzak evden beş blok ileride buluşmak üzere randevulaştı.

Salı sabahı *Tattler* halkın eline ulaşırken canavarı iki tuzak bekliyor olacaktı.

Graham her akşam, *Tattler* fotoğrafında gösterilen tuzak eve gidiyordu.

Aynı nüshada yayınlanan şifreli bir ilan da, Dişli Sapık'ı Annapolis'de, günde yirmi dört saat gözlenecek posta kutusuna davet etmekteydi. Eğer posta kutusundan kuşkulanırsa, kendisini yakalama planlarının o noktada yoğunlaştığını hesaplayabilirdi. O zaman Graham daha çekici bir hedef olacak, diye düşünüyordu FBI.

Florida yetkilileri Sugarloaf Key'deki evi sürekli gözlemekteydiler.

Avcılar arasında bir memnunsuzluk havası yaygındı. Bir kere iki tuzağın bir arada gözlenmesi, başka yerde işe yarayabilecek adam gücünü çekiyordu. Sonra Graham'ın her akşam o eve gitmesi de, adamın hareket esnekliğini kısıtlamaktaydı.

Gerçi Crawford'un mantığı kendisine seçilebilecek en iyi yolun bu olduğunu söylüyordu, ama bu kadar pasif bir plan onun tipine hiç de uymuyordu. Mehtapsız gecede kendi kendimizi saçma oyunlarla oya-

lamaktan başka bir şey değil bunlar, diye düşünmekteydi. Mehtabın tekrar pırıldamasına iki haftadan daha az zaman kalmıştı.

Pazarla pazartesi küçük olaylarla dolu geçti. Dakikalar yavaş, saatler hızla ilerliyordu.

Quantico eğitmenlerinden Spurgen, pazartesi öğleden sonra tuzak apartmanın çevresinde dolaştı. Graham da arabada onun yanında oturuyordu. Crawford ise arka kanepedeydi.

Spurgen, "Yaya trafiği yediyi çeyrek geçe seyreliyor, herkes evine yemeğe giriyor," dedi. İnce çevik vücudu, arkaya doğru ittiği beysbol kepiyle tam sporcuya benziyordu. "Yarın akşam demiryolunu aşarken bize ses ver," diye devam etti. "Saat sekiz otuz, sekiz kırk falan olsun." Apartmanın park yerine girdi. "Buradaki kurgu pek harika sayılmaz ama daha kötüsünü çok gördüm. Yarın gece arabanı şuraya bırakırsın. Ondan sonra her gece, yerini değiştireceğiz, ama hep park yerinin bu tarafında olacak. Buradan apartmanın kapısına kadar yetmiş metre yol var. Haydi, yürüyelim."

Spurgen, Graham'la Crawford'un önüne düştü.

Nerelerde açık vereceğimi bulmaya çalışıyor, diye düşünüyordu Graham.

"Eğer bir şey olacaksa, herhalde bu yürüyüş sırasında olacaktır," dedi Spurgen. "Bak, senin arabadan apartmanın kapısına giderken şu noktadan ötesi, park etmiş arabaların ortasındaki boşluğa rastlıyor. Bütün gün park edip bekleyen arabalardan ancak bu kadar uzaklaşmış olabilirsin. Bu durumda sana yaklaşabilmek için betonun üstüne, orta yere çıkması gerekecektir. Kulağın iyi duyar mı?"

"Oldukça iyi," dedi Graham. "Hele bu garajın içinde daha da iyi."

Spurgen, Graham'ın yüzünde bir şeyler aradı, ama orada kendine tanıdık gelen hiçbir şey bulamadı.

Alanın orta yerinde durdu. "Şu ışıkları biraz kısacağız," dedi. "Tüfekle nişan alabilecek birinin işini güçleştirmek amacıyla."

Crawford, "O zaman seninkilerin de işi güçleşecek," dedi.

"Bizimkilerden ikisinde Starton gece dürbünü var. Ayrıca sana renksiz bir sprey vereceğim, onu ceketinin üzerine sıkacaksın, Will.

Ha, sonra hava ne kadar sıcak olursa olsun, o zırh her zaman sırtında olacak, tamam mı?"

"Evet."

"Ne tip zırh o?"

"Kevlar. Neydi o Jack? 'İkinci Şans' mı ne adı!"

Crawford, "İkinci Şans," diye onayladı.

"Büyük bir olasılıkla sana arkadan yaklaşacaktır. Belki de arkadan yürüyüp önüne geçecek, sonra dönüp ateş etmek isteyecektir. Geçmişinde yedi kez kendine hedef olarak kafayı seçtiğini biliyoruz, tamam mı? Bunun iyi işe yaradığının farkında. Eğer ona vakit bırakırsan sana yapacağı da budur. Ona *vakit tanıma.* Sana giriş holünde ve dairede bir şeyler göstereceğim, ondan sonra atış talim alanına gidelim. Başarabilir misin?"

Crawford, "Başarabilir," dedi.

Spurgen talim alanında Tanrı gibiydi. Graham'a önce kulak tıkaçları, sonra da kulak kapakları taktırdı, her açıdan hedefler gösterdi. Graham'ın yasal .38'lik kullanmadığını görünce içi rahatlamıştı. İki saat kadar çalıştılar. Talim bittiğinde, Graham'ın .44'lüğündeki silindir yatağını ve silindiri kontrol etmekte direndi.

Graham duş yaptı, barut kokusundan kurtulmak için üstünü değiştirdi, sonra son serbest gecesini geçirmek üzere körfeze, Molly ile Willy'nin yanına yollandı.

Yemekten sonra karısıyla üvey oğlunu süpermarkete götürdü, özenle birkaç kavun seçti. Bol bol erzak almak istiyordu. Kasaya yakın yerdeki gazete raflarında hâlâ eski *Tattler* duruyordu. İçinden, umarım Molly sabah çıkacak yeni *Tattler*'i görmez, diye düşündü. Ona olup bitenleri anlatmak istemiyordu.

Molly ona ertesi hafta neler yemek istediğini sorduğunda, eve gelemeyeceğini söylemek zorunda kaldı. "Birmingham'a gidiyorum," dedi. Molly'ye söylediği ilk gerçek yalandı bu. Söylediğinde kendini eski para kadar pis hissetti.

Molly'nin raflar arasında gezinişini seyretti. Molly, güzel karım, diye düşündü. Durmadan kabakulaktan korkan, Graham'la Willy'nin üç ayda bir doktor muayenesinden geçmelerinde direnen, karanlığa kar-

şı duyduğu korkuyu kontrol altına almaya çalışan, zamanın şans olduğunu tecrübeyle öğrenmiş olan Molly. Yaşadıkları günlerin değerini iyi bilirdi. Bir saniyeyi bile sapından yakalayıp tutabilirdi. Mutlu olmayı öğretmişti Graham'a.

Molly çantasını bir omzundan ötekine geçirdi. Sanki çantadaki tabanca gerçekte olduğundan daha ağırmış gibi.

Graham onun kavunlara doğru mırıldandığı tatsız sözleri duysa bayağı alınırdı. "Bu sersemi çuvala koyup kapamak gerek. Yapacağım da."

Yalanlarla, tabancalarla, yiyeceklerle yüklü bu üç kişilik grup oldukça hüzünlüydü.

Molly bir bit yeniği seziyordu. Graham'la ikisi ışıklar söndükten sonra konuşmadılar. Molly rüyasında eve giren bir delinin ağır ayak seslerini dinledi durdu.

19.

Lambert St. Louis Uluslararası Havaalanı'nda, Amerika'nın her yerinden gelen günlük gazeteleri satan bir bayii vardı. New York, Washington, Chicago ve Los Angeles gazeteleri her gün uçak kargosuyla gelir, buradan basıldıkları gün satın alınabilirdi.

Nice gazete bayii gibi bu da birçok benzer satış yerine sahip büyük bir kuruluşa aitti. Standart dergi ve gazetelerin yanı sıra, sahibi bir yığın da süprüntü yayın almak zorunda kalırdı.

Pazartesi gecesi saat onda Chicago *Tribune* geldiği zaman, bir paket de *Tattler* oracığa bırakalıvermişti. Paketin ortası sıcaklığını bile yitirmemişti daha.

Satıcı, rafların önüne çömelmiş, *Tribune'*leri yerleştiriyordu. Çok işi vardı. Gündüz vardiyasında satış yapanlar hiç toplamazlardı etrafı.

Gözünün ucuyla bir çift siyah, fermuvarlı çizmenin gelip yanı başında durduğunu gördü. Oradan geçen biri mi? Yo, hayır. Çizmelerin burunları kendisine dönüktü. Yine ipsiz sapsızın biri bir şey istiyordu. Satıcı *Tribune'*leri yerleştirip bitirmek niyetindeydi, ama üzerine yöneltilen sürekli dikkat ensesindeki tüyleri diken diken ediyordu.

Çalıştığı iş geçici bir işti. Gelip gidene nazik davranmak zorunda değildi. "Ne var?" diye sordu yanı başındaki dizlere.

"Bir *Tattler* ver."

"Paketini açana kadar bekleyeceksin."

Çizmeler uzaklaşmadı. Fazla yakındaydılar.

"Paketi açana kadar bekleyeceksin dedim. Anladın mı? Önce burada işim var."

Bir el, parlak çelik bir bıçak... adamın yanı başında duran *Tattler* paketinin ipi pat diye bir ses çıkararak açıldı. Yere madeni bir dolar yuvarlandı. Paketin orta yerinden temiz bir *Tattler* çekilip alınırken, üsttekiler yerlere yuvarlandı.

Satıcı ayağa kalktı. Yanakları alev alev yanıyordu.

"Hey! Hey, bana bak."

Adam yüzünü ona doğru çevirdi. "Ben mi?"

"Evet sen. Sana dedim ki..."

"Bana ne dedin?" Adam geri dönüyordu. Fazla yakın durdu. "Ne dedin bana?"

Kaba, küstah bir satıcı genellikle müşterilerini bastırabilirdi. Ama bu herifin sakinliğinde ürkütücü bir yan vardı.

Satıcı yere baktı. "Paranın üstünü vereceğim."

Dolarhyde ona arkasını dönüp uzaklaştı. Satıcının yanakları daha yarım saat öyle yandı durdu. Evet, bu herif geçen hafta da gelmişti. Bir daha gelirse kovalarım. Tezgâhın altına böyle küstahların aklını başına getirecek bir şey saklamıştım.

Dolarhyde *Tattler*'i havaalanında okumadı. Geçen perşembe Lecter'den gelen mesaj onu karmakarışık duygulara sürüklemişti. Tabii kendisine güzel olduğunu söylerken Doktor Lecter haklıydı. Bunu okumak büyük zevk vermişti ona. Gerçekten güzeldi. Doktorun o polisten korkması içinde bir tiksinti uyandırıyordu. Demek Lecter de halktan daha anlayışlı değildi.

Yine de, acaba Lecter bana yeni bir mesaj yolladı mı diye merak içindeydi. Ama eve varmadan okumayacaktı gazeteyi. Dolarhyde kendini kontrol edebilme yeteneğinden büyük gurur duyardı.

Arabayı sürerken gazete satıcısını düşünerek kendi kendine gülümsedi.

Bu olay eski zamanlarda olsa adamı rahatsız ettiği için özür diler, bir daha da o bayiye uğramazdı. Yıllarca olmadık insanların kendisini horlamasına izin vermişti. Ama artık bitmişti bütün bunlar. Bu adam Francis Dolarhyde'a hakaret edebilirdi. Ama Ejder'e karşı duramazdı. Bütün bunlar oluşumun parçalarıydı işte.

Gece yarısı olduğunda çalışma masasının üzerindeki ışık hâlâ yanıyordu. *Tattler*'in mesajının şifresi çözülmüş, kâğıt yere atılmıştı. *Tattler* de parça parçaydı. Birçok yerini albümü için kesmişti Dolarhyde. Koca albüm, Ejder'in tablosunun tam altında açık duruyor, yeni yapışmış kupürlerin zamkları kuruyordu. Bunların tam altına bir de küçük plastik torba yapıştırılmıştı. İçi henüz boştu.

Torbanın yanı başına bir yazı yazılmıştı. "Bana bununla hakaret etti."

Ama Dolarhyde masasından kalkmıştı.

Bodruma inen merdivenin basamaklarında, küf kokulu serinlikte oturuyordu. Elindeki fener üstlerine örtü örtülmüş mobilyaları aydınlatıyor, bir zamanlar salonda asılı duran, şimdiyse bodrumun duvarına dayalı bekleyen kocaman aynaların, kenardaki içi dinamit dolu sandığın üzerine dökülüyordu.

Derken ışık yüksek, örtülü bir şeklin üstünde durdu. Aynı tip eşyadan bodrumun karşı duvarı dibinde birkaç tane vardı. Dolarhyde oraya doğru yürürken yüzüne örümcek ağları dokunuyordu. Örtüyü tutup çektiğinde uçuşan tozlar hapşırmasına neden oldu.

Gözlerine doluşan yaşları kırpıştırarak dağıtmaya çalıştı, fenerini kocaman tahta tekerlekli sandalyenin üstüne çevirdi. Arkalığı yüksekti. Ağır, sağlam bir sandalyeydi örtüsünü açtığı şey. Bu bodrumda bunlardan üç tane vardı. Büyükannesi burada yaşlılar için huzurevi açtığında, yani 1940 yılında, devlet vermişti bunları.

Sandalyeyi itmeye başladığında tekerlekler gıcırdadı. Ağırdı ama Dolarhyde yine de onu kolaylıkla üst kata taşıdı. Mutfağa götürüp tekerlekleri yağladı. Daha küçük olan ön tekerlekler hâlâ gıcırdıyordu fakat büyük arka tekerlekler parmağını dokundurduğu anda fırıl fırıl dönüyorlardı.

Bu dönüşün çıkardığı uğultu sesi öfkesini dağıttı. Bir yandan çeviriyor, bir yandan kendisi de ağzından uğultu gibi bir ses çıkarıyordu.

20.

Freddy Lounds salı günü öğleyin *Tattler* binasından ayrılırken hem yorgun, hem de sarhoş gibiydi. Röportajı Chicago yolunda, uçakta hazırlamış, mizanpajını otuz dakikada çırpıştırıp bitirmişti.

Geri kalan zaman boyunca hep çıkaracağı kitap üzerinde çalışmış, arayanların hiçbirine cevap vermemişti. Hızlı çalışan bir insandı. Daha şimdiden elinde elli bin kelimelik bir kitabın ana hatları hazırdı.

Dişli Sapık yakalanınca hemen bir önsöz ve giriş bölümüyle, yakalama olayının ayrıntılarını oturtuverecekti. Önceden hazırlanan bu malzeme de uyumlu olacaktı yeni gelenlerle. *Tattler*'in en iyi muhabirlerinden üçünü, o gün için el altında bulunduracaktı. Tutuklamadan birkaç saat sonra bu gençler Dişli Sapık'ın evi, çevresi neresiyse, oraları deşiyor olacaklardı.

Yayın ajanı çok büyük rakamlardan söz etmekteydi. Bu konuyu yayın ajanıyla önceden konuşması aslında Crawford'la yaptığı anlaşmanın ihlali sayılırdı. Tüm anlaşmaların ve yazışmaların üzerine, Dişli Sapık'ın yakalanmasından sonraki tarihler yazılacaktı.

Crawford'un kozu büyüktü. Lounds'un savurduğu tehditleri teybe almıştı. Eyaletler arası telefonda tehdit savurmak, Lounds'u koruyabilecek tüm maddeleri devreden çıkarmaya yeterdi. Ayrıca Lounds'un çok iyi bildiği bir şey daha vardı. Crawford bir tek telefonla, Lounds'un başını vergi dairesiyle fena halde derde sokabilirdi.

Lounds'un bazı dürüst yanları vardı. Yaptığı işin çürük iş olduğunu bilmiyor değildi. Ama bu projeye duyduğu inanç ve bağladığı umut bir din düzeyine yaklaşıyordu.

Gözünün önünde, paranın öte yanındaki yaşam canlanmaya başlamıştı. O güne dek yaptığı bütün pis işlerin altına gömülmüş olan umutları, hâlâ doğuya dönüktüler. Şimdi yeniden dirilmeye, kafalarını kaldırmaya başlamışlardı.

Fotoğraf ve ses kayıt makinelerinin hazır olduğunu artık bildiğine göre, evine gidip üç saatlik bir uyku çekebilirdi. Washington uçağının

kalkış saatine kadar. Orada tuzak eve yakın bir yerde Crawford'la buluşacaktı.

Apartmanın altındaki garajda bir tatsızlık bekliyordu onu. Kendi yerinin hemen yanına park etmiş olan siyah, kapalı kamyonet, park çizgisinden iyice taşmıştı. Bay Frederick Lounds yazılı yerin büyük bölümünü işgal ediyordu.

Lounds arabasının kapısını hızla açtı, kapı yandaki kamyonete çarparak çökertti. Ders olurdu bu o düşüncesiz ite.

Tam Lounds kapısını kilitlerken kamyonetin de kapısı açıldı. Lounds dönüyordu, hatta yarı dönmüştü ki, kulağına sert bir şeyle vurulduğunu hissetti. Ellerini havaya kaldırdıysa da, dizleri kendiliğinden bükülüyordu. Zaten boynu çevresine de müthiş bir baskı yapılmaktaydı. Hava gelmiyordu artık. Kabaran göğsü tekrar havayla dolabildiği zamansa, içine çektiği şey klorformdu.

Dolarhyde kamyonetini kendi evinin arkasına park etti, indi ve gerindi. Chicago'dan buraya kadar araba sürmekten kolları yorulmuştu. Karanlık gökyüzüne baktı. Neredeyse meteor akını başlardı. Bunu kaçırmamalıydı.

Kutsal söz: Ve kuyruğu gökteki üçüncü grup yıldızları çekti, yere indirip saçtı...

Eski bir zamanda kendi yaptığı bir iş. Bunu görmesi, hatırlaması gerekiyordu.

Dolarhyde arka kapıyı açıp eve girdi, çevreyi her zamanki gibi aradı. Tekrar çıktığında başına çoraptan bir maske geçirmişti.

Kamyoneti açıp bir rampa koydu, sonra Freddy Lounds'u iterek dışarıya çıkardı. Lounds'un üzerinde donundan başka giyecek yoktu. Ağzı ve gözleri bağlıydı. Gerçi kendinde değildi ama dimdik oturuyordu. Öne eğik değildi. Başı tahtadan yapılmış tekerlekli sandalyenin arkasına dayalıydı. Çünkü başının arkasından ayaklarının tabanına kadar her yeri sandalyeye plastik tutkalla yapıştırılmıştı.

Dolarhyde onu ite ite eve götürdü, salonun bir köşesinde durdurdu. Yüzü duvara dönük olarak. Suç işlemiş bir çocuktu sanki.

"Üşüyor musun? Bir battaniye ister misin?"

Dolarhyde, Lounds'un gözlerini ve ağzını örten kadın bağlarını çekip çıkardı. Lounds cevap vermedi. Klorformun kokusu hâlâ burnundaydı.

"Sana bir battaniye getireyim." Dolarhyde kanepenin üzerinde duran atkı tipi battaniyeyi çekip Lounds'u onunla çenesine kadar sardı, sonra burnunun altına bir amonyak şişesi tuttu.

Lounds'un gözleri iri iri açıldı, karşısındaki köşeyi bulanık gördü. Önce öksürdü, sonra konuşmaya başladı.

"Kaza mı oldu? Ağır mı yaralıyım?"

Arkasındaki ses. "Hayır, Bay Lounds," dedi. "Bir şeyiniz yok."

"Sırtım ağrıyor. Cildim. Yandım mı ben? Tanrım, umarım yanmamışımdır. Yatmak istiyorum. Bakın, işyerime bir telefon eder misiniz? Tanrım, ben alçıdayım. Omurgam kırıldı... doğrusunu söyleyin bana!"

Ayak sesleri uzaklaşıyordu.

"Burada ne arıyorum?" Sorunun sonu tiz çıktı.

Cevap arka taraftan geldi. "Günah çıkarıyorsunuz, Bay Lounds."

Lounds ayak seslerinin merdivenlerden çıkmakta olduğunu duydu. Sonra bir duşun akmakta olduğunu işitti. Sersemliği yavaş yavaş geçiyordu. Bürodan çıktığını, arabayla eve doğru gittiğini hatırlıyordu. Ama daha sonrasını anımsamıyordu. Başının yan tarafı zonklamaktaydı. Kloroform kokusu içini bulandırıyordu. Kafası dimdikti. Kusmaktan korkuyordu. Başını eğemezse boğulabilirdi. Ağzını kocaman açıp içine derin bir soluk çekti. Kalbinin çarpıntısını kulağıyla duyabiliyordu.

Umarım uyuyorumdur, diye düşündü. Kolunu sandalyenin koltuğundan kaldırmaya uğraştı. Uğraşırken giderek kuvvetini arttırdı. Sonunda avucunda ve kolunda duyduğu ağrı, ona uykuda olmadığını kanıtlayacak kadar güçlendi. Yo, uyumuyordu. Zihni birden hızlandı.

Yeterli çaba gösterirse gözlerini yana doğru devirebiliyor, kendi kolunu görebiliyordu, ama ancak birkaç saniye için. Nasıl bağlandığını anladı. Bu iş kırık çıkık korumak için yapılan bir iş değildi. Burası da hastane değildi. Biri kaçırmıştı onu.

Üst kattan ayak sesleri duydu. Ama belki de bu duyduğu kendi kalbinin çarpıntısıydı.

Düşünmeye çabaladı. Kendini zorladı. Soğukkanlı ol ve düşün, diye fısıldadı kendi kendine. Soğukkanlı ol ve düşün.

Dolarhyde aşağıya inerken basamaklar gıcırdadı.

Lounds her adımda adamın ağırlığını fark ediyordu. İşte arkasına geldiğini de hissedebilmekteydi.

Sesinin tonunu ayarlayana kadar birkaç kelimeyi tiz söylemek zorunda kaldı.

"Yüzünüzü görmedim. Sizi teşhis edemem. Neye benzediğinizi bilmiyorum. *Tattler*... ben *National Tattler*'de çalışıyorum. *Tattler* size fidye verir. Benim için çok para verirler. Yarım milyon. Evet, belki yarım milyon. Yo, bir milyon dolar."

Arkada sessizlik. Sonra divan yaylarının gıcırtısı. Oturuyordu demek.

"Ne düşünüyorsunuz, Bay Lounds?"

Acıyı ve korkuyu def et, düşün. Şimdi. Her zamankinden iyi düşün. Vakit kazanmak için. Yıllar kazanmak için. Henüz beni öldürmeye karar vermedi. Yüzünü göstermedi bana.

"Ne düşünüyorsunuz, Bay Lounds?"

"Bana ne olduğunu bilmiyorum."

"Benim kim olduğumu biliyor musunuz, Bay Lounds?"

"Hayır. Bilmek de istemiyorum, inanın bana."

"Size göre kötü yürekli, cinsel bakımdan beceriksiz bir manyağım. Bir hayvan, demişsiniz. Herhalde merhamete gelen bir yargıcın tımarhaneden salıverdiği bir deli." Normal zamanda Dolarhyde 's' harflerini söylemekten kaçınırdı. Ama gülecek durumda olmayan bu dinleyicinin yanında özgürlüğüne kavuşuvermişti. "Artık biliyorsunuz, değil mi?"

Yalan söyleme. Hızlı düşün. "Evet."

"Neden böyle yalanlar yazıyorsunuz, Bay Lounds? Neden benim için deli diyorsunuz? Şimdi cevap verin."

"Eğer bir insan... bir insan, çoğunluğun anlayamadığı şeyler ya parsa ona genellikle..."

"Deli denir."

"Daha başkalarına da... Wright Kardeşler'e de deli denmişti. Tarih boyunca hep..."

"Tarih. Benim ne yapmakta olduğumu anlıyor musunuz, Bay Lounds?"

Anlamak. İşte düğüm noktası buradaydı. Bir şans. Dönüş yap. "Hayır, ama galiba anlamak için bir fırsat doğdu bana. O zaman *tüm okurlarım* da anlayabilir."

"Kendinizi ayrıcalıklı durumda mı görüyorsunuz?"

"Ayrıcalık mı, evet. Ama size erkek erkeğe söyleyeyim, korkuyorum ben. İnsan korkarken iyi düşünemiyor. Beni etkilemek için korkutmak zorunda değilsiniz?"

"Erkek erkeğe. Erkek erkeğe. Siz bu deyimi içtenlik ve açıklık ifade etmek için kullanıyorsunuz, Bay Lounds. Bu hoşuma gitti. Ama şu var. Ben erkek değilim. Önce erkek olarak başlamıştım hayata. Sonra Tanrı'nın yardımı ve benim kendi irademsayesinde, normal bir insandan daha fazla, daha büyük oldum. Korkuyorum diyorsunuz. Tanrı'nın burada bizi dinlediğine inanıyor musunuz, Bay Lounds?"

"Bilmiyorum."

"Şu anda ona dua mı ediyorsunuz?"

"Bazen dua ederim. Söyleyeyim size. Genellikle korktuğum zamanlar dua ederim."

"Tanrı da size yardım ediyor mu?"

"Bilmiyorum. Sonradan bunu düşünmüyorum. Düşünmek gerekir."

"Evet, gerekir. Hımm... Anlamanız gereken pek çok şey var. Şimdi bana biraz izin verecek misiniz?"

"Elbette."

Ayak sesleri odadan çıktı. Mutfak çekmecelerinden birinin açılıp kapanırken çıkardığı sesler duyuldu. Lounds nice cinayetin mutfakta işlendiğini bilirdi. Araç gereçlerin el altında olduğu yerde. Polis raporları insanın kafasındaki mutfak kavramını büyük ölçüde değiştirebiliyordu. Musluktan su akmaya başlamıştı.

Herhalde vakit gece, diye düşündü Lounds. Crawford'la Graham onu bekliyorlardı. Ortalardan kaybolduğunu anlamış olmalıydılar. Korkusunun içine kocaman, içi boş, balon gibi bir pişmanlık karıştı. Bir an için.

Yanı başında bir soluk. Gözünün kuyruğuna bir beyazlık ilişti. Bir el. Güçlü ve soluk. Bu el bir fincan çay tutuyordu. İçine bal karıştırılmış. Lounds sıvıyı içindeki kamışın yardımıyla ağzına çekti.

Yudumların arasında konuştu. "Büyük bir yazı dizisi hazırlayacağım. Ne söylemek istiyorsanız. Sizi istediğiniz gibi tarif ederim. Ya da hiç tarif etmem. Tanımlamam."

"Şişş." Tek bir parmak, kafasının üzerine tık tık vurdu. Işık birden arttı. Sandalye dönüyordu.

"Hayır. Sizi görmek istemiyorum."

"Ama görmelisiniz, Bay Lounds. Siz bir gazetecisiniz. Buraya haber toplamaya geldiniz. Ben sizi çevirince gözlerinizi açın ve bana bakın. Eğer kendiliğinizden açmazsanız gözkapaklarınızı bantla alnınıza yapıştırırım."

Islak bir ağız sesi, sonra bir çıtırdı... ve sandalye döndü. Lounds artık odaya dönüktü. Gözlerini sımsıkı yummuştu. Bir parmak göğsüne tık tık vurup duruyordu. Sonra gözkapaklarına dokundu. Lounds baktı.

Oturmakta olduğu için karşısındaki adam gözüne çok uzun boylu göründü. Sırtına bir kimono giymişti. Çorap maskesi alttan yukarıya doğru, burnuna kadar sıvanmış açılmıştı. Lounds'a arkasını döndü, kimonoyu üstünden çıkarıp yere attı. Sırtındaki iri kaslar kıpırdadı. Döğmenin kuyruğu sırtından beline doğru iniyor, sonra bacağının çevresine dolanıyordu.

Ejder yavaş yavaş başını çevirdi, omzunun üzerinden Lounds'a doğru baktı, gülümsedi. Kara eğri dişler ve aralarda pislikler.

"Ah, Ulu Tanrım," dedi Lounds.

Şu anda Lounds odanın ortasındaydı. Bulunduğu yerden ekranı görebiliyordu. Dolarhyde onun arkasına geçmiş, kimonosunu giymiş, konuşabilmek için normal dişlerini takmıştı.

"Benim ne olduğumu bilmek istiyor musun?"

Lounds başını sallamaya çalıştı. Sandalye saçlarını çekti. "Her şeyden çok istiyorum. Sormaya korkmuştum."

"Bak."

İlk slayt Blake'in tablosuydu. İnsan-ejder, kanatlarını germiş, kuyruğunu savurmuştu. Güneşe sarınmış kadının üzerinde duruyordu.

"Şimdi görüyor musun?"

"Görüyorum."

Dolarhyde hızla öteki slaytları göstermeye başladı.

Klik. Bayan Jacobi sağ.

"Görüyor musun?"

"Evet."

Klik. Dolarhyde ejder gibi. Kasları şişmiş, döğme kuyruğu Jacobilerin yatağı üzerinde.

"Görüyor musun?"

"Evet."

Klik. Bayan Jacobi bekliyor.

"Görüyor musun?"

"Evet."

Klik. Bayan Jacobi'nin sonraki hali.

"Görüyor musun?"

"Evet."

Klik. Ejder harekette.

"Görüyor musun?"

"Evet."

Klik. Bayan Leeds bekliyor. Kocası yanı başına yığılmış.

"Görüyor musun?"

"Evet."

Klik. Bayan Leeds'in sonraki hali. Kan içinde.

"Görüyor musun?"

"Evet."

Klik. Freddy Lounds. *Tattler*'de yayınlanmış bir resmin kopyası.

"Görüyor musun?"

"Ah Tanrım."

"Görüyor musun dedim."

"Ah, Tanrım." Sözler ağzından zorla çıkıyordu. Ağlayan bir çocuk gibi.

"Görüyor musun?"

"Lütfen yapma."

"Neyi yapma?"

"Beni de mi?"

"Ne yapmayayım? Sen bir erkeksin. Bay Lounds. Erkek misin?"

"Evet."

"Benim bir tür sapık olduğumu mu ima ediyorsun?"

"Asla."

"Siz sapık mısınız, Bay Lounds?"

"Hayır."

"Hakkımda yine yalan yazacak mısın?"

"Asla. Hiçbir zaman."

"Neden yalan yazdın, Bay Lounds?"

"Polis öyle söyledi. Onların dediğini yazdım."

"Will Graham'ın sözleri olarak vermişsin."

"Graham söyledi bana o yalanları. Graham."

"Şimdi doğrusunu söyleyecek misin? Benim hakkımda? Yaptıklarım hakkında? Oluşumum hakkında? *Sanatım* hakkında. Bay Lounds. Bu sanat mı?"

"Sanat."

Lounds'un yüzündeki korku. Dolarhyde'ın rahat konuşmasına yol açıyordu. S'ler de, iyi söyleyemediği diğer harfler de peş peşe uçuyordu ağzından.

"Benim... senden çok fazla şeyler görebilen benim, deli olduğumu söylemişsin. Dünyayı senden çok daha fazla etkileyen benim, deli olduğumu söylemişsin. Ben senden çok daha büyük şeylere cesaret ettim. Yerküreye damgamı senden çok daha derin bastım. Senin tozun kalmadığı zaman da varlığını koruyacak. Benimkinin yanında senin hayatın, kayanın üzerindeki bir zerre toz gibidir. Anıtımın üzerindeki salyangoz izidir." Albümüne yazdığı sözler şimdi Dolarhyde'ın ağzından dökülüyordu.

"Ben Ejder'im. Ve sen bana deli diyorsun, ha? Benim hareketlerim, kayan bir yıldızınki gibi izleniyor, kayda geçiyor. 1054'de gelen kuyrukluyıldızı biliyor musun. Elbette bilmiyorsun. Okurların seni, çocukların parmaklarıyla sümüklüböceği izlemesi gibi izliyor. Mantıkları yorgun. Senin kafan dar. Suratın patates gibi. Fikirler tıpkı yuvaya dönen salyangoz gibi oraya tekrar doluyor. Sen benim yanımda, güneş altındaki salyangoza benziyorsun. Sen büyük oluşumun küçük organısın. Hiçbir şeyi anlamıyorsun. Bir karıncasın sen bu yeniden doğu-

şun önünde. Bir tek şeyi doğru yapabilirsin. O senin yapına uyuyor. Önümde titriyorsun. Haklı olarak. Bana korku borçlu değilsin, Bay Lounds. Sen de, öteki sinekler de. Bana borçlu olduğunuz şey dehşettir!"

Dolarhyde ayağa kalktı. Başı eğik, iki parmağı burnunun kemiği üzerindeydi. Odadan çıktı.

Maskesini çıkarmadı, diye düşündü Lounds. Maskesini çıkarmadı. Eğer odaya döndüğünde maske yüzünde yoksa, öldüm demektir. Tanrım, sırılsıklam haldeyim.

Gözlerini kapıya doğru çevirdi, evin arka tarafından gelen sesleri dinledi.

Dolarhyde döndüğünde maske hâlâ yüzündeydi. Elinde bir yemek kutusuyla bir termos taşıyordu. "Eve dönüş yolculuğun için," dedi. Termosu havaya kaldırıp gösterdi. "Buz. Buna ihtiyacımız olacak. Gitmeden önce biraz teyp dolduralım."

Bir mikrofonu Lounds'u örten battaniyeye uzattı. "Benim arkamdan tekrar et."

Yarım saat kadar ses kaydettiler. Sonunda, "Yeter, Bay Lounds," dedi. "İyi başardın."

"Şimdi beni bırakacak mısınız?"

"Bırakacağım. Ama daha iyi anlamanı ve hatırlamanı sağlamak için bir tek yol var." Dolarhyde arkasını dönmüştü.

"Beni serbest bırakmanıza ne kadar minnet duyduğumu kanıtlamak istiyorum. Bundan sonra gerçekten adil davranacağım. Bunu biliyorsunuz."

Dolarhyde cevap veremezdi. Dişlerini değiştirmişti.

Teyp hâlâ çalışıyordu.

Lounds'a gülümsedi. Kahverengi, lekeli bir gülümseme. Elini Lounds'un kalbi üstüne koydu. Sanki öpecekmiş gibi onun üzerine doğru eğilerek yaklaştı, Lounds'un dudaklarını ısırıp kopardı, yere, halının üzerine tükürdü.

21.

Chicago'da şafak söküyordu. Hava ağır, gri gökyüzü alçalmıştı.

Tattler binasının holünden bir bekçi çıktı, kaldırımın üzerinde durup bir sigara yaktı. Bir eliyle ensesini ovaladı. Koca sokakta tek başınaydı. Sessizlikte trafik ışığının kırmızıdan yeşile dönerken çıkardığı çıtırtıyı bile duyabiliyordu. Oysa trafik ışığı onun durduğu yerden bir blok ilerideydi.

Işığın yarım blok kuzeyinde, bekçinin göremeyeceği yerde, Francis Dolarhyde kamyonetin içindeydi. Freddy Lounds'un yanına çömelmiş durumdaydı. Battaniyeyi yukarı çekti, Lounds'un kafasını da örtecek şekilde ayarladı.

Lounds büyük acılar içinde kıvranıyordu. Sayıklıyormuş gibi bir hali vardı ama kafası yıldırım gibi çalışıyordu. Hatırlaması gereken bazı şeyler vardı. Gözbağı burnunun üzerine yeni baştan yerleştirilmişti. Ağız bağını ayarlayan Dolarhyde'ın parmak uçlarını görebiliyordu.

Dolarhyde sırtına hastabakıcılarınki gibi beyaz bir ceket giydi, termosu Lounds'un kucağına koydu, tekerlekli sandalyeyi kamyonetin arkasına yerleştirdiği rampadan indirmeye koyuldu. Lounds gözbağının altından kamyonetin tamponunu ve daha aşağısını görebiliyordu. İşte sandalye döndürülmekteydi. Dikkat... evet, plaka. Bir anlık. Lounds'un gördüğü sayılar zihnini dağladı.

Tekerlekler dönüyor, sandalye ilerliyordu. Kaldırım çizgileri. Köşeyi döndüler, kaldırımdan indiler. Tekerleklerin altında bir kâğıt hışırdıyordu.

Dolarhyde tekerlekli sandalyeyi bir çöp bidonuyla, park etmiş bir kamyonun arasında durdurdu. Gözbağını tutup çekti. Lounds hemen gözlerini kapadı. Burnunun altında amonyak şişesi.

Yanı başında yumuşak bir ses.

"Beni duyabiliyor musun? Geldin sayılır artık." Gözbağı büsbütün çıktı. "Duyuyorsan gözlerini kırp."

Dolarhyde onun gözünü, başparmağı ve işaret parmağını kullanarak açtı. Lounds, Dolarhyde'ın yüzüne bakmaktaydı.

"Sana yalan söyledim." Dolarhyde termosa parmağının ucuyla vurdu. "Dudakların buz içinde değil." Battaniyeyi bir çırpıda tutup çekti, termosun kapağını açtı.

Lounds gaz kokusunu duyunca büyük mücadele verdi. Kollarının sandalyeye yapışmış derisi yüzüldü, sandalyeden sesler geldi. Vücudunu kaplayan gaz soğuktu. Kokusu burnuna dolarken, gazın kalanı nehir gibi sokağın ortasından akıyordu.

"Graham'ın köpeği olmak hoşuna gidiyor mu, Frediiiii?"

Bir kıvılcım, bir tekme, sandalye *Tattler* binasına doğru yola koyuldu. Tekerlekler iiik, iiiii, iiiiiik, diye haykırıyordu.

Bekçi başını kaldırıp çığlığın geldiği tarafa baktı. Ağız bağını fırlatıvermişti çığlığın hızı. Bekçi karşıdan doğru bir ateş topunun gelmekte olduğunu gördü. Yerdeki kapaklara çarptığında sıçrayarak, arkasında dumanlar çıkararak, dükkânların vitrinlerinde garip görüntüler yansıtarak.

Ateş topu döndü, park etmiş bir arabaya çarptı, binanın önünde yan devrildi. Havadaki tekerlek fırıl fırıl dönüyor, alevle kaplı kollar havaya kalkıyor, sallanıyordu.

Bekçi binanın holüne daldı. Acaba patlar mı, diye düşünüyordu. Pencereden uzak mı durmalıydı? Yangın alarmını çekti. Başka ne yapabilirdi? Duvardaki yangın söndürme aletini kaptı, pencereden dışarıya bir göz attı. Hâlâ patlamamıştı.

Bekçi kaldırımın üzerine yayılmakta olan dumanlar arasından tedbirli adımlarla, ağır ağır ilerledi ve sonunda Freddy Lounds'un üzerine köpük sıkmayı başardı.

22.

Graham programa göre Washington'daki tuzak evden erken çıkacaktı. Sabah 5.45'de falan. Trafik sıkışmadan.

Tıraş olurken Crawford aradı.

"Günaydın."

"Pek o kadar aydın değil," dedi Crawford. "Dişli Sapık Chicago'da Lounds'u ele geçirmiş."

"Olamaz. Allah kahretsin."

"Henüz ölmemiş ve seni istiyor. Fazla yaşamaz."

"Giderim."

"Havaalanında buluşalım. United 245 kırk dakika sonra kalkıyor. Tekrar o eve dönersin. Plan hâlâ işliyorsa."

Chicago FBI bürosundan özel ajan Chester onları O'Hare Havaalanı'nda karşıladı. Yağmur bardaktan boşanıyordu. Chicago zaten siren seslerine alışkın bir kentti. Trafik ister istemez açıldı, Chester tercihli yola daldı, kırmızı ışığını döndüre döndüre yağmurun altında ileri atıldı.

Sirenin arasında sesini duyurabilmek için bağırarak, "Chicago polisine göre Lounds'a evinin garajında saldırılmış," dedi. "Bendeki bilgiler onlardan derleme. Bugün buralarda Federalleri pek kimse sevmiyor."

"Ne kadarı duyuldu?" diye sordu Crawford.

"Her şey. Tuzak falan... hepsi."

"Lounds onu görebilmiş mi?"

"Adamın eşkalini duymadım. Chicago polisi sabahın altı yirmisinde her tarafa bir plaka numarası için duyuru astı."

"Doktor Bloom'u bulabildin mi bana?"

"Karısını buldum, Jack. Doktor Bloom bu sabah ameliyata yatıp safra kesesini aldırmış."

"Harika!" dedi Crawford.

Chester arabayı hastanenin damlayan saçağı altına park etti, oturduğu yerde arkaya döndü. "Jack, Will, siz yukarı çıkmadan önce... duyduğuma göre bu herif Lounds'un iyice canına okumuş. Hazırlıklı olun göreceğiniz manzaraya."

Graham başını salladı. Uçakta yol boyu Lounds'un onlar gelmeden öleceğini, kendisinin de onu görmekten kurtulacağını ummuştu.

Yanıklar Servisi'ne giden koridor lekesiz marley kaplı bir tüpe benziyordu. Uzun boylu, şaşılacak kadar genç yüzlü bir doktor, Crawford'la Graham'ı Lounds'un kapısında biriken kalabalıktan ayırdı.

"Bay Lounds'un yanıkları öldürücü," dedi. "Acısını hafifletebilirim ve bunu da yapacağım. Alev solumuş, soluk borusuyla ciğerleri harap

olmuş. Komadan çıkamayabilir. Ama onun durumunda, çıkmazsa şansı var demektir. Yok, eğer ayılırsa... polis bana boğazındaki boruyu çıkarmam için talimat verdi. Birkaç soruya cevap verebilsin diye. Buna razı oldum. Ama kısa sürmeli. Şu anda sinir uçları ateş nedeniyle uyuşmuş. Yakında büyük acılar başlayacak. O kadar yaşarsa. Polise bir noktayı iyice anlatmak istedim, size de anlatmak istiyorum. Eğer kendisi isterse, onu uyutmak için her sorguyu yarıda keserim. Beni iyice anlıyor musunuz?"

"Evet," dedi Crawford.

Doktor kapı önündeki polislere başıyla bir selam verdi, ellerini beyaz önlüğünün arkasında kenetledi, ağır adımlarla uzaklaştı.

Crawford, Graham'a baktı. "Sen iyisin ya?"

"İyiyim. Alışkınım."

Lounds'un başı yatakta yükseltilmişti. Saçları ve kulakları yoktu. Görmeyen gözlerinin üzerindeki kompresler, yanık gözkapaklarının yerine geçiyordu. Diş etleri pişmiş ve kıpkırmızıydı.

Yanı başındaki hemşire orada duran aleti çekerek Graham'a yaklaşabilmesi için yer açtı. Lounds tıpkı bir ahır yangını gibi kokuyordu.

"Freddy, ben Will Graham."

Lounds boynunu yastığın üzerinde kavislendirdi.

"Bu hareket refleks," dedi hemşire. "Kendinde değil."

Yanık soluk borusunu ve boğazını açık tutan plastik boru, çelik ciğerle aynı anda tıslıyordu.

Solgun yüzlü bir dedektif kucağında bir teyple köşedeki sandalyede oturmaktaydı. Konuşuncaya kadar Graham onun varlığını bile fark etmedi.

"Boruyu takmadan önce, acil servisteyken Lounds sizin adınızı söyledi," dedi.

"Sen orada mıydın?"

"Sonra geldim. Ama söylediği şeyler bu teypte. Onu ilk bulduklarında itfaiyeciye bir plaka numarası vermiş, sonra bayılmış. Cankurtaranda hep baygın kalmış. Acil serviste bir an için ayılmış. Göğsüne iğne yaparlarken. *Tattler*'den birkaç kişi cankurtaranın peşinden geliyorlarmış. Onlar da odadaymışlar. Onların kaydettikleri bandın bir kopyası elimde."

"Çal da duyayım."

Dedektif düğmelerle oynadı. "Kulaklık takmalısınız," dedi. Yüzünde pek bir ifade yoktu. Düğmeye bastı.

Graham sesleri duydu. Metal aletlerin sesi, sonra, "...orayı çekin sedyeyi... üç numaraya koyun." Bir kapı çarpması, gıcırtılı bir öksürük, sonra dudakları olmayan bir adamın ağzını kapamaksızın konuşması.

"*Dişli Satık.*"

"Freddy, onu gördün mü? Nasıl biri, Freddy?"

"*Wendy? Lüthen, Wendy. Grahan yattı dunu dana. Diliyordu itoğlu. Grahan tuzak kurdu dana. Resinde elini kötegiynişin gidi onzuna koydu. Wendy?*"

Suyun musluktan gitmesi gibi bir ses. Bir doktor sesi. "Yeter. Yol verin bana. Çekilin dedim. *Hemen.*"

Hepsi bu kadardı.

Crawford teybi dinlerken, Lounds'un başında durdu Graham.

"Plaka numarasını arıyoruz," dedi dedektif. "Siz anladınız mı ne dediğini?"

"Wendy kim?" diye sordu Crawford.

"Dışarı holde bekleyen orospu. Sarışın, iri memeli. Lounds'u görmeye çalışıp duruyor. Bir şeyden haberi yok."

"Neden içeri almıyorsunuz?" Bunu Graham yatağın başucundan soruyordu. Onlara arkası dönüktü.

"Ziyaretçi alınmıyor."

"Adam ölmek üzere."

"Bilmiyor muyum? Saat altıya çeyrek kaladan beri buradayım..."

Crawford, "Birkaç dakika dinlen," dedi ona. "Git bir kahve iç, yüzüne su çarp. Zaten bir şey söyleyeceği yok. Söylerse ben kaydederim teybe."

"Oldu. Teşekkürler."

Dedektif gidince Graham, Crawford'u yatağın başında bırakıp holde bekleyen kadına doğru yürüdü.

"Wendy?"

"Evet?"

"Odaya girmek istediğinden eminsen seni götüreyim."

"İstiyorum. Saçımı tarasam bari."

"Önemi yok," dedi Graham.

Dedektif döndüğünde kadını çıkarmaya çalışmadı.

Wendy, Lounds'un kararmış pençesini tutmuş, gözlerini de yüzüne dikmişti. Öğlene pek az kala Lounds bir kıpırdadı.

"İyileşeceksin, Roscoe," dedi ona kız. "Çok güzel günler yaşayacağız."

Lounds bir daha kıpırdadı... ve öldü.

23.

Chicago Cinayet Masası'ndan Başkomiser Osborne'un yüzü, gri bir tilki suratından farksızdı. Polis merkezinin her tarafına *Tattler* gazetesinin kopyaları saçılmıştı. Bir tanesi de onun masasında duruyordu.

Crawford'la Graham'a "oturun" bile demedi.

"Chicago'da Lounds'la bir planınız yoktu, öyle mi?"

"Hayır, o Washington'a geliyordu," dedi Crawford. "Uçak rezervasyonu hazırdı. Eminim kontrol etmişsinizdir."

"Evet. Rapor elimde. Dün işyerinden öğleyin bir buçukta çıkmış. Kendi oturduğu apartmanın garajında herifin saldırısına uğramış. Saat herhalde ikiye on kala."

"Garajda herhangi bir şey..?"

"Anahtarları arabanın altına tekmelenmiş. Garaj bekçisi yok. Elektronik bir kapı varmış, ama birkaç arabanın üstüne indi diye çıkarmışlar. Olayı gören yok. Arabasına bakıyoruz."

"O konuda size bir yardımımız olabilir mi?"

"Sonuçlar gelince size veririz. Sen pek bir şey söylemiyorsun, Graham. Gazeteye demeç verirken epey söyleyecek şey bulmuşsun oysa."

"Siz de pek fazla şey söylemiş sayılmazsınız."

"Gücendiniz mi, başkomiser?" diye sordu Crawford.

"Ben mi? Neden olayım? Sizin telefon izinizi ararken karşımıza bir gazeteci çıkıyor, siz de onun suçsuz olduğunu ileri sürüyor, suçla-

maktan vazgeçiyorsunuz. Onunla bir anlaşmanız olduğu belli. Bu durum onu tehlike noktasına sürükledi. Şimdi her gazete onu benimsemeye kalkıyor. Bunların sonucu olarak artık bu kentte kendi Dişli Sapık cinayetimize de sahip oluverdik. Harika. Dişli Sapık Chicago'da. Daha gece yarısı olmadan beş altı tane aile içi cinayeti yer alacak, adam eve sarhoş geldi mi, karısı onu duyacak, BANG! Belki Dişli Sapık, Chicago'dan hoşlanır. Bir süre burada kalmaya, gönlünü eğlemeye karar verir."

Crawford, "Böyle yapmak mümkün tabii," dedi. "Öfkeye kapılmak, tüm komiserleri, savcıları telaşlandırmak, birbirimizin canına okumaya çalışmak mümkün. Ama öte yandan biraz sakinleşip bu iti yakalamaya çalışmak da mümkün. Bu benim kendi operasyonumdu. Bombok oldu, farkındayım. Sizin Chicago'da başınıza hiç böyle şeyler gelmedi mi? Niyetimiz sizinle kavgaya tutuşmak değil. Onu yakalamak, sonra da evimize dönmek istiyoruz. Sizin istediğiniz ne?"

Osborne masasının üstündeki birkaç şeyi kıpırdattı. Bir kalemlik, bando kılığında tilki suratlı bir çocuğun çerçeveli fotoğrafı... Sonra arkasına yaslandı, dudaklarını yaladı, dışarı biraz hava üfürdü.

"Şu anda istediğim şey bir kahve," dedi. "Siz de ister misiniz?"

"Ben isterim," dedi Crawford.

Graham, "Ben de isterim," dedi.

Osborne plastik bardakları onların eline tutuşturdu, birer koltuğu işaret etti.

Graham, "Lounds'u o tekerlekli sandalyede taşımak için Dişli Sapık'ın bir kamyoneti ya da minibüsü olması gerekir," dedi.

Osborne başını salladı. "Lounds'un gördüğü plaka, Oak Park'da bir televizyon tamir atölyesinin kamyonundan çalınmış. Onu alırken yerine başka bir çalınmış plaka takmış. Hemen göze çarpmasın diye. Çok sinsi bir tip. Bildiğimiz tek şey varsa, televizyoncunun kamyonundan plakayı dün sabah saat sekiz buçuktan sonra çalmış olması. Televizyon tamircisi dün sabah erkenden kamyonuna benzin almışmış. Kredi kartını kullanmış. Benzinci plaka numarasını faturaya yazmış. Numara doğru çıktı. Demek plaka daha sonra çalınmış."

Crawford, "Kimse orada kamyon ya da kaptı kaçtı görmemiş mi?" diye sordu.

"Hayır. *Tattler*'in bekçisinin dünyadan haberi yok. Öyle az şey görüyor ki, güreş hakemliğine başlasa iyi eder. İtfaiyeciler önce binaya bakmışlar. Yangın arıyorlarmış tabii. *Tattler*'e yakın işyerlerinde gece çalışanlara soruyoruz. Salı sabahı falan televizyon tamircisi çağırdılar mı diye. Belki plakayı sökerken gören olmuştur diye umuyoruz."

Graham, "O tekerlekli sandalyeyi tekrar görmek istiyorum," dedi.

"Bizim laboratuvarda. Ben telefon edeyim." Osborne durakladı. "Lounds cesaretliymiş ama. Hakkını vermek gerekir. Plaka numarasını hatırlamak, kendisi o durumdayken onu söylemek... Lounds'un hastanede ne dediğini dinlediniz mi?"

Graham başını salladı.

"Sizi daha da üzmek istemiyorum, ama aynı şeyi mi duyduk diye merak ediyorum. Sizce neydi o kelimeler?"

Graham tekdüze bir sesle tekrarladı. "Dişli Sapık. Graham yaptı bunu. Biliyordu itoğlu. Graham tuzak kurdu bana. Resim çekilirken elini sanki köpeğiymişim gibi omzuma koydu."

Graham'ın neler hissettiğini Osborne hiç anlayamıyordu. Bir soru daha sordu.

"İkinizin *Tattler*'de çıkan resminizden mi söz ediyordu?"

"Öyle olmalı."

"Neden böyle düşündü acaba?"

"Lounds'la bir iki kapışmamız olmuştu."

"Ama resimde Lounds'a dostça bakmışsınız. Dişli Sapık önce evin sevgili hayvanını öldürüyor, ondan mı?"

"Ondan." Taştan tilki epey zeki, diye düşündü Graham.

"Yazık ki, peşine koruyucu ya da gözcü takmamışsınız."

Graham hiçbir şey söylemedi.

Crawford, "Dişli Sapık *Tattler*'i okumadan Lounds bizim yanımıza gelmiş olacaktı," dedi.

"O sözler size başka bir şey ifade ediyor mu? İşimize yarayacak bir şey?"

Graham başka şey düşünürken ayıldı, Osborne'un ne sorduğunu hatırlamak için çaba gösterdi, ancak ondan sonra cevap verebildi. "Lounds'un dediğine bakılırsa, Dişli Sapık ona saldırmadan önce *Tattler*'i görmüş, tamam mı?" dedi.

"Tamam."

"Eğer onu *Tattler*'in harekete geçirdiği noktasından düşünürsek, bu işi pek çabuk planladığı dikkatinizi çekmiyor mu? Gazete baskıdan pazartesi gecesi çıktı. O ise salı günü Chicago'da plaka çalmaya girişmişti bile. Herhalde sabahtan. Öğleden hemen sonra da Lounds'un tepesine bindi. Bundan ne anlıyorsunuz siz?"

Crawford, "Ya gazeteyi erken gördü ya da yolu buraya pek uzak değil," dedi. Ya gazeteyi salı sabahı burada, Chicago'da okudu ya da başka yerde pazartesi gecesi okudu. Unutmayın ki, özel ilanlara bakmak için bekliyordu o gazeteyi."

Graham, "Ya zaten buradaydı ya da yakın bir yerden arabayla çabucak gelebilecek durumdaydı," dedi. "Göz açıp kapayana kadar Lounds'un kafasına bindiğinde, o koca tekerlekli sandalye elinin altında hazırdı. Onu buraya uçakla getirmiş olamaz. Sandalye katlanmıyor bile. Zaten buraya uçakla gelip kamyonet çalmış, sonra o kamyonete plaka çalmış, ondan sonra da dolaşıp sandalye aramış olamaz. Eski bir tekerlekli sandalyesi olmuş olmalı. Yenisi olsa, bu şekil kullanmaya yaramazdı." Graham ayağa kalkmış, jaluzilerin kordonlarıyla oynuyor, aydınlığın karşı tarafındaki tuğla duvara bakıyordu. "Ya elinde tekerlekli sandalye hazırdı ya da hep görebildiği bir yerde hazırdı," dedi.

Osborne bir soru sormaya yeltendi ama Crawford'un yüzündeki ifade titriyor gibiydi.

"Hep görebildiği..." dedi Crawford.

Graham, "Hımm... evet," diye devam etti. "Bu fikir tekerlekli sandalyeye bakarken ortaya çıkmış, belli. Tekerlekli sandalyeye bakar ve düşünürken. Bu baş belalarına ne yapayım diye düşünürken. Freddy alevler içinde caddeden aşağıya doğru gidiyor. Yaman bir görünüm olmalı."

"Seyretti mi sence?"

"Belki. Ama yapmadan önce görmüş olmalı. Zihninde. Ne yapacağını kararlaştırırken."

Osborne, Crawford'a bakıyordu. Crawford taş gibiydi. Sağlamdı. Osborne biliyordu onun sağlam olduğunu. Ama o da uyuyordu bu saçmalara.

"Eğer tekerlekli sandalyesi varsa ya da onu hep görebiliyorsa... Yaşlılar için huzurevlerini araştırabiliriz," dedi Osborne.

Graham, "Freddy'yi hareketsiz tutmak için bu yöntem kusursuz," diye karşılık verdi.

Osborne, "Hem de uzun süre," diye onun sözüne devam etti. "Lounds on beş saat kayıptı. On beş saat yirmi beş dakika. Aşağı yukarı."

Graham konuştu. "Niyeti Freddy'yi öldürmek olsa, bunu garajda da yapabilirdi. Ya da onu arabasındayken yakabilirdi. Konuşmak istedi Freddy'yle. Ya da bir süre canını yakmak istedi."

Crawford söze karıştı. "Bunu ya kamyonetinin arkasında yaptı ya da onu bir yere götürdü. Ama süreye bakarsan, bir yere götürmüş olmalı."

Osborne, "Güvenli bir yere ama," dedi. "Onu iyi sarıp sarmalarsa huzurevinde falan dikkati çekmez. Yani girip çıkarken."

Crawford, "Ama geride pislik bırakır," diye ona karşılık verdi. "Temizlemesi gerekir. Diyelim ki, sandalyesi hazırdı, kamyoneti de ele geçirebilecek durumdaydı. Freddy'nin üzerinde çalışabileceği güvenli bir yeri de vardı. Bunlar bir araya gelince... ev gibi mi oluyor?"

Osborne'un telefonu çaldı. Açıp hırladı.

Ne?.. Hayır, *Tattler*'le konuşmak istemiyorum. Eh, umarım saçmalamazlar. Bağla kadını bakalım... Başkomiser Osborne, evet... Onu santraldan çekin hemen. Ne demiş, tekrarlayın bana... Oraya beş dakikaya kadar birini yollarım."

Osborne düşünceli gözlerle telefona baktı.

"Lounds'un sekreterine beş dakika kadar önce bir telefon gelmiş," dedi. "Lounds'un sesiydi diye yemin ediyor. Bir şey söylüyormuş. Kızın anlayamadığı bir şey. 'Kızıl Ejder'in gücü' diyormuş galiba. Kıza öyle gelmiş ya da."

24.

Dr. Frederick Chilton, Hannibal Lecter'in hücresinin dışında duruyordu. Yanında iri kıyım üç hastabakıcı vardı. Birinin elinde deli gömleğiyle ayak zincirleri, diğerinde bir sprey Mace gazı görülmekteydi.

Üçüncüsü elindeki havalı tüfeğe sivri uçlu bir tüp içinde uyuşturucu ilaç yerleştirmekteydi.

Lecter masasında bir tıbbi tabloyu incelemekte, notlar almaktaydı. Ayak seslerinin yaklaşmakta olduğunu duymuş, tam arkasında tüfeğin dolduruluş sesini dinlemişti. Ama okumasını sürdürdü, Chilton'un orada bulunduğunu hiç bilmiyormuş gibi davrandı.

Chilton gazeteleri ona öğlende yollamış, Ejder'e yardım ettiği için ne ceza göreceğini merak ederek akşama kadar beklemesini istemişti.

"Doktor Lecter," diye seslendi Chilton.

Lecter ona doğru döndü. "İyi akşamlar, Doktor Chilton." Nöbetçilerin varlığını hiç görmüyormuş gibi davranıyordu. Dosdoğru Chilton'a bakmaktaydı.

"Kitaplarınızı almaya geldim. *Tüm* kitaplarınızı."

"Anlıyorum. Onlardan ne kadar uzak kalacağımı sorabilir miyim?"

"Sizin davranışınıza bağlı."

"Sizin kendi kararınız mı bu?"

"Burada ceza uygulamalarını ben kararlaştırırım."

"Elbette öyle. Will Graham böyle bir şey istemezdi zaten."

"Fileye kadar gerileyin ve şunları takın, Doktor Lecter. İki kez söylemek istemiyorum."

"Elbette, Doktor Chilton. Umarım gömlek otuz dokuz numaradır. Otuz yedilerin göğsü biraz dar geliyor."

Lecter bileklerine halkaları takarken sanki bir gece daveti için smokinini giyiyordu. Hastabakıcılardan biri telin arasından uzanıp halkaları kapadı.

"Yatağına yatmasına yardım edin," dedi Chilton.

Adamlar kitap raflarını boşaltırken Chilton bir yandan gözlük camlarını siliyor, bir yandan da kaleminin ucuyla Lecter'in kâğıtlarını karıştırıyordu.

Lecter gölgede kalan köşeden onu seyretmekteydi. Garip bir zarifliği vardı. Bağlıyken bile.

Lecter alçak sesle, "Sarı dosyanın altında *Belgeler*'den size yollanmış bir red mektubu var," dedi. "Yanlışlıkla bana getirilmiş. Belgeler'den bana gelen zarfların arasına karışmış. Zarfına bakmadan açıvermişim. Üzgünüm."

Chilton kızardı. Hastabakcılardan birine dönüp, "Doktor Lecter'in tuvaletinin üzerindeki bakalit kapağı da söküp alın," dedi.

Sonra çalışma masasının üzerine doğru baktı. Lecter bir kâğıdın tepesine yaşını yazmıştı: Kırk bir. "Burada ne var böyle?" diye sordu Chilton.

Doktor Lecter, "Vakit var," diye karşılık verdi.

Bölüm Başkanı Brian Zeller kurye çantasıyla sandalye tekerlerini Alet Analiz Bölümü'ne götürdü. Yürüyüş hızı, gabardin pantolonun paçalarına ıslık çaldırıyordu.

Gündüz vardiyasından olup hâlâ çalışan elemanlar bu ıslığın anlamını iyi biliyorlardı. Zeller'in acelesi vardı.

Yeterince gecikme olmuştu zaten. Kuryenin bindiği uçak fırtınadan gecikmiş, sonra Philadelphia'ya mecburi iniş yapmıştı. Görevli oradan bir araba kiralayıp Washington'daki FBI merkezine zar zor yetişmişti.

Chicago'daki polis laboratuvarı da iyiydi, ama donanımı bazı şeyleri yapmaya yetmiyordu. Zeller şimdi onları yapmaya niyetliydi.

Koca spektrometrede önce Lounds'un araba kapısında kalmış boya kırıntılarını döktü.

Saç ve Doku Bölümü'nde Beverly Katz arkadaşlarının yardımıyla tekerleklere el attı.

Zeller'in en son durağı Liza Lake'in gaz kromatograf üzerine eğilip çalıştığı o küçük, sıcak odaydı. Kız Florida'da yer almış bir kundakçılık olayının küllerine bakıyordu.

"Çakmak benzini," dedi. "Onunla yakmış. Ace marka." O kadar çok örneğe bakmışlığı vardı ki, markaları rehbere bakmadan bulabiliyordu artık.

Zeller gözlerini Liza'dan ayırdı, bu büroda çalışmaktan böylesine zevk aldığı için kendi kendine kızdı. Hafifçe öksürüp boğazını temizledi, parlak kutular içindeki iki boyayı havaya kaldırıp gösterdi.

"Chicago mu?" diye sordu Liza.

Zeller başıyla evet işareti yaptı.

Kız kutuların durumunu ve kapaklarını yokladı. Birinci kutuda tekerlekli sandalyeden küller, ikincisinde Lounds'dan bazı yanık parçalar vardı.

"Ne kadardır kutuda bunlar?"

"En az altı saat," dedi Zeller.

"Önce havaya bakalım."

Kapağı kocaman bir enjektörle deldi, küllerle birlikte kapatılmış olan havayı çekti, sonra bunu gaz kromatografa verdi. Bazı küçük ayarlamalar yaptı. Örnek makinenin beş yüz kademlik kolonunda ilerlerken, enli bir kâğıt üzerine grafik çıkmaya başladı.

"Kurşunsuz," dedi kız. "Gazyağı bu. Kurşunsuz gazyağı. Bundan ortalıkta çok fazla yok." Örnek grafiklerin arasındaki bazı sayfaları hızla taradı. "Henüz size marka veremem," dedi. "Pentan'la bakayım, sonra bildiririm."

Zeller, "İyi," dedi. Pentan, küllerin içindeki sıvıyı eritecek, kromatografta çabuk tepki gösterecek, sonra sıvıları ince analizi yapılmak üzere almak mümkün olacaktı.

Saat birde Zeller ne öğrenebilecekse öğrenmişti.

Liza Lake gazın adını koymayı başarmıştı sonunda. Freddy Lounds, "Servco Supreme" marka gazla yakılmıştı.

Sandalyenin tekerlerinin dikkatle fırçalanması sonucu iki tür halı tüyü bulunmuştu. Biri yün, öbürü sentetikti. İpliklerdeki küf ve kirin türü, bu sandalyenin serin, karanlık bir yerde uzun süre saklanmış olduğunu belirtiyordu.

Diğer sonuçlar bu kadar memnunluk verici değildi. Boya kırıntıları orijinal fabrika boyası değildi bir kere. Analizi yapıldığında, bu boyanın 1978 yılında tüm oto boya atölyelerinde kullanılan ve 186 galonluk koca ambalajlarda satılan Duco boyası olduğu anlaşılmıştı.

Oysa Zeller'in niyeti arabanın cinsini ve yaklaşık yapım zamanını anlamaktı.

Sonuçları Chicago'ya faksladı.

Chicago Emniyet Örgütü tekerlekleri geri istiyordu. Tekerlekler ambalajlandığında çok garip durdu. Zeller postanın içine, yazılı laboratuvar raporlarını da koydu. Ayrıca Graham'a gelmiş bir paketi de kuryeye ekledi.

Kurye, Zeller'in kendisini duyamayacağı kadar uzaklaştığından emin olunca içinden, "Ben postacı mıyım yahu!" diye söylendi.

Adalet bakanlığı, Chicago'nun Yedinci Bölge Mahkemesi yakınlarında birkaç küçük apartman dairesini boş tutmaktaydı. Buralarda gerektiğinde jüri üyeleri ya da değerli uzman tanıklar kalırdı. Graham da bu dairelerden birinde kalıyordu. Crawford'un odasıyla karşılıklıydı odaları.

Oraya gecenin dokuzunda döndüğünde yorgun ve sırılsıklamdı. Sabah Washington'a giderken uçakta kahvaltı etmiş, ondan beri başka bir şey yememişti. Aklına yemek gelince içi bulanıyordu.

Yağmurlu çarşamba bitmişti en sonunda. Ömründe hatırlayabildiği en kötü günlerden biri olmuştu.

Lounds öldükten sonra, sıra kendisinde gibi görünüyordu. Gün boyu Chester onun sırtını seyredip durmuş, gözlerini ayırmamıştı. Lounds'un garajındayken de, tekerlekli sandalyenin devrildiği kaldırımın üstünde, yağmur altında dururken de. Flaşlar suratında patlarken Graham gazetecilere, "Dostum Frederick Lounds'un ölümünden büyük üzüntü duymaktayım," demişti.

Cenazeye de katılacaktı. Birkaç Federal ajan ve polisle birlikte. Bundan amaç, katilin Graham'ın üzüntüsünü seyretmek üzere oraya gelmek isteyebileceği olasılığına dayalıydı.

Aslında içindeki duygular, adını bildiği duygulardan değildi. Yalnız soğuk bir bulantı ve ara sıra da Lounds yerine kendisi yanmadığı için duyduğu sağlıksız bir sevinç.

Kırk yıllık ömründe hiçbir şey öğrenmemiş olduğu kanısındaydı Graham. Yalnızca daha yorulmuştu, o kadar.

Kendine kocaman bir martini hazırladı, bir yandan soyunurken onu içti. Duştan çıktıktan sonra, televizyondan haberleri izlerken bir tane daha içti.

"FBI'ın Dişli Sapık'ı yakalamak için kurduğu tuzak geri tepti ve tecrübeli bir gazeteci öldü. Haber programından sonra *Görgü Tanığı* saatimizde ayrıntılara değineceğiz."

Haberlerin sonu gelmeden, katile Ejder demeye başlamışlardı bile. Her şeyi açıklayan *Tattler*'di. Graham buna hiç şaşmadı. Perşembe günkü *Tattler* çok iyi satış yapacaktı.

Üçüncü martinisini hazırlayıp Molly'yi aradı.

Televizyondaki saat altı haberlerini de, saat on haberlerini de izlemiş, ayrıca *Tattler* gazetesini de görmüştü. Graham'ın bu tuzakta yemlik yaptığını biliyordu artık.

"Bana söylemeliydin, Will," dedi.

"Belki de. Ama sanmıyorum."

"Şimdi de seni öldürmeye mi çalışacak?"

"Er geç. Şimdi yapması zor olur. Durmadan hareket halindeyim. Beni her an koruyorlar ve o da bunu biliyor, Molly. Tehlikede değilim."

"Senin biraz dilin dolaşıyor. Buzdolabındaki dostunu mu ziyaret ettin?"

"İki tane içtim."

"Nasıl hissediyorsun kendini?"

"Oldukça kötü.."

"Haberlerde FBI'ın gazeteciyi korumak için önlem almadığı söylendi."

"Dişli Sapık gazeteyi okuyana kadar onun Crawford'un yanına gelmesi bekleniyordu."

"Artık ona Ejder deniyor."

"Kendi de kendine öyle diyor."

"Will, bir şey var... ben Willy'yi alıp buradan gitmek istiyorum."

"Nereye gitmek?"

"Willy'nin büyükannesiyle dedesine. Onu çoktan beri görmediler. Görmek istiyorlar."

"Yaa. Hımm."

Willy'nin babasının ailesi, Oregon kıyısında bir çiftlikte oturuyorlardı.

"Biliyorum, burası sözde tehlikesiz ama pek fazla uyuyamıyorum. Belki de o silah dersleri gerginleştirdi beni, bilemiyorum."

"Üzgünüm, Molly. Keşke ne kadar üzgün olduğumu sana anlatabilsem."

"Seni özleyeceğim. İkimiz de özleyeceğiz."

Demek kararını vermişti.

"Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Yarın sabah."

"Ya dükkân?"

"Evelyn almak istiyor. Ben sonbahar malları için kefil olacağım ve faizi alacağım. Kalan kâr onun olacak."

"Peki köpekler?"

"Evelyn belediyeye başvuracak. Will, üzgünüm. Belki birileri köpeklerden bazılarını alır."

"Molly, ben..."

"Eğer burada kalmakla senin başına gelebilecek kötü bir şeyi önleyebilsem, kalırdım. Ama insan kimseyi kurtaramıyor, Will. Sana burada yardımım da dokunmuyor. Biz ta Oregon'da olduğumuza göre, sen artık yalnızca kendini korumayı düşünebilirsin. Ben bu Tanrının belası tabancayı ömrümün sonuna kadar taşımak istemiyorum, Will."

"Belki Oakland'a iner maçları da izlersiniz." Bunu söylemek istememişti. Öff, bu sessizlik amma da fazla uzuyordu.

"Eh, ben seni ararım," dedi Molly. "Ama beni oradan sen aramak zorunda kalacaksın galiba."

Graham içinde bir şeyin yırtılmakta olduğunu hissetti. Soluksuz kalır gibiydi.

"Büroya telefon edeyim de hazırlıkları yapsınlar," dedi. "Rezervasyon yaptın mı sen?"

"Kendi adımı kullanmadım. Düşündüm ki, belki gazeteler..."

"İyi. İyi... Birisine söyleyeyim de seni geçirsin. Yolcu kapısından girmene gerek kalmaz ve Washington'dan tertemiz çıkarsın. Bunu yapabilir miyim? İzin verirsin, değil mi? Uçak saat kaçta kalkıyor?"

"Dokuz kırkta. Amerikan Havayolları 118."

"Peki, sekiz otuzda... Smithsonian'ın arkasında. Orada bir park yeri var. Arabayı oraya bırak. Birisi seni bulacak. Kolundaki saatine bakacak, kulağına götürüp saatin tiktakını dinleyecek, tamam mı?"

"Tamam."

"O'Hare'de uçak değiştiriyor musunuz? Acaba ben de gelip..."

"Hayır. Minneapolis'de değiştiriyoruz."

"Ah, Molly. Belki bu iş bitince gelip sizi oradan alırım."

"Çok iyi olur."

Çok iyi.

"Yetecek kadar paran var mı?"

"Banka biraz para çıkaracak oraya."

"Ne?"

"Havaalanındaki Barclay's Bankası'na. Dert etme."

"Seni özleyeceğim."

"Ben de, ama durum şimdikinden farklı olmayacak. Telefonla aramızdaki uzaklık aynı sayılır. Willy selam söylüyor."

"Benden de ona selam söyle."

"Dikkatli ol, sevgilim." Daha önce hiç ona sevgilim dememişti. Graham bundan hoşlanmadı. Yeni takılan adlardan hiç hoşlanmıyordu. Sevgilim, Kızıl Ejder.

Washington'daki gece şefi Molly için gerekli hazırlıkları memnuniyetle yaptı. Graham yüzünü pencerenin camına dayamış, yağmurun aşağıdaki trafiğin üzerine boşalışını seyrediyordu. Normalde gri duran sokaklar, şimşek çaktıkça renkleniyor, sonra yine sönüyordu. Camda alnının, burnunun, dudaklarının ve çenesinin izi kaldı.

Molly gitmişti.

Gün bitmişti. Artık önünde yalnızca gece vardı. Bir de kendisini suçlayan dudaksız ses.

Lounds'un kadını, o ölünceye dek elinin kalıntılarını avucunda tutup beklemişti.

"Alo, ben Valerie Leeds. Şu anda telefona gelemeyeceğim için üzgünüm."

"Ben de üzgünüm," dedi Graham.

Bardağını tekrar doldurdu, pencerenin yanındaki masaya oturdu, karşısında duran boş sandalyeye baktı. Sandalyenin üzerindeki hava yoğunlaşıp bir erkek şeklini alıncaya kadar baktı oraya. Yüzü olmayan bir erkek. Ne yaparsa yapsın, bir yüz göremiyordu orada.

"Zor olduğunu biliyorum," diye söylendi. Çok sarhoştu Graham "Durman gerek. Ben seni buluncaya kadar beklemen gerek. Eğer mutlaka bir şey yapman şartsa, benim peşime düş. Vız gelir bana Sonrası daha iyi olur. Ellerinde bunu durdurmana yardım edecek şeyler var. Bu kadar çok *istemene* engel olacak şeyler. Yardım et bana. Biraz yardım et. Molly gitti, Freddy de öldü. Artık bir sen, bir de ben kaldık, ahbap." Masanın üzerinden uzandı... karşısındakine dokunmak ister gibi. Sandalyadeki varlık hemen yok oldu.

Graham başını masanın üzerinde duran koluna dayadı. Şimşek çaktıkça, camda alnının, burnunun dudaklarının ve çenesinin bıraktığı izi görebiliyordu. Üzerinden yağmur damlaları yuvarlanan bir surat. Gözsüz bir surat. Yağmur dolu bir surat.

Graham, Ejder'i anlamak için çok uğraşmıştı.

Bazen, kurbanların evlerindeki o soluyan sessizliğin içinde, Ejder'in bir zamanlar işgal ettiği boşluklar bile konuşmaya çalışmıştı sanki.

Bazen kendini ona çok yakın hissetmişti Graham. Öteki araştırmalarından da tanıdığı bir duygu sarmıştı onu son birkaç günden beri. Günün bazı belirli zamanlarında Ejder'le ikisinin aynı şeyi yapmakta oldukları duygusu. Sanki günlük yaşamlarında bazı paralellikler varmış gibi. Ejder bir yerlerde yemek yiyor, duş yapıyor ya da uyuyordu. Tam kendisi de aynı şeyleri yaparken.

Graham onu tanıyabilmek için elinden geleni yapmıştı. O suratı slaytların gerisinde, polis raporlarının satırları arasında görmeye çalışmıştı. Elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Ama Ejder'i anlamaya başlamak için, onun karanlığındaki soğuk damlaları duyabilmek için, dünyayı onun kızıl bakışlarıyla seyredebilmek için Graham hiç göremediği şeyleri görmeli, zamanın içinde uçup gerilere gitmeliydi...

25.

SPRINGFIELD, MISSOURI, 14 Haziran 1938.

Marian Dolarhyde Trevane, yorgun ve acılar içinde, belediye hastanesinin önünde taksiden indi. Sıcak rüzgâr yerdeki tozları ayak bileklerine uçuruyordu. Merdivenleri çıkmaya başladı. Taşıdığı valiz de, şiş karnının üzerinde kucakladığı tığla örülmüş çantası da, giydiği elbiseden daha iyiydi. Çantasında iki tane yirmi beş sentle bir de on sent vardı. Karnında da Francis Dolarhyde'ı taşıyordu.

Hastanenin hasta kabul masasındaki görevliye adının Betty Johnson olduğunu, kocasının müzisyenlik yaptığını ve şu anda nerede bulunduğunu da bilmediğini söyledi. Bu son söylediği doğruydu.

Onu doğum servisinin parasız bölümüne aldılar. Oradaki başka hastaların yüzlerine hiç bakmadı. Yalnızca yataklarda uzatılmış ayaklara baktı.

Dört saat sonra doğum odasına alındı ve orada Francis Dolarhyde dünyaya geldi. Doktor onun bir bebekten çok, yaprak burunlu bir yarasaya benzediğini söylüyordu. Bu da doğruydu. Üst dudağında

da, sert ve yumuşak damağında da iki yanlı yarıklarla doğmuştu. Ağzının orta kısmı hiçbir yere bağlı olmayıp öne doğru uzamıştı. Burnu da yamyassıydı.

Hastane yönetimi onu annesine hemen göstermemeye karar verdi. Bebeğin oksijen çadırına konmadan yaşayıp yaşayamayacağını anlamak için beklediler. Sonra onu bebek bölümünün en arkasında bir beşiğe yatırdılar, yüzünü de ön cama değil, arka duvara doğru çevirdiler. Soluk alabiliyordu ama beslenemiyordu. Damağı yarık olduğu için ememiyordu.

İlk gün boyunca kopardığı çığlıklar gerçi eroine alışmış bir bebeğinki kadar sürekli değildi ama bir o kadar acıklıydı.

İkinci günün öğleden sonrasında bezini incecik bir çizgi halinde kirletebilmişti.

Öğleden sonra üçte bakım servisi elemanları değiştiğinde, o beşiğin üzerine kocaman bir gölge düştü. Yüz yirmi kilo ağırlığındaki temizlik hademesi Prince Easter Mize, aynı zamanda bebek servisinde yardımcı hastabakıcı olarak çalışıyordu. Orada durmuş bebeğe bakmaktaydı. Kollarını koca göğsünün üzerinde çaprazlamıştı. Bu servisteki yirmi altı yıllık hizmeti boyunca dokuz bini aşkın bebek görmüştü. Bu bebek de, eğer yiyebilirse, yaşardı.

Prince Easter'a Tanrı'dan bu bebeği ölüme terk etmek konusunda bir emir gelmiş değildi. Hastaneye de gelmiş olacağını sanmıyordu. Cebinden lastik bir kapağa takılı kıvrık cam bir içme borusu çıkardı. Bu kapağı bir şişe sütün ağzına taktı. Bir tek koca eli bebeği hem tutabiliyor, hem de başına destek oluyordu. Onu kendi göğsüne yasladı, kalbinin atışlarını hissedeceğinden emin olana kadar bastırdı, sonra onu çevirip tüpü boğazına daldırdı. Bebek on gram kadar içti, sonra uyudu.

Kadın onu tekrar yatağına yatırdı, kirli bezlerle dolu kovayı eline alıp öteki işlerine gitti.

Dördüncü gün hastabakıcılar Marian Dolarhyde Trevane'i tek kişilik bir odaya aldılar. Bir önceki hastadan kalan çiçekler emaye bir kabın içinde, musluğun üzerinde duruyordu. İyi dayanmışlardı.

Marian hoş kızdı. Yüzündeki şişlikler de artık geçmeye başlamıştı. Doktor ona bir şeyler söylerken, başını kaldırıp doktorun yüzüne baktı. Adam elini onun omzuna dayamıştı. Bu elden kuvvetli bir sabun koku-

su yükseliyordu. Kız bir süre adamın gözlerinin uçlarındaki çizgilere baktı, baktı, kendisine ne söylenmekte olduğunu ancak ondan sonra anlamaya başladı. Hemen gözlerini kapadı ve bebeği odaya getirdikleri zaman da açmadı.

Sonunda baktı. O bağırırken hemşireler hemen odasının kapısını kapattılar. Az sonra da ona bir iğne yaptılar.

Beşinci gün kız hastaneden yalnız başına çıktı. Nereye gideceğini bilmiyordu. Eve dönemezdi artık. Annesi bunu kesinlikle belirtmişti.

Marian Dolarhyde Trevane, elektrik direklerinin arasında kaç adımlık uzaklık bulunduğunu saydı. Her üçüncü direğe varınca bavulunu yere koyup üstüne oturuyor, biraz dinleniyordu. Neyse, hiç değilse bavulu vardı elinde. Her kentte, otobüs garajına yakın yerde bir rehinci dükkânı bulunurdu. Kocasıyla seyahat ederken öğrenmişti bunu.

Springfield 1938 yılında estetik cerrahinin merkezi sayılacak bir kent değildi. O kentte insan, yüzünü olduğu gibi kullanmak zorundaydı.

Belediye hastanesindeki bir operatör Francis Dolarhyde için elinden geleni yaptı. Önce ağzının ön kısmını esnek bir bantla geriye çekti, sonra da, artık modası geçmiş olan bir yöntemle, dikdörtgen parça ekleme tekniğiyle üst dudağındaki yarıkları kapadı. Ameliyatın sonucu pek de iyi sayılmazdı.

Operatör konuyla ilgili literatürü okumak zorunda kalmıştı. Sonunda doğru bir karara vardı. Sert damaktaki yarığın düzeltilmesi için bebeğin beş yaşına gelmesini beklemek iyi olacaktı. Bu iş daha erken yapılırsa, yüzünün büyümesi sırasında çarpıklıklar oluşabilirdi.

Oradaki bir dişçi ona takma bir damak yapmaya gönüllü oldu. Bu yolla bebek sütler burnuna dolmaksızın beslenebilecekti.

Onu önce Springfield Terk Edilmiş Çocuklar Yurdu'na, bir yıl sonra da Morgan Lee Yetimhanesi'ne yolladılar.

Rahip S.B. (Buddy) Lomax yetimhanenin başıydı. Peder Buddy oradaki tüm diğer kız ve oğlanları bir araya toplayıp sonra Francis'in 'Tavşan Dudak' olduğunu, fakat dikkatli davranmalarını ve onu asla bu isimle çağırmamalarını söyledi.

Sonra da onlardan Francis için dua etmelerini istedi.

Francis Dolarhyde'ın annesi bundan sonraki yıllarda kendine bakmayı öğrenmek zorunda kaldı.

Marian Dolarhyde, St. Louis Demokrat Parti Şubesi'nde daktilo olarak iş buldu. Oradaki patronun yardımıyla da, hiç ortalarda görünmeyen Bay Trevane'le olan evliliğini iptal ettirdi.

İptal davasında çocuktan falan hiç söz edilmiyordu.

Marian'ın annesiyle de ilgisi kalmamıştı. Bay Trevane'le birlikte evinden ayrılırken, annesi Bayan Dolarhyde'ın son sözleri, "Ben seni o İrlandalıya orospuluk edesin diye büyütmedim," olmuştu.

Marian'ın eski kocası, işyerini bir kez telefonla aradı. Sarhoş değildi. İyi niyetli gibi konuşuyordu. Artık düzenli bir hayat yaşayacağını haber verdi. Marian'la, tanımak zevkini hiç tadamadığı çocuğun da bu hayata katılmak isteyip istemediklerini sordu. Parası yokmuş gibi konuşuyordu. Marian ona çocuğun ölü doğduğunu söyleyip telefonu yüzüne kapadı.

Adam o akşam Marian'ın kaldığı pansiyonun kapısında belirdi. Elinde bavuluyla ve sarhoş olarak. Marian ona def olmasını söyleyince, adam evliliklerinin bu duruma gelmesinden ve çocuğun ölü doğmasından Marian'ı süçladı. Çocuğun kendinden olduğu konusunda kuşkusunu belirtti.

Öfkeye kapılan Marian Dolarhyde, Michael Travane'e ne biçim bir şeyin babası olduğunu bütün açıklığıyla söyledi ve isterse onu alabileceğini de ekledi. Ayrıca, Trevane ailesinde iki tane tavşan dudak bulunduğunu da hatırlattı.

Sonra onu kapı dışarı edip bir daha da gelmemesini söyledi. O da gelmedi. Ama yıllar sonra, Marian'ın zengin yeni kocasını ve sürdüğü hayatı kıskanarak Marian'ın annesine bir ziyaret daha yaptı.

Bayan Dolarhyde'a kusurlu doğan çocuğu anlattı ve yaşlı kadının çarpık çurpuk dişlerinden de anlaşılabileceğine göre, kusurun Dolarhyde ailesinden geldiğine işaret etti.

Bir hafta kadar sonra Kansas City'de bir tramvay Michael Trevane'i ikiye biçti.

Trevane yaşlı kadına Marian'ın oğlunu sakladığını söylediği gece, Büyükanne Dolarhyde sabaha kadar uyuyamadı. Upuzun boyu, ipince vücuduyla sallanan koltuğuna oturup şöminedeki ateşe baktı durdu. Şafak sökerken koltuğunda hafif hafif sallanmaya başladı. Yavaş, amaç dolu bir tempoda.

Koca evin üst katında bir yerde çatlak bir ses uykusunda bağırdı. Birisi banyoya doğru yürürken Bayan Dolarhyde'ın başı üstündeki tavan gıcırdadı.

Tavanda güm diye bir ses duyuldu. Biri düşmüştü. Çatlak ses acıyla bağırdı.

Büyükanne Dolarhyde gözlerini ateşten bir an bile ayırmadı. Yalnızca daha hızlı sallanmaya başladı. Biraz sonra yukarıda sesler kesildi.

Yetimhanedeki dördüncü yılının sonunda Francis Dolarhyde'a ömrünün tek konuğu geldi.

Kafeteryada otururken, daha büyük bir çocuk gelip onu Peder Buddy'nin odasına götürdü.

Peder Buddy'nin odasında bekleyen kadın uzun boylu, orta yaşlıydı. Saçları geriye doğru çekilip gergin bir topuz yapılmıştı. Yüzü, pudradan olacak, bembeyazdı. Ak saçlarında, gözlerinde ve dişlerinde sarı lekeler göze çarpıyordu.

Francis'in en ilgisini çeken ve her zaman hatırlayacağı şey, kadının gülümsemesi olmuştu. Francis'in yüzünü görünce memnunlukla gülümsemişti kadın. Daha önce hiç başına gelmemişti böyle bir şey Francis'in. Bir daha da kimse böyle bir şey yapmayacaktı.

Peder Buddy, "Bu senin büyükannen," dedi.

Kadın da, "Merhaba," dedi.

Peder Buddy uzun parmaklı eliyle kendi ağzını silerken, "Haydi, ona merhaba de," diye üsteledi.

Francis üst dudağını uzatıp onunla burun deliklerini tıkayarak bazı kelimeleri söylemesini öğrenmişti ama 'merhaba' sözüne henüz pek gereksinim duymuş değildi. Ancak, "...rama..." diye bir ses çıkarabildi.

Büyükanne ondan daha da hoşlanmışa benziyordu. "Büyükanne demesini de biliyor musun?" diye sordu.

Peder Buddy, "Haydi, büyükanne demeye çalış," dedi.

'B' sesi çok zor geliyordu. Gözleri yaşardığı zaman boğulacak gibi oldu.

Kızıl bir eşekarısı tavana çarptı.

"Ziyanı yok," dedi. "Ama adını söyleyebileceğinden eminim. Senin gibi kocaman bir çocuk kendi adını mutlaka söyleyebilir. Söyle bana bakayım."

Çocuğun suratı aydınlanıverdi. Büyük çocuklar yardım etmişlerdi adını öğrenmesine. Şimdi de hoşa gitmek istiyordu. Kendini topladı.

"A.cık surat!" deyiverdi.

Üç gün sonra Büyükanne Dolarhyde yetimhaneye gelip Francis'i çağırttı ve onu yanına alıp kendi evine götürdü. Konuşabilmesi için ona yardımcı olmaya başladı. Önce bir tek kelimenin üzerinde yoğunlaştırdılar çalışmalarını. "Anne."

Evliliğin iptalinden iki yıl sonra Marian Dolarhyde, Howard Vogt'la tanışıp evlendi. Vogt başarılı bir avukattı. St. Louis'in nüfuzlu çevreleri arasında epey tanıdığı vardı.

Onun da karısı ölmüştü. Üç küçük çocuğu vardı. Marian Dolarhyde'dan on beş yaş büyük, sevimli, hayatta yükselme hırsı olan bir adamdı. Dünyada en nefret ettiği şey St. Louis'de çıkan *Post-Dispatch* gazetesiydi. 1936 yılındaki seçmen kayıtları skandalında bu gazete kendisini rezil etmiş, 1940'da da Eyalet Valiliği adaylığını St. Louis kapmak istediği zaman bu girişimi engellemişti.

1943 yılında Vogt'un yıldızı yine parlamaktaydı. Eyalet meclisine adaydı. İleride kurulacak Eyalet Anayasa Komisyonu için de delege olarak düşünülüyordu.

Marian iyi bir eş ve becerikli bir ev sahibesiydi. Vogt ona Olive Sokağı'nda, yarı ahşap, güzel bir ev almıştı. Konuk ağırlamaya uygun bir ev.

Francis Dolarhyde büyükannesinin yanına geldikten bir hafta sonra, büyükanne onu alıp Olive Sokağı'ndaki eve götürdü.

Kızının evini daha önce hiç görmemişti büyükanne. Kapıyı açan hizmetçi de onu tanımıyordu.

Yaşlı kadın hizmetçiyi bir kenara itip içeriye girerken, "Ben Bayan Dolarhyde," dedi. Elbisesinin arka eteğinden kombinezonu altı santim sarkıyordu. Francis'i elinden tutup, şöminesinde ateş yanan büyük salona soktu.

"Kim o, Viola?" diye sordu üst kattan bir kadın sesi.

Büyükanne, Francis'in suratını avucuna aldı. Çocuğun burnuna soğuk deri eldivenlerin kokusu doldu. Kulağında telaşlı bir fısıltı. "Git, anneni gör, Francis. Git anneni gör. Koş!"

Francis ondan uzaklaşmaya, gözlerindeki parıltıdan kaçmaya çalıştı.

"Git anneni gör. Koş!" Büyükanne onu omuzlarından tutup merdivenin dibine kadar yürüttü. Çocuk ilk sahanlığa kadar çıktı, dönüp ona baktı. Yaşlı kadın çenesiyle üst katı işaret etti.

Yabancı holden ileri, kapısı açık duran yatak odasına...

Anne tuvalet masasının önüne oturmuş, çevresi ışıklı bir aynada makyajını kontrol ediyordu. Siyasi bir toplantıya gidecekti. Yanaklara fazla allık yakışık almazdı. Kadının arkası kapıya dönüktü.

"Anne," diye bir ses çıktı Francis'den. Doğru söylemeye elinden geldiği kadar çabaladı. "Anne."

Marian onu o zaman aynada gördü. "Eğer Ned'i arıyorsan, o daha eve dönme..."

"Anne." Çocuk acımasız ışıkların alanına girdi.

Marian alt kattan annesinin çay isteyen sesini de duydu. Gözleri iri iri açıldı, hareketsiz kaldı. Geriye dönüp bakmadı. Aynanın ışıklarını söndürüp kendini aynadan sildi. Karanlık odada bir tek ince ses çıkardı, sonu hıçkırıkla bitti. Belki kendi içindi bu hıçkırık... belki de Francis için.

Büyükanne, Francis'i bütün siyasal mitinglere ve toplantılara götürdü, herkese onun kim olduğunu, nereden geldiğini anlattı. Onu dolaştırıp herkese merhaba dedirtti. Evde merhaba kelimesi üzerinde hiç çalışamamışlardı.

Bay Vogt seçimi bin sekiz yüz oyla kaybetti.

26.

Büyükannenin evinde Francis Dolarhyde'ın yeni dünyası, mavi damarlı bacaklardan oluşmuş bir ormandı.

Büyükanne Dolarhyde üç yıldan beri yaşlılar için bir huzurevi işletiyordu. 1936 yılında kocasının ölümünden beri para sorunuyla karşı karşıyaydı. Bir hanımefendi olarak büyütülmüş olduğundan, para kazanabilecek bir bilgisi ya da yeteneği de yoktu.

Elinde yalnızca kocaman bir evle, kocasından kalan borçlar vardı. Eve kiracı falan alamazdı. Evin yeri çok sapaydı. Zaten evi satma tehlikesi de yaklaşmaktaydı.

Gazetede Marian'ın Bay Howard Vogt'la evlenme ilanını okumak, büyükanne için büyük bir müjde olmuştu. İkide bir Marian'a mektup yazıp para istemeye koyuldu ama cevap alamadı. Her telefon edişinde hizmetçi ona Bayan Vogt'un dışarda olduğunu söylüyordu.

Sonunda Büyükanne Dolarhyde istemeye istemeye belediyeye başvurdu ve yaşlıları evine almak istediğini söyledi. Her müşterisi için belediye ona belli miktarda para veriyordu. Ayrıca bulunabilen akrabalardan da ara sıra, düzenli olmayan paralar gelmekteydi. Belediye bu akrabaları bulabilirse. İşler önce kesat gitti. Sonra orta sınıftan bazı özel müşteriler de gelmeye başladı.

Bunca zaman içinde Marian'dan hiç yardım gelmemişti... oysa yardım edebilirdi Marian.

Şimdi bacaklardan kurulu ormanda, halının üstünde Francis Dolarhyde oyunlar oynuyordu. Büyükannenin Mah-Parçaları'yla otomobilcilik oynuyordu. Kıvrılmış duran ayaklar arasından itiyordu onları otomobil gibi.

Bayan Dolarhyde müşterilerinin elbiselerini temiz tutmayı başarıyordu, ama ayakkabılarını ayaklarından çıkarmamalarını sağlamakta güçlük çekiyordu.

İhtiyarlar salonda oturup radyo dinliyorlardı. Bayan Dolarhyde onlar seyretsin diye bir de küçük akvaryum koymuştu oraya. Biri bağış yapmış, eskiden tahta olan yerler de marley kaplatılmıştı.

Kanepelere, koltuklara sırayla otururlar, kimisi de tekerlekli sandalyelerinde, radyoyu dinlerlerdi. Fersiz gözleri ya balıklarda ya da çok eskiden görmüş oldukları bir şeyde olurdu.

Francis sıcak günlerde marley üzerinde çıkan ayak seslerini ömrünün sonuna kadar anımsayacaktı. Mutfaktan gelen domates ve lahana haşlaması kokusunu da. Sıcakta kuruyan et kokusuna benzer yaşlı insan kokusunu da. O radyonun sesini de.

Francis vaktinin çoğunu mutfakta geçirmeye çalışırdı. Aşçı Queen Mother Bailey rahmetli Bay Dolarhyde'ın ailesinde büyümüştü. Bazen önlüğünün cebinde Francis'e bir erik getirir verirdi. Mutfak sıcak ve güvenliydi. Ama Queen Mother Bailey geceleri evine giderdi.

Aralık 1943.

Francis Dolarhyde beş yaşına gelmişti. Büyükannenin evinde, üst kattaki kendi yatak odasında yatıyordu. Oda zifiri karanlıktı. Pencerelerde de herhangi bir Japon saldırısına karşı ışığı dışarı sızdırmayan perdeler asılıydı. Japon diyemiyordu Francis. Çişi vardı. Karanlıkta ayağa kalkmaya korkuyordu.

Alt kattaki odada yatan büyükannesine seslendi.

"Byaahne. Byaahne." Çıkardığı ses daha çok yavru hayvan sesine benziyordu. Yorgun düşünceye kadar seslendi. "Uhhen, byaahne."

Daha fazla tutamadı. Bacakları, çarşafı önce sıcacık oldu, sonra soğudu. Geceliği vücuduna yapışmaya başladı. Ne yapacağını bilemiyordu. Derin bir soluk aldı, yatakta yuvarlanıp yüzünü kapıya doğru çevirdi. Bir şey olmamıştı. Bir ayağını indirip yere bastı. Karanlıkta ayağa kalkıp durdu. Gecelik iyice bacaklarına yapışmıştı. Suratı alev alev yanıyordu. Kapıya doğru koştu. Kapının tokmağı gözüne çarptı. Islak ıslak yere oturdu, hemen kalktı, merdivenlerden aşağıya koştu. Parmakları parmaklığın üzerinden kayıyordu. Büyükannesinin odası. Karanlıkta ona sarılmak... yorganın altına... artık sımsıcak.

Büyükanne kıpırdadı, gerginleşti, Francis'in yanağını dayamış olduğu sırtı sertleşti. Sesi hışırtılı çıkıyordu. "Üstüme iyilik... ömrümde..." Bir tıkırtı oldu. Kadın başucu masasından dişlerini alıp ağzına taktı. "Ömrümde senin kadar iğrenç ve pis çocuk görmedim," dedi. "İn hadi. İn yataktan."

Başucu lambasını yaktı. Francis halının üzerine basmış, tir tir titriyordu. Kadın bir parmağını onun kaşının üzerinden geçirdi. Parmağına kan bulaştı.

"Bir şey mi kırdın?"

Başını iki yana öyle hızlı salladı ki, büyükannenin geceliğine bir iki damla kan sıçradı.

"Yukarı. Çabuk."

Merdivenlerden çıkarken etrafı yine karanlık bastı. Işığı açamıyordu. Çünkü büyükanne ampullerden sarkan kordonları öyle kısa tutmuştu ki, ancak kendi boyu yetişebiliyordu. Francis tekrar o ıslak yatağa girmeyi istemiyordu. Kapının eşiğinde uzun süre durup bekledi. Gelmeyecek, diye düşünüyordu. Odanın en kuytu, en karanlık köşeleri bile biliyordu gelmeyeceğini.

Geldi ama. Tavandaki ampulden sarkan kısacık kordonu çekip ışığı yaktı. Kolları yeni çarşafla doluydu. Yatağı değiştirirken hiç konuşmadı.

Onu kolundan yakaladı, holden ileri, banyoya sürükledi. Işık aynanın tepesindeydi. Ona yetişmek için büyükanne bile parmak ucunda yükselmek zorunda kaldı. Francis'e bir bez uzattı. Islak ve soğuk.

"Geceliğini çıkar, silin, temizlen," dedi.

Yapışkan bandın kokusu, parlak dikiş makasının şıkırdaması. Büyükanne bir parça bant kesti, onu tuvaletin üzerine bastırdı, kaşındaki yarığı yapıştırdı.

"Şimdi," dedi. Makası onun yuvarlak göbeğinin tam altında tutuyordu. Soğukluğu hissedebiliyordu.

"Bak," dedi büyükanne. Onu kafasının arkasından yakalayıp öne doğru eğdi. Küçük penisinin nasıl makasın alt bıçağının tam üzerinde durmakta olduğunu gösterdi.

"Keseyim mi?"

Başını kaldırıp büyükanneye bakmak istedi ama o ensesini tutmuş, eğmişti. Francis hıçkırdı. Karnına tükürükleri aktı.

"İster misin?"

"Hayır, byaahne. Hayır, byaahne."

"Bak sana yemin ediyorum, bir daha yatağını kirletirsen keserim. Anladın mı?"

"Heveh, byaahne."

"Tuvaleti karanlıkta da bulabilir, cici çocuklar gibi üzerine oturabilirsin. Ayakta durman gerekmez. Şimdi git, yat bakayım."

Gecenin ikisinde rüzgâr çıktı. Güneybatıdan gelen sıcak rüzgâr. Ölü elma ağaçlarının dalları birbirine çarpıyor, canlı olanların yaprakları hışırdıyordu. Rüzgâr beraberinde yağmuru da getirip evin yan duvarına çarpmaya başladı. İçeride kırk iki yaşındaki Francis Dolarhyde yatmış uyuyordu.

Yan yatmış, başparmağını emmekteydi. Alnındaki ve ensesindeki saçlar ıslak, yapış yapıştı.

Birden uyandı. Karanlıkta kendi soluğunu dinledi. Gözlerini açıp kaparken gözkapaklarının çıkardığı sesi duydu. Parmaklarında hafif bir gaz kokusu kalmıştı. Çişe gitmesi gerekiyordu.

Başucu masasına uzanıp dişlerinin bulunduğu bardağı aradı.

Dolarhyde ayağa kalkmadan önce hep takardı dişlerini. Tuvalete doğru yürüdü. Işığı yakmadı. Karanlıkta tuvaleti bulup cici çocuklar gibi üzerine oturdu.

27.

Büyükannedeki değişiklik ilk önce 1947 yılının kışında, Francis sekiz yaşındayken belli olmaya başladı.

Artık yemekleri odasında Francis'le baş başa yemiyordu. Aşağıdaki yemek odasında herkesle birlikte yemeye başlamışlardı. Büyükanne orada, yaşlıların masasına başkanlık ediyordu.

Genç kızlığında nazik bir ev sahibesi olmanın yolları öğretilmişti ona. Gümüş çanını çıkardı, silip parlattı, kendi tabağının yanı başına koydu.

Bir yemek masasını yönetmek, servisin zamanını ayarlamak, sohbeti yürütmek, konuları çekingen olanların da konuşmaya katılabileceği biçimde seçmek, parlak kişilerin en iyi yanlarını ortaya çıkaracak konular açmak gerçek bir sanattı ve ne yazık ki bu sanat artık gerilemeye başlamış bulunuyordu.

Büyükanne bir zamanlar bu işi başarıyla yapardı. Sofradaki bu çabaları da, hâlâ bir sohbeti sürdürme yeteneğini koruyan birkaç ihtiyar için yemekleri gerçekten ilginç kılmaya yaramıştı.

Francis masanın öbür başına, büyükannesinin tam karşısına, yani ev sahibi erkeğin yerine otururdu. Büyükanne yaşlıların hatırlayabilecekleri anılarını tekrar yaşatmaya çalışırken, o karşısında, başlarını sallayan ihtiyarlarla çevrelenmiş bir cadde görürdü hep. Büyükanne, Bayan Floder'in Kansas City'ye yaptığı balayı seyahatini, Bayan Eaton'un sarılık hastalığını tekrar tekrar ortaya atar, ötekilerin rastgele çıkardığı anlaşılmaz sesleri, yüzünde memnun bir ifadeyle dinlerdi.

"Ne kadar ilginç, değil mi, Francis?" der, yanındaki çanı çalarak ikinci yemeği isterdi. Yemekler hep etli sebze olurdu, ama büyükanne bunları hep iki ayrı yemek olarak servis yaptırır, mutfaktakileri boşuna sıkıntıya sokardı.

Sofradaki ufak tefek kazalardan hiç kimse söz etmezdi. Çanın çalınması ve cümlenin orta yerinde bir el işareti yapılmasıyla, yemeği üstlerine dökenlerin, masada uyuyakalanların ya da bu masaya neden oturduğunu unutanların derdine hemen çare bulunurdu. Büyükanne parası yetebildiğince fazla işçi tutardı her zaman.

Büyükannenin genel sağlığı daha kötüye gittikçe zayıflamaya başladı. O zaman çoktan beri giyemediği elbiselerini de ortaya çıkarıp giyebildi. Bu elbiselerden bazıları pek şıktı. Yüz çizgileri ve saç biçimiyle, bir dolarlık banknotun üzerindeki George Washington portresine çok benziyordu.

İlkbahara doğru nezaketi de biraz bozuldu. Sofraya hâlâ başkanlık ediyordu, ama St. Charles'da geçen çocukluğunu anlatırken kimsenin sözünü kesmesine izin vermez olmuştu. Arada pek özel ve kişisel anılara da giriyordu. Francis'e ve masadakilere ilham vermek için.

Büyükannenin 1907 yılında sükseli bir genç kız olduğu ve nehrin ötesinde. St. Louis'de verilen bazı kibar balolara davet edildiği bir gerçekti.

"Bunda herkesin alabileceği bir ders var," diyordu anlatırken. Bir yandan gözlerini Francis'e dikip, masanın altında bacak bacak üstüne atıyordu.

"Benim zamanımda doğanın kusurlarına pek bir çare bulunamazdı. Benim saçlarım ve cildim çok güzeldi. Onlardan elimden geldiği kadar yararlandım. Dişlerimdeki kusurları da kişiliğimin gücüyle ve neşeli tavrımla bastırdım. Hem öyle bastırdım ki, dişlerim benim en tipik yerim sayılmaya başladı. Kendi özel cazibe amblemim. Dünyayı verseler değiştirmezdim dişlerimi."

Doktorlara zerre kadar güveni olmadığını uzun uzun anlatıyordu. Diş eti sorunlarının dişlerini kaybetmesine neden olabileceğini öğrendiğinde, bölgenin en ünlü dişçilerinden birine gitmişti. Dr. Felix Bertl'e. Adam aslen İsviçreliydi. Belli sınıf insanlar arasında da İsviçre tipi dişler çok gözdeydi.

Bazı opera sanatçıları, dişlerinin biçimini değişirse ses tonunun etkileneceğinden korkarlardı. Aktörler ve diğer bu gibi kimseler de takma dişlerini kendi dişlerinin tam şeklinde yaptırmak isterlerdi.

Doktor Bertl hastasına tıpkı kendi doğal dişleri gibi diş yapabiliyordu. İçine kattığı maddelerle de sesin titreşimini deniyor, bozulmamasını sağlıyordu.

Büyükannenin dişleri hazırlanınca, ağzının biçimi tıpkı eskisi gibi olmuştu. Onların bozukluğunu da kişiliğiyle yendi, kendine özgü çekiciliğinden hiçbir şey kaybetmedi. Göze batan gülümsemesini her zaman korudu.

Eğer bu olup bitenlerde ders olabilecek bir şey varsa bile, Francis bunun değerini hiç anlayamıyordu. Anladığı tek şey, kendi para kazanıp biriktirinceye kadar kimsenin kendisini estetik ameliyat falan yaptırmayacağıydı.

Francis yemek boyunca sofrada oturmaya dayanabiliyordu, ama bunun nedeni yemekten sonra beklediği bir şey olmasındandı.

Her akşam Queen Mother Bailey'in kocası, katır arabasıyla onu almaya gelirdi. Büyükanne o sıra üst katta meşgul bulunurdu. Francis onlarla birlikte arabaya biner, yolun alt ucuna kadar gider, caddenin köşesine gelince inip eve yürüyerek dönerdi.

Bütün gün bu akşam gezisini bekleyerek yaşardı. Arabanın ön tarafında, Queen Mother'ın yanında oturmak... uzun boylu, sessiz kocası karanlıkta hiç fark edilmezdi. Arabanın demir tekerlekleri çakıllı yol üstünde büyük gürültüler çıkarırdı. Arabanın iki katırı kahverengi, bazen de çamur içinde olurdu. Kırpılmış yeleleri çalı gibi havada dururdu. Ter kokusu, pamuklu kumaş kokusuna karışırdı arabada. Bay Bailey yakacak odun taşırdı bu arabayla. Bazen geldiğinde arabanın içi duman kokardı. Yanında birkaç tavşan ya da sincap bulunduğu da olurdu. Koşuyorlarmış gibi upuzun uzanmış durumda.

Yol boyu hiçbiri konuşmazdı. Bay Bailey ise yalnızca katırlara bir şeyler söylerdi. Araba sarsıldıkça çocuk mutlu bir şekilde Baileylere çarpar dururdu. Köşe başında indiği zaman onlara dosdoğru eve gideceğine dair söz verir, onlar uzaklaşırken bir süre arabanın fenerini seyrederdi. Giderken karı kocanın aralarında konuştuklarını duyardı. Bazen Queen Mother güldürürdü kocasını. Kendi de onunla birlikte gülerdi. Karanlık köşede durup bu sesleri dinlerken, kendisine gülmediklerini bilmek hoş bir duyguydu.

Ama daha sonra bu konudaki fikrini de değiştirecekti...

Francis Dolarhyde'ın oldukça seyrek gördüğü tek oyun arkadaşı, üç tarla ileride oturan bir dükkâncının kızıydı. Büyükanne kızın eve oynamaya gelmesinden pek memnundu, çünkü ona Marian'ın çocukluk elbiselerini giydirmekten zevk alırdı.

Kızıl saçlı, silik bir kızdı. Genellikle oyun oynayamayacak kadar yorgun olurdu.

Bir haziran günü öğleden sonra kümesteki toprağın içinde böcek aramaktan bıkmış, Francis'den kendisine gizli organlarını göstermesini istemişti.

Kümesin bir köşesinde, evin alt kat pencerelerinden görülmelerini önleyen alçak çitin hemen arkasında, Francis gösterdi ona. Kız da kendininkini göstererek karşılık verdi. Donu bileklerine yığılmış, ayakta duruyordu oracıkta. Francis görebilmek için yere çömeldiğinde, kafası kopmuş bir tavuk kümesin köşesinden sırtüstü durumda, kanatlarını çırpa çırpa ortaya doğru sürüklendi. Tozlar uçuştu. Kız geriye doğru zıplarken ayaklarına ve bacaklarına kan damlaları sıçradı.

Francis de ayağa fırladı. Pantolonu hâlâ ayak bileklerindeydi. O sırada tavuğun peşi sıra köşeyi dönen Queen Mother Bairley onları gördü.

"Bak, çocuk," dedi sakin sesiyle. "Neyin ne olduğunu görmek istiyorsan artık gördün. Şimdi git de kendine başka bir oyun bul. Yaşına uygun bir eğlence ara ve pantolonunu da üstünde tutmayı bil. Şimdi bu arkadaşınla beraber bana yardım edin de tavuğu yakalayayım."

Tavuk durmadan kaçtığı, uzaklaştığı için çocukların duyduğu utanç çabucak geçti, yerini başka duygular aldı. Ama büyükanne onları üst kat penceresinden izlemekteydi...

Büyükanne, Queen Mother Bailey'in eve girişini de izledi. Çocuklar kümesin iç tarafına geçtiler. Beş dakika sonra büyükanne sessiz adımlarla üstlerine geldi. Kapıyı birdenbire açtı, onları kızılderili başlığı yapmak üzere tüy toplarken buldu.

Kızı evine yolladı, Francis'i eve soktu.

Cezasını çektikten sonra onu tekrar Peder Buddy'nın yetimhanesine yollayacağını söyledi ona. "Yukarı çık," dedi. "Odana git, pantolonunu çıkar, ben makası alıp gelinceye kadar bekle orada."

Francis odasında saatlerce bekledi. Yatağın üzerinde, pantolonunu çıkarmış yatarak. Battaniyeyi üzerine çekmiş, ona avuçlarıyla sarıl-

mış, makası bekliyordu. Akşam yemeğinin seslerini dinledi, Queen Mother'ın kocası arabayla gelirken arabanın sesini dinledi...

Sabaha karşı bir ara uyukladı, sonra sarsılarak uyandı, tekrar bekledi.

Büyükanne hiç gelmedi. Belki de unutmuştu.

Bunu izleyen günler boyunca, günlerin normal akışı içinde beklemeye devam etti. Gün boyu birkaç kez buz gibi korkular sarıp duruyordu her yanını. Beklemesi hiçbir zaman bitmeyecekti.

Queen Mother Bailey ile karşılaşmamaya çalışıyor, kadına bunun nedenini de söylemiyordu. Büyükanneye kümesteki olayı onun anlattığına inanmak yanılgısına düşmüştü Francis. Arabanın feneri yol boyunca uzaklaşırken kulağına gelen gülüşlerin kendi hakkında olduğundan emindi artık. Dünyada hiç kimseye güvenemeyeceği ortadaydı.

Aklında bu düşünce varken hareketsiz yatıp uyuyabilmeye olanak yoktu. Böyle parlak bir gecede hareketsiz yatmaya da olanak yoktu.

Büyükannenin haklı olduğunu biliyordu Francis. Çok incitmişti büyükanneyi. Utandırmıştı. Yaptığı kabahati herkes biliyor olmalıydı. Ta St. Charles'a kadar yayılmıştı herhalde haber. Büyükanneye kızmıyordu. Yo, büyükanneye kızmıyordu. Onun kendisini çok SEVDİĞİNİ biliyordu. Doğru hareket etmek istiyordu.

Hayalinde, eve hırsızlar girdiğinde büyükanneyi o koruyor, kurtarıyor, büyükanne de ona söylediği kötü sözleri geri alıyor, "Sen şeytanın çocuğu değilmişsin, Francis," diyordu. Benim cici çocuğumsun sen."

Eve hırsızın girişini gözünün önünde canlandırıyordu. Adamın niyeti büyükanneye gizli organlarını göstermekti.

Nasıl koruyacaktı büyükanneyi Francis? Koskoca hırsızla dövüşemeyecek kadar küçüktü henüz.

Bunu iyice düşündü. Mutfakta Queen Mother'ın koca bıçağı vardı. Tavuk kestikten sonra onu gazete kâğıdıyla silerdi. O bıçağa bir bakması gerekiyordu. Sorumluluk duymaktaydı bu konuda. Karanlığa karşı duyduğu korkuya karşı mücadele etmeliydi. Eğer büyükanneyi gerçekten seviyorsa, karanlıkta korkulacak şey, *kendisi* olmalıydı. Hırsızın korkması gereken şey, Francis olmalıydı.

Aşağıya süzüldü, bıçağı aynı çiviye asılı buldu. Garip bir kokusu vardı. Tavuk parçalanırken musluğun içindeki kokunun aynısı. Keskindi bıçak. Ağırlığı da ona güven veriyordu.

Elinde bıçakla büyükannenin odasına yürüdü. Hırsız falan girmediğinden emin olmak için.

Büyükanne uyuyordu. Ortalık çok karanlıktı, ama Francis onun tam nerede olduğunu biliyordu. Eğer içeride bir hırsız olsa, onun da soluğunu duyardı. Büyükannenin soluğunu nasıl duyuyorsa öyle. Nasıl büyükannenin boynunun tam nerede olduğunu biliyorsa, hırsızın boynunun tam nerede olduğunu da bilirdi. Soluma sesinin tam altında.

Eğer odada bir hırsız olsa, Francis ayak uçlarına basarak, sessizce şöyle yaklaşırdı ona. Bıçağı onun başı üzerinde şöyle kaldırır, iki eliyle şöyle tutardı.

Francis yatağın yanı başında duran terliğe bastı. Bıçak karanlıkta rasgele inerek başucu lambasının maden abajuruna çarptı.

Büyükanne olduğu yerde döndü, ağzından ıslık gibi bir ses çıkardı. Francis hareketsiz durdu. Kolları bıçağı taşımak için harcadığı çabadan titriyordu. Büyükanne horlamaya başladı.

Francis'in içinde kabaran sevgi neredeyse göğsünü çatlatacaktı. Odadan sessizce çıktı. Onu korumaya hazır olabilmek için çıldırıyordu. Bir şeyler yapmak zorundaydı. Artık karanlık evden korkmuyordu. Ama bunaltıyordu onu bu ev.

Arka kapıdan çıktı, pırıl pırıl gecede öylece durdu. Yüzünü gökyüzüne çevirmiş, sanki ışıkları soluyabilecek, onları içine çekebilecekmiş gibi derin derin nefes alıyordu. Küçük, yuvarlak bir ay, yukarı devrilmiş gözlerinin akında renk değişimi yapıyordu. Sonra gözler tekrar yuvarlandı, mehtabın ışığı gözbebeklerine düştü.

İçindeki sevgi büyümüş, sıkışmıştı. Onu soluyarak dışarı atamıyordu. Kümese doğru yürüdü. Hızla gidiyordu bu kez. Toprak, tabanlarına soğuk soğuk değiyordu. Bıçak da bacağına soğuk soğuk değmekteydi. Koşmaya başladı. Çatlamadan önce oraya ulaşabilmek için...

Kümesin önündeki tulumbanın altında sabunlanmakta olan Francis, ömründe bu kadar tatlı bir huzur duyduğunu anımsamıyordu. Kendini bu yeni huzura, tedbirli hareketlerle ve yavaş yavaş bıraktı. Ve o zaman anladı ki, çevresini saran bu huzur sonsuz bir huzur.

Büyükannenin anlayış gösterip kesmediği şeyin bir ödül gibi hâlâ yerinde durmakta olduğunu, bacaklarındaki ve göbeğindeki kanları yıkarken tekrar düşündü. Zihni berrak ve sakindi.

Gecelik konusunda bir şeyler yapması gerekiyordu. Çuvalların altına saklamak en iyisiydi.

Ölü tavuğu bulmak büyükanneyi çok şaşırttı. Bunun pek tilki marifetine benzemediğini söylüyordu.

Bir ay sonra Queen Mother Bailey yumurta toplarken aynı durumda bir tavuk daha buldu. Bu kez kafası burularak koparılmıştı.

Büyükanne sofrada konuşurken, bu işin "eskiden kovmuş olduğu hizmetçilerden biri," tarafından, hınç yüzünden yapıldığına inandığını söyledi. Durumu şerife yansıttığını da belirtti.

Francis kendi sandalyesinde sessizce oturuyordu. Avucunu bir açıp bir kapıyor, o avucun içinde kırpılıp duran gözü hayal ediyordu. Bazen yatağında bir tarafının kesik olmadığından emin olmak için kendini yokladığı oluyordu. Böyle yokladığında avucunda göz kırpılması hissettiğini sanıyordu.

Büyükanne hızla değişiyordu. Çok kavgacı olmuştu. Hizmetkârları tutmakta zorluk çekiyordu. Orta hizmetçileri pek az olduğu halde, o mutfakta sorumluluk yüklenmeyi, işlere karışmayı, Queen Mother'ı sinirlendirip yemekleri bozmayı seçmişti. Ömrü boyunca hep Dolarhydeların yanında çalışmış olan Queen Mother evdeki tek sürekli hizmetkârdı.

Mutfağın sıcağından yüzü kızaran büyükanne bir işten ötekine saldırıyor, yemekleri yarı hazır durumda bırakıyor, servis yapılabilecek duruma asla getirmiyordu. Artıkları birbirine katıp yeni yemekler pişirirken, taze sebzeler diğer yanda çürümekteydi.

Bir yandan da ziyankârlığa karşı duyarlılık kazanmıştı. Çamaşırhanede harcanan sabun ve ilaç miktarında kısıntı yapınca, çarşaflar gri bir renk almaya başladı.

Kasım ayı içinde peşi peşine siyah hizmetçi tuttu. Hiçbiri durmadı.

Sonuncusunun gittiği gece büyükanne ateş püskürüyordu. Evin içinde bağırarak dolaştı. Mutfağa girdiğinde, Queen Mother Bailey'in hamuru yoğurduğu yerde bir kaşık kadar un bırakmış olduğunu gördü.

Yemeğe yarım saat kalmıştı. Mutfağın o sıcağı ve kargaşalığı içinde, Queen Mother'ın üzerine yürüyüp suratına bir tokat attı.

Queen Mother elindeki kaşığı düşürüverdi. Şok olmuştu. Gözlerine yaşlar doluştu. Büyükanne hemen elini çekti. Aslında kendi çekmedi. Kocaman, pembe bir avuç itti onu.

"Bunu bir daha asla yapmayın. Kendinizde değilsiniz, Bayan Dolarhyde. Ama yine de bunu asla yapmayın."

Avaz avaz haykırılan hakaretler... Büyükanne bir çaydanlığa çarptı, içindeki sular ocağın üzerine dökülüp tısladı. Sonunda büyükanne kapıyı çarpıp odasına gitti. Francis onun odasında hâlâ küfür ettiğini, eşyaları duvarlara fırlattığını duyuyordu. Bütün gece odasından çıkmadı.

Queen Mother çorbayı hazırlayıp ihtiyarları besledi, kendi eşyalarını toplayıp bir sepete doldurdu, eski kazağıyla örgü külahını giydi. Francis'i aradı ama bulamadı.

Arabasına bindiğinde, çocuğun terasın köşesinde tek başına oturmakta olduğunu gördü. Ağır vücudunu arabadan tekrar indirdi, onun yanına yürüdü.

"Yavrum, ben gidiyorum, bir daha dönmeyeceğim," dedi. "Bakkaldaki Sironia benim tarafımdan annene telefon edecek. Eğer annen gelmeden önce bana ihtiyacın olursa evime gelirsin."

Francis uzanan elin yüzüne dokunmaması için başını çevirdi.

Bay Bailey katırlara diliyle, "Klak, klak," diye ses verdi. Francis araba fenerinin uzaklaşmasını seyretti. Daha önce de o feneri böyle içi boşalmış olarak seyrettiğini hatırlıyordu. Queen Mother Bailey'in kendisine ihanet ettiğini anladığından beri. Artık önemi yoktu. Memnundu bile. Zayıf bir fener ışığı yolun ucunda silikleşiyordu. Aydedeye vız gelirdi böyle şeyler.

Acaba bir katırı öldürmek insana nasıl bir duygu verir diye merak etti.

Marian Dolarhyde Vogt telefon edildiğinde gelmedi.

St. Charles şerifi iki hafta sonra onu telefonla aradığı zaman geldi. Öğleden sonra Packard arabasını kendi kullanarak geldi. Elinde eldivenleri, başında şapkası vardı.

Şerif yardımcısı onu yolun ilerisinde karşıladı, arabanın penceresine doğru eğilerek konuştu.

"Bayan Vogt, anneniz öğlen civarında bizi aradı, hırsızlık yapan bir hizmetçiden yakındı. Ben buraya geldiğimde... özür dilerim, ama biraz saçma sapan konuşuyordu. Ortalık da oldukça bakımsız gibiydi. Şerif önce size haber vermemizi istedi. Anlıyorsunuzdur. Bay Vogt sosyal kişiliği olan biri olduğu için."

Marian onu çok iyi anlıyordu. Bay Vogt, St. Louis'in bayındırlık müdürüydü. Bugünlerde St. Louis kentinin iktidardaki partiyle pek arası da yoktu.

Şerif yardımcısı, "Bildiğim kadarıyla, burayı bizden başka gören olmadı," dedi.

Marian annesini uyur buldu. İhtiyarlardan ikisi hâlâ sofranın başında oturmuş, yemek bekliyorlardı. Bir kadın sırtında kombinezonuyla bahçede geziniyordu.

Marian hemen kocasına telefon etti. "Bu yerleri ne kadar sık kontrol ediyorlar?... Herhalde görmemişlerdir... Akrabalardan yakınan olduğunu duymadım... zaten bu ihtiyarların akrabası olduğunu da sanmıyorum... Yo, sen uzak dur buradan. Bana birkaç zenci lazım. Birkaç zenci bul bana... Bir de Doktor Walters'i. Ben idare ederim durumu."

Kırk beş dakika sonra doktor yanında beyaz üniformalı bir hastabakıcıyla birlikte geldi. Onun peşinden de bir kamyonet içinde Marian'ın hizmetçisiyle beş başka hizmetçi geldiler.

Marian, doktor ve hastabakıcı büyükannenin odasına girerlerken, Francis de okuldan döndü. Büyükannenin küfürler savurduğunu duydu. Kadını hastanenin tekerlekli sandalyelerinden birine oturttular. İtip götürürlerken gözleri cam cam bakıyordu. Koluna bir parça pamuğu yapışkan bantla tutturmuşlardı. Dişleri olmayınca suratı çökmüş, bir garip olmuştu. Marian'ın kolunda da sargı vardı. Isırılmıştı kolu.

Büyükanne doktorun arabasıyla götürüldü. Arka kanepeye oturtulmuş, yanına da hastabakıcı binmişti. Francis onun gidişine baktı. Önce elini sallamak üzere kaldırdı ama, sonra kolu hemen yanına sarktı.

Marian'ın temizlikçileri evi temizleyip havalandırdılar, her şeyi yıkadılar, ihtiyarlara da banyo yaptırdılar. Marian onlarla birlikte çalışıyordu. Ortaya birkaç lokma yemek koymayı da başardı.

Francis'le ancak bazı eşyaların yerini sormak için konuşuyordu.

Sonra temizlikçileri yolladı, belediyeye telefon etti. "Bayan Dolarhyde bir kalp krizi geçirdi," diye anlattı onlara.

Sosyal Güvenlik'in otobüsü ihtiyarları almaya geldiğinde ortalık kararmıştı. Francis kendinin de bu otobüsle gideceğini sanıyordu. Ona ne olacağı hiç söz konusu edilmemişti.

Sonunda evde bir tek Marian'la Francis kaldılar. Marian yemek masasının başında, yüzünü avuçlarının içine almış oturuyordu. Francis bahçeye çıkıp elma ağacına tırmandı.

Derken Marian onu çağırdı. Francis'in elbiselerini küçük bir bavula yerleştirmişti.

Arabaya doğru yürürken, "Benimle gelmek zorundasın," dedi ona. "Bin bakalım. Ayaklarını kanepeye sürme."

Onlar Packard'la uzaklaşırken boş tekerlekli sandalye bahçede kalmış, tek başına duruyordu.

Skandal falan olmadı. Belediye yetkilileri Bayan Dolarhyde'a çok yazık olduğunu, evi de pek temiz tuttuğunu söylediler. Vogtlara bir leke sürülmedi.

Büyükanne özel bir sinir hastalıkları sanatoryumuna yatırıldı. Francis bir daha eve, onun yanına ancak on dört yıl sonra dönebildi.

"Francis, işte üvey kız kardeşlerinle üvey erkek kardeşin," dedi annesi. Vogtların kütüphanesindeydiler.

Ned Vogt on iki yaşındaydı. Victoria on üç, Margaret ise dokuz. Ned'le Victoria birbirlerine baktılar. Margaret yere bakıyordu.

Francis'e hizmetçilerin merdiveninin ta tepesinde bir oda verildi. 1944 seçimlerindeki yenilgiden sonra Vogtlar artık üst kat hizmetçisi kullanmıyorlardı.

Onu yürüyerek kolaylıkla gidip gelebileceği Potter Gerard İlkokulu'na yazdırdılar. Öteki çocukların gittiği özel Episcopal Okulu'ndan epey uzaktı bu okul.

İlk birkaç gün Vogtların çocukları ondan ellerinden geldiğince uzak durmaya çalıştılarsa da, ilk haftanın sonuna doğru Ned'le Victoria hizmetçi merdivenine çıkıp ziyarete geldiler.

Kapının kulpu çevrilmeden önce Francis onların dakikalarca dışarıda fısıldaştığını duydu. Kapının kilitli olduğunu anlayınca vurmadılar bile. Ned, "Aç şu kapıyı," diye seslendi.

Francis açtı. Onunla hiç konuşmadan dolaptaki elbiselerine baktılar. Ned Vogt tuvalet masasının küçük çekmecesini açtı, orada bulduklarını iki parmağıyla tutup tutup havaya kaldırmaya başladı. Doğum günü mendillerinin köşelerine FD harfleri işlenmişti. Bir gitar mızrabı çıktı. Sonra küçük bir şişe içinde parlak bir böcek, bir beysbol dergisi, bir de geçmiş olsun kartı. 'Sınıf arkadaşın, Sarah Hughes' diye imzalanmış.

"Ne bu?" diye sordu Ned.

"Mızrap."

"Neye yarar?"

"Gitar çalmaya."

"Gitarın var mı?"

"Yok."

Victoria, "O halde bunu niye saklıyorsun?" diye sordu.

"Babam kullanırdı."

"Sözlerini anlayamıyorum. Ne diyorsun? Bir daha tekrarlatsana ona, Ned."

"Babasınınmış diyor." Ned mendillerden birine burnunu sümkürdü, tekrar çekmeceye bıraktı.

Victoria, "Bugün atları almaya geldiler," dedi. Dar yatağa oturdu. Ned de onun yanına yerleşti. İkisi de ayaklarını şilteye dayadılar.

"Artık at, mat yok," dedi Ned. "Yazları göl kenarındaki eve gitmek yok. Neden, biliyor musun? Cevap versene, piç kurusu."

Victoria, "Babam artık çok hasta ve eskisi kadar para kazanmıyor," dedi. "Bazı günler işe hiç gitmiyor bile."

"Neden hasta olduğunu biliyor musun, piç kurusu?" dedi Ned. "Anlayabileceğim gibi söyle."

"Büyükannem o bir ayyaş diyor."

Ned, "Senin o çirkin suratın yüzünden hasta babam," dedi.

Victoria, "İnsanlar ona bu yüzden oy vermedi," diye ekledi.

Francis, "Def olun," dedi. Kapıyı açmak üzere döndüğünde, Ned arkasından ona bir tekme savurdu. Francis iki elini birden böbreğine doğru kaldırdı. Bu sayede parmaklarını, Ned'in midesine savurduğu ikinci tekmeden korumuş oldu.

"Ah, Ned!" diye bağırdı Victoria. "Ah, Ned!"

Ned, Francis'i kulaklarından yakalayıp suratını tuvalet masasının üzerindeki aynaya doğru tuttu.

"İşte bu yüzden hasta!" derken onun suratını aynaya çarptırdı. "Bu yüzden hasta!" Küt. "Bu yüzden hasta!" Küt. Ayna kan ve sümük lekeleriyle dolmuştu. Ned onu bıraktığında Francis yere çöküp oturdu. Victoria ona iri iri açılmış gözleriyle baktı. Alt dudağını dişleri arasında tutuyordu. Onu orada bıraktılar. Yüzü kan ve tükürükten sırılsıklamdı. Gözleri acıdan sulanmıştı. Ama ağlamadı.

28.

Gece boyunca yağmur, Freddy Lounds'un Chicago mezarlığında açık duran boş mezarını yıkayıp durmaktaydı.

Will Graham masadan kalkıp, yastığının altında tatsız rüyaların kendisini beklediği yatağa doğru giderken başı iyice ağrıyordu.

St. Charles'a bakan tepedeki ev, rüzgârla sallanıp içini çekiyor, camlarında yağmur damlaları şarıldıyor, gökgürültüleri tepesinde gümbürdüyordu.

Merdivenler karanlıkta gıcırdamaktaydı. Bay Dolarhyde merdivenlerden inerken kimonosu hışırdıyordu üzerinde. Gözleri yeni uyandığı için iri iri açılmıştı.

Saçları ıslaktı, dikkatle taranmıştı. Tırnaklarını fırçalamıştı. Kayar gibi, ağır hareket ediyor, taşmak üzere olan bir bardak gibi yoğunluğunu dopdolu tutuyordu.

Projeksiyonun yanı başında film. İki tane. Öteki bobinler yakılmak üzere çöp kutusuna yığılmış. İki tanesi seçilmiş. Düzinelerce aile filminin arasından. Kopyaları işyerinde çıkarılıp eve, seçim yapılmak üzere seyredilmeye getirilmiş.

Dolarhyde rahat koltuğunda, yanı başında biraz peynir ve meyveyle, seyretmek üzere hazırlandı.

İlk film bir Dört Temmuz pikniğini gösteriyordu. Yakışıklı insanlardan oluşmuş bir aile. Üç çocuk. Baba boğa boyunlu, iri bir adam. Kalın parmaklarıyla turşu kavanozuna dalıyor. Sonra anne.

Annenin en iyi görünümü, çocuklar komşularla top oynarken çıkmış. On beş saniyecik. Topu yakalıyor, ne tarafa koşması gerektiğine karar vermek üzere duruyor. Ayakları açık. Belden öne doğru eğilmiş, göğüsleri sallanıyor. Çocuğun biri bir sopa sallayarak görüntüyü bozuyor ve can sıkıyor. Yine kadın. Yürüyor. Ayağını kale diye kullandıkları bot minderine basıyor. Bir kalçası dışarı fırlamış, bacağının kası gerilmiş, öylece duruyor.

Dolarhyde kadının vücuduna tekrar tekrar bakıyor. Aşağı yastıkta. Kalçası dışarıda. Paçası kesilmiş blucinin altından kasları görünüyor.

Son kareyi donduruyor. Kadın ve çocukları. Hepsi kirli ve yorgun. Kucaklaşıyorlar. Bir köpek bacaklarının arasında kuyruğunu sallıyor.

Korkunç bir gökgürültüsü büyükannenin dolabındaki kesme kristalleri birbirine çarptırıp çıtırdatıyor. Dolarhyde elini bir armuda uzatıyor.

İkinci film birkaç bölüm. Adı, *Yeni Ev.* Bir gömlek kartonunun üzerine madeni paraları dizerek yazmışlar bu adı. Yanına da kırılmış bir çocuk kumbarası koymuşlar. Film başlarken baba, evin önündeki "Satılık" levhasını topraktan çekip çıkarıyor, kameraya dönüp utangaç gülümsüyor. Ceplerini dışarı çekmiş.

Anneyle üç çocuğun titrek bir resmi. Evin önündeki merdivenlerde. Güzel bir ev. Bahçesinde yüzme havuzu. Küçük bir çocuk tramplenin üzerinde oynuyor. Yerde ıslak ayak izleri. Suda kafalar beliriyor. Küçük köpek kız çocuğuna doğru yüzüyor. Kulaklarını arkaya yatırmış, çenesi yukarıda, gözlerinin akı görünüyor.

Anne suyun içinde havuzun merdivenini tutmuş, kameraya bakıyor. Siyah, kıvırcık saçları pırıl pırıl. Gerdanı ıslak mayosunun üzerinde soluğuyla şişerken parlıyor. Bacakları suyun altında makas yaparken dalga dalga görünüyor.

Gece. Havuzun karşı tarafından evin görünümü çekilmiş.

İçeride aile eğleniyor. Her tarafta kutular. Eski bir sandık... henüz tavan arasına kaldırılmamış.

Küçük bir çocuk büyükannesinin elbiselerini prova etmeye çalışıyor. Başında kocaman hasır bir şapka. Baba kanepede. Biraz sarhoş gibi. Şimdi filmi herhalde baba çekiyor. Dengeli tutamıyor. Anne aynı şapkayı giymiş, aynanın karşısında.

Çocuklar çevresinde zıplıyorlar. Oğlanlar gülerek eski giysileri didikliyorlar. Kız soğukkanlı bakışlarla annesine bakıyor. Gelecekteki kendi halini düşünüyor olmalı.

Yakın çekim. Anne dönüp kameraya gülümsüyor. Bir eli ensesinde. Çok güzel. Boynunda kame bir iğne var.

Dolarhyde bu kareyi dondurdu, filmi biraz geriye sardı. Kadın tekrar tekrar kameraya dönüp gülümsüyor.

Dolarhyde dalgın bir hareketle az önce izlediği top oynanan filmi alıp çöp kutusuna attı.

Makineye takılı olan filmin kutusuna uzandı, üzerindeki Gateway etiketine baktı: *Bob Sherman, Star Sokağı 7. P.K. 603, Tulsa, Oklahoma.*

Arabayla rahatça gidilebilecek kadar da yakın.

Dolarhyde filmi bir avucuna koyup öteki elini üzerine kapadı. Canlıymış da kaçmaya çalışacakmış gibi. Elinde kıpırdıyormuş, zıplıyormuş gibi.

Leedslerin evinde ışık yandığı andaki telaşı hatırladı. Film ışıklarını yakmadan önce Bay Leeds'in işini bitirmek zorunda kalmıştı.

Bu kez başka türlü, daha sakin bir davranış biçimi bulmalıydı. Karı kocanın arasına, kamera çalışırken sessizce uzanmak, biraz ısınmak çok iyi olurdu. Vuruşunu karanlıkta yapar, doğrulup ikisinin arasında oturur mutlu mutlu ıslanırdı orada.

Bunu enfraruj filmle yapmak mümkündü. Böyle bir filmi nereden elde edeceğini de biliyordu.

Projeksiyon hâlâ çalışıyordu. Dolarhyde oturmuş, bobini elinde tutarken, boş ekranda oynaşan hayali görüntüler, kulağına rüzgârın iç çekişini andıran sesler fısıldıyordu.

İçinde hınç yoktu. Yalnızca sevgi ve gelecek zaferin düşünceleri vardı. Kalplerin atışının giderek zayıflaması... uzaklaşan ayak sesleri gibi.

Kendi canlı. Enerji dolu. İçi sevgi dolu. Shermanlar ona açılıyor.

Geçmişi bir an bile aklına gelmiyor, yalnızca ilerideki zaferi düşünüyordu. Annesinin evini tümüyle unutmuş gibiydi. Zaten o döneme ait bilinçli anıları hem az, hem de bulanıktı.

Yirmi yaşlarındayken bir ara Dolarhyde'ın kafasındaki annesinin eviyle ilgili anılar yok olup gitmiş, yalnızca zihninde kaygan bir satıh bırakmıştı.

O evde bir tek ay oturduğunu biliyordu. Dokuz yaşındayken Victoria'nın kedisini astığı için onu evden başka yere yolladıklarını anımsıyordu.

Aklında kalan tek tük görüntüierden biri, evin kendisiydi. Sokaktan bakınca ışıklı. Potter Gerard İlkokulu'ndan bir mil ilerideki pansiyonuna giderken önünden geçiyordu evin.

Vogt kütüphanesinin kokusunu da hatırlıyordu. Kapağı yeni açılmış eski bir piyano gibi. Annesi onu o kütüphaneye almış, ona gerekli eşyaları vermişti. Evden ayrılırken üst kat pencerelerinden kendisini izleyen suratları hatırlamıyordu. Buz tutmuş kaldırım üzerinde yürüyüşü, koltuğunun altını yakan eşyalar, sonra acele, yuvaya, yani kafasının ta içindeki bir noktaya dönüş... St. Louis'den çok farklı bir yere.

On bir yaşındayken hayal dünyası çok hareketli, sevgisinin yarattığı baskı çok aşırıydı. Kendini rahatlatabilmek için hayvanları avlıyordu. Sevilen küçük ev hayvanlarını. Ama yaptığı bu işin yaratacağı sonuçları dikkatle, soğukkanlılıkla hesaplayarak. Hayvanlar öyle evcildi ki, iş çok kolay oluyordu. Yetkililer garajlarda buldukları hazin küçük kan lekelerini bir türlü ona bağlamayı akıl etmiyorlardı.

Kırk iki yaşında bunların biri bile aklında yoktu. Annesinin evindeki insanlar da aklında yoktu... annesi, üvey kız kardeşleri, üvey erkek kardeşi... hiçbiri.

Bazen rüyasında görürdü onları. Ateşli hastayken. Hepsi değişik, hepsi uzun boyluydu. Yüzleri ve vücutları papağanlar gibi parlak renkliydi. Dolarhyde'ın tepesine dikilip duruyorlardı.

Pek ender olarak düşünmeye çalıştığında, hatırlayabileceği bir yığın doyurucu anılar vardı. Bunlar askerlik hizmetine aitti.

On yedi yaşındayken tek başına oturan bir kadının penceresinden girmiş ve yakalanmıştı. Neden girdiği anlaşılamamıştı. Kendisine ya yasa karşısına ya da ordu hizmetine girmek gibi iki seçenek verilmişti. Orduyu seçti.

Temel eğitimden sonra onu bir uzmanlık okuluna yolladılar. Karanlık odada, filmler üzerinde çalışıyordu. San Antonio'da, Brooke Ordu Hastanesi'nin tıp eğitim filmleri yapılmaktaydı.

Brooke Hastanesi'nin operatörleri ona ilgi gösterdiler ve yüzünü düzeltmeye karar verdiler.

Burnuna Z-plastı yaptılar, kolonunu uzattılar, dudağını da Abbé kapak süreciyle onardılar. Bu ameliyatı birçok doktor izledi.

Doktorlar elde ettikleri sonuçtan çok memnundular. Dolarhyde gösterilen aynaya bakmadı. Gözlerini pencerenin dışına doğru çevirdi.

Film arşivindeki kayıtlar Dolarhyde'ın birçok filmi ödünç aldığını gösteriyordu. Gece evde izleyip geri getirmek üzere.

1958'de tekrar askere yazıldı. Bu ikinci görevinde kendini Hong Kong'da buldu. Bir ara Seul'de (Kore) küçük uçaklar tarafından çekilen keşif filmleri üzerinde çalıştı. İzin için çıktığında ilk kez gidebilmişti Hong Kong'a. 1959 yılında Hong Kong ve Kowloon nice iştahları doyurabilecek yerlerdi.

Büyükanne 1961 yılında sanatoryumdan taburcu oldu. Thorazine'le uyuşturulmuş halde. Dolarhyde iki aylık ağır hizmet izni istedi, bu ne-

denle ordudan iki ay erken teskere alıp eve, büyükannesine bakmaya geldi.

Kendisi için de çok sakin bir devre oldu o dönem. Gateway'de yeni bir işe girmişti. Aldığı maaşla gündüzleri kendisi evde yokken büyükannenin yanında kalabilecek bir kadın tutmayı başardı. Geceleri salonda karşılıklı oturuyorlardı ikisi. Konuşmuyorlardı. Sessizliği tek bozan, kocaman saatin tik takı ve çaldığı zamanki çınlamasıydı.

Annesini bir kez gördü. 1970 yılında, büyükannenin cenazesinde. Dolarhyde onu hiç görmüyormuş gibi baktı geçti. Tıpkı annesininkine benzeyen sarı gözleriyle. Sanki bir yabancıydı kadın ona.

Annesi onun görünüşüne oldukça şaşırmıştı. Geniş göğüslü, yapılıydı. Ten rengi annesininki gibi iyiydi. Burnunun altında biçimli bir bıyığı vardı. Annesi bunun saç nakli yöntemiyle yapılmış olması gerektiğini düşündü.

Ertesi hafta annesi bir gece onu telefonla aradı, fakat cevap verilmeksizin kapatıldığını anladı.

Büyükannenin ölümünden sonra dokuz yıl boyunca ne kimse Dolarhyde'ı rahatsız etti, ne de o kimseyi. Alnı dümdüz, kırışıksız kaldı o süre içinde. Beklemekte olduğunun farkındaydı. Ama neyi beklediğini bilmiyordu.

Küçük bir olay... herkesin başına gelebilecek küçük bir olay, alnının içindeki tohuma artık vaktin gelmiş olduğunu anlatmaya yetti. Kuzeye bakan pencerenin önünde durmuş, bir filmi inceliyordu. Birden ellerinin yaşlanmakta olduğunu fark etti. Ansızın yalnızca elleri vardı gözünün önünde. Kuzeye bakan pencerenin net ışığında, derinin kemikler üzerinde gevşemekte olduğunu, liflerin çıyan derisi gibi çizik çizik izler oluşturmaya başladığını gördü.

Işık altında ellerini evirip çevirirken burnuna domates ve lahana pişerken çıkan kokular dolar gibi oldu. Oda çok sıcak olduğu halde ürperdiğini hissetti. O akşam, her akşamdan daha fazla çalıştırdı vücudunu.

Boy aynası, Dolarhyde'ın tavan arasındaki jimnastik odasının duvarında asılıydı. Jimnastik aletlerinin ve kaldıracağı ağırlıkların yanında. Evin içinde asılı olan tek ayna da oydu. Orada vücudunu rahat rahat seyredebilmesinin nedeni, jimnastik hareketlerini her zaman yüzünde maskeyle yapmasındandı.

Kaslarını gerip kendine baktı. Kırk yaşında olmasına rağmen, rahatlıkla bölge vücut geliştirme yarışmalarına katılabilirdi. Ama tatmin olmuyordu.

O hafta içinde Blake'in tablosuyla karşılaştı. Tablo onu bir anda etkiledi, esir aldı.

Tabloyu ilk olarak *Time* dergisinde, Londra Tate Müzesi'yle ilgili bir yazının içinde renkli fotoğraf olarak gördü. Brooklyn Müzesi *Büyük Kızıl Ejder ve Güneşi Kuşanmış Kadın'ı* bir sergide gösterilmek üzere ödünç olarak Londra'ya yolluyordu.

Time'ın eleştirmenine göre, "Batı sanatındaki pek az şeytanca imajda bu kadar kâbuslu cinsel enerji." vardı. Dolarhyde'ın bunu anlaması için yazıyı okuması gerekli değildi zaten.

Resmi günlerce yanında taşıdı. Karanlık odada fotoğrafını çekip büyüttü. Çok heyecanlıydı. Renkli resmi jimnastik odasında aynanın yanı başına astı, çalışırken ona baktı durdu. Ancak jimnastikten bitkin düştüğü zaman uyuyabiliyor, cinsel doyum için de eski tıp filmlerini seyredip rahatlatıyordu.

Hayatta yalnız olduğunu ve her zaman yalnız olacağını dokuz yaşındayken anlamıştı. Oysa insanlar bunu genellikle kırk yaşlarındayken fark ederlerdi.

Şimdi kırklara geldiğindeyse hayatına bir hayal egemendi. Çocukluk yaşlarına özgü bir parlaklıkla, bir tazelikle, bir çabuklukla dolu hayal. Bu onu yalnızlığın bir adım ilerisine götürmekteydi.

Başkalarının yalnızlığı ilk görüp tanıdığı günlerde, Dolarhyde kendi yalnızlığını anlayabilecek düzeye gelmişti. Yalnız olmasının nedeni, kendine özgü olması, benzeri bulunmamasıydı. Eğer bunun üzerinde çalışır, içgüdülerini şimdiye dek yaptığı gibi bastırmaz, serbest bırakırsa, içinden gelen ilhamla onları güçlendirirse, *Değişim'e*, *Oluşum'a* ulaşabilirdi.

Tabloda Ejder'in yüzü gözükmüyordu ama Dolarhyde o yüzün nasıl bir yüz olduğunu gittikçe daha iyi biliyordu.

Salonda tıp filmlerini seyrederken ağzını kocaman açıyor, içine büyükannenin dişlerini sığdırmaya çalışıyordu. Protez kendi eğri büğrü damağına uymadığı için rahatsız oluyordu.

Tek başınayken uzun süre çene kemik ve kaslarını çalıştırdı. Lastik blokları ısırmaya çalışıyor, yanaklarındaki kaslar ceviz gibi dikilinceye kadar ısırıyordu.

1979 sonbaharında Francis Dolarhyde biriktirdiği paranın büyük bölümünü çekti, Gateway'dan üç aylık ücretsiz izin aldı, Hong Kong'a gitti. Giderken büyükannenin dişlerini de yanında götürdü.

Döndüğünde kızıl saçlı Eileen olsun, işyerinde çalışan diğer kimseler olsun, tatilin ona çok yaradığını söylediler. Sakindi. Artık çalışanların giyinme odasını ya da duşunu hiç kullanmadığına kimse dikkat etmedi. Zaten eskiden de pek sık kullanmazdı.

Büyükannenin dişleri yine başucundaki bardağa, eski yerine girdi. Dolarhyde'ın yeni dişleriyse üst katta, dolapta kilitliydi.

Eğer Eileen onu aynasının karşısında görse... dişleri ağzında yeni döğmesi parlak ışık altında pırıl pırılken görse, avazı çıktığı kadar bağırırdı. Bir kez.

Artık vakit vardı. Acele etmeye gerek yoktu. Sonsuzluğa dek zaman vardı. Beş ay sonra Jacobileri seçebildi.

Ona ilk yardım edenler, Jacobilerdi. Onu yükselten, *Oluşum'*un zaferine doğru kaldıranlar. En iyisiydi Jacobiler. Şimdiye kadar tanıdığı her şeyden iyi.

Leedslere dek.

Şimdiyse... gücü de, zaferi de büyürken, Shermanlar çıkmıştı ortaya. Enfrarujun yaratacağı yeni bir yakınlık. Çok umut verici.

29.

Francis Dolarhyde kendine gerekli olan şeyi bulmak için Gateway'de başka bir servise gitmek zorundaydı.

Dolarhyde aslında Gateway'in en büyük servisinde yapım şefiydi. En büyük servis, ev filmlerinin işlenmesi servisiydi. Ama şirketin ayrıca dört servisi daha vardı.

1970'lerin ekonomik gerileme koşulları, ev filmlerini olumsuz yönde etkilemişti. Öte yandan video kasetlerin rekabeti de söz konusuydu. Gateway bu nedenle değişik servisler kurma zorunluluğunu duymuştu.

Kimi serviste filmler video-kasete çekiliyor, kiminde havadan çekilmiş keşif filmleri basılıyor, kiminde kısa ticari filmler işleniyordu.

1979'da Gateway'in eline bir fırsat geçti. Başka firmalarla işbirliği yaparak Savunma Bakanlığı ve Enerji Bakanlığı'na teklif sundular, enfraruj fotoğraf konusunda yeni emülsiyonların denenmesi işini üstlendiler.

Enerji Bakanlığı, ısı depolama araştırmaları için duyarlı enfraruj filmlere ihtiyaç duymaktaydı. Savunmaysa aynı tür filmleri keşif çalışmaları için istiyordu.

Gateway bitişikteki küçük bir şirketi satın aldı. *Baeder Kimya* adındaki bu şirket 1979 yılında Gateway'e katıldı ve yeni projenin çalışmalarına o binada başlandı.

Dolarhyde öğle tatilinde Baeder binasına doğru yürüdü. Gökyüzü pırıl pırıl ve masmaviydi. Yerde önceki yağmurdan su gölleri oluşmuştu. Dolarhyde yürürken bu göllerde kendini görmemek için adımlarını ayarlıyordu. Lounds'un ölümü iyice keyiflendirmişti onu.

Baeder'de herkes öğle yemeğine çıkmış gibiydi.

Labirente benzeyen koridorlardan geçip istediği kapının önüne geldi. Kapının üzerindeki tabelada şu yazılar okunuyordu: "*Duyarlı Enfraruj Malzeme Kullanılıyor. Işık Yakmayın. Sigara içmeyin. Meşrubat içmeyin.*" Tabelanın üzerindeki kırmızı ışık da yanıktı.

Dolarhyde bir düğmeye bastı, ışık hemen yeşile dönüştü. Dolarhyde ışık kontrolünden geçip iç kapıyı vurdu.

"Girin," dedi bir kadın sesi.

Serin. Salt karanlık. Kapta bir suyun kımıldama sesi. D-76 aygıtının o tanıdık kokusu. Pek az da parfüm kokusu.

"Ben Francis Dolarhyde. Kurutma aygıtı için geldim."

"Ah, çok iyi. Özür dilerim, ağzım dolu. Öğle yemeğimi bitirmek üzereydim."

Kâğıtların hışırtıyla toplanıp çöp kutusuna atılışını dinledi.

Karanlıktaki kadın sesi, "Aslında Ferguson istiyordu kurutma aygıtını," dedi. "Tatile çıktı ama nereye koymak istediğini ben de bilmiyorum. Gateway'de var mı kurutma aygıtı?"

"İki tane var. Biri daha büyük. Yerin ne kadar olduğunu söylememiş."

Dolarhyde kurutucuyla ilgili memorandumu iki hafta önce okumuştu.

"Biraz beklerseniz yeri size gösteririm."

"Tamam."

"Sırtınızı kapıya dayayın..." Kadının sesi öğretmen gibi bir havaya bürünmüştü. "Üç adım ilerleyin, ayağınız marleye gelecektir. Tam solunuzda bir tabure bulacaksınız."

Buldu. Artık kadına daha yakındı. Giydiği önlüğün hışırtısını bile duyabiliyordu.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi kadın. Sesi net, belirgin, biraz çınlayan bir sesti. "Siz büyük binada yapım bölümünün şefisiniz, değil mi?"

"Evet."

"Talepler yanlış dosyalara girince ortalığı kasıp kavuran Bay D.'nin ta kendisi, değil mi?"

"Ta kendisi."

"Benim adım Reba McClane. Umarım burada bir yanlışlık yapmıyoruzdur."

"Artık burası benim projem sayılmıyor. Yalnızca binayı satın aldığımızda bu karanlık odanın planını yapmıştım. Altı aydır uğramadım bile buraya." Dolarhyde için uzun bir konuşma sayılırdı bu. Ama karanlıkta daha kolay gelmişti.

"Bir dakika daha beklerseniz size ışık yakarım. Ölçü almak için mezura gerekli mi size?"

"Yanımda getirdim."

Dolarhyde kadınla karanlıkta konuşmayı oldukça zevkli bulmuştu. Çantasını açıp içinde bir şeyler aradığını duydu. Pudriyerin kapanış sesini dinledi.

Makinenin zili çaldığında üzüldü bile.

"Tamam artık," dedi kadın. "Şunları karanlık deliğe kaldırayım."

Soğuk bir hava akımı oldu, bir dolap kapağı lastik pervazlara oturup kapandı, vakumlu kilidin fısıltısı duyuldu. Hava çekilir gibi oldu. Kadın yanından geçerken Dolarhyde'ın burnuna parfüm kokusu da geldi.

Parmak eklemini burnunun altına bastırdı, yüzüne o düşünceli ifadeyi takındı, ışığın açılmasını bekledi.

Işık yandı. Kadın kapının yanında durmuş, onun bulunduğu genel yöne doğru bakarak gülümsüyordu. Gözleri, kapalı duran kapakların gerisinde rasgele hareketler yapmaktaydı.

Beyaz bastonu köşede dayalı duruyordu. Dolarhyde hemen elini yüzünden çekerek gülümsedi.

"Şuradan bir erik yiyebilir miyim?" diye sordu. Kızın masası üzerinde tabakta birkaç erik vardı.

"Tabii, buyrun. Çok da tatlı erikler."

Reba McClane otuz yaşlarındaydı. Güzel yüzünün kemik yapısı oldukça iyiydi. Tam burnunun kemeri üzerinde yıldız biçiminde bir yara izi vardı. Saçları buğday rengiyle kızıl karışımıydı. Paj modeli kesilmişti. Biraz eski moda. Elleriyle yanakları güneşten pek sevimli biçimde çillenmiş görünüyordu. Odanın marley ve çelik karışımı dekoru içinde kız sonbaharın ta kendisi kadar parlaktı.

Dolarhyde ona istediği gibi bakabilmekte özgürdü. Bakışları onun üzerinde hava kadar serbest gezinebilirdi. Kızın fark etme olanağı yoktu.

Dolarhyde kadınlarla konuşurken genellikle cildi üzerinde batıcı beneklerin oluştuğunu hissederdi. Kadın neresine bakıyorsa, orasında oluşurdu yanan benekler. Kadın gözlerini çevirip uzağa bile baksa, Dolarhyde'a sanki bir yerdeki aksine bakıyormuş gibi gelirdi. Görüntü yansıtıcı düzlemlerin yerlerini hemen fark ederdi bir odaya girdiği zaman. Bu düzlemlerin birbiriyle oluşturduğu açıları da. Havuzda yaşayan bir köpekbalığı, kıyıların yerlerini nasıl bilirse, tıpkı öyle.

Oysa cildi serindi şu anda. Kızınki çilliydi. Boğazı ve kol bileklerinin içi sedef gibi parlaktı.

"Makineyi nereye koymak istediğini size göstereyim," dedi. "Ölçüyü hemen alırız."

Ölçtüler.

Dolarhyde, "Ben de bir ricada bulunmak istiyorum," dedi.

"Buyrun."

"Enfraruj filme ihtiyacım var. Bin manometre duyarlığında falan."

"Buzdolabında saklamanız ve kullandıktan sonra tekrar soğuğa kaldırmanız gerekli."

"Biliyorum."

"Bana koşullarla ilgili biraz bilgi verebilirseniz belki de..."

"İki buçuk metreden falan çekilecek. Işıklara Wratten filtre takılacak." Konuşmasında biraz bilimsel deney havası yaratmıştı. "Hayvanat bahçesinde," diye ekledi. "Karanlıklar dünyasında yaşayan hayvanları çekmek istiyorlar."

"Piyasadaki enfraruj filmleri kullanmak istemediklerine göre pek tiz olmalılar."

"Hı, öyle."

"Bir şeyler buluruz, eminim. Ama önemli bir nokta var. Biliyorsunuz buradaki malzemenin çoğu DD anlaşmasıyla bakanlık malı oluyor. Bir şey alacaksanız imza karşılığında almalısınız."

"Tamam."

"Ne zamana istiyorsunuz?"

"Ayın yirmisi falan. Daha geç olamaz."

"Sizi uyarmam gerek. Film ne kadar hassas olursa, bakımı da o denli zordur. Soğutucular, kuru buzlar, falan filan. Bugün saat dörtte bazı numuneleri kontrol edecekler. Siz işinizi görebilecek emülsiyonların en yumuşağını seçersiniz."

"Gelirim."

Dolarhyde gittikten sonra Reba McClane eriklerini saydı. Bir tanecik almıştı.

Garip adam bu Bay Dolarhyde, diye düşündü. Işıkları yaktığı zaman ne bir duraklama olmuştu, ne de adamın sesinde acıma dolu bir ifade sezilmişti. Belki önceden biliyordu kendisinin kör olduğunu. Belki de... daha iyisi... aldırmıyordu.

Bu da hoş bir yenilikti.

30.

Chicago'da Freddy Lounds'un cenaze töreni yapılmaktaydı. Zengin törenin masrafları *National Tattler*'den çıkıyordu. Hazırlıklar çabucak tamamlanmış, törenin perşembe günü yapılması sağlanmıştı. Yani Lounds'un ölümünün ertesi günü. Böylelikle törenin resimleri perşembe akşamı basılan *Tattler*'e girebilecek demekti.

Kilisedeki tören uzun sürdü. Mezarlıktaki tören de öyle.

Papaz uzun uzun konuştu. Graham akşamdan kalmalığını üzerinden atıp törene gelenleri incelemeye çalışıyordu.

Mezarın başındaki parayla tutulmuş koro, her kuruşun hakkını verdi. *Tattler* fotoğrafçıları ellerinde makineleri ve kameralarıyla sıkı ça

lıştılar. İki televizyon ekibi de hazırdı. Polis fotoğrafçılarında basın kartı vardı. Onlar da durmadan kalabalığın resimlerini çekiyorlardı.

Graham Chicago cinayet masasından birçok kişiyi sivil kılıkta olmalarına rağmen tanıdı. Onun gözünde anlam taşıyan yüzler de yalnızca bu adamların suratları oldu.

Wendy Kent'in Wendy'si de oradaydı. Lounds'un sevgilisi. Tabuta en yakın yerdeki bankta oturuyordu. Graham onu tanımakta zorluk çekti. Sarı perukası geriye toplanıp topuz yapılmış, siyah bir tayyör giymişti Wendy.

Son ilahi okunurken ayağa kalktı, titrek adımlarla öne doğru ilerledi, diz çöküp başını sehpanın kenarına yasladı, kollarını oradaki krizantemlere doğru uzattı. Flaşlar parladı.

Kalabalık çimenlerin üzerinden mezarlığın kapısına doğru ilerlerken pek gürültü çıkmadı.

Graham, Wendy'nin yanında yürüyordu. Davetli olmayan halk, duvar parmaklığının arkasından onlara bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Graham.

Mezar taşlarının arasında durdular. Kızın gözleri kuru, bakışları sağlamdı.

"Senden iyiyim," dedi. "İçtin mi sen?"

"Evet. Sana gözkulak olan var mı?"

"Karakoldan polisler yolladılar. Kulüpte de siviller var. Şimdi iş mevsimi. Manyaklar her zamankinden fazla."

"Bu olaydan ötürü senin için üzgünüm... Hastanede çok iyiydin. Hayranlık duydum davranışına."

Kız başını salladı. "Freddy iyi dosttu. Beni odaya soktuğun için sana teşekkür ederim." Uzağa bakıp gözlerini kırpıştırdı. Gözkapaklarının üzerindeki farlar toz gibi parıldıyordu. Graham'a döndü. "Bak, *Tattler* bana biraz para veriyor. Herhalde anlamışsındır, değil mi? Röportaj yapacaklar. Mezar başında da öyle davranmamı istediler. Freddy olsa gücenmezdi bence."

"Fırsatı kaçırırsan kızardı."

"Bence de öyle. İşe yaramaz adamlar bunlar. Ama parayı veriyorlar. İşin aslı başka. Senin bu sapığı bile bile Freddy'nin üzerine çektiğini söylememi istiyorlar. O resim de öyle dost gibi poz vererek. Ben bunu reddettim. Söylemişim gibi basarlarsa yalandır."

Graham cevap vermeden ona baktı. Kız onun yüzünü inceledi.

"Belki ondan hoşlanmıyordun," dedi. "Ama önemi yok. Eğer olayın böyle gelişeceğini tahmin etmiş olsan, o herifi yakalamak için pusu kurmadan edemezdin, yalan mı?"

"Evet. Wendy. Yakalardım onu bu fırsatla."

"Elinizde ipucu falan var mı? Bu insanlar konuştuklarında gürültüden başka bir şey çıkmıyor ortaya."

"Pek fazla şey yok. Laboratuvarda birkaç inceleme yapılmakta. Yaptığı işi temiz yapmış. Şansı da var."

"Ya senin?"

"Ne?"

"Şanslı mısındır?"

"Ara sıra."

"Freddy hiçbir zaman şanslı değildi. Bu işten dünyayı kazanacağını söylemişti bana. Koca koca anlaşmalar falan."

"Başaracaktı da."

"Şey, bak, Graham... günün birinde canın bir kadeh içki isterse... bende var."

"Teşekkürler."

"Ama sokaklarda ayık gezmeye çalış."

"Tabii."

Polisler meraklı kalabalığın arasından Wendy'ye yol açtılar. Halkın içinden biri, üzeri yazılı bir tişört giymişti. "Dişli Sapık bir gecelik maceradır." Wendy'ye bir ıslık çaldı. Yanında duran kadın onun suratına bir şaplak attı.

İriyarı bir polis küçük bir arabaya binip Wendy'nin yanına yanaşmayı başardı. İkinci bir polis de işaretsiz bir arabada onu izliyordu.

Chicago o sıcak günde ateşlenmiş bir uzay roketi gibi kokmaktaydı.

Yalnızlık duygusu içindeydi Graham. Nedenini bilmiyordu. Cenazeler insanlarda genellikle seks isteği uyandırırdı... ölümün gözüne bir yumruk patlatmak gibi.

Ayağının dibinde duran bir cenaze çelenginin yaprakları rüzgârdan hışırdadı. Graham bir an için dalgaların denizde çıkardığı sesi düşündü. Eve dönmeyi öyle çok istiyordu ki... ama gidemeyeceğini biliyordu. Ejder ölünceye kadar.

31.

Baeder Kimya'nın projeksiyon odası küçüktü. Orta yere beş sıra katlanır sandalye dizmişlerdi.

Dolarhyde geç geldi. Adamlar çeşitli renklerde kartları, değişik ışıklar altındaki küpleri, çeşitli emülsiyonlarla filme alınmış maddeleri incelerken, o arkada bir yerde, ellerini göğsüne çaprazlayarak durup bekledi.

Varlığı Dandridge'i rahatsız ediyordu. Dandridge bu çalışmaların sorumlusuydu. Dolarhyde iş başındaydı. Kusurlara hiç tahammül edemediği de dilden dile dolaşıyordu.

Dandridge aylardan beri hiçbir konuda ona danışmamıştı. Zaten Gateway bu şirketi satın aldığından beri arada bir rekabet havası sürüp gitmekteydi.

"Reba, bize... sekiz numaralı örneğin developman maddesini ver," dedi Dandridge.

Reba McClane sıranın en sonunda oturmuş, tepeden kıskaçlanmış bloknotunu kucağına koymuştu.

Parmakları önündeki kabartma yazıların üzerinde kayarken, o net sesiyle maddenin bileşimini okudu. İçindeki kimyasal maddeleri, ısıyı ve süreyi, çekimden önceki ve sonraki muhafaza koşullarını bir bir saydı.

Duyarlı enfraruj filmler salt karanlıkta durmak zorundaydı. Karanlık oda hazırlıklarının hepsini Reba kendisi yapmıştı. Örnekleri sıraya dizmiş, notları hep karanlıkta tutmuştu. Reba'nın Baeder için ne kadar önemli bir eleman olduğunu anlamak güç değildi.

Deneyler iş bitimi saatine kadar sürdü.

Ötekiler odadan çıkarken Reba hiç yerinden kalkmamıştı. Dolarhyde ona dikkatle yaklaşarak daha oda boşalmadan, uzaktan seslendi. Sinsi bir izlenme duygusu vermek istemiyordu kıza.

"Gelemediniz sanmıştım," dedi Reba.

"Bir makine sökmüştük. O yüzden geç kaldım."

Işıklar yanmıştı. Dolarhyde onun başına dikilip durduğunda, saçlarının ayrığı arasından başının temiz derisi pırıl pırıl parlıyordu.

"1000C örneğine bakılırken yetiştin mi?"

"Evet."

"İyi buldular onu. 1200 serisinden çok daha kolay muhafazası vardır. Herhalde işine yarar."

"Yarar."

Reba'nın çantası da, ince pardösüsü de yanındaydı. Bastonuyla orta yoldan kapıya doğru yürürken, Dolarhyde çekilip önünü boşalttı. Yardıma ihtiyacı yok gibiydi. Dolarhyde da teklif etmedi.

Dandridge kapıdan kafasını uzattı.

"Reba, hayatım, Marcia'nın acele gitmesi gerekiyor. Eve kendin gidebilir misin?"

Kızın yanaklarında renk benekleri oluştu. "Rahatlıkla gidebilirim. Teşekkür ederim, Danny."

"Ben seni bırakırdım, şekerim, ama daha şimdiden geç kalmış durumdayım. Hey, Bay Dolarhyde, acaba zahmet olmazsa siz..."

"Danny, beni eve götürecek kimsem var..." Kız öfkesini iyi tutuyordu. Yüz ifadesindeki incelikleri bilme olanağından yoksun bulunduğundan yüzü değişmemişti. İfadeyi denetleyebiliyordu da, rengini kabul edemiyordu.

Dolarhyde soğuk, sarı gözlerle bakarken kızın öfkesini çok iyi anlıyordu. Dandridge'in acıma ifadesinin bu kızın yüzüne tükürük gibi çarptığını çok iyi biliyordu.

"Ben götürürüm seni," dedi... aradan bir süre geçmesini bekledikten sonra.

"Hayır, ama yine de teşekkür ederim." Bunu teklif edeceğini tahmin etmiş, kabul etmeyi de kararlaştırmıştı. Ama kimsenin onu zorlamasını istemiyordu. Allah kahretsin Dandridge'i, diye düşündü. Ne diye burnunu sokmuştu ki! Otobüsle gidecekti evine bal gibi. Bileti hazırdı. Yolu biliyordu. Canı nereye gitmek isterse oraya giderdi.

Herkes binayı boşaltıncaya kadar o tuvalette kaldı. Kapıcı kapıyı açıp onu çıkardı.

Reba park yerinin karşısındaki parmaklık boyunca, otobüs durağına doğru ilerledi. Pardösüsünü omzuna atmış, bastonuyla yolu yokluyordu, su birikintilerini önceden fark ediyordu.

Dolarhyde onu kamyonetinin içinden seyretti. İçindeki duygular rahatsız ediyordu onu. Gün ışığında tehlikeliydi bu duygular.

Ufka doğru inen güneşin ışığı altında, cam silecekleri, su birikintileri, parmaklıkların çelikleri gözünde bir makas gibi parıldadı.

Onu rahatlatan, kızın beyaz bastonu oldu. Makasın parıltısı gözünden silindi, yerine kızın ne kadar zararsız olduğunun bilinci yerleşti. Dolarhyde motoru çalıştırıyordu.

Reba McClaine kamyonetin sesini duydu. Şu anda yanı başındaydı kamyonet.

"Beni deneye davet ettiğin için teşekkür ederim."

Başını salladı, gülümsedi, yürümeye devam etti.

"Ben götüreyim seni."

"Teşekkür ederim. Ama ben hep otobüse binerim zaten."

"Dandridge aptalın biri. Gel, ben götüreyim..." *Gören olsa ne der?*

"Benim için bir zevktir."

Kız durdu. Dolarhyde'ın kamyonetten indiğini duydu.

Genellikle herkes onu kolunun üst kısmından tutardı. Başka ne yapmaları gerektiğini bilemezlerdi. Oysa körler, pazılarının tutulup dengelerinin bozulmasından hoşlanmazlardı. Dengesiz durmak hoş şey değildi. Ayrıca güdülerek yürütülmeyi de kim severdi ki?

Dolarhyde ona dokunmadı. Kız biraz bekledikten sonra, "Ben senin koluna girsem daha kolay olur," dedi.

Kollar ve pazular hakkında geniş tecrübesi vardı ama bu adamınki Reba'nın parmak uçlarını şaşırttı. Meşeden yapılmış merdiven parmaklığı gibi sertti.

Dolarhyde onun kendisine dokunmasına izin vermek için kendiyle nasıl mücadele etmiş, cesaretini toplamaya çalışmıştı... bunu Reba'nın bilmesine olanak yoktu.

Kamyonetin içi geniş, boyu da yüksek gibi bir duygu veriyordu. Buradaki sesler ve titreşimler, otomobillerde olandan farklıydı. Reba koltuğunun yanlarına tutundu. Dolarhyde'ın emniyet kemerini bağlamasını bekledi. Çapraz gelen kemer, göğsünün birini bastırıyordu. Reba kıpırdadı, kayışın araya gelmesini sağladı.

Yol boyu pek az konuştular. Kırmızı ışıklarda beklerken Dolarhyde ona bakabiliyordu.

Evi, Washington Üniversitesi yakınında, sessiz bir sokakta, iki katlı, çift daireli binanın sol alt dairesiydi.

"İçeri gel, sana bir içki ikram edeyim."

Dolarhyde hayatı boyunca pek az insanın evine girmişti. Bir düzineden az. Son on yıl içindeyse yalnızca dört eve girmişti. Kendi evi, Eileen'in evi, bir de Leedslerle Jacobilerin evleri. Başkalarının evine girmek ekzotik bir zevk verirdi ona.

Dolarhyde inerken Reba kamyonetin sarsıldığını fark etti. Kendi tarafındaki kapı açıldı. Basamağın boyu çok yüksekti. İnerken Dolarhyde'a hafifçe çarpınca kendini bir ağaca çarpmış gibi hissetti. Adam sesinden ve ayak seslerinden anlaşılamayacak kadar ağırdı demek. Sağlam ve ayaklarını hafif basan biri. Bir zamanlar Denver'de bir fotoğrafçı tanımıştı. Bir gün okula kör çocukların filmini çekmek üzere gelmiş ve...

Ön kapıdan girer girmez Reba McClane bastonunu köşeye bıraktı ve özgürlüğüne kavuştu. Çaba harcamadan hareket edebiliyordu evin içinde.

Dolarhyde onun gerçekten kör olduğuna inanabilmek için kendini zorladı. Bir eve girmiş olmak heyecanlandırıyordu onu.

"Cin toniğe var mısın?"

"Sade tonik yeter."

"Meyve suyu daha iyi değil mi?"

"Tonik."

"İçki sevmiyorsun galiba."

"Hayır."

"Mutfağa gel." Buzdolabını açtı. "Peki biraz..." Elleriyle hızlı bir yoklama yaptı. "Turta ister misin? Tadı müthiş."

"Olur."

Dolaptan bütün bir turta çıkardı, tezgâhın üzerine koydu.

Avuçları aşağıya dönük durumda parmaklarını açtı, dış çevresine dokundu, ortanın neresi olduğunu hesapladı, hangi parmağın saat dokuzu, hangi parmağın üçü işaret ettiğini anladı. Turtanın tam orta noktasına bir kürdan soktu.

Dolarhyde konuşmaya çalışıyor, gözlerini ona diktiğini anlamaması için dikkatini dağıtıyordu. "Ne kadar oluyor Baeder'e gireli?" Bu cümlede 's' yoktu.

"Üç ay. Bilmiyor muydun?"

"Bana pek az şey anlatırlar."

Kız sırıttı. "Herhalde karanlık odaları planlarken birilerinin bam teline dokunmuşsundur," dedi. "Ama bak, teknisyenler çok memnunlar

yaptığın işten. Musluklar çalışıyor, çıkış yerleri fazla... Nerede priz arasan var."

Sol elinin başparmağını kürdana dayadı, küçük parmağını tabağın dışına değdirdi. Dolarhyde için bir dilim keserken bıçağın yönünü işaret parmağıyla saptıyordu.

Dolarhyde onun elindeki parlak bıçağa baktı. Bir kadına canı istediği kadar bakabilmek, hem de arkasına değil, önüne bakabilmek garip bir duyguydu. İnsan yanında birisi varken istediği bir şeye ne kadar süre bakabilirdi ki?

Reba kendine oldukça sert bir cin tonik hazırladı, birlikte salona geçtiler. Kız elini ayaklı lambanın üzerinden geçirdi, ışığı yaktı.

Dolarhyde turtasını üç lokmada bitirdi. Kanepede kaskatı oturuyor, ışık saçlarının üzerine dökülüyordu. Güçlü elleri dizlerinin üstündeydi.

Reba başını koltuğun arkasına dayadı, ayaklarını kaldırıp pufun üzerine koydu.

"Hayvanat bahçesinde filmi ne zaman çekecekler?"

"Herhalde önümüzdeki hafta." Arada hayvanat bahçesine telefon edip enfraruj filmi teklif ettiğine memnundu şimdi. Belki Dandridge kontrol ederdi.

"Çok zengin bir hayvanat bahçesi. Annemle kız kardeşim taşınmama yardım etmek için geldiklerinde beni götürmüşlerdi. Bir de temas bölümü var, biliyor muydun? Orada bir lamayı kucakladım. Hoş bir duyguydu. Ama ne koku! Tanrım! Eve gelip üstümü değiştirinceye kadar lama beni izliyor sandım."

Sohbetti bu. Ya bir şey bulup söylemek zorundaydı ya da çıkıp gitmesi gerekirdi.

"Baeder'e nasıl geldin?"

"Denver'daki Reiker Enstitüsü'nde ilan verdiler. Ben orada çalışıyordum. Bir gün ilan tahtasını kontrol ederken o ilanı fark ettim. Baeder bu bakanlık işini başarabilmek için elemanlarını yenilemek zorundaydı. Birçok yeni eleman buldular. Altı kadın, iki siyah, iki Güney Amerikalı, bir Uzakdoğulu, bir paraplektik ve bir de ben. Boş yer sekiz taneydi. Aslında hepimiz iki kategoride toplanıyorduk."

"Baeder için yararın büyük."

"Herkes yararlı oluyor. Baeder boşa para vermez."

"Peki daha önce?" Dolarhyde biraz terlemeye başlamıştı. Sohbet dedikleri, zor şeydi. Bakmak iyiydi ama. Kızın bacakları güzeldi. Tıraş ederken ayak bileklerinden birini kesmişti. Kendi güçlü kollarında onun bacaklarının ağırlığını hisseder gibi oldu. Hareketsiz, cansız bacaklarının.

"Okulu bitirdikten sonra on yıl boyunca Reiker Enstitüsü'nde görme yeteneklerini yeni kaybetmiş insanları eğittim. Bu iş dışardaki ilk işim."

"Neyin dışında?"

"Yani dış dünyada. Reiker'de hayatım hep benim gibiler arasındaydı. Konuya yabancı olan aslında biz öğretmenlerdik. İnsanları, görenler arasında yaşamak üzere eğitiyorduk ama biz görenlerin dünyasında yaşamıyorduk. Birbirimizle konuşuyorduk hep. Biraz bu havanın dışına çıkmak istedim. Aslında ben konuşma eğitimine geçmek istemiştim. Duyma ve telaffuz zorluğu olan çocuklar için. Herhalde günün birinde o alana atlarım." İçkisini bitirdi "Bak, dolapta biraz soslu yengeç var. Bayan Paul hazırlamıştı. Keşke önce tatlıyı vermeseydim sana. İster misin?"

"I-ıh."

"Yemek pişirir misin?"

"Eh..."

Kızın alnında ince bir çizgi belirdi. Mutfağa gitti. "Kahveye var mısın?" diye seslendi.

"I-ıh."

Reba bir yandan erzak fiyatları hakkında konuşmayı sürdürüyor ama cevap alamıyordu. Tekrar salona girip koltuğa oturdu. Dirseklerini dizlerine dayadı.

"Bir konu var. Hemen konuşalım da sonra bir kenara bırakalım, olur mu?" dedi.

Sessizlik.

"Çoktan beri tek kelime söylemiyorsun. Ben konuşma bozukluğundan söz ettiğimden beri konuşmadın aslında." Sesi iyilik dolu ama ciddiydi. İçinde acıma yoktu. "Ben seni iyi anlıyorum, çünkü çok iyi biliyorum. İnsanlar genellikle dikkat etmezler. İkide bir ne, ne diye sorar dururlar. Eğer konuşmak istemiyorsan, ziyanı yok. Ama umarım konu-

şursun. Çünkü biliyorsun iyi konuşmayı. Ve ne diyeceğini de merak ediyorum."

"Hımm. Turta çok lezzetli." Dolarhyde alçak sesle söyledi bunu. Ama belli ki, bu iki kelimenin Reba için büyük önemi vardı. Dolarhyde, yoksa beni kendisi ve paraplektikle birlikte kategori kulübüne mi davet edecek, diye düşündü. İkinci kategori neydi acaba?

Kızın bundan sonra söylediğine inanmakta güçlük çekti.

"Yüzüne dokunabilir miyim? Gülümsüyor musun, yoksa kaşlarını mı çatıyorsun, bilmek istiyorum," Biraz durdu. Kuru bir sesle ekledi. "Susayım mı, konuşayım mı, emin olmalıyım."

Elini havaya kaldırdı ve bekledi.

Parmakları ısırılıp koparılmış olsa nasıl yaşardı acaba? Dolarhyde gülümseyerek düşündü. Bunu sokak dişleriyle bile kolaylıkla yapabilirdi. Krikkrak ısırmak kadar kolay. Tabanlarını yere sağlam basarsa, ağırlığını kanepenin arkasına verirse, iki eliyle kızın bileğini sımsıkı tutarsa, asla vaktinde çekilip kendini kurtaramazdı. Kırt, kırt, kırt, kırt... Belki bir tek başparmağını bırakırdı. Turtaları ölçebilsin diye.

Reba'nın ince bileğini kendi başparmağıyla işaret parmağı arasında tuttu, ışıkta elini çevirip baktı. Bir yığın küçük yara izleri vardı bu elde. Bir sürü kesik, sıyrık. Elin üstünde de dümdüz bir iz vardı. Yanık izi olabilirdi.

Eve fazla yakın. Oluşum süreci içinde fazla erken. Sonra onu bir daha seyredemem.

Böyle bir soru sorabildiğine göre, demek kendisi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Dedikoduları duymamıştı.

"Gülümsüyorum, inan sözüme," dedi. 'S' harflerini iyi başarmıştı. Gülümsediği de doğruydu. Yakışıklı sokak dişlerini gösteren bir tür gülümseme.

Kızın elini kucağının üzerine doğru götürdükten sonra bileğini bıraktı. El kızın oyluğu üzerine düştü. Yarı kapandı. Parmakları kumaşı yakaladı.

"Kahve hazır galiba," dedi.

"Ben gidiyorum." Eve sığınıp rahatlamak.

Reba başını salladı. "Seni gücendirdim. İstemeden oldu."

"Hayır, gücenmedim."

Koltuğundan kalkmadı. Dinledi. Kilidin yerine oturma sesini duyunca onun gittiğini anladı.

Reba McClane kendine bir cin tonik daha hazırladı. Pikaba Segovia plakları koydu, kanepenin üzerine kıvrılıp uzandı. Havada Dolarhyde'ın izleri vardı. Dayandığı yastık da sıcaktı. Sonra havadaki ayakkabı boyası kokusu, yeni bir deri kemerin kokusu, iyi cins tıraş losyonu kokusu.

Ne kadar içine kapanık bir erkek. İşyerinde ondan söz edildiğini pek az duymuştu. Bir keresinde Dandridge yamaklarından birine onun için, "Şu itoğ'lu it Dolarhyde," demişti.

İnsanın kendini dinleyebilmesi, kendiyle baş başa kalabilmesi önemliydi Reba için. Çocukluğunda, görme yeteneğini kaybettikten sonra, hayata yeni yeni uyum sağlamaya çalışırken hiç kendi kendine kalamıyordu.

Şimdi de kalabalık yerlerdeyken insanların kendisine bakmadığından hiç emin olamazdı. Bu nedenle Francis Dolarhyde'ın yalnızlığı hoş geliyordu ona. Sonra davranışında kendisine karşı bir dirhem acıma bile hissetmemişti. Bu da iyiydi.

Elindeki cin de iyiydi.

Birden Segovia müziği ateşlendi. Plağı kaldırıp bir başkasını koydu.

Yepyeni bir kentte zor geçen üç ay. Önünde kış. Karların altında kaldırım kenarlarını bulabilmek. Reba McClane uzun bacaklı, cesur kız... kendine acımaktan nefret ederdi. Acıma duygusuna yer yoktu onun yaşamında. Ta içinde bir yerlerde, sakatlık öfkesinin izlerini görebiliyordu. Bundan kurtulamıyordu, ama hiç değilse kendi avantajına çeviriyordu. Bağımsızlık güdüsüne enerji veriyordu bu duygu. Her gününü en iyi şekilde yaşama kararlılığına güç katıyordu.

Kendine göre katı bir insandı. Doğal adalete inanmak balon gibi, sabun köpüğü gibi bir şeydi. Bunun farkındaydı. Ne yaparsa yapsın, sonu yine herkesin sonu gibi gelecekti. Bir hastanede sırtüstü yatar bulacaktı kendini. Burnunda bir tüp. Hepsi bu kadar mıydı, diye düşünecekti.

Işığa bir daha asla sahip olamayacağını biliyordu, ama hayatta sahip olabileceği başka şeyler vardı. Zevkini çıkarabileceği şeyler. Öğrencilerine yardım etmekten her zaman zevk almıştı. Bu yardımının so-

nunda ne ödüllendirilecek, ne de kendisine sitem edilecekti. Bunu bilmek, duyduğu zevki garip bir şekilde daha da artırmıştı.

Dost edinirken, bağımlılık arayan, destek arayan insanlara karşı her zaman uyanıktı. Birkaçıyla yakınlık kurmuşluğu vardı. Körler hep çekerdi böylelerini. Oysa bu tür insanlar düşmandı.

Yakınlık. Reba erkekleri fiziksel olarak çekebildiğinin farkındaydı. Nicesi kolunu tutarken parmak eklemini göğsüne değdirmeden edememişti.

Seksten çok hoşlanırdı Reba. Ama yıllar önce erkekler konusunda pek önemli bir şey öğrenmişti. Erkeklerin pek çoğu sırtlarına yük yüklenmekten çok korkardı. Kendi durumu onların bu korkusunu daha da artırıyordu.

Bir erkeğin kendi yatağına gizli gizli, tavuk çalıyormuş gibi girip çıkmasından hoşlanmazdı.

Ralph Mandy gelecekti az sonra. Kendisini yemeğe götürmek üzere. Hayat ona çok darbe indirdiği için sevme yeteneğini kaybettiğine inanır, korku içinde yaşardı Ralph. Sık sık da tekrarlardı bunu Reba'ya. Neşeli çocuktu. Ama Reba onun sahibi durumuna gelmeyi istemiyordu.

Görmek de istemiyordu Ralph'ı. Onunla sohbet etmekten, sesindeki nüansları dinlemekten hoşlanmıyordu.

Darbe yemeye, isteyince gidip, isteyince kalmaya cesareti olan biri Reba'yı istese, ne kadar iyi olurdu. Ona da aynı hakkı tanıyan biri. Durmadan Reba için kaygılanmayan biri.

Francis Dolarhyde... utangaç adam. Boğa kadar güçlü ve hiç saçmalığı olmayan biri.

Tavşan dudaklı birini ne görmüş, ne de yüzüne dokunmuştu. Çıkan sesi zihnindeki bir görüntüye bağlama olanağından yoksundu. Acaba Dolarhyde söylediği sözleri Reba'nın iyi anlayabilmesi konusunda ne düşünüyordu? "Körler diğer insanlardan daha iyi işitir" sözüne mi inanıyordu? Doğru değildi bu söz. Belki de ona açıklaması gerekirdi bunun doğru olmadığını. Mesele daha iyi işitmelerinde değil, daha fazla dikkat etmelerindeydi körlerin.

O kadar çok yanlış kavram vardı ki körlerle ilgili. Acaba Dolarhyde körlerin diğer insanlardan daha saf ruhlu olduğu söylentisine inanıyor muydu? Kendi kendine gülümsedi. Bu da doğru değildi.

32.

Chicago polisi basının projektörleri altında çalışmak zorundaydı. Her gece, gelecek dolunaya kaç gün kaldığı sayılmaktaydı. On bir gün kalmıştı.

Chicagolu aileler korku içindeydi.

Bu arada korku filmlerinin müşterileri artmıştı. Korkunun lezzeti! Dişli Sapık tişörtlerini piyasaya süren tüccar, sonradan ikinci çeşit tişörtlere de yönelmişti. Birincisi, "Dişli Sapık bir gecelik bir maceradır!" derken, ikincisi de, "Kızıl Ejder bir gecelik bir maceradır!" diyordu. Satışlar iki tür tişört arasında hemen hemen eşit bölünmekteydi.

Jack Crawford cenazeden sonra polislerle birlikte bir basın toplantısına katılmak zorunda kalmıştı. Yukarıdan gelen emre göre, Federal polisin varlığı daha bir göze görünür hale gelmekteydi. Ama toplantıya katılışı bu varlığı *kulağa* gelir hale getiremedi. Crawford ağzını bile açmadı. Geniş kadrolu soruşturmaların elinde bol ipucu olmadığı zaman, hep geriye dönmek eğiliminde olurlardı. Aynı şeyleri yeni baştan, tekrar tekrar incelerler, cılkını çıkarırlardı. Kısır döngü gibi döner dururlardı. Ya da kasırga gibi. Ya da kocaman bir sıfır gibi.

Graham nereye gitse, karşısında dedektifleri, kameralar, koşuşan üniformalı polisleri ve durmadan çıtırdayan telsizleri buluyordu. Oysa kafası sakin kalmak zorundaydı.

Basın toplantısından çıkan Crawford, Graham'ı gece bastırırken savcılığın üst katındaki boş jüri odasında buldu.

Yeşil çuha kaplı jüri masasının tepesinde parlak ışık veren avizeler sallanıyordu. Graham kâğıtlarıyla fotoğraflarını bu masanın üzerine yaymıştı. Ceketiyle kravatını çıkarmış, kendini koltuğa atmış, önündeki iki resme bakıyordu. Leedslerin çerçeveli resmi önündeydi. Onun yanı başında Jacobilerin resmi bir sürahiye dayalıydı.

Graham'ın hep yanında taşıdığı bu resimler Crawford'a, boğa güreşçilerinin taşıdığı uğurları anımsatıyordu. Hangi otele inseler açıp onu koyar, önünde dua ederlerdi. Lounds'un resmi yoktu burada. Herhalde Graham, Lounds olayını hiç düşünmüyor diye kuşkulandı. Bir de Graham'la kapışmaya niyeti yoktu.

"Burası bilardo salonuna benziyor," dedi.

"Toplantıda canlarına okudun mu?" Graham solgundu ama ayıktı. Önünde koca bir bardak portakal suyu duruyordu.

"Tanrım!" Crawford kendini bir koltuğa attı. "İnsanın öyle bir toplantıda düşünmeye çalışması, tren giderken tuvaletin içine işemek kadar zor."

"Haber var mı?"

"Başkomiser bir soruya cevap vereyim derken öyle telaşlandı ki, kameranın karşısında apış arasını kaşıdı durdu. Gördüğüm tek ilginç şey buydu. İnanmıyorsan saat altı haberlerini izle de bak."

"Portakal suyu ister misin?"

"Dikenli tel yutarım, daha iyi."

"İyi. Bana daha çok portakal suyu kalır." Graham'ın yüzü yorgundu. Gözleri de fazla parlıyordu. "Gazla ilgili yeni bir şey?" diye sordu.

"Tanrı Liza Lake'den razı olsun. Chicago çevresinde tam kırk bir tane Servco Supreme benzin istasyonu var. Osborne'un dedektifleri hepsini tarıyor. Satışları kontrol ediyor, kamyon ya da kamyonetle gelen insanları bir bir araştırıyorlar. Henüz bir şey çıkmadı, ama servis istasyonlarındaki her vardiyada çalışanları göremediler. Servco'nun daha 186 yeri var. Sekiz eyalete dağılmış durumda. Yerel yetkililerden yardım istedik. Zaman alacak. Eğer Tanrı beni seviyorsa, herif gazı alırken kredi kartı kullanmıştır. Bir şansımız var sayılır."

"Nakitle almışsa yok sayılır."

"Emniyet müdürüne Dişli Sapık'ın bu çevrede oturuyor olabileceğini ağzına almamasını söyledim. Buranın halkı yeterince telaşta. Bir de bunu duyarlarsa, bu gece sarhoşlar evlerine dönerken kent Kore'ye döner."

"Hâlâ buralarda olduğu kanısında mısın?"

"Sen değil misin? Öyle görünüyor, Will." Crawford. Lounds'un otopsi raporunu eline aldı, yarım gözlüklerinin ardından şöyle bir göz attı. "Kafasındaki çürük, ağzındaki yaralardan daha eskiymiş. Beşle sekiz saat daha eski. Pek emin değiller. Ağız yaraları da, Lounds hastaneye geldiğinde, saatler öncesinin yaralarıymış. Üstleri de yanmış. Ama ağzın iç tarafından yine de belli oluyormuş. Bir yerinde... soluk borusunda mı ne biraz kloroform kalmışmış. Sence Dişli Sapık onu ısırırken kendinde değil miydi?"

"Evet. Kendinde olmasını isterdi."

"Bana da öyle geliyor. Demek kafasına vurup onu bayılttı. Garajda. Gürültünün önemi olmayan bir yere varıncaya kadar onu sessiz tutmak için kloroform kullandı. Orada onu ayılttı ve ısırdıktan saatler sonra buraya getirdi."

Graham, "Bunların hepsini kamyonetin arkasında, ıssız bir yere park etmişken de yapabilirdi," dedi.

Crawford iki parmağıyla burnunun yanlarını ovuşturdu. Bu yüzden sesi megafonla konuşur gibi çıktı. "Sandalyenin tekerlerindeki analizi unutuyorsun," dedi. "İki çeşit halı parçaları vardı. Yün ve sentetik. Sentetik olanı kamyonetten olabilir. Ama ömründe kamyonet içinde yün halı gören olmuş mu? Kiralık dairelerde bile... kaç tanesinde yün halı kullanılır? Pek azında. Yün halı demek, ev demektir, Will. Sonra o kirlerle küfler de, sandalyenin toprak tabanlı bir bodrumda saklandığına işaret ediyor."

"Belki."

"Şimdi şuna bir bak." Crawford çantasından bir karayolu atlası çıkardı. Amerika yolları sayfasına bir işaret yapmıştı. "Freddy on beş saati biraz aşkın süre kayboldu," dedi. "Yaraları da bu süre içinde şu ya da bu zamanda olmuş. Ben birkaç varsayımda bulunmak istiyorum. Gerçi böylesi hoşuma gitmiyor, ama bir dinle... Diyelim ki, salı öğleden sonra Chicago trafiğine kapılıp yola koyuldu. Yanında Lounds'la kent dışına doğru gidiyor. Gittiği yerde Lounds'la oyalanması için ona iki saat tanı. Sonra da geri dönüyor. O halde Chicago'dan altı saatlik bir yere ancak gider, tamam mı? Bak şu çizdiğim daire, Chicago'ya altı saat mesafedeki yerlerin çemberi. Daire dalgalı, çünkü bazı yollar ötekilerden daha hızlı."

"Belki de kent dışına çıkmadı, burada kaldı."

"Olabilir. Ama gidebileceği en uzak yer bu kadar."

"Demek birçok yeri eledin, elinde yalnızca Chicago, Milwaukee, Madison, Dubuque, Peoria, St. Louis, Indianapolis, Cincinnati, Toledo ve Detroit, bir de benim şu an aklıma gelmeyenler kaldı."

"Yoo, durumumuz daha iyi. *Tattler*'i çok çabuk ele geçirdiğini biliyoruz. Herhalde pazartesi gecesi."

"Bunu Chicago'da yapabilir."

"Biliyorum. Ama kentin dışına çıktın mı, birçok yerde *Tattler*'i pazartesi gecesi bulamazsın. İşte şu liste, *Tattler*'in dağıtım servisinin listesi. Şu halka da, *Tattler*'in kamyon ya da uçakla pazartesi varabileceği yerleri gösteriyor. Bu durumda elimizde yalnızca Milwaukee, St. Louis, Cincinnati, Indianapolis ve Detroit kalıyor. Gazete sadece havaalanlarına ve sayıları doksanı aşmayan bazı bayilere gidiyor. Bütün gece açık olanlara. Chicago'dakiler dahil buna. Şimdi o yerleri kontrol ettiriyorum. Belki bir satıcı, pazartesi gecesi gelen garip bir müşteriyi hatırlayabilir."

"Belki. Bu iyi bir girişim, Jack."

Ama Graham'ın kafasının başka yerde olduğu belliydi.

Graham maaşlı ajan olsa, Crawford onu cehennemin dibine sürgün etmekle tehdit ederdi. Ama yapmadı. "Bugün öğleden sonra kardeşim aradı," dedi yalnızca. "Molly evden ayrılmış."

"Evet."

"Umarım güvenli bir yere gitmiştir."

Graham, Crawford'un o yerin neresi olduğunu pek iyi bildiğinden emindi.

"Willy'nin ninesiyle dedesine."

"Eh, çocuğu görmek sevindirir onları." Crawford bekledi.

Graham hiç ağzını açmadı.

"Her şey yolundadır umarım."

"Çalışıyorum işte, Jack. Sen bunları dert etme. Yo, bir şey yok. Burada biraz sinirli olmuştu Molly."

Graham cenaze resimlerinin en altından yassı bir paketi çekip çıkardı, düğümünü açmaya başladı.

"O nedir?"

"Byron Metcalf yollamış. Jacobilerin avukatı. Brian Zeller de bana iletti. Tehlikeli değil."

"Bir dakika, önce ben bakayım." Crawford paketi alıp kalın, kıllı parmakları arasında evirip çevirdi, inceledi. FBI Patlayıcılar Bölümü'nün temiz damgasını görene kadar arandı. Sonunda buldu. Paket floresandan geçmişti.

"Her zaman kontrol etmeli. Her zaman kontrol etmeli."

"Ben her zaman kontrol ederim, Jack."

"Bunu sana Chester mi getirdi?"

"Evet."

"Paketi senin eline vermeden önce damgayı gösterdi mi?"

"Hem kontrol etti, hem de bana gösterdi."

Graham ipi kesti. "Jacobi mallarının vasiyetnameyle ilgili durumu," dedi. "Metcalf'a göndermesini ben söylemiştim. Leedslerinki gelince ikisini karşılaştırınız."

"Bunu yapan avukatımız var ya."

"Benim ayrıca ihtiyacım var. Jacobileri hiç tanımıyorum, Jack. O kente yeni taşınmışlar. Ben Birmingham'a bir ay sonra gittim. Her şeyleri dağılmış, yok olmuştu. Leedslerle ilgili birtakım duygularım var. Jacobiler için yok. Onları tanımak zorundayım. Detroit'de tanıdıklarıyla konuşmalıyım. Bir iki gün de Birmingham'da kalmak istiyorum."

"Benim sana burada ihtiyacım var."

"Dinle, Lounds'u niye hakladığı çok belli. Biz onu kızdırdık. Herifin Lounds'la tek ilgisi, bizim kurduğumuz ilgi. Ortada az da olsa birkaç iz var, polis de onlara bakıyor. Lounds onun yalnızca canını sıktı. Ama Leedslerle Jacobiler, onun asıl ihtiyaç duyduğu tipler. İkisinin arasında bir ortak nokta bulmalıyız. Adamı yakalayacaksak, ancak bu yoldan yakalayabiliriz."

"Ve bu nedenle de Jacobi evrakını getirttin," dedi. Crawford. "Ne arayacaksın? Ne tür bir şey?"

"Herhangi bir şey, Jack. Önce tıpla ilgili." Graham paketten vergi dairesinin formunu çekiyordu. "Lounds tekerlekli sandalyedeydi. Tıbbi bir gereç. Valerie Leeds altı hafta önce ameliyat geçirmişti. Anı defterini hatırlıyor musun? Memesinden küçük bir kist almışlar. Yine tıbbi. Acaba Bayan Jacobi de ameliyat falan oldu mu diye merak ediyorum."

"Otopsi raporunda ameliyat gözüme çarpmamıştı."

"Yoktu. Ama belki göze görünmeyen bir şeydir. Kadının sağlık kayıtları Detroit'le Birmingham arasında bölünmüş durumda. Belki arada bir şey kaybolmuştur. Başından böyle bir şey geçtiyse, belki sigortadan parasını almak için başvurmuş olabilirler. Ya da vergiden düşmek isterler."

"Hastane hademesi falan mı düşünüyorsun? İki olayda da çalışmış. Ya Detroit, ya Birmingham ve Atlanta'da, ha?"

"İnsan bir süre akıl hastanesinde kalınca işin kolaylığını görüyor. Hastanede hademe gibi dolaşabilirsin, hatta çalışabilirsin, sonra da kolunu sallayıp çıkabilirsin," dedi Graham.

"Yemek yiyecek misin?"

"Daha sonra. Yedikten sonra kafam çalışmıyor."

Kapıdan çıkarken Crawford arkasını dönüp Graham'a tekrar baktı. Gördüğünü pek beğenmedi. Tavan ışığı, Graham'ın yüzündeki çöküntüyü daha da belirginleştiriyordu. Odada genel bir umutsuzluk havası da vardı.

Acaba Graham'ı tekrar kaldırımlara sürmek, soruşturmanın geleceği açısından daha mı iyiydi? Crawford onun böyle boşu boşuna kendini tüketmesini göze alamazdı. Bir amaç olsa?

Ama Crawford'un gelişmiş yönetim sezgilerinde acımaya yer yoktu. Bu sezgiler ona Graham'a karışmamasını fısıldıyordu.

33.

Gece saat onda Dolarhyde jimnastikten bitkin düşmüş, filmlerini seyretmiş, kendini tatmine uğraşmıştı. Ama içi hâlâ tedirgindi.

Reba McClane'i düşündükçe heyecanı göğsünü delecek hale geliyordu. Düşünmemeliydi Reba McClane'i.

Şezlonguna uzandığında, bedeni jimnastiğin etkisiyle kızarmıştı. Televizyon haberlerini izleyip polisin Freddy Lounds konusunda ne durumda olduğunu öğrenmeye çalıştı.

İşte şarkı söyleyen koronun yanı başında Will Graham dikilmiş duruyordu. İnceydi Graham. Omurgasını kırmak pek kolay olacaktı. Onu öldürmekten daha iyi. Omurgayı kır ve emin olmak için de kıvır. Bundan sonraki soruşturmaya sedyeyle götürürlerdi artık onu.

Acelesi yoktu ama. Bırak Graham korku içinde beklesin.

Dolarhyde artık sürekli bir güçlülük duygusu hissediyordu.

Chicago polisi basın toplantısında biraz gürültü etmeye çalıştı. Ne kadar çok çalıştıklarını saydılar, döktüler, ama bu lafların gerisinde, Freddy Lounds konusunda hiçbir aşama yapmadıkları belli oldu. Jack

Crawford da mikrofonların arkasına dizilmiş oturanlar arasındaydı. Dolarhyde onu, *Tattler*'de çıkmış bir resminden tanıdı.

Tattler'in bir sözcüsü, iki yanında birer muhafızla duruyordu. Söz aldığında, "Bu vahşi ve akılsız hareket ancak *Tattler*'in sesini daha çok duyurmaya yarayacaktır," dedi.

Dolarhyde homurdandı. 'Belki de öyle,' dedi içinden. Ama Freddy'yi susturmuş olduğu kesindi.

Haber spikerleri artık kendisinden "Ejder" diye söz ediyorlardı. Yaptıklarıysa, "Polisin Dişli Sapık Cinayetleri diye adlandırdığı olaylar" olarak geçmekteydi.

Bu bir ilerlemeydi.

Artık geriye yalnızca kent haberleri kalmıştı. Hayvanat bahçesinden birisi bir olaydan söz etti. Dolarhyde ekranda daha birkaç saat önce konuştuğu birinin belirdiğini görünce, uzaktan kumanda aygıtına uzanıp sesi açtı. Hayvanat Bahçesi Müdürü Doktor Frank Warfield. Dolarhyde'ın teklif ettiği filmi büyük sevinçle kabul eden adam.

Doktor Warfield'le bir dişçi, kaplanın kırılan dişi üzerinde çalışıyorlardı. Dolarhyde kaplanı görmek istiyordu ama sunucu görüntünün önüne geçmişti. Sonunda çekildi.

Dolarhyde şezlonguna uzanmış durumda, kaplanın güçlü vücuduna bakıyordu. Hayvanı bir ameliyat masasına yatırıp uzatmışlardı.

Bugün dişi hazırlıyorlardı. Birkaç gün sonra takılacağını söylüyordu spiker.

Dolarhyde o ürküntü verici çizgili surata uzanıp iki çeneyi ayırışlarına baktı.

"Yüzüne dokunabilir miyim?" demişti Reba McClane.

O da Reba McClane'e bir şey söylemek istiyordu. Neyin eşiğinden döndüğünü bilmesini istiyordu. Kendi zaferinin hiç değilse bir rüzgârını hissetmesini istiyordu. Ama kız bunu bilip de yaşamaya devam edemezdi. Oysa yaşamalıydı. İkisini bir arada görmüşlerdi. Hem bu kız eve pek fazla yakındı.

Dolarhyde zaferini Lecter'le paylaşmaya çalışmış, ama Lecter ona ihanet etmişti.

Hâlâ birisiyle paylaşmak istiyordu. Belki Reba ile birazını paylaşabilirdi. Sonra yaşamasına izin verebileceği kadarını.

34.

"Siyasal numara olduğunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun, ama şimdi yaptığın şey de daha farklı değil zaten," diyordu Crawford, Graham'a. Öğle sonrasının geç saatinde, Federal Büro Binası'na doğru yürümekteydiler. "Sen yaptığına devam et, yalnızca bulduğun paralellikleri not et, gerisini ben yaparım."

Chicago polisi, FBI'ın Davranış Bilimi Bölümü'nden ayrıntılı bir *kurban profili* istemişti. Dolunay gecesi gelip çattığında, gereksiz yerlere devriye yollamaktan kurtulacaklarını, önemli bölgelere özen göstereceklerini söylüyorlardı.

Crawford, "Aslında yaptıkları kendilerini korumak," dedi. "Kurbanlar hepsi hali vakti yerinde insanlar. Devriyeleri zengin semtlere yollamak zorundalar. Bunu herkes kabul etmeyecek, çığlıklar kopacak. Freddy olayından beri eleman kıtlığı çekiyorlar. Eğer onlar adamları orta ve üst sınıf mahallelerine yollarlar da, herif güney bölgesine saldırırsa, kent yetkililerinin vay haline. Ama bu olduğu zaman onlar suçu hemen Federallerin sırtına yüklemek amacındalar. '*Onlar* kurbanların hep zengin olduğunu söyledi,' deyip bizi yakacak, kendileri işin içinden sıyrılacaklar."

Graham, "Chicago'ya saldırması olasılığı, başka bir kente saldırma olasılığından fazla değil bence," dedi. "Böyle düşünmek için hiçbir neden yok. Saçmalık bu. Bloom niye yazmıyor istedikleri profili? Davranış Bilimi danışmanı o asıl."

"Bloom'dan istemiyorlar. Bizden istiyorlar. Bloom'u suçlamak hiçbir işlerine yaramaz. Hem zaten adam hâlâ hastanede. Bu işi yapma emri bana verildi. Kongreden biri Adalet Bakanlığı'na telefon etmiş. Yukardakiler öyle diyor. Şunu yapıver, Will."

"Yaparım. Zaten şimdi yaptığım da o."

"Ben de onu diyorum," dedi Crawford. "Devam et, yeter."

"Olmaz. Benimle kal, bunu yapalım."

"Ama Birmingham'a gitmek daha işime gelir."

Cuma gününün sonu ufukta kayboldu.

On gün kalmıştı.

35.

"Bu gezi nereye doğru, bana söylemeyecek misin?" diye sordu Reba McClane. Cumartesi sabahıydı. On dakikadan beri konuşmadan gidiyorlardı kamyonetin içinde. Reba içinden, umarım pikniğe gidiyoruzdur, diye düşünüyordu.

Kamyonet durdu. Dolarhyde'ın penceresini açtığı duyuldu.

"Ben Dolarhyde," dedi. "Doktor Warfield adımı size bırakmış olmalı."

"Evet, efendim. Arabanızdan inerken şu kâğıdı lütfen cam sileceğinin altına sıkıştırır mısınız?"

Yavaşça tekrar yola koyuldular. Reba yolun hafifçe kıvrıldığını hissetti. Garip, güçlü kokular sarmıştı çevreyi. Bir fil sesi duyuldu.

"Hayvanat bahçesi!" diye bağırdı Reba. "Harika." Aslında piknik olmasını tercih ederdi. Eh, ne yapalım, hayvanat bahçesi de fena değildi. "Peki Doktor Warfield kim?"

"Buranın müdürü."

"Arkadaşın mı?"

"Hayır. O filmi vermekle hayvanat bahçesine bir iyilik yapmış olduk. Şimdi onu ödüyorlar."

"Nasıl?"

"Bir kaplana elini sürme hakkını veriyorlar."

"Beni bu kadar çok şaşırtma!"

"Sen ömründe hiç kaplana baktın mı?"

Dolarhyde'ın bu soruyu sorabilmesine sevindi Reba. "Hayır. Küçüklüğümden bir puma hatırlıyorum. Bizim oradaki hayvanat bahçesinde yalnızca o vardı. Şunu bir anlatsana."

"Kaplanın dişi üzerinde çalışıyorlar. Onu... uyutacaklar. Eğer istersen elini sürebilirsin ona."

"Çevresi kalabalık olacak mı? Seyredenler falan?"

"Hayır. Seyirci yok. Ben, Doktor Warfield ve daha bir iki kişi. Televizyoncular biz çıktıktan sonra gelecek. İstiyor musun?" Sorusunda hafif bir telaş vardı.

"Hem de nasıl! Elbette! Teşekkür ederim... hoş bir sürpriz oldu bu."

Kamyonet durdu.

"Şey... uyumuş olduğunu nereden anlayacağım?"

"Gıdıkla onu. Gülerse hemen kaçmaya başla."

Muayene odasının tabanı Reba'nın ayakları altında marley gibi bir izlenim uyandırdı. Serindi oda. Sesler çok yankı yapıyordu. Uzaktaki duvardan doğru bir sıcaklık gelip yayılmaktaydı.

Ortalıkta ayak sesi pek çoktu. Dolarhyde onu bir köşeye doğru yürüttü. Reba sırtında duvarın köşesini hissetti.

Buradaydı hayvan. Kokusunu alabiliyordu.

Bir ses. "Yukarı biraz. Yavaş olun. Aşağı. Kayışları altında bırakabilir miyiz, Doktor Warfield?"

"Evet. Şu yastığı yeşil havlulardan birine sarıp başının altına koyun. İşimiz bitince John'ı size yollarım."

Ayak sesleri çıkıp gitti.

Reba, Dolarhyde'ın kendisine bir şey söylemesini bekledi, ama o susuyordu.

"Burada," diye fısıldadı Reba.

"Onu içeriye kayışlı bir sedyeyle taşıdılar. Kocaman bir şey. Boyu üç metre var. Doktor Warfield kalbini dinliyor. Şimdi bir gözkapağının altına bakıyor. İşte bize doğru geliyor."

Karşısına birinin gelip durduğunu hissetti.

"Doktor Warfield, Reba McClane," dedi Dolarhyde.

Reba elini uzattı. İri, yumuşak bir el onu tutup sıktı.

"Gelmeme izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi Reba. "Bu gerçek bir şölen."

"Gelebildiğinize *ben* sevindim asıl. Günümü canlandırıyor. Film gerçekten makbule geçti, bunu da bu arada söyleyeyim."

Doktor Warfield orta yaşlı, derinliği olan, kültürlü ve siyahtı. Aksanı Virginia gibi, diye düşündü Reba.

Doktor konuştu. "Doktor Hassler'in işe başlamasından önce solumasının ve kalp atışlarının düzene kavuşmasını bekliyoruz," dedi. Hassler şimdi şurada, baş aynasını ayarlıyor. Laf aramızda, bunu takmasının nedeni yalnızca saçı önüne düşmesin diye. "Gelin sizi tanıştırayım, Bay Dolarhyde."

"Siz gidin."

Reba elini Dolarhyde'a uzattı. Dolarhyde eli hafif bir şekilde okşadı. Hem de pek geç. Elinden Reba'nın eklemlerine ter bulaştı.

Doktor Warfield, Reba'nın elini kendi koluna dayadı, birlikte ilerlediler.

"Şimdi derin derin uyuyor. Genel bir izlenim ister miydiniz? Size bol bol tarif edebilirim." Durdu. Nasıl ifade edeceğini bilemiyor gibiydi.

"Çocukluğumdan bazı kaplan resimleri hatırlıyorum. Bir kere de evime yakın bir hayvanat bahçesinde bir puma görmüştüm."

"Bu kaplan dev bir puma gibi," dedi doktor. "Göğsü daha derin, kafası çok daha kocaman, gövdesi ve kasları çok daha iri. Dört yaşında, erkek bir Bengal kaplanı. Boyu üç metre kadar. Ağırlığı dört yüz kiloya yakın. Parlak ışıklar altında sağına dönük olarak yatıyor."

"Işıkları hissedebiliyorum."

"Görünüşü çok çarpıcı. Turuncusu siyah çizgili. Turuncu ve öyle parlak ki, çevredeki havaya kan bulaştırıyormuş gibi." Doktor Warfield birden renklerden konuşmanın zalimce bir davranış olabileceğini düşündü. Ama kızın yüzüne bir bakış fırlatınca güvenini yeniden kazandı.

"Bizden bir buçuk metre uzakta. Kokusunu alabiliyor musunuz?"

"Evet."

"Bay Dolarhyde belki size söylemiştir, aptalın biri parmaklığın arasından kürek uzatmış ona. Hayvan da küreği ısırmaya çalışmış. Tamam mı, Doktor Hassler?"

"Durumu iyi. Bir ya da iki dakika daha bekleyelim."

Warfield dişçiyi Reba'ya tanıştırdı.

"Sevgili yavrum, bugüne dek Frank Warfield'in bana getirdiği ilk hoş sürpriz sensin," dedi dişçi. "Belki bunu incelemek istersin. Altın bir diş." Reba'nın eline koydu. "Ağır, değil mi?" dedi. "Kırık dişi temizledim ve birkaç gün önce kalıbını çıkardım. Bugün bu kuronu takacağım. Beyaz da yapabilirdim tabii, ama bu daha bir eğlenceli olur diye düşündüm. Doktor Warfield size anlatır ya, ben gösteriş yapma olanağını hiçbir zaman kaçırmam. Kendisi çok kaba bir insan olduğu için, kafesin kapısına bir ilan asmama karşı çıkıyor."

Reba ağırlığı, kıvrımları, sivriliği, duygulu parmaklarıyla hissetti. "Ne kadar kusursuz bir çalışma!" Çok yakında derin, yavaş soluklar duyuyordu.

Hassler, "Hayvan esnedikçe çocuklar şaşacaklar," dedi. "Hırsızların hevese geleceğini pek sanmıyorum. Neyse, bunlar şaka. Korkmu-

yorsun, değil mi? Adaleli sevgilin orada bize tilkiler gibi bakıyor. O zorlamıyor ya seni bu işe?"

"Yo! Hayır. Ben kendim istiyorum."

"Biz hayvanın arka tarafındayız," dedi Doktor Warfield. "Sizden seksen santim kadar uzakta uyuyor. Belinize kadar gelen bir ameliyat masasının üzerinde. Bakın ne yapalım... elinizi masanın kenarına dayayayım. Sol elinizi. Sağınızla kendiniz yoklayabilirsiniz. Bol vakit var. Ben hep yanınızda olacağım."

"Ben de," dedi Doktor Hassler. İkisi de zevk alıyorlardı bu işten. Sıcak ışıkların altında tüyler talaş gibi kokuyordu.

Reba sıcaklığı tepesinde hissediyordu. Kafa derisinin gıdıklandığını fark etti. Sıcak tüyleri koklayabildiği gibi, Warfield'in kullandığı sabunu, içtiği alkolü, eline sürdüğü dezenfektanı ve hayvanı da koklayabiliyordu. Kediyi. İçi bayılır gibi oldu, ama hemen geçti.

Masanın kenarını yakaladı, yavaşça uzandı. Parmak uçları tüylerin uçlarına değinceye kadar. Önce sıcak tüyler, sonra altta serin kısım, en dipte de vücuttan gelen sürekli ısı. Elin kalın kürk üzerine bastırıp kaydırdı. Kürkün parmaklarının altından kayışını hissetti. Bir ileri bir geri. Kalçadan kaburgalara doğru yükseliş ve alçalış. Avucunu kapadı, kürk parmaklarının arasından fışkırdı. Sırf kaplanın varlığı nedeniyle Reba'nın yüzü pembeleşmiş, her zaman görülmeyen garip mimikler yapmaya başlamıştı. Körlere özgü mimikler. Oysa bunları yapmamak için eğitmişti kendini.

Warfield'le Hassler onun kontrolünü kaybettiğini görünce memnun oldular. Sanki başka bir dünyadan, bir cam arkasından seyrediyorlardı onu.

Dolarhyde uzaktan bakarken sırtındaki güçlü kaslar titredi. Bir ter damlası kaburgalarından aşağıya süzüldü.

Doktor Warfield, Reba'nın kulağına doğru, "Asıl iş öbür tarafta," dedi.

Onu tutup masanın çevresinden dolaştırdı. Eli kuyruğun üstünden kaydı. Tüylü hayaların üzerinde ilerlerken Dolarhyde'ın göğsü sıkışır gibi oldu. Eli yoluna devam etti.

Warfield kocaman bir pençeyi kaldırıp onun avucuna koydu. Kız parmakların sertliğini hissetti, kafes tabanının kokusunu aldı. Bir par-

mağa basıp tırnağın dışarı uzamasını sağladı. Derken omuzların ağır, esnek kasları elini doldurdu.

Kaplanın kulaklarını, kafasının genişliğini dikkatle yokladı. Veteriner ona yol gösteriyordu. Sert dile dokundu. Sıcak soluğu kollarındaki tüyleri diken diken etti.

En sonunda Doktor Warfield stetoskopu onun kulağına dayadı. Elleri ritmik hareketlerle kabarıp inen göğsün üzerindeydi. Yüzü tavana dönmüş, içi kaplanın kalp atışlarının gökgürültüsünü andıran sesiyle dolmuştu.

Reba McClane sessiz, yüzü kıpkırmızıydı kamyonette giderlerken. Dolarhyde'a döndü, bir tek kez alçak sesle, "Teşekkür ederim..." dedi. "Hem de çok. Eğer bir itirazın yoksa şu anda bir martini çok hoşuma giderdi."

Dolarhyde arabayı evinin bahçesine park ederken, "Bir dakika bekle," dedi.

Reba kendi apartman dairesine dönmedikleri için memnun oldu. Fazla bayat bir duygu olacaktı. Ve fazla güvenli. "Boşuna toplama. Ben içeri girince burası toplu dersin, yeter."

"Burada bekle."

Dolarhyde içki dükkânından aldığı torbayı içeriye taşıdı, acele bir keşif gezisi yaptı. Mutfakta bir süre durup ellerini yüzüne kapadı. Ne yaptığından hiç de emin değildi. Tehlike seziyordu... ama kadından değil. Başını kaldırıp merdivenin yukarısına doğru bakamıyordu. Bir şey yapması gerekliydi. Nasıl yapacağını bilemiyordu. Kadını hemen evine götürmeliydi.

*Oluşum'*undan önce olsa, bunların hiçbirine cesaret edemezdi.

Oysa şimdi her istediğini yapabilecekmiş gibi hissediyordu kendini. Her şeyi. Her şeyi.

Bahçeye çıktı. Güneş batıyordu. Kamyonetin uzun mavi gölgesine girdi. Reba McClane onun omzuna tutunup ayağını yere bastı.

Evin büyük olduğunu hissedebiliyordu. Kamyonetin kapısı kapanırken çıkan sesin yankılanışından anlamıştı bunu.

"Çimende dört adım at, sonra rampa geliyor," dedi Dolarhyde.

Reba onun koluna girdi. Vücudundan bir ürperti geçtiğini gördü. Titriyordu da Dolarhyde pamuk gömleğinin içinde.

"Demek eşiğin rampalı. Neden?"

"Burada yaşlılar yaşardı."

"Artık yok ama, değil mi?"

"Yok."

"Evin serin ve yüksek gibi," dedi Reba salona girince. Müze havası vardı burada. Şu kokladığı şey, parfümlü mum kokusu muydu? Bir saat tıklayıp duruyordu. "Büyük bir ev, değil mi? Kaç odası var?"

"On dört."

"Eski de. Buradaki eşyalar da eski." Elini bir abajurun üzerinden kaydırdı, parmaklarıyla dokundu.

Utangaç Bay Dolarhyde. Onu kaplanla birlikte görmenin bu adamı heyecanlandırdığını bal gibi biliyordu. Muayene odasından çıkarken Reba onun koluna girdiğinde atlar gibi titremişti.

Bu geziyi planlaması çok zarif bir hareketti. Belki de etkileyici. Reba pek emin değildi.

"Martini?"

"Seninle geleyim, birlikte hazırlayalım," derken Reba ayakkabılarını çıkardı.

Vermutu bardağa parmaklarının arasından boşalttı. Üzerine cin, iki de zeytin. Evde bazı eşyaların nerede bulunduğunu çok çabuk öğreniyordu. Ona yol gösteren şeyler az değildi. Tıklayan saat, pencereye takılı bir hava terbitanın mırıltısı. Mutfak kapısına yakın bir yerde sıcak hava vardı. Öğleden sonra güneşi oraya düşmüş olmalıydı.

Dolarhyde onu büyük koltuğa götürdü. Kendisi kanepeye oturdu.

Havada bir değişiklik vardı. Denizdeki fosforlu ışıklar gibi bir hareket vardı bu evde. Koltuğun yanında içkisini koyabileceği bir masa buldu. Dolarhyde müziği açtı.

Dolarhyde'a oda değişmiş gibi geliyordu. Bu eve gelen ilk istekli konuktu bu kız. Ve oda şimdi ikiye bölünmüştü. Kendi kısmı, onun kısmı.

Ortalık kararırken Debussy çalıyordu.

Ona Denver'ı sordu, Reba biraz anlattı. Dalgın konuşuyordu. Başka şey düşünüyormuş gibi. Dolarhyde evi tarif etti, sonra büyük bahçeyi anlattı. Konuşmaya pek de gerek yoktu.

O plağı değiştirirken oluşan sessizlikte Reba, "O harika kaplan," dedi. "Sonra bu ev. Baştan aşağı sürprizlerle dolusun, D. Kimsenin seni pek tanıdığını sanmıyorum."

"Sordun mu kimseye?"

"Kime?"

"Herhangi bir kimseye?"

"Hayır."

"O zaman beni kimsenin tanımadığını nereden biliyorsun?" Doğru telaffuz etmek için çaba göstermesi, sesin kayıtsız çıkmasını sağlamıştı.

"Gateway'den birkaç kadın geçen gün birlikte senin kamyonetine bindiğimizi görmüşler. Amma meraklanmışlar! Birden etrafım sarıldı. Ne zaman Coca Cola makinesine gitsem çevremi insanlar sarıyor."

"Neyi bilmek istiyorlar?"

"Heyecanlı dedikodu istiyorlar. Olmadığını anlayınca dönüp gidiyorlar. Şans deniyorlar."

"Ne dediler?"

Reba kadınların merakı konusunu, kendi kendileriyle alay etmek amacıyla ortaya getirmişti. Ama iş öyle yürümüyordu.

"Her şeyi merak ediyorlar. Seni çok esrarengiz ve ilginç buluyorlar. Hadi canım... bir iltifat bu."

"Benim görünüşüm hakkında sana bir şey söylediler mi?"

Soru hafife alınarak sorulmuştu. Başarılı da olmuştu. Ama Reba biliyordu. Ne zaman asla şaka edilmediğini iyi bilirdi. Dosdoğru karşılık verdi.

"Sormadım. Ama, evet, onların gözlerinde nasıl biri olduğunu söylediler. Duymak istiyor musun? Tam onların kelimeleriyle? İstemiyorsan boşuna söylettirme." İsteyeceğinden öyle emindi ki.

Yanıt gelmedi.

Reba birden kendini bu odada yapayalnız hissetti. Onun durduğu yer boştan daha boştu. Kara bir delik. Her şeyi yutan bir delik. Oysa kendisi duymadan odadan çıkmış olamazdı.

"Söylesem iyi olur," dedi biraz sonra. "Bir tür katı, temiz düzenliliğin var ki, bundan hoşlanıyorlar. Vücudun çok yapılıymış." Burada kesemezdi. Bu apaçık ortadaydı. "Yüzün konusunda çok duyarlı olduğunu, oysa olman gerekmediğini söylüyorlar. Şimdi de o cıvıl cıvıl kız... neydi? Eileen mi?"

"Eileen."

İlk kez bir yanıt. Reba kendini radyo hava tahmincisi gibi hissediyordu.

Çok iyi taklitçiydi Reba. Eileen'in konuşma şeklini tıpatıp yapabilirdi. Ama Dolarhyde'ın önünde kimsenin konuşmasıyla alay etmeyecek kadar da akıllıydı. Eileen'in sözlerini bir kitaptan okuyormuş gibi tekrarladı.

"'Çirkin adam değildir. Ben onun kadar yakışıklı olmayan nice kişiyle çıktım. Bir zaman bir hokey oyuncusuyla çıkmıştım. Dudağında ufak bir çöküntü vardı. Diş eti o noktada biraz geriliyordu. Hokeycilerde hep olur. Erkeksi bir hava veriyor bence. Bay D.'nin cildi çok güzeldir. Saçlarına neler feda etmem,' dedi. Memnun oldun mu? Ha, bir de bana senin göründüğün kadar kuvvetli olup olmadığını sordu."

"Eeee?"

"Bilmiyorum, dedim." Bardağındaki içkiyi bitirip ayağa kalktı. "Sen neredesin, Tanrı aşkına, D.?" Dolarhyde stereo hoparlörünün önünden geçerken anladı. "Ahaaa, oradaymışsın. Benim bu konudaki fikrimi bilmek istiyor musun?"

Parmaklarıyla onun dudaklarını buldu, uzanıp öptü. Kendi dudaklarını kenetlenmiş dişlere doğru bastırdı. Onu geri tutan şeyin isteksizlik değil, utangaçlık olduğunu bir anda anladı.

Dolarhyde şaşırmıştı.

"Şimdi bana banyonun yerini gösterir misin?"

Dolarhyde'ın koluna girdi, onunla birlikte hole çıktı.

"Salona kendim dönerim," dedi.

Banyoda, elleriyle saçlarını okşadı, parmak uçlarını musluğun üzerinden kaydırdı, diş macunu ya da, ağız çalkalama suyu aradı. İlaç dolabının kapağını bulmaya çalıştı, kapak olmadığını görünce şaşırdı. Yalnızca menteşeler ve açık duran raflar vardı. Dizili eşyalara dikkatle dokundu. Usturaya çarpmamaya dikkat ediyordu. Sonunda şişeyi buldu. Kapağını açtı koklayıp ağız suyu olduğundan emin oldu, birazını ağzına alıp tükürdü.

Salona döndüğünde tanıdık bir ses duydu. Bir projeksiyon makinesinin sarılışı.

"Biraz işim var," dedi Dolarhyde. Aynı anda onun eline yeni bir martini tutuşturdu.

"Tabii, sen işine bak." Bunu nasıl karşılaması gerektiğini bilmiyordu. "Sana engel olursam giderim. Buraya taksi gelir mi?"

"Hayır. Burada olmanı istiyorum. Gerçekten. Bir tek filmi kontrol etmem gerek, o kadar. Uzun sürmez."

Dolarhyde onu tekrar büyük koltuğa götürmeye çalıştı. Reba artık kanepenin yerini biliyordu. Oraya doğru gitti.

"Film sesli mi?"

"Hayır."

"Müzik devam edebilir mi?"

"Hıı..."

Reba onun dikkatini kendi üzerinde hissetti. Kalmasını gerçekten istiyordu galiba. Korkuyordu yalnızca. Korkmamalıydı. Eh, neyse. Reba oturdu.

Martini çok serin ve iyiydi.

Dolarhyde kanepenin öbür ucuna oturdu. Otururken ağırlığı Reba'nın bardağındaki buzları tıkırdattı. Projeksiyon hâlâ bobini sarıyordu.

"Seni rahatsız etmezsem birkaç dakika uzanacağım," dedi Reba. "Yo, çekilme. Burada çok şey var. Uyuyakalırsam beni uyandır, olmaz mı?"

Kanepeye uzandı. Bardağı midesinin üzerinde tutuyordu. Saçının uçları Dolarhyde'ın bacağının yanında duran eline ancak değmekteydi.

Dolarhyde uzaktan kumandanın düğmesine bastı ve film başladı.

Ya Leeds filmini ya da Jacobi filmini odada bu kadın varken seyretmek, bir ekrana, bir Reba'ya bakmak istemişti. Reba'nın bundan sağ kurtulması gerektiğini biliyordu. Kadınlar onu kamyonetine binerken görmüşlerdi.

Shermanların filmini seyredecekti. Gelecek ziyaretinde göreceği insanların filmini. Gelecek doyumun vaatini görecekti. Ve bunu Reba buradayken yapacaktı. Ona istediği kadar bakabilecekti.

Ekranda *Yeni Ev* sözcükleri bozuk paralarla yazılmış. Bayan Sherman'la çocukların bir görüntüsü. Havuzda oyun. Bayan Sherman merdiveni tutmuş kameraya bakıyor, içine çektiği solukla, ıslak mayonun altındaki göğsü şişiyor, soluk bacakları makas yapıyor.

Dolarhyde kendini kontrol edebiliş biçiminden gurur duyuyordu. Bu filmi düşünecekti, ötekini değil. Ama içinden Bayan Sherman'la konuşmaya başlamıştı bile. Atlanta'da Valerie Leeds'le konuştuğu gibi.

Şimdi beni görüyorsun, evet.

Beni böyle gördüğünü hissediyorsun, evet.

Eski kılıklarla oyun. Bayan Sherman geniş kenarlı şapkayı giymiş. Aynanın önünde. Dönüp gülümsüyor, kameraya poz veriyor. Eli ensesinde. Boynunda bir kame iğne var.

Reba McClane kanepede kıpırdıyor. Bardağını yere, kanepenin yanı başına bırakıyor. Dolarhyde ağırlığı ve sıcaklığı hissediyor. Reba başını onun kucağına dayamış. Ensesi beyaz. Film ışıkları oynaşıyor ensesinde.

Dolarhyde hiç hareketsiz oturuyor. Yalnızca başparmağını oynatıp filmi durduruyor, geriye alıyor. Ekranda Bayan Sherman aynanın önünde, başında şapkayla poz veriyor. Kameraya dönüp gülümsüyor.

Şimdi beni görüyorsun, evet

Beni böyle gördüğünü hissediyorsun, evet

Şimdi beni hissedebiliyor musun, evet

Dolarhyde titriyor. Pantolonu vücuduna baskı yapıyor. Sıcaklık hissediyor. Soluğu sıcak. Reba bir keşifte bulunuyor.

Başparmak düğmeye dokunuyor.

Şimdi beni görüyorsun, evet

Beni böyle gördüğünü hissediyorsun, evet

Bunu hissedebiliyor musun, evet

Reba onun pantolonunun fermuvarını açıyor.

İçinde bir korku. Daha önce canlı bir kadının önünde hiç uyarılma durumuna gelmemiş. Eğer o Ejder'se, korkması gereksiz.

Parmaklar uğraşıyor, onu kumaşlardan kurtarıyor.

OH.

Şimdi beni hissediyor musun, evet

Bunu hissediyor musun, evet

Ediyorsun biliyorum, evet

Kalbin çok çarpıyor, evet

Ellerini Reba'nın ensesine sürmemesi gerek. Uzak tut. Kadınlar onu kamyonette görmüş. Dolarhyde'ın eli kanepenin kolunu sıkıyor. Parmakları kumaşı delip içeriye geçiyor.

Kalbin çok çarpıyor, evet

Şimdi düzensiz çarpıyor

Düzensiz çarpıyor

Dışarı çıkmak istiyor, evet

Şimdi çabuk ve hafif ve daha çabuk ve hafif ve...

Gitti.

Ah, gitti.

Reba elini onun oyluğuna dayıyor, alev alev yanan yanağını ona çeviriyor. Elini gömleğinden içeriye uzatıyor, sıcacık avucunu göğsüne dayıyor.

"Umarım seni şok etmedim," diyor.

Onu şok eden Reba'nın yaşayan sesi. Elini uzatıp kızın kalbi çarpıyor mu diye bakıyor. Çarpıyor. Kız onun elini dayandığı yerde tutuyor.

"Aman Tanrım, daha bitmedin, değil mi?"

Yaşayan bir kadın. Ne garip. İçi güç dolu. Ejder'in gücü ya da kendi gücü. Reba'yı kanepeden kolayca kaldırıyor. Hiç ağır değil. Taşıması daha kolay, çünkü ölü bir ağırlık değil. Yukarıya olmaz. Yukarıya olmaz. Acele et. Bir yer. Çabuk. Büyükannenin yatağı. Altlarında saten örtü.

"Dur, ben çıkarayım. Ah, yırtıldı işte. Vız gelir. Hadi, gel. Oh, ne hoş. Lütfen beni öyle bastırma. Ben yükselip sana varayım."

Reba ile, tek yaşayan kadınıyla, ömründe ilk kez olayı iyi buluyor. Harcadığı şey kendi hayatı. Kendisi. Her türlü ölümlülüğün ötesinde. Ona yıldızlı bir karanlık veriyor. Bu acı dolu gezegenden uzak... onu uzağa, huzura sükûnete itiyor.

Reba'nın yanında, karanlıkta elini onun vücuduna dayıyor, hafifçe bastırıyor. O uyurken Dolarhyde, on bir kişinin lanetli katili, defalarca onun kalbini dinliyor.

Hayaller. Dost karanlığın içinde barok inciler uçuşuyor. Aydedeye sıktığı tabanca. Hong Kong'da gördüğü dev bir havai fişek. Adı: "Ejder incilerini topluyor."

Ejder.

Kendini şaşkın, kaybolmuş hissediyor. Uzun gece boyunca, onun yanında dinliyor, korku içinde... kendisinin sırtında kimonosuyla merdivenlerden inmesini bekliyor, korkuyor.

Gece boyunca Reba bir tek kez kıpırdıyor. Uzanıp karanlıkta başucundaki bardağı arıyor. Büyükannenin dişleri bardağın içinde şıkırdıyor.

Dolarhyde ona su getiriyor. Reba karanlıkta onu tutuyor. Tekrar uyuduğunda, Dolarhyde onun elini büyük döğmenin üzerinden alıp kendi yüzüne götürüyor.

Şafak vakti Dolarhyde çok derin uykudaydı.

Reba McClane saat dokuzda uyandı, onun derin soluğunu duydu. Büyük yatakta tembel tembel gerindi. Dolarhyde kıpırdamadı. Kız evin planını hatırlamaya çalıştı. Halıların ve döşemenin yerleri, tıklayan saatin sesinin ne taraftan geldiği. Hepsini anımsayınca çabucak ayağa kalktı, banyoyu buldu.

Uzun bir duştan sonra döndüğünde, Dolarhyde hâlâ uyuyordu. Reba'nın yırtık çamaşırları yerdeydi. Onları ayağıyla buldu, çantasına tıktı. Pamuklu elbisesini başından çekip giydi. Bastonunu aldı, bahçeye yürüdü.

Dolarhyde ona bahçenin geniş ve dümdüz olduğunu söylemişti. Çevresi de fazla irileşmiş çalılarla çevrilidir demişti. Ama Reba yine de başlangıçta dikkatli davrandı.

Sabah rüzgârı serindi. Bahçede durup rüzgârın savurduğu tohumların ellerine çarpmasını hissetti. Rüzgâr Reba'nın vücudunun duştan henüz ıslak olan girintilerini buluyordu. Kollarını rüzgâra doğru kaldırdı, göğüslerinin altından, kollarının altından, bacaklarının arasından esebilmesini sağladı. Arılar gelip geçiyordu. Reba onlardan korkmuyordu. Onlar da onu rahat bıraktılar.

Dolarhyde uyandı ve bir şaşkınlık geçirdi. Yukarıda, kendi odasında değildi. Hatırladığı zaman sarı gözleri iri iri açıldı. Bir anda baykuş gibi döndü ve yanındaki yastığa. Boştu.

Evi mi dolaşıyordu? Ne bulurdu? Yoksa gece bir şeyler mi olmuştu? Temizlemek gereken bir şeyler? Kuşkulanırlardı kendisinden. Kaçması gerekirdi.

Banyoya baktı, mutfağa baktı. Öteki tekerlekli sandalyelerin durduğu bodruma baktı. Üst kat. Çıkmak istemiyordu üst kata. Bakması şarttı. Merdivenleri tırmanırken döğmesi şişip kabardı. Ejder yatak odasındaki resimden ona alev saçan gözlerle baktı. O odada Ejder'le bir arada duramazdı.

Üst katın pencerelerinden birinden, Reba'nın bahçede durmakta olduğunu gördü.

"FRANCİS." Bu sesin kendi odasından geldiğini biliyordu. Bunun Ejder'in sesi olduğunu biliyordu. Ejder'le bu yeni ilişki onu şaşkına çevirdi. Bunu ilk olarak elini Reba'nın kalbine koyduğu anda hissetmişti.

Ejder daha önce hiç konuşmamıştı onunla. Korkunç bir şeydi bu.

"FRANCİS. BURAYA GEL."

Kendisini çağıran sesi duymamaya çalıştı. Hızla merdivenlerden inerken ses hâlâ çağırıyordu onu.

Reba ne bulmuş olabilirdi? Büyükannenin dişleri bardakta çıtırdamıştı, ama Dolarhyde ona su getirmeden önce kaldırmıştı dişleri. Reba bir şey göremiyordu ki.

Freddy'nin bandı. Salondaki teype takılıydı. Kontrol etti. Kaset sarılmış, en başında hazır duruyordu. Telefonda *Tattler*'e çaldıktan sonra tekrar başa sarıp sarmadığını hatırlayamıyordu.

Reba tekrar eve girmemeliydi. Evde ne olup ne olmayacağı belli değildi. Belki bir sürpriz karşılardı kızı. Ejder aşağıya inerdi belki. Kızın ne kadar çabuk incinebileceğini biliyordu.

Kadınlar onu kamyonete binerken görmüşlerdi. Warfield ikisini bir arada anımsayacaktı. Çarçabuk giyindi.

Reba McClane ağaç gölgesinin serinliğini hissediyordu, sonra ilerleyince yine güneşin sıcaklığıyla karşılaştı. Bu sıcaklık farkı ve bir de penceredeki hava tertibatının mırıltısı sayesinde, nerede bulunduğunu her an bilebiliyordu. Seyir eğitimi. Hayatının eğitimi. Burada çok kolay uygulanıyordu. Olduğu yerde döndü, döndü, ellerini çevresindeki çalılara ve çiçeklere sürdü.

Bir bulut güneşi örttü, Reba olduğu yerde durdu. Yüzünün ne tarafa dönük olduğunu bilemedi. Hava tertibatını dinlemeye çalıştı. Kapatılmıştı. Bir an rahatsızlık geçirdi, sonra ellerini çırptı, yankının evden geldiğini duyunca içi rahatladı. Yakında D.'yi uyandırması gerekecekti. Eve dönmeliydi artık.

Tel kapı çarptı.

"Günaydın," dedi Reba.

Dolarhyde çimenlerin üzerinden yaklaşırken anahtarları şıkırdadı.

Reba'ya çok ağır yaklaştı. Sanki gelişinin rüzgârı onu devirebilirmiş gibi. Ve Reba'nın kendisinden korkmadığını gördü.

Gece yaptıklarından ötürü utanmış da değildi. Kızgın da görünmüyordu. Ne ondan kaçıyor, ne de tehdit ediyordu. Acaba gizli organlarımı göremediği için mi, diye düşündü Dolarhyde.

Reba kollarını ona sardı, başını onun taş gibi göğsüne dayadı. Dolarhyde'ın kalbi çok hızlı çarpıyordu.

Sonunda kıza günaydın demeyi başardı.

"Enfes vakit geçirdim, D."

Sahi mi? Buna cevap olarak ne denirdi? "İyi. Ben de." Uygun yanıttı galiba. Onu buradan götür.

"Ama artık eve dönmem gerek," dedi Reba. "Kızkardeşim beni yemeğe götürmek üzere gelecek. İstersen sen de bizimle gelebilirsin."

"Ben işe uğramak zorundayım," dedi. Hazırlamış olduğu yalanı biraz değiştirmişti.

"Çantamı alayım."

Yo, *olamaz.* "Ben getiririm."

Kendi duygularına karşı tümüyle kör durumda olan Dolarhyde, Reba ile arasında neler olmakta olduğunu, bunların *neden* olmakta olduğunu anlayamıyordu. Aklı karışmıştı. İkiye bölünmenin verdiği şaşkınlık da cabası.

Kız onu tehdit ediyordu. Kız onu tehdit ediyordu.

Büyükannenin yatağında kızın şaşırtıcı hareketleri, canlı ve istek dolu hareketleri sorunu vardı.

Dolarhyde genellikle neler hissettiğini harekete geçmeden bilemezdi.

Reba McClane'e karşı neler hissettiğini de bilmiyordu.

Onu eve götürürken yer alan çirkin bir olay ona biraz ışık tuttu.

Eyaletler arası 70 numaralı otoyoldan Lindberg Bulvarı'na saptıktan az sonra Dolarhyde kamyonetini Servco Supreme servis istasyonuna sokup durdurdu. Benzin alacaktı.

Görevli, kısa kalın, karanlık suratlı bir adamdı. Dolarhyde ondan yağı da kontrol etmesini isteyince yüzünü buruşturdu.

Yağ epey eksilmişti. Görevli yağ hortumunu kutunun ağzına dayadı.

Dolarhyde parayı vermek üzere kamyonetten indi. Görevli ön camı silmeye pek hevesli görünüyordu. Özellikle camın yolcu tarafındaki yarısını. Sildi, sildi...

Reba McClane yolcu koltuğunda bacaklarını üst üste atmış, oturuyordu. Etekliği dizinin epey üstüne doğru sıyrılmıştı. Beyaz bastonu, iki koltuğun arasında duruyordu.

Görevli camı bir kez daha silmeye başladı. Reba'nın bacaklarına bakıyordu.

Dolarhyde cüzdanından başını kaldırdığında onu yakaladı. Kolunun kamyonetin camından içeri uzatıp cam sileceklerini son hızla çalıştırdı, görevlinin parmaklarına fena halde çarptırdı.

"Hey, dikkat et." Görevli yağ kutusunu motor bölümünden çıkarmakla meşgul göründü. Yakalandığını biliyordu. Yüzünde sinsi bir gülümseme vardı. Ta ki, Dolarhyde kamyonetin çevresinden dolaşıp onun yanına gelinceye kadar.

"Seni hayvanoğlu hayvan!" 'S' harfini çabuk geçmişti.

"Ne oluyor sana?" Görevli hemen hemen Dolarhyde'ın boyunda, onun ağırlığındaydı. Ama kasları Dolarhyde'la kıyaslanabilecek gibi değildi. Takma diş sahibi olmak için fazla gençti. Pek iyi bakmıyordu takma dişlerine.

Dişlerin yeşil rengi Dolarhyde'ın midesini bulandırdı. "Dişlerine ne oldu?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Sana ne?"

"Erkek arkadaşının canını yakmasın diye mi çektirdin dişlerini, itoğlu?" Dolarhyde fazlaca yakında duruyordu.

"Uzak dur benden!"

Dolarhyde onu avucuyla iterek kamyonete hafifçe çarptırdı. Yağ kutusu asfaltın üzerine yuvarlandı.

Dolarhyde eğilip yerden aldı.

"Kaçma. Yakalarım seni." Hortumu kutudan çekti, sivri ucuna baktı.

Görevli solmuştu. Dolarhyde'ın suratında daha önce ömründe görmediği bir şey vardı.

Dolarhyde bir an için hortumun sivri emici memesini görevlinin göğsüne saplanmış, kanını dışarı akıtırken hayal etti. Cam sileceğinin gerisinden Reba'nın yüzünü gördü. Başını iki yana sallıyor, bir şeyler söylüyordu. Bir yandan yan camı açabilmek için pencere kulpunu bulmaya çalışmaktaydı.

"Bir yerin hiç kırıldı mı senin, eşek gözlü?"

Adam başını hızla iki yana salladı. "Kötü niyetim yoktu, yemin ederim."

Dolarhyde'ın bir eli hortumun maden memesini adamın suratı önünde dolaştırdı. Sonra iki eliyle tuttu, göğüs kasları kabarırken eğip

ikiye bölüverdi. Uzanıp adamın pantolon kemerini çekti, memeyi pantolonundan içeri atıverdi.

"Domuz gözlerini kendine sakla," dedi. Benzin parasını adamın gömlek cebine tıktı. "Artık kaçabilirsin," dedi arkasından. "Ama ben seni ne zaman olsa yakalarım."

36.

Teyp cumartesi günü küçük bir paketin içinde geldi. Üzerinde Will Graham diye yazılıydı. FBI merkezi eliyle, Washington. Lounds'un öldürüldüğü gün Chicago'dan postaya verilmişti.

Laboratuvar ve Parmak İzi, ne kasette, ne de ambalajında işe yarar bir şey bulamadılar.

Bandın bir kopyası, öğleden sonra kuryesiyle Chicago'ya yollandı. Özel ajan Chester aslını, jüri odasında çalışmakta olan Graham'a öğleden sonranın geç saatlerinde getirdi. Üzerine Lloyd Bowman'ın bir notu yapıştırılmıştı.

Ses teşhisi bunun Lounds olduğunu doğruluyor. Belli ki, kendisine dikte edilen sözleri tekrarlıyor. Yeni bir teyp. Son üç ay içinde imal edilmiş. Daha önce kullanılmamış. Davranış Bilimi Bölümü içeriği üzerinde çalışıyor. Doktor Bloom iyileşince o da dinledi... buna sen karar ver.

Belli ki, katil seni kudurtmak istiyor.

Bunu gereğinden bir kez fazla yapıp sonunda yakayı bu yüzden ele verecek bence.

Kuru bir güvence. Çok makbule geçecek bir şey.

Graham teybi dinlemesi gerektiğini biliyordu. Chester gidinceye kadar bekledi. İyiydi... Koca pencerelerden güneş ışığı giriyordu oraya. Temizlikçi kadınlar daha yeni çıkmışlardı. Tozlar hâlâ güneş ışınlarının içinde uçuşuyordu.

Teyp-recorder küçük ve griydi. Graham onu konsol masanın üzerine koydu, düğmeye bastı.

Bir teknisyenin tekdüze sesi: "Ambalaj numarası 426238, sıra 814, teyp-kaset. Bu bir ses kaydıdır."

Sesin niteliğinde bir değişiklik.

Graham jüri locasının parmaklığına iki eliyle tutundu.

Freddy Lounds'un sesi yorgun ve korku doluydu.

"Ben büyük bir ayrıcalığa ulaştım. Gördüm... dehşetle gördüm... dehşet ve korkuyla... korkuyla... Büyük Kızıl Ejder'in gücünü gördüm."

Kayıt yapılırken bant sık sık durdurulmuştu. Durdurma düğmesine basılış sesi de her seferinde duyuluyordu. Graham o düğmenin üzerindeki parmağı görür gibiydi. Ejder parmağı.

"Onun hakkında yalan söyledim. Bütün yazdıklarım Will Graham'ın yalanlarıydı... Ben... Ben Ejder'e hakaret ettim. Buna rağmen... Ejder çok merhametli. Artık ona hizmet etmek istiyorum. O... bana yardım etti... anlamam için yardım etti... Büyüklüğünü anladım ve artık onu öveceğim. Gazeteler, bu yazıları basarken O harfini her zaman büyük harf olarak basın. Bana senin yalan söylettiğini biliyor, Will Graham. Çünkü ben zorlandım yalan söylemeye. Bana davranışı... sana davranışından daha merhametli olacak, Will Graham. Arkana doğru uzan, Will Graham... ve kalçanın hemen üstündeki omurların çıkıntılarını parmağınla yokla... İşte Ejder senin omurganı tam o noktadan kıracak."

Graham ellerini hâlâ parmaklığın üzerinde tutuyordu. Elimi uzatırsam Allah belamı versin. Ejder acaba omurga nomenklatürünü bilmiyor muydu, yoksa bilmezlikten mi geliyordu?

"Korkacak... çok şeyin var. Benim... benim dudaklarımdan öğreneceksin ne kadar korkman gerektiğini."

Bir an sessizlik, sonra korkunç bir çığlık. Daha da beteri, arkasından gelen dudaksız kelimeler. "Tanrının delası tiç, dana söz herniştin."

Graham başını dizlerinin arasına sakladı, gözlerinin önündeki parlak beneklerin danslarını bitirmelerini bekledi. Ağzını açıp derin bir soluk aldı.

Bantı ikinci kez dinleyebilmesi için aradan bir saatin geçmesi gerekti.

Teybi jüri odasına götürdü, orada dinlemeye çalıştı. Fazla yakın. Teybi çalışır bırakıp kendisi tekrar duruşma salonuna geçti. Açık duran kapıdan işitebiliyordu.

"Ben büyük bir ayrıcalığa ulaştım..."

Duruşma salonunun kapısına biri gelmişti. Graham, Chicago FBI Bürosu'nun genç memurunu tanıdı, ona girmesi için eliyle işaret etti.

"Size bir mektup geldi," dedi memur. "Bay Chester beni de mektupla birlikte size yolladı. Mektubun fluoroskop'dan geçtiğini size özellikle söylememi istedi."

Mektubu göğüs cebinden çekti. Kalın, eflatun bir zarf. Graham, keşke Molly'den olsa diye umdu.

"Temiz damgası basılmış, bakın!"

"Teşekkür ederim."

"Ayrıca bugün ödeme günü." Memur ona çekini de uzattı.

Teypte Freddy'nin çığlığı duyuldu.

Genç adam ürperdi.

"Özür dilerim," dedi Graham.

"Nasıl dayanıyorsunuz, bilemiyorum."

Graham, "Evine dön," dedi ona.

Jüri bölümüne oturup mektubu açtı. Rahatlamaya ihtiyacı vardı. Mektup Doktor Hannibal Lecter'den geliyordu.

Sevgili Will,

Bay Lounds konusunda yaptığın harikulade işten ötürü sana tebriklerimi sunarım. Hayran kaldım. Amma kurnaz adamsın!

Bay Lounds zaman zaman beni de o cahil konuşmalarıyla rahatsız ederdi ama bir şeyi onun sayesinde öğrendim... senin akıl hastanesine yatmış olduğunu. Salak avukatım duruşmada söz etmeliydi, ama boş ver artık.

Biliyor musun, Will, çok dert ediyorsun her şeyi kendine. Kendi kendini kabul etmeyi başarsan hayatta çok daha rahat ederdin.

Biz kendi kişiliğimizi, huylarımızı kendimiz icat etmiyoruz, Will. Akciğerimiz, pankreasımız ve diğer şeylerimiz bize nasıl veriliyorsa, o da öyle veriliyor. Ne diye karşı durup mücadele etmeli?

Sana yardım etmek istiyorum Will. Yardım etmeye de şu soruyla başlayacağım. Bay Carrett Jacob Hobbs'u vurup öldürdüğün zaman depresyona girmene neden, yaptığın hareket değildi, değil

mi? Kendini o kadar da kötü hissetmiyordun, çünkü onu öldürmek, içini harikulade duygularla doldurmuştu... *değil mi?*

Bunu düşün, ama dert etme. Neden iyi hissetmeyesin ki? Tanrı da iyi hissediyor olmalı... Her dakika yaptığı şey! Ve bizler de, biliyorsun, Tanrı'ya benzer yaratılmışız, değil mi?

Dünkü gazetede belki görmüşsündür. Tanrı bir kilisenin tavanını otuz dört kulunun başına yıkmış. Tam kendisine dua ederlerken. Teksas'da, çarşamba günü. Kendini iyi hissetmedi mi sence?

Otuz dört. *Hobbs'u rahatlıkla sana bırakabilir.*

Geçen hafta 160 Filipinliyi bir uçak kazasında alıverdi. Bir tek sersem Hobbs'u sana bırakmaz olur mu? Bir minicik cinayeti mi esirgeyecek senden? Şimdi iki oldu. Ziyanı yok ki!

Gazeteleri izle. Tanrı her zaman bizden ilerdedir.

En iyi dileklerimle,
Doktor Hannibal Lecter

Graham, Lecter'in Hobbs konusunda yüzde yüz yanılgı içinde olduğundan emindi. Ama acaba Lounds konusunda bir nebze haklı olabilir mi diye yarım saniye düşünmek zorunda kaldı. Graham'ın içindeki düşman, yapılan suçlamaya katılıyordu.

Tattler fotoğrafında elini Freddy'nin omzuna koyması, yazılan yalanları gerçekten Freddy'ye kendisinin söylemiş olduğunu kanıtlamak içindi... Ejder'e yöneltilen hakaretleri. Yoksa... yoksa Freddy'yi tehlikeye atmayı mı istemişti birazcık... Acaba?

Ama Ejder'i yakalama fırsatını asla kaçırmayacağını bilmek, onu bir dereceye kadar rahatlattı.

Yüksek sesle kendi kendine, "Bu deli itlerden bıktım usandım artık," diye söylendi.

Biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ara vermeye, Molly'ye telefon etti, ama Willy'nin dedesinin evinde kimse telefona cevap vermedi. "Herhalde o lanet olası motor limanına gittiler," diye homurdandı.

Bir kahve içmek üzere sokağa çıktı. Aslında jüri odasında saklanmak niyetinde olmadığını kanıtlamak istiyordu.

Kuyumcunun önünden geçerken vitrinde antika bir altın bilezik gördü. Zarif bir şey. Kendisine verilen çekin hemen tamamı o bileziğe

gitti. Hediyeyi sardırdı, postalamak üzere pullattı. Postanede çevresinde kimse bulunmadığından emin olduğu anı bekleyip, Molly'nin Oregon'daki adresini yazdı ve kutuya attı. Graham öfkelendiği zaman etrafına hediye dağıttığının farkında değildi. Molly farkındaydı ama.

Jüri odasına dönüp çalışmak istemiyordu. Ama mecburdu. Valerie Leeds'i düşünmek onu etkiledi.

Şu anda telefona gelemeyeceğim için üzgünüm, demişti Valerie Leeds.

Keşke onu tanısaydım, diye düşündü. Keşke... yararsız, çocukça bir düşünce.

Graham yorgundu. Bencildi. Hınçlıydı. Bitkindi. Bu nedenler onu çocukluğunun kafa yapısına doğru geri itiyordu. İlk öğrendiği şeylere. 61 numaralı karayolunun ilanının durduğu yükseklik, tam Graham'ın babasının boyu kadardı.

Hazırlamak zorunda olduğu ayrıntılı kurban profili raporunun başına istemeyerek oturdu. Elindeki bir yığın raporda yazılı düşünceleri, kendi kafasındakilerle birleştirip sıraya sokuyordu.

Zenginlik. Birinci paralel buydu. İki aile de zengindi. Varlıklıydı. Valerie Leeds'in külot çorap konusunda tasarrufa kalkması garipti.

Acaba çocukluğu yoksul mu geçti, diye düşündü. Herhalde. Kendi çocuklarını çok iyi yetiştirmeye çalışıyordu.

Graham'ın da çocukluğu yoksul geçmişti. Biloxi'deki tekne tamir atölyelerinden Greenville'dekilere babasının peşi sıra dolaşır dururdu. Her zaman okulda en yeni kaydolmuş öğrenci oydu. Her zaman bir yabancı. İçinde zenginlere karşı yarı gömülü bir hınç vardı.

Valerie Leeds herhalde fakir çocuktu. O filmi bir daha seyretmek için heveslendi. Duruşma salonunda seyredebilirdi. Hayır. Leedsler değildi önündeki ilk sorun. Leedsleri tanıyordu. Tanımadığı, Jacobilerdi.

Jacobileri yakından tanıyamamak içini kemiriyordu. Detroit'deki yangın her şeyi silip süpürmüştü. Aile albümlerini, belki anı defterlerini de.

Graham onları istedikleri, satın aldıkları, kullandıkları eşyalardan tanımaya çalışıyordu. Elinde bir tek bunlar vardı.

Jacobi veraset dosyası sekiz dokuz santim kalınlığındaydı. Birmingham'a taşındıktan sonra yepyeni bir ev döşemişlerdi kendilerine. Dosyanın çoğu, satın aldıkları malların listesiyle doluydu. *Şu zırva şey-*

lere de bak. Hepsi sigortalıydı. Seri numaralarıyla listelenmişti. Sigorta şirketinin istediği gibi. Bir kez yangın geçiren insan, dünya kadar sigorta primi ödemeye hazır olurdu zaten.

Avukat Byron Metcalf ona fotokopi değil, yazıların karbon kopyalarını yollamıştı. Kopyalar bulanıktı. Okuması güçtü.

Jacobi'nin bir kayak teknesi vardı. Leedslerin de vardı. Jacobi'nin bir triportörü vardı. Leeds'in aile bisikleti vardı. Graham başparmağını yalayıp sayfayı çevirdi.

İkinci sayfadaki dördüncü kalem, Chinon Pacific marka bir film projeksiyonuydu.

Graham durdu. Nasıl kaçırmıştı bunu? Birmingham ardiyesinde her sandığın içindeki her kutuyu elden geçirmişti. Jacobilere ışık tutabilecek her şeye bakmıştı.

Neredeydi bu projeksiyon makinesi? Sigortanın listesini Byron Metcalf'ın envanteriyle karşılaştırabilirdi. Çünkü envanter listesi, ardiyenin sahibi tarafından da kontrol edilmiş, her maddenin karşısına kontrol işareti konmuştu.

Graham koltuğunda arkasına yaslandı, Jacobilerin gülümseyen resmine doğru baktı.

Nereye sakladınız onu?

Çalındı mı?

Katil mi çaldı?

Katil çaldıysa, satmaya çalıştı mı?

Tanrım ne olur bana izlenebilir bir ipucu ver.

Graham artık yorgun değildi. Kaybolan başka şeylerin de bulunup bulunmadığını bilmek istiyordu. Bir saat aradı, ardiyenin envanterini sigorta bildirimiyle karşılaştırdı. Her şey birbirini tutuyordu. Yalnız birkaç parça değerli küçük eşya. Onlar da Byron Metcalf'ın kiraladığı banka kasasında duran takılar falandı.

Listede her şey vardı. Yalnızca iki şey eksikti.

"Kristal kutu. Boyutlar 10x8 cm. gümüş kapaklı." Bu madde, bildirimde göründüğü halde, kasada değildi. "Gümüş resim çerçevesi, 20x28 cm. asma yaprakları ve çiçek desenli." Bu da yoktu kasada.

Çalınmış mı? Kayıp mı? Küçük parçalardı bunlar. Kolay saklanabilirdi. Gümüş hemen eritilebilirdi bir kere. İzlemesi zordu. Ama film aygıtının hem içinde, hem dışında seri numarası olurdu. O izlenebilirdi işte.

Hırsız, katil miydi?

Graham, Jacobilerin lekeli fotoğrafına bakarken birden içinde bir bulgunun rahatlığını hissetti. Ama bulduğu cevap önemsiz ve düş kırıcıydı.

Jüri odasında bir telefon vardı. Graham oradan Birmingham Cinayet Masası'nı arayarak saat üç-on bir nöbetindeki komiseri buldu.

"Jacobi davasıyla ilgili olarak, evin mühürlenmesinden sonra giren çıkan insanların tam bir listesini tutmuştunuz, değil mi?"

Komiser, "Birisini çağırıp aratayım, bir dakika," dedi.

Graham böyle bir listenin tutulduğunu biliyordu. Cinayet yerine gelen tüm insanların listesini tutmak iyi bir yoldu. Birmingham'ın bu yöntemi uyguladığını görmek sevindirmişti Graham'ı. Beş dakika kadar bekledi, sonunda bir görevli telefona cevap verdi.

"Evet, girip çıkanlar konusunda ne bilmek istiyordunuz?"

"Niles Jacobi. Ölenin oğlu... listede var mı?"

"Hımm... var. Temmuz 2, akşam saat 7. Kendi eşyalarını almak için ona izin verilmiş."

"Elinde bavul var mıymış, yazılı mı?"

"Değil. Üzgünüm."

Byron Metcalf'ın sesi bozuktu. Hızlı hızlı soluyordu. Graham acaba adam ne yapıyordu telefon çaldığında, diye merak etti.

"Umarım rahatsız etmemişimdir."

"Hayır. Sana nasıl bir yardımda bulunabilirim, Will?"

"Niles Jacobi konusunda biraz yardım rica edecektim."

"Yine ne yaptı?"

"Galiba Jacobiler öldükten sonra evden bir iki şey kaldırmış."

"Hımmm."

"Senin listede bulunmayan bir gümüş çerçeve var. Ben Birmingham'dayken Niles'in yatakhanesinde ailenin bir resmini bulmuştum. Eskiden çerçevedeymiş... çerçevenin arka çivisinin bıraktığı izi görebiliyorum."

"Pis serseri. Ona elbiselerini ve kitaplarını alsın diye izin vermiştim," dedi Metcalf.

"Niles'in pahalı dostlukları var. Ama benim asıl peşinde olduğum şey başka. Bir film projeksiyon makinesiyle bir de film çekme makinesi kayıp. Bunları da o mu almış, bilmek istiyorum. Herhalde almıştır.

Ama o almadıysa belki katil almış olabilir. Eğer öyleyse, seri numaralarını eskici dükkânlarına bildirmemiz gerekir. Resmi bildirilere de almalıyız. Çerçeve herhalde bu zamana kadar eritilmiş olmalı."

"Onu elime geçirdiğimde anlar çerçevelemek nasıl olurmuş."

"Bir şey var ama... eğer projeksiyonu Niles aldıysa belki filmleri saklamıştır. Ben film istiyorum. Görmem gerek. Eğer doğrudan üstüne gidersen her şeyi inkâr eder, filmi de tuvalete atıp üstüne sifonu çeker."

"Peki," dedi Metcalf. "Oğlanın arabası ailenin üzerinde. Verasete alındı. Arama ruhsatına gerek kalmadan arabayı arayabilirim, çünkü verasetleri bende. Yargıç da dostumdur, yardımcı olur. Seni ararım."

Graham tekrar işine döndü.

Zenginlik. Polisin kullanacağı profile bir kez zenginliği yaz.

Acaba Bayan Leeds'le Bayan Jacobi hiç tenis kılığında alışverişe çıkmışlar mıydı? Bazı yörelerde bu iş moda haline geliyordu. Diğer bazı yörelerdeyse, büyük budalalıktı, çünkü iki bakımdan tahrike yol açıyordu. Aynı anda hem şehvet, hem de sınıf düşmanlığı yaratıyordu.

Graham onları, alışveriş arabalarını ite ite, kısa, pilili tenis eteklerıyle süpermarketteki rafların arasında dolaşırken gözünün önüne getirmeye çalıştı. Kahverengi bacakları ve şosetlerinin arkasında minik ponponlarıyla. Arabasında yemek için soğuk et satın alan zampara bakışlı, tıknaz adamın önünden geçerek.

Üç çocuğu ve köpeği olan kaç aile vardı acaba? Aralarındaki tek ilişki, uyurken onları Ejder'in basmış olması...

Graham olası kurbanları düşünürken, gözünün önüne hep güzel evlerde oturan, zeki, başarılı insanlar geliyordu.

Oysa Ejder'in bundan sonra karşılaşacağı insanın ne çocukları, ne de evcil hayvanı vardı. Evinde zarafet de yoktu. Ejder'in bundan sonra karşılaşacağı insan Francis Dolarhyde'dı.

37:

Jimnastikhanedeki halter çalışmasının sesi tavan arasından dışarıya taşıyor, tüm evi inletiyordu.

Dolarhyde ağırlığı kaldırıyor, kendini zorluyor, her zamankinden daha fazla çalıştırıyordu vücudunu. Kılığı da değişikti. Döğmesinin üzerinde ter damlaları vardı. Eşofmanının üstü, *Büyük Kızıl Ejder ve Güneşi Kuşanmış Kadın'*ın üzerine asılmıştı. Kimono da, yılanın çıkarıp attığı eski deri gibi asılı duruyordu duvarda. Aynanın üzerini örtüyordu.

Dolarhyde yüzüne maske takmamıştı.

Kaldır. Yüz kırk kilo. Yerde, göğüs hizasına. Bir çırpıda. Şimdi başının üstüne.

"KİMİ DÜŞÜNÜYORSUN SEN?"

Bu sesten irkildi. Neredeyse halteri yere düşürüyordu. Sallandı ağırlığın altında. İndir. Ağırlıklar yere güm diye çarptı.

Döndü. Kolları iki yana sarkmıştı. Sesin geldiği tarafa doğru baktı.

"KİMİ DÜŞÜNÜYORSUN SEN?"

Eşofmanın arkasından geliyordu ses. Ama çıkarken kendi gırtlağını acıtıyordu.

"KİMİ DÜŞÜNÜYORSUN SEN?"

Kimin konuştuğunu biliyor ve korkuyordu. Ta en baştan beri Ejder'le kendisi aynı kişiydi. Oluşuyor, dönüşüyordu kendisi. Ejder de onun dönüştüğü yüksek kişilikti. Vücutları, sesleri, istekleri hep birdi.

Ama artık değildi. Reba ortaya çıktığından beri Reba'yı düşünme.

"KİM KABULE LAYIK?" diye sordu Ejder.

"Bayan... ehrman - Sherman." Telaffuzu Dolarhyde'a zor gelmişti.

"DOĞRU KONUŞ. NE DEDİĞİNİ ANLAYAMIYORUM. KİMİ DÜŞÜNÜYORSUN?"

Dolarhyde'ın yüzü ciddiydi. Halteri tuttu, kafasının üzerine kaldırdı. Bu kez daha zor gelmişti.

"Suyun içinde yüzen Bayan ...erhman'ı."

"SEN KENDİ KÜÇÜK DOSTUNU DÜŞÜNÜYORSUN, DEĞİL Mİ? ONUN DOSTUN OLMASINI İSTİYORSUN, DEĞİL Mİ?"

Ağırlık yere çarptı.

"Benim ...üçük bir ...dohtum yok." Korku konuşmasını çok bozuyor, burun deliklerini üst dudağıyla tıkamak zorunda kalıyordu.

"BUDALACA BİR YALAN." Ejder'in sesi güçlü, konuşması netti. S harflerini çaba göstermeksizin doğru telaffuz edebiliyordu. "OLUŞUMU UNUTUYORSUN. HERMANLARA HAZIRLAN. KALDIR O HALTERİ."

Dolarhyde halteri yakaladı ve zorlandı. Vücuduyla birlikte zihni de zorlandı. Shermanları düşünmek için umutsuz bir çaba gösterdi. Bayan Sherman'ın ağırlığını kendi kollarında hissetmeye çalıştı. Bu seferki Bayan Sherman olacaktı. Bayan Sherman'dı. Mücadele ediyordu. Karanlıkta Bay Sherman'la boğuşuyordu. Onu yere yatırıyor, kan kaybından kalbi duruncaya kadar bekliyordu. Çarpışını duyduğu tek kalp oydu. Reba'nın kalbini duymamıştı. Duymamıştı.

Korku kuvvetini azaltıyordu. Halteri oyluklarına kadar çekebildi, çevirip yukarı alamadı. Shermanlara ait düşünceler gözlerini açmış, çevresinde oynaşıyorlardı. Ejder'in vergisi. Yararı yoktu. Boştu içi bu duygunun. Ağırlık yere indi.

"KABUL DEĞİL."

"Bayan..."

"DAHA BAYAN SHERMAN DEMESİNİ BİLE BİLMİYORSUN. SHERMANLARI ALMAYI HİÇBİR ZAMAN DÜŞÜNMEDİN SEN. REBA MC-CLANE'İ İSTİYORSUN. ONUN DOSTUN OLMASINI İSTİYORSUN. DEĞİL Mİ? DOST OLMAK İSTİYORSUN ONUNLA."

"Hayır."

"YALAN!"

"Ya...ız..bihaz...hı...hanan."

"YALNIZ BİRAZCIK ZAMAN MI? SENİ BECERİKSİZ TAVŞAN DUDAK! KİM DOST OLUR SENİNLE? GEL BURAYA SANA KİM OLDUĞUNU GÖSTEREYİM."

Dolarhyde yerinden kıpırdamadı.

"ÖMRÜMDE SENİN KADAR İĞRENÇ VE PİS ÇOCUK GÖRMEDİM. GEL BURAYA."

Gitti.

"EŞOFMANI İNDİR."

İndirdi

"BANA BAK."

Ejder duvarda pırıl pırıldı.

"KİMONOYU İNDİR, AYNAYA BAK."

Baktı. Ne elinden bir şey geliyor, ne de parlak ışıktan başını çevirebiliyordu. Kendini gördü.

"BAK KENDİNE. SANA KÜÇÜK DOSTUN İÇİN BİR SÜRPRİZ VERECEĞİM. ÇIKAR O PAÇAVRAYI."

Dolarhyde'ın elleri eşofman pantolonunun beline uçtu. Pantolon yırtıldı. Sağ eliyle yırtık pantolonu üzerinden çıkardı, sol eline alıp doğruldu.

Sağ eli uzandı, paçavraları titreyen sol elinden çekerek aldı, köşeye fırlattı, sonra canlı bir ıstakoz pençesi gibi kıvrıldı, kendini kucakladı, inledi, derin derin soludu... döğmesi parlak ışıklar altında pırıl pırıldı.

"ÖMRÜMDE SENİN KADAR İĞRENÇ VE PİS ÇOCUK GÖRMEDİM. GİT AL ONLARI."

"Byaahne."

"AL ONLARI."

Odadan yalpalayarak çıktı, elinde Ejder'in dişleriyle döndü.

"AVUCUNA KOY ONLARI. PARMAKLARINI KAPA VE BENİM DİŞLERİMİ SIK."

Dolarhyde'ın kol kasları dışarıya fırladı.

"O DİŞLER NASIL KAPANIR BİLİRSİN. ŞİMDİ ONLARI KARNININ ALTINA İNDİR. KENDİNİ DİŞLERİN ARASINDA TUT."

"Hayır."

"YAP DEDİĞİMİ... ŞİMDİ BAK."

Dişler canını acıtmaya başlıyordu. Göğsüne salya ve yaş akmaktaydı.

"Hüf...hen."

"SEN OLUŞUMUN GERİSİNDE KALDIN. GERİ KALDIN. SENİ İSİMLENDİRECEĞİM. SEN A.CIK SURATSIN. TEKRAR ET."

"Ben a.cık suratım." doğru söylemeye çaba gösteriyordu.

"YAKINDA SENDEN ARINACAĞIM," dedi Ejder rahatça. "BU İYİ OLUR MU?"

"İyi."

"VAKTİ GELİNCE SIRA KİMDE?"

"Bayan ...ehrman..."

Dolarhyde'ın vücudunu bir acı kapladı. Acı ve korkunç bir korku.

"KOPARIRIM."

"Reba. Reba. Sana Reba'yı vereceğim." Konuşması düzelmeye başlamıştı.

"SEN BANA HİÇBİR ŞEY VERECEK DEĞİLSİN. O ZATEN BENİM. HEPSİ NASIL BENİMSE O DA ÖYLE. REBA MCCLANE VE SONRA DA SHERMANLAR."

"Reba ve sonra da Shermanlar."

"BEN O GÜNÜN HAZIRLIĞINI YAPTIM. KUŞKU MU DUYUYORSUN?"

"Hayır."

"KİMSİN SEN?"

"A.cık surat."

"DİŞLERİMİ ARTIK KALDIRABİLİRSİN, ZAVALLI TAVŞAN DUDAK SENİ. KÜÇÜK DOSTUNU BENDEN SAKLAMAYA KALKARSIN, HA? ONU PARÇA PARÇA EDİP PARÇALARINI SENİN O ÇİRKİN SURATINA SÜRECEĞİM. BANA KARŞI KOYARSAN SENİ ONUN KALIN BAĞIRSAĞIYLA ASARIM. BİLİRSİN Kİ YAPABİLİRİM. HALTERE YÜZ ELLİ KİLO TAK."

Dolarhyde ek ağırlıkları taktı. Henüz bu kadarını hiç kaldırmamıştı.

"KALDIR."

Kendisi Ejder kadar güçlü değilse, Reba ölecekti. Biliyordu bunu. Kendini zorladı, zorladı, oda gözünde kıpkırmızı dönmeye başlayıncaya kadar...

"Yapamıyorum."

"EVET YAPAMIYORSUN. AMA BEN YAPARIM."

Dolarhyde haltere yapıştı. Ağırlıklar omzu hizasına doğru yükselirken boru eğilir gibi oldu. YUKARI. Kafatasının üstüne. Kolaylıkla. "GÜLE GÜLE, A.CIK SURAT," dedi gururlu Ejder ışığın altında titreyerek.

38.

Francis Dolarhyde pazartesi sabahı işine gidemedi.

Evinden tam saatinde çıkmıştı. Görünüşü, kılığı kusursuzdu. Arabasını doğru dürüst sürüyordu. Missouri Nehri üzerindeki köprüye gelirken renkli gözlüklerini gözüne taktı, sabah güneşine doğru yoluna devam etti.

Şu anda Missouri kanalını geçmekteydi. Aşağısındaki su hareket halindeydi. Oynaşan beyaz köpüklere baktı, bir an için sanki sular du-

ruyormuş da, kendisi akıyormuş gibi bir duyguya kapıldı. İçine garip, eklemsiz, parçalanan bir duygu yayıldı. Gazdan ayağını çekti.

Kamyonet sol şeritte yavaşladı ve durdu. Arkasında trafik yığılıyor, korna sesleri haykırıyordu. O duymadı.

Olduğu yerde oturmuş, hareketsiz nehrin yukarısında kuzeye doğru kayıp gidiyordu. Yüzü sabah güneşine karşıydı. Güneş gözlüklerinin altından yanaklarına yaşlar süzülüyor, kolları güneşten ateş gibi yanıyordu.

Birisi cama vurmaktaydı. Bir sürücü. Yüzü sabah mahmurluğuyla soluk, gözleri uykudan şiş şiş. Arkadaki arabadan inmişti. Pencereden bir şeyler haykırıyordu.

Dolarhyde adama baktı. Köprünün karşı tarafından mavi ışıklar geliyordu. Arabayı sürmesi gerektiğinin farkındaydı. Vücudundan gaza basmasını rica etti... ve bastı. Yandaki adam ayaklarını kurtarmak için geriye sıçradı.

Dolarhyde arabayı büyük bir motelin park yerine soktu. Bir okul otobüsü vardı park yerinde. Arka penceresine bir tuba dayanmıştı.

Dolarhyde, acaba ihtiyarlarla birlikte ben de mi otobüse bineceğim, diye düşündü.

Yo, hayır. Çevresine bakıp annesinin Packard'ını aradı.

"Bin hadi. Ayaklarını kanepeye sürme," dedi annesi ona.

Hayır, bu da değil.

Kendisi şu anda St. Louis'in batı kesiminde bir motelin park yerindeydi. Seçim yapmak istiyor ama yapamıyordu.

Altı gün sonra... tabii eğer o kadar bekleyebilirse... Reba McClane'i öldürecekti. Birden burnundan gürültülü bir ses çıktı.

Belki de Ejder önce Shermanları alıp onu sonraya, gelecek dolunaya bırakmaya razı olurdu.

Yoo, olmazdı.

Reba McClane, Ejder'i tanımıyordu. Kendisini hep Francis Dolarhyde'la birlikte sanıyordu. Kendi vücudunu Francis Dolarhyd'ınkine yaslamak istiyordu. Francis Dolarhyde'ı büyükannenin yatağında hoş karşılamıştı.

"Çok iyi vakit geçirdim, D.," demişti Reba ona bahçede.

Belki de hoşlanıyordu Francis Dolarhyde'dan. Bu bir kadın için sapıkça, iğrenç bir şeydi. Bu yüzden Reba'dan nefret etmesi gerektiğini biliyordu ama... öyle de tatlı bir duyguydu ki.

Reba McClane, Francis Dolarhyde'ı sevmekten suçluydu. Ağır suçlu.

Eğer oluşumun gücü olmasa, Ejder'in gücü olmasa, onu zaten asla kendi evine götüremezdi. Seks denilen şeyi başaramazdı. Yoksa başarır mıydı?

Kahvaltılarını bitirenler motelden çıkmaya başlamışlardı. Kamyonetin yanından geçiyorlardı. Dalgın bakışları bir sürü minik ayak sesi olarak Dolarhyde'ın üzerinden geçti.

Düşünmeye ihtiyacı vardı. Eve gidemezdi. Motele girip oda tuttu, işyerini aradı, hasta olduğunu bildirdi. Tuttuğu oda çıplak ve sessizdi. Duvardaki tek süs, bir buharlı gemi resmiydi. Duvarlardan insanın gözüne parıldayan bir şey yoktu.

Dolarhyde giyinik olarak uzandı. Tavanda, badananın üzerinde parlak lekecikler vardı. Birkaç dakikada bir kalkıp çişe gitmesi gerekiyordu. Ürperdi, sonra terledi. Bir saat geçti.

Reba McClane'i Ejder'e vermek istemiyordu. Emri yerine getirmezse Ejder'in kendisine ne yapabileceğini düşündü.

Yoğun korku insanın üzerine dalga dalga geliyordu. Bir anda gelse insan vücudu uzun süre dayanamazdı. Dalgaların arasında Dolarhyde düşünme olanağı buldu.

Onu Ejder'e vermeye nasıl engel olabilirdi? Bir yol takılıp duruyordu aklına. Ayağa kalktı.

Banyonun elektrik düğmesi açılırken ses çıkardı. Dolarhyde duş perdesinin asılı olduğu boruya baktı. İki buçuk santim çapında, sağlam, tek parça bir boru, duvardaki takozlara tutturulmuştu. Perdeyi çekip indirdi, aynanın üzerine astı.

Boruyu yakaladı, tek koluyla kendini yukarı çekti. Yeterince sağlamdı. Kendi belindeki kayış da sağlamdı. Zorlanıp yapabilirdi bu işi. *Bundan* korkacak değildi ya!

Kemerini çıkarıp boruya bağladı, düğüm attı. Tokanın bulunduğu kısım bir ilmik oluşturuyordu. Sallanmıyordu kalın kayış. Sert bir düğüm ve bir ilmik halinde duruyordu orada öylece.

Tuvaletin kapağı üzerine oturdu, başını kaldırıp baktı. Yo, düşmezdi yere. Dayanabilirdi belki. Kendini tutup, yukarıdaki boruya sarılmaması gerekiyordu. Ta ki, bitkin düşüp kollarını kaldıracak gücü bulamayıncaya kadar.

Ama şimdi artık Ejder'le birbirlerinden ayrılmış olduklarına göre, kendi ölümünün Ejder'i etkileyeceğinden nasıl emin olabilirdi? Belki etkilemezdi Ejder'i. Nasıl emin olabilirdi Ejder'in Reba'yı rahat bırakacağından?

Polisler cesedini bulana kadar aradan günler geçebilirdi. Kız merak edecekti onu. Herhalde evine gidecek, elleriyle yoklaya yoklaya ortalığı arayacaktı. Yukarı çıkacak ve oradan kendisini bir sürprizin beklediğini görecekti.

Büyük Kızıl Ejder onu yedikten sonra merdivenlere bir saatte kusardı ancak.

Telefon edip uyarmalı mıydı onu? Uyarsa bile, Ejder'e karşı ne yapabilirdi kız? Hiçbir şey. Çabucak ölmeyi umabilirdi. Ejder'in gazaba kapılıp onu derin ısırmasını umabilirdi ancak.

Dolarhyde'ın evinin üst katında Ejder, onun kendi eliyle çerçevelediği resimlerin içinde bekliyordu. Ejder sayısız sanat kitaplarında, sanat dergilerinde bekliyordu. Durmadan yeniden doğarak... ne zaman bir fotoğrafçı... ne yapınca?

Dolarhyde kafasının içinde Ejder'in Reba'ya lanetler yağdıran sesini duyuyordu. Önce böyle lanetler yağdıracak, sonra ısıracaktı onu. Dolarhyde'a da küfürler yağdıracaktı. Onun değersiz olduğunu söyleyecekti kıza.

"Yapma bunu... yapma," dedi Dolarhyde yankı yapan duvarlara. Kendi sesini dinledi. Francis Dolarhyde'ın sesini Reba McClane'in kolayca anladığı sesi. Kendi öz sesi. Ömrü boyunca hep utanmıştı sesinden. O sesle insanlara acı, kötü şeyler söylemişti.

Ama Francis Dolarhyde'ın o sesle kendisine lanet ettiğini hiç duymamıştı.

"Yapma bunu."

Şu anda kulağına gelen ses hiç küfür etmemişti kendisine. Yalnızca Ejder'in hakaretlerini tekrarlamıştı. Bunu hatırlamak onu utandırdı.

Ben herhalde pek aman aman bir erkek sayılmam, diye düşündü. Bunun aslını hiçbir zaman anlamaya çalışmamış olduğunu fark etti. Şimdiyse merak ediyordu.

Bir nebze gururu vardı içinde. Reba McClane'in ona verdiği gurur. Ve o gurur ona tuvalette ölmenin acıklı bir son olduğunu fısıldıyordu.

Başka ne yapabilirdi? Bu işin yolu var mıydı bundan başka?

Bir yol daha vardı. Aklına geldiği anda bunun münkirlik olduğunu anladı. Ama bir yoldu yine de.

Motel odasında dolaşmaya başladı. Yataklara, oradan kapıya, oradan pencereye doğru. Dolaşırken kendi kendine konuşma egzersizleri yapıyordu. Cümleler arasında derin soluk alır, konuşurken acele etmezse, iyi telaffuz edebiliyordu sözcükleri.

Korku dalgalarının arasına rastladığında çok düzgün konuşabiliyordu. Bu seferki çok kötüydü. Arkasından yine hemen sükûnet gelecekti. Onu bekledi, geldiği zaman hemen telefonu açıp Brooklyn'i aradı.

Motelin park yerinde okul çocuklarından kurulu bir bando otobüse biniyordu. Çocuklar Dolarhyde'ın gelmekte olduğunu gördüler. Kamyonetine ulaşmak için onların arasından geçmesi gerekiyordu.

Şişman, ablak suratlı bir çocuk, Dolarhyde önünden geçer geçmez suratına çatık bir ifade yerleştirdi, göğsünü ve pazularını şişirdi. Kızlardan ikisi kıkırdaştılar. Dolarhyde tam otobüsün önündeyken pencereden tubanın sesi haykırdı, gülüşen çocukları duyamadı.

Yirmi dakika sonra kamyonetini büyükannenin evinin üç yüz metre gerisinde durdurdu.

Suratındaki terleri sildi, üç dört kez içine derin derin soluklar çekti, evin anahtarını sol eline alıp direksiyonu sağıyla kavradı.

Burnundan tiz bir ses çıktı. Bir daha... bu seferki güçlü. Haydi.

Kamyonet ileri fırladığında tekerlerin altındaki çakıllar gürültüyle saçıldı. Ev, cam sileceklerinin arkasında, olduğundan daha büyük görünüyor, yükselip alçalıyor, sıçrıyordu. Kamyonet bahçeye yanlamasına daldı, Dolarhyde içinden fırlayıp koşmaya başladı.

Eve girince sağa sola bakmadı, doğru bodruma inen merdivenlere atıldı. Orada duran sandığın asma kilidine baktı bir an. Sandığın anahtarı üst kattaydı. Düşünmek için vakit kaybetmedi. Burnundan çok yüksek sesli bir uğultu çıktı. Düşünmesine engel olabilecek kadar yüksek sesli. Başka sesleri de duyamazdı o sesin yanında.

Şimdi çalışma masasının önündeydi Çekmeceyi karıştırıyor, anahtarı arıyordu. Ejder'in ayakucunda asılı resmine hiç bakmıyordu.

"NE HALT EDİYORSUN?"

Neredeydi bu anahtarlar, neredeydi?

"NE YAPIYORSUN? DUR. ÖMRÜMDE SENİN KADAR İĞRENÇ VE PİS ÇOCUK GÖRMEDİM. DUR."

Aramakta olan elleri yavaşladı.

"BAK... BAK BANA."

Dolarhyde masanın kenarına tutundu... duvara dönmemeye çalıştı. Başı istemeden dönerken gözlerini devirip öte tarafa baktı, canı yandı.

"NE YAPIYORSUN?"

"Hiç."

Telefon çaldı, çaldı, uzanıp açtı, resme sırtını döndü.

"Hey, D., çok mu hastasın?" Reba McClane'in sesi.

Öksürüp boğazını temizledi. "İyiyim." Hemen hemen bir fısıltı.

"Seni işten aradım, hasta olduğunu söylediler... sesin berbat geliyor."

"Konuş benimle."

"Tabii konuşacağım. Ne diye aradım sanıyorsun? Neyin var?"

"Grip."

"Doktora gittin mi?... Alo? Doktora gittin mi diyorum!"

"Yüksek sesle konuş." Çekmeceyi taradı, sonra yandaki çekmeceyi açtı.

"Hat mı bozuk? D., orada hasta hasta tek başına kalamazsın."

"SÖYLE ONA GECE GELİP SANA BAKSIN."

Dolarhyde elini ağızlığın üzerine tam vaktinde değilse bile, hemen sonra kapamayı başardı.

"Ulu Tanrım, neydi o öyle? Yanında biri mi var?"

"Radyo. Yanlış düğmeye dokunmuşum."

"Hey, D., sana birini yollayayım mı? Pek iyi değilsin galiba. Ben kendim geleyim. Marcia'ya söylerim, öğle tatilinde getirir beni."

"Hayır." Anahtarlar çekmecenin içindeki kemerin altındaydı. Avucuna aldı onları. Telefon elinde, geri geri yürüyerek hole çıktı. "İyiyim. Sonra görüşürüz." S harfi neredeyse tökezletiyordu onu. Basamaklar-

dan aşağı koştu. Kordon duvardaki yuvasından kurtuldu, telefon onun peşi sıra merdivenlerden yuvarlandı.

Çılgın bir öfke yansıtan haşin ses duyuldu. "BURAYA GEL, A.CIK SURAT."

Dosdoğru bodruma. Dinamit sandığının yanında duran sandıkta hazırlanmış bir valiz vardı. İçinde nakit para, kredi kartları, çeşitli adlara çıkarılmış şoför ehliyetleri, tabanca, bıçak, keser.

Çantayı kaparak giriş katına doğru uçtu. Merdivenin önünden hızla geçerken, Ejder o sıra aşağıya inerse onunla boğuşmaya hazırlamıştı kendini. Hemen kamyonete, yıldırım hızıyla ileri. Arabanın tamponunu balık kuyruğu gibi çakıllara sürerek.

Otoyola çıkınca yavaşladı, kamyoneti bankete çekip kustu. Korkunun birazı içinden çıkmış oldu.

Yasal hızla ilerlemeye başladı. Köşeleri dönmeden sinyallerini yakıyor, çok dikkatli gidiyordu. Havaalanına doğru.

39.

Dolarhyde, Brooklyn Müzesi'nden iki blok geride bir apartmanın önünde taksiden inip şoföre para ödedi. Yolun geri kalanını yürüdü. Eşofman giymiş koşucular grubu, yanından geçip karşıdaki Prospect Parkı'na girdiler.

Metro istasyonu yakınındaki trafik adacığı üzerinde durup, Eski Yunan tarzında inşa edilmiş binaya iyice baktı. Brooklyn Müzesi'ni daha önce hiç görmemişti. Rehberini okumuştu ama. O rehber kitabı çok eskiden ısmarlayıp okumuştu hem de. *Büyük Kızıl Ejder ve Güneşi Kuşanmış Kadın* fotoğraflarının altında, ufacık harflerle basılı "Brooklyn Müzesi" yazısını okur okumaz.

Kapı girişindeki mermerin üzerine, Konfüçyüs'den Demosden'e kadar büyük ilkçağ düşünürlerinin adları oyulmuştu. Etkileyici bir binaydı. Yanında da botanik bahçesi vardı. Ejder'e uygun bir yuva.

Metro durduğu sokağın altındaki yerleri sarsarak geçti. Yerdeki deliklerden pis bir hava yükseldi, bıyıklarına boya kokusu karıştı.

Müzenin kapanmasına bir saat kalmıştı. Karşı kaldırıma geçti, kapıdan girdi. Vestiyer görevlisi valizini elinden aldı.

"Vestiyer yarın açık olacak mı?" diye sordu Dolarhyde.

"Yarın müze kapalı olacak." Vestiyer görevlisi, mavi önlük giymiş, güzelce bir kadındı. Ona arkasını döndü.

"Yarın buraya gelen insanlar, vestiyeri kullanabilecek mi?"

"Hayır. Müze kapalı oldu mu, vestiyer de kapanır."

İyi. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Dolarhyde önce Okyanus Salonu'nu, sonra Amerikalılar Salonu' nu geçti. Ant yöresi çanak çömlekleri, ilkel silahlar, kuzeybatı kıyılarının kızılderililerinden etkileyici maskeler...

Müzenin kapanmasına yalnızca kırk dakika kalmıştı. Giriş katını incelemeye zaman yoktu. Çıkış kapılarının ve asansörlerin yerini zaten biliyordu.

Beşinci kata çıktı. Artık Ejder'e daha yakın olduğunu hissedebiliyordu. Ama ziyanı yoktu... bir köşeyi döner dönmez ona toslayacak değildi nasılsa.

Ejder halka açık salonda, yani teşhirde değildi... Londra'daki Tate Galeri'den geldiğinden beri karanlık bir odada, kilit altındaydı.

Dolarhyde, *Büyük Kızıl Ejder ve Güneşi Kuşanmış Kadın'*ın pek ender teşhir edildiğini telefonda öğrenmişti. Hemen hemen iki yüz yıllık bir resimdi. Üstelik de suluboyaydı... Işık soldururdu onu.

Dolarhyde, Albert Bierstadt'ın bir tablosu önünde durdu: *Kayalık Dağlarında Bir Fırtına - Rosalie Tepesi 1866.* Durduğu yerden, Tablo İnceleme ve Depo Bölümü'nün kapılarını görebiliyordu. Ejder oradaydı işte. Kopya değil, fotoğraf değil: Ejder. Yarın randevu saatinde buraya gelecekti demek.

Beşinci katı şöyle bir dolaştı, portreler koridorunu geçti, ama resimleri görmedi bile. Onu asıl ilgilendiren, çıkış kapılarıydı. Yangın çıkışını, ana merdivenleri, asansörleri hep buldu, belledi.

Muhafızlar orta yaşlı, kalın tabanlı pabuçlar giymiş, terbiyeli adamlardı. Yıllardır böyle ayakta durmaya kanıksamış halleri vardı. Hiçbirinde silah yoktu. Lobideki bir tek muhafız silahlıydı. O da belki boş vaktinde ek iş tutan bir polis falandı.

Hoparlörden müzenin kapanmak üzere olduğu duyuruldu.

Dolarhyde kaldırımın üzerinde durup, kalabalığın kapıdan dışarı çıkışını, tatlı bir yaz akşamının havasına dalışını seyretti.

Kalabalık karşı kaldırıma geçip metro istasyonunun kapısından girinceye kadar, koşucular da yerlerinde sayarak adımlarını sürdürdüler.

Dolarhyde botanik bahçesinde de birkaç dakika geçirdi. Sonra elini kaldırıp bir taksi çağırdı, şoföre telefon rehberinden bulduğu bir dükkânın adresini verdi.

40.

Pazartesi akşamı saat dokuzda Graham elindeki evrak çantasını Chicago'da kaldığı apartman dairesinin kapısı önünde yere koydu ve ceplerinde anahtarı aramaya koyuldu.

Detroit'de Bayan Jacobi'nin gönüllü olarak çalıştığı hastanede adamları sorguya çekmekten ve personel kayıt fişlerini incelemekten yorgun düşmüştü. Amacı bir rastlantı yakalamaktı. Oradan oraya gezen serseri bir işçi. Hem Detroit'de, hem Atlanta'da çalışmış biri. Kamyoneti olan, tekerlekli sandalyesi olan, hem Bayan Jacobi'yi, hem de Bayan Leeds'i evlerine girmeden önce görmüş olan biri.

Crawford bu gezinin vakit kaybı olduğu kanısındaydı, ama Graham'ın suyuna gitmeyi seçmişti. Haklı çıkmıştı işte Crawford. Allah belasını versin Crawford'un. Çok fazla haklı çıkıyordu.

Graham içeride telefonun çalmakta olduğunu işitti. Anahtar o sıra cebinin astarına takıldı. Çekmesiyle birlikte, cebinden uzun bir iplik sökülüp anahtarla birlikte çıktı. Paçasının içine dökülen bozuk paralar yerlere saçıldı.

"Allah kahretsin!"

Odanın yarısına geldiği sırada telefonun zili sustu. Belki de Molly arıyordu onu.

Hemen Oregon numarasını çevirdi.

Telefona Willy'nin dedesi cevap verdi. Ağzı dolu dolu konuşuyordu. Orada akşam yemeği vaktiydi henüz.

Graham, "Molly yemeği bitirince beni arasın lütfen," dedi.

Telefon çaldığında Graham duşun altındaydı. Gözleri şampuan köpükleriyle kapanmıştı.

Acele çalkalandı, suları damlayarak telefona ulaşıp açtı.

"Merhaba alev dudak!"

"Seni tatlı dilli şeytan seni! Ben Birmingham'dan Byron Metcalf."

"Özür dilerim."

"Hem iyi haberim var, hem de kötü. Niles Jacobi konusunda haklıymışsın. Eşyaları evden o almış. Çoktan elden çıkarmış, ama odasında esrar bulunca sıkıştırdım, itiraf etmek zorunda kaldı. Bu kötü haber. Makineyi Dişli Sapık'ın çalmış olabileceğini umuyordun, biliyorum. İyi habere gelince, film var, doğru. Henüz elime geçmedi. Niles diyor ki, iki bobin filmi arabasında kanepenin altına sokmuşmuş. Hâlâ istiyorsun, değil mi?"

"Tabii. Tabii istiyorum."

"Arabayı yakın arkadaşı, Randy kullanıyormuş. Henüz onu bulamadık ama uzun sürmez. Filmi ilk uçağa yetiştirip sana da varış saatini bildireyim mi?"

"Lütfen. Çok iyi olur, Byron, teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Graham uykuya doğru kayarken Molly telefon etti. İkisi de diğerini kendisinin iyi olduğuna inandırmak için uğraştı. Bu bittikten sonra geriye konuşacak pek fazla şey kalmadı.

Willy çok iyi vakit geçiriyordu Molly'nin anlattığına göre. Telefonu Willy'ye verip iyi geceler diletti.

Willy'nin anlatacağı pek çok şey vardı ama. İlk önce Will'e en heyecanlı haberi bildirdi. Dedesi ona bir tay satın almıştı.

Molly söz etmemişti oysa bu taydan.

41.

Brooklyn Müzesi salı günleri halka kapalı olurdu. Ama resim derslerine gelen öğrencilerle araştırmacıların içeriye girmelerine izin veriliyordu.

Müze doğrusu ciddi incelemeler için ideal bir yerdi. Çalışanlar bilgili ve nazikti. Genellikle araştırmacıların salı günleri randevuyla gelip teşhirde olmayan eserleri görmelerine izin verirlerdi.

Francis Dolarhyde saat ikiyi biraz geçe karşı kaldırımdaki metro istasyonundan çıktı. Elinde yapacağı incelemeyle ilgili malzemesi vardı. Bir defter, Tate Galeri'nin bir katalogu ve William Blake'in yaşam öyküsü koltuğunun altına kıstırılmıştı. Gömleğinin içindeyse 9 milimetrelik tabancası, deriden yapılmış copu ve keskin uçlu bıçağı bulunuyordu. Bu silahları göbeğine yapışkan bantla yapıştırmıştı. Spor ceketi bunların üzerinden rahatça düğmelenebiliyordu. Kloroforma batırılmış, bir naylon torbaya konup ağzı yapıştırılmış bez de, ceketinin cebinde hazırdı.

Elinde yepyeni bir gitar kılıfı taşıyordu.

Metro istasyonu kapısının hemen yanında üç genel telefon vardı. Bir tanesi kablosundan koparılıp çıkarılmıştı. Ötekilerden biri çalışır durumdaydı.

Dolarhyde ona bir sürü bozuk para attı, sonunda Reba'nın "Alo" diyen sesini duyabildi.

Arkadan karanlık odaya özgü başka sesler geliyordu.

"Merhaba, Reba," dedi.

"Hey, D., nasılsın sen?"

Yandan geçen trafik, duymasını güçleştiriyordu. "Fena değil."

"Sokak telefonundasın galiba. Evde hasta yatıyorsun sanıyordum."

"Seninle daha sonra konuşmak istiyorum."

"Olur. Beni geç saatte ara, tamam mı?"

"Seni... görmem gerek."

"Beni görmeni ben de isterim ama bu gece olmaz. Burada çalışmam gerek. Telefon eder misin?"

"Olur. Eğer başka bir..."

"Ne dedin?"

"Ederim."

"Bir an önce aramanı dilerim, D."

"Evet. Hoşça kal... Reba."

Bu tamam. Korku göğüs kemiğinin ucundan göbeğine kadar olan yerde aşağıya doğru kaydı. Kendini tuttu, karşı kaldırıma geçti.

Salı günleri Brooklyn Müzesi'ne giriş, sağ taraftaki tek bir kapıdandı. Dolarhyde dört sanat öğrencisinin ardı sıra girdi. Öğrenciler sırt çantalarını ve tuallerini duvara dayayıp giriş kartlarını çıkardılar. Masa başında oturan nöbetçi hepsini kontrol etti.

Sıra Dolarhyde'a geldi.

"Randevunuz var mı?"

Dolarhyde başını salladı. "Resim İnceleme Servisi'nden Bayan Harper'le."

"Şu defteri imzalayın lütfen." Adam bir de kalem uzattı.

Dolarhyde'ın kendi kalemi hazırdı. "Paul Crane" diye imzaladı.

Nöbetçi üst katın telefonunu çevirdi. Dolarhyde ona arkası dönmüş, kapının üzerindeki *Bağ Bozumu'*nu seyrediyordu. Robert Blum'un. Nöbetçi bu sırada randevuyu onaylattı. Dolarhyde gözünün ucuyla koridorda dolaşan ikinci bir nöbetçi gördü silahlı olan oydu işte.

"Lobinin arka tarafında, asansörlerin hemen yanında bir bekleme bankı var," dedi nöbetçi ona. "Orada bekleyin. Bayan Harper sizi almaya gelecek." Eline pembeli beyazlı bir plastik yaka kartı tutuşturdu.

"Gitarımı buraya bırakabilir miyim?"

"Gözkulak olurum."·

Işıklar kısılınca müzenin havası değişmişti. Kocaman camekânlı teşhir yerlerinin aralarında akşam karanlığı vardı sanki.

Dolarhyde söylenen yerde üç dakika bekledikten sonra, Bayan Harper asansörden indi.

"Bay Crane? Ben Paula Harper."

Telefondaki sesine göre oldukça gençti doğrusu. Aklı başında bir kadın. Ciddi bir güzel. Eteğiyle bluzu üniforma gibi duruyordu üzerinde.

"Siz Blake'in suluboyası için telefon etmiştiniz," dedi. "Yukarıya çıkalım, size göstereyim. Personel asansörüne binelim... şu taraftan."

Onu oldukça loş olan müze mağazasından ve eski silahların sergilendiği odadan geçirdi. Dolarhyde yönünü ve yerini kaybetmemek için hızla çevresine bakındı. Amerikalılar Salonu'nun köşesinden geçen koridor, küçük asansörün oraya varıyordu.

Bayan Harper düğmeye bastı, dirseklerini avuçlayıp bekledi. Açık mavi gözleri, Dolarhyde'ın yakasındaki pembeli beyazlı plastik karta takılmıştı.

"Size altıncı katın kartını vermişler," dedi. "Neyse, ziyanı yok... bugün beşinci katta nöbetçi yok zaten. Ne tür bir inceleme yapıyorsunuz?"

Dolarhyde şu ana kadar konuşmayı hep gülümsemelerle, baş sallamalarla idare etmişti.

"Butts'la ilgili bir rapor," dedi.

"William Butts, ha?"

Başını salladı.

"Onun hakkında pek fazla bir şey okumadım. Yalnızca dipnotlarından Blake'in baş müşterisi olduğunu biliyorum. İlginç mi?"

"Daha yeni başlıyorum. Londra'ya gitmem gerekecek."

"Sanırım Ulusal Galeri'de Blake'in Butts için yaptığı iki suluboya var. Onları gördünüz mü?"

"Henüz görmedim."

"Önceden yazıp randevu alsanız iyi edersiniz."

Dolarhyde başını salladı. Asansör geldi.

Beşinci kat. İçi biraz ürperiyordu ama dış görünüşü sakindi. Az sonra cevap belli olacaktı. Ya evet ya da hayır. Eğer işler ters giderse, kendisini ele geçirmelerine izin vermeyecekti.

Kadın onu Amerikan Portreleri koridoru boyunca yürüttü. Daha önce geldiğinde bu yoldan geçmemişti. Ama ziyanı yok.

Ne var ki, o koridorda Dolarhyde'ı bir sürpriz bekliyordu. Gördüğü anda olduğu yerde durdu, donakaldı.

Paula Harper onun peşinden gelmediğini fark edip döndü.

Duvardaki portrelerden birinin önünde taş kesilmişti.

Kadın dönüp onun yanına geldi, neye baktığını gördü.

"Bu Gilbert Stuart'ın yaptığı George Washington'un portresi," dedi.

Yooo, değildi.

"Bir dolarlık banknotlarda da aynısı vardır. Buna Lansdowne portresi de derler, çünkü Stuart bundan bir tane de Marki de Lansdowne için yapmış. Amerikan Devrimi'nde sağladığı desteğe teşekkür etmek amacıyla. Bir şeyiniz yok ya. Bay Crane?"

Dolarhyde'ın rengi kaçmıştı. Bu resim, ömründe gördüğü bütün bir dolarlardan daha beterdi. Uzun kapaklı gözleri, kötü yapılmış takma dişleriyle Washington tıpkı büyükanneye benziyordu. Dolarhyde kendini küçük bir çocuk gibi hissetti.

"Bay Crane, iyi misiniz?"

Ya cevap ver ya da her şeyi berbat et. Yen bu durumu. *Oh, bu duygu öyle tatlı ki!* SEN ÖMRÜMDE GÖRDÜĞÜM EN PİS... Hayır.

Bir şey söyle.

"Ben kobalt alıyorum," dedi.

"Birkaç dakika oturmak ister misiniz?" Zaten üzerinde hafif bir ilaç kokusu var gibiydi.

"Yo, siz yürüyün. Ben de geliyorum."

Beni kesmeyeceksin, büyükanne. Allah belanı versin senin. Eğer ölmüş olmasaydın seni ben öldürürdüm! Şimdi ölüsün ve her zaman da ölü kalacaksın. Ah, bu öyle tatlı bir duygu ki!

Öteki ölü değildi ama. Dolarhyde biliyordu bunu.

Korku dalgaları arasında Bayan Harper'i izledi.

Resim İnceleme'nin çift kapısından geçtiler. Hemen yanda depo odası görünüyordu. Dolarhyde çabucak çevresine bakındı. Upuzun, sakin bir oda. İyi ışıklandırılmış. İçerisi atlı karınca gibi askılıklarla dolu. Askılıkların her kolunda tablolar asılı. Sırayla küçük odacıklar duvar dibine sıralanmış. En sonraki odacığın kapısı açık. Oradan daktilo sesi geliyor.

Ortalıkta Paula Harper'den başka kimseler yoktu.

Kadın onu tezgâh yüksekliğinde bir çalışma masasına götürdü, bir de tabure getirdi.

"Burada bekleyin. Resmi size getireceğim."

Askılıkların arkasında görünmez oldu.

Dolarhyde ceketinin ön düğmesini açtı.

Bayan Harper geliyordu. Elinde yassı bir mahfaza taşımaktaydı. Bir evrak çantasından büyük değildi. Tablo onun içindeydi. Onu taşımaya nasıl gücü yetiyordu bu kadının? Dolarhyde resmi asla yassı olarak düşünmemişti. Aslında katalogda gerçek boyutlarını görmüştü. 50x30 cm. Ama bu rakamlara dikkat etmemişti. Kocaman olacağını sanmıştı hep. Oysa küçüktü. Hem küçüktü, hem de bu sakin odanın içindeydi. O eski evden ve yandaki elma bahçesinden Ejder'in ne kadar enerji çekip aldığı daha önce hiç aklına gelmemişti.

Bayan Harper bir şey söylüyordu. "... ışık geçirmez mahfazada tutmak zorundayız, çünkü rengi solabilir. Sık sık teşhir edilmeyişi de bu yüzden."

Mahfazayı masanın üzerine koyup kilidini açtı. Çift kapıda bir ses. "Özür dilerim, Julio için kapıyı açmam gerek." Mahfazayı tekrar kapattı, kapıya giderken yanına aldı. Dışarıda servis arabasını iten bir adam bekliyordu. O girene kadar kapıyı açık tutup bekledi.

"Şuraya mı koyayım?"

"Evet, teşekkür ederim, Julio."

Adam çıktı.

İşte Bayan Harper'le kutu tekrar geliyor.

"Özür dilerim, Bay Crane. Julio bugün bazı çerçevelerimizin tozunu alıp temizliğini yapıyor." Mahfazayı tekrar açtı, içinden beyaz karton bir dosya çıkardı. "Elinizle dokunmamanız gerektiğini anlıyorsunuzdur," dedi. "Size ben göstereceğim... kural böyle. Tamam mı?"

Dolarhyde başını salladı. Konuşamıyordu.

Kadın dosyası açtı, plastik koruyucuyla kapak kâğıdını çekip aldı.

İşte buradaydı. *Büyük Kızıl Ejder ve Güneşi Kuşanmış Kadın.* Erkek-Ejder, çaresiz, yalvaran kadının tepesinde... kadının çevresine kuyruğunu sarmış.

Küçüktü. Ama güçlüydü. Şaşırtıcı. En iyi röprodüksiyonlar bile bu ayrıntılara ve bu renklere erişmiş değillerdi.

Dolarhyde onu bir an içinde çok net gördü... Kenarlarda Blake'in el yazıları, kâğıdın sağ ucunda iki kahverengi leke. Kapmıştı resim sanki onu. Çok fazlaydı bu... renkler o kadar güçlüydü ki!

Ejder'in kuyruğunu sardığı kadına bak. Bak.

Saçlarının renginin tıpkı Reba McClane'in saç rengi olduğunu gördü. Kapıya uzaklığı altı metre var ya da yoktu. İçinde sesler oynaşıyordu.

"*Umarım seni şok etmemişimdir,*" diyordu Reba McClane.

Paula Harper ise, "Suluboya kadar da tebeşir kullanır," diye anlatıyordu. Durduğu yerden Dolarhyde'ın ne yapmakta olduğunu rahatça görebilirdi. Gözlerini tablodan bir an bile ayırmıyordu.

Dolarhyde elini gömleğinin içine doğru daldırdı.

Bir yerlerde bir telefon çalıyordu. Daktilo sesi kesildi. Bir kadın en uçtaki odadan kafasını uzattı.

"Paula, sana telefon. Annen arıyor."

Bayan Harper başını çevirmedi. Gözleri ne Dolarhyde'dan ayrıldı, ne de resimden. "Bir mesaj verir misin?" dedi kadına. "Birazdan ben onu ararım deyiver."

Kadın gözden kayboldu. Az sonra daktilo sesi de tekrar başladı.

Dolarhyde sabredemiyordu. Başla artık. Şu anda.

Ama daha önce harekete geçen, Ejder oldu. "ÖMRÜMDE BU KADAR..."

"Ne?" Bayan Harper'in gözleri fincan gibi açılmıştı.

"... büyük bir fare görmemiştim!" diye bitirdi Dolarhyde. Parmağıyla da işaret ediyordu. "Şu çerçeveye tırmanıyor!"

Bayan Harper dönüyordu. "Nerede?"

Cop gömleğin içinden kayarak çıktı. Koldan çok bir bilek hareketiyle kadının başının arkasına indi. Kadının dizleri bükülürken Dolarhyde onu bluzunu avuçlayarak yakaladı, kloroformlu bezi burnuna kapattı. Kadın bir tek ses çıkardı. Fazla yüksek bir ses de sayılmazdı. Sonra bayıldı.

Dolarhyde masayla askılıkların arasında bir yere çömeldi, dosyayla suluboya resmi de aşağıya çekti, önüne aldı. Kâğıt sesleri, boğuk solumalar, telefon zili.

Kadın en uçtaki odadan çıktı.

"Paula?" Odanın çevresine bakındı. "Annen arıyor," diye seslendi. "Seninle *şimdi* konuşması gerekiyormuş."

Masanın arkasına doğru yürüdü. "İstersen konukla ben meşgul ol.." O anda gördü onları. Paula Harper yerde yatıyordu. Saçları yüzünü örtmekteydi. Onun başucuna çömelmiş olan adamın elinde tabanca vardı. Suluboya resmin son parçacığını ağzına sokmakla meşguldu adam. Kalktı çiğneyerek koştu. Kadına doğru.

Kadın kendi odasına kaçtı, incecik kapıyı hızla kapadı, telefona sarıldı. O meşgul numarayı tutturmaya çalışırken kapı da yıkıldı. Kulağının arkasına inen darbeden, telefonun ışıkları gözünün önünde büyüyüverdi. Kulaklık gürültüyle yere düştü.

Dolarhyde personel asansöründe aşağıya inerken, gözü kapının üzerinde yanıp sönen ışıklardaydı. Tabancasını karnının üstünde yamyassı tutuyordu. Üzerine de kitaplarını bastırmıştı.

Birinci kat.

İşte bomboş galerilere çıkmıştı. Hızlı yürüdü. Ayakkabılarının sesi fısıltı gibi çıkıyordu. Yarış pabuçları giymişti. Lastik altlı pabuçlardan. Köşeyi yanlış dönünce kendini balina maskelerinin arasında buldu. Birkaç saniye kaybedip, totemlerin önünden koşmaya başladı. Sola doğru baktı. Eski silahlar oradaydı işte.

Köşeden başını uzatıp lobiyi kontrol etti.

Masada oturan memur, ilan tahtasını denetliyordu. Resepsiyon masasından on metre kadar uzaktaydı.

Silahlı muhafız kapıya daha yakındı. Ayakkabısının burnundaki bir lekeyi silmek üzere eğildiğinde, tabancasının deri kılıfı gıcırdadı.

Saldırırlarsa önce onu devir. Dolarhyde tabancasını kemerine soktu, ceketini üstüne iliklediği. Lobide ilerlerken bir yandan yakasındaki plastik kartı çıkarmakla meşguldü.

Masa görevlisi ayak seslerini duyunca döndü.

"Teşekkür ederim," dedi Dolarhyde. Plastik kartı kenarlarından parmakları arasına kıstırarak tuttu, masanın üzerine bıraktı.

Adam başını salladı. "Lütfen şuradaki yarıktan içeriye atar mısınız?" dedi.

Resepsiyon masasındaki telefon çaldı.

Kartı masanın camı üzerinden almak zordu.

Telefon tekrar çaldı. Çabuk ol.

Dolarhyde kartı yakaladı, yarıktan içeriye attı. Oradaki sırt çantası yığını arasından kendi gitar kabını aldı.

Muhafız telefona doğru geliyordu.

Kapıdan dışarı. Hızla botanik bahçesine doğru. Peşinden gelirlerse dönüp ateş etmeye hazırdı.

Bahçeye girip sola döndü, orada bir alçak çardakla bir çalı yığınının arasına çömeldi. Gitar kabını açtı, içinden bir tenis raketi, bir tenis topu, bir havlu, bir de katlanmış alışveriş torbasıyla koca bir demet yapraklı kereviz çıkardı.

Ceketini gömleğiyle birlikte sırtından sıyırırken düğmeler havalarda uçtu. Bir adımda pantolonunun da içinden çıktı. İçine Brooklyn Koleji tişörtüyle eşofman pantolonu giymişti. Kitaplarıyla elbiselerini alışveriş torbasına tıktı, silahlarını da aralara soktu. Kereviz en üstteydi. Gitar kabının sapını iyice sildikten sonra, onu çalıların altına itti.

Şimdi bahçenin içinden Prospect Parkı'na doğru gidiyordu. Havluyu ensesine atmıştı. Empire Bulvarı'na çıktı. Koşucular biraz ilerisindeydi. Onların peşi sıra parka girerken ilk polis arabaları canavar düdüklerini çala çala ortaya çıktılar. Koşucuların hiçbiri aldırış etmedi. Dolarhyde'da etmedi.

Ara sıra koşup ara sıra yürüyerek, elinde alışveriş torbası ve tenis raketiyle topunu zıplata zıplata ilerlerken, spordan terlemiş, eve dönerken markete uğrayıp alışverişini yapmış bir adama benziyordu.

Adımlarını yavaşlattı. Tok karnına koşmak doğru olmazdı. Artık adımlarının hızını kendisi seçebilirdi.

Her şeyi kendisi seçebilirdi.

42.

Crawford jüri locasının arka sırasında bir koltuğa oturmuş fıstık yerken, Graham da duruşma salonunun koca pencerelerindeki jaluzileri kapatıyordu.

"Herhalde profili bana öğleden sonra hazırlamış olursun," dedi Crawford. "Salı demiştin, işte bugün salı."

"Bitiririm. Önce bunu seyretmek istiyorum."

Graham, Byron Metcalf'in özel ulak yolladığı zarfı açıp içindekileri masanın üstüne boşalttı. İki tane tozlu ev filmi bobini. Her biri bir plastik sandviç torbası içinde.

"Metcalf bu Niles Jacobi'ye dava açacak mı?"

"Hırsızlıktan açmayacak. Miras herhalde zaten ona kalıyor. Bir ona, bir de Jccobi'nin kardeşine," diye açıkladı Graham. "Esrar konusunda... bilemiyorum. Birmingham savcısı oğlanın tepesine çökmek niyetinde."

Crawford, "İyiii," dedi.

Film ekranı duruşma salonunun tavanından sarkıyordu. Jürinin seyredebileceği bir açıdaydı. Filme çekilmiş kanıtlar olursa, bu durum kolaylık sağlardı.

Graham filmi projeksiyona taktı.

Crawford bir yandan çalışıyordu.

"Dişli Sapık'ın *Tattler*'i bu kadar çabuk ele geçirebileceği bayileri tararken, bazı yerlerden ilginç haberler geldi. Cincinnati, Detroit, bir sürü de Chicago haberi. Karşımıza bir yığın manyak çıktı izlenecek."

Graham filmi başlattı. Balıkçılıkla ilgiliydi film.

Jacobilerin çocukları bir gölün kıyısındaydılar. Ellerinde makaralı oltaları vardı.

Graham onları küçük tabutları içinde, toprağın altında düşünmemeye çalıştı. Yalnızca balık tutarken düşünmesi daha iyiydi.

Kızın olta mantarı sıçradı, görünmez oldu. Bir şey takılmıştı oltasına.

Crawford elindeki fıstık torbasına baktı. "Indianapolis hem gazete bayilerini, hem de Servco Supreme istasyonlarını talan ediyor," dedi.

Graham, "Şunu seyretmek istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu.

Crawford iki dakikalık filmin sonuna kadar sessiz kaldı. "Harika! Alabalık yakaladı," dedi sonra. "Şimdi şu profile gelelim..."

"Jack, bu iş olduktan hemen sonra sen Birmingham'daydın. O evi hâlâ onların eviyken gördün... ben görmedim. Ben oraya gittiğimde ev çırılçıplak bırakılmış, onarılmıştı bile. Şimdi Tanrı aşkına bırak da bu insanlara bir bakayım. Sonra da oturur profili bitiririm."

İkinci filmi başlattı.

Ekranda bir doğum günü partisi belirdi. Jacobiler masanın etrafına sıralanıp oturmuşlardı. Şarkı söylüyorlardı.

Graham dudak okumaya çalıştı. "Kutlu oooolsuuuun..."

On bir yaşındaki Donald Jacobi'nin yüzü kameraya dönüktü. Masanın başına onu oturtmuş, pastayı da önüne koymuşlardı. Bardaklar mum ışıklarını yansıtıyordu.

Köşenin öbür yanında kız kardeşiyle erkek kardeşi yan yana oturmuş, onun mumları üfleyişini seyretmekteydiler.

Graham sandalyesinde kıpırdandı.

Bayan Jacobi uzandı, kediyi yakalayıp masadan aşağı indirdi, yere bıraktı. Bayan Jacobi oğluna büyük bir zarf getiriyordu. Zarftan upuzun bir kurdele sarkmaktaydı. Donald Jacobi zarfı açtı, içinden kocaman bir doğum günü kartı çıkardı. Başını kameraya doğru kaldırıp kartı elinde evirdi, çevirdi. Üzerindeki yazılar kolayca okunuyordu. "Doğum günün Kutlu Olsun - Kurdeleyi izle."

Kamera zıplaya sıçraya, herkesin peşi sıra mutfağa girdi. Orada bir kapı vardı. Bir çengelle kapanıyordu. Açılınca bodruma inen merdivenler gözüktü. Önde Donald, arkada ötekiler, kurdeleyi izleye izleye

merdivenlerden inmeye başladılar. Kurdelenin öbür ucu, orada durmakta olan yeni ve güzel bir bisikletin gidonuna bağlanmıştı.

Graham içinden, acaba bisikleti çocuğa neden dışarıda vermediler, diye düşündü.

Film ekranda sıçrar gibi oldu, sonra ikinci sahne başladı... böylelikle Graham'ın sorusu da yanıtlanmış oldu. Bahçedeydiler. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Bahçe göl göl olmuştu. Ev çok değişik görünüyordu. Emlakçı Geehan cinayetten sonra onarımı yaparken evin rengini de değiştirmiş, yeni baştan boyatmıştı. Bodrumun bahçeye bakan kapısı açıldı, bisikleti taşımakta olan Bay Jacobi belirdi. Baba bu filmde ilk olarak gözüküyordu. Saçlarını kelleşmiş tepesine kapak gibi taramıştı. Rüzgâr esince kapağı da havalandırdı. Adam bisikleti törendeymiş gibi bir edayla yere bıraktı.

Donald dikkatle ilk binişini denerken film sona erdi.

Crawford, "Çok hazin," dedi. "Ama zaten biliyorduk hepsini."

Graham doğum günü filmini tekrar taktı.

Crawford başını iki yana salladı, evrak çantasından çıkardığı bir şeyleri, kaleminin ucundaki küçük fenerin yardımıyla okumaya başladı.

Ekranda Bay Jacobi bisikleti bodrumun kapısından bahçeye çıkarıyordu. O çıkınca bodrumun kapısı kendi kendine savrulup kapanıverdi. Kapının kenarında bir asma kilit sallanıyordu.

Graham o kareyi dondurdu.

"İşte..." dedi. "Demir keseğini bunun için getirdi yanında, Jack... bu asma kilidi kesip eve bodrumdan girmek için. Neden o yoldan girmedi peki?"

Crawford kalem fenerini söndürdü, gözlüğünün üzerinden ekrana doğru baktı. "Ne diyorsun?"

"Yanında demir keseği getirdiğini biliyorum. Ormandan çocukları seyrederken önünü kapayan dalı da onunla kesmişti. Neden onu kullanıp da eve bodrum kapısından girmedi?

"Giremedi." Crawford suratında timsah gibi bir sırıtışla bekliyordu. İnsanların fikir yürütmesine bayılırdı.

"Denedi mi? İz bıraktı mı? Ben bu kapıyı ömrümde görmedim bile. O eve gittiğimde Geehan bu kapıyı çıkarmış, yerine çelik bir kapı takmıştı. Otomatik kilitli."

Crawford, "Geehan'ın taktığını sen varsayıyorsun," dedi. "Geehan takmadı ki! Onlar öldüğünde de çelik kapı vardı orada. Jacobi taktırmış olmalı... Detroitli herif. Modern kilitlere meraklı olmalı."

"Ne zaman taktırdı Jacobi bunu?"

"Bilmiyorum. Belli ki, çocuğun doğum gününden sonra taktırmış. Ne zamandı doğum günü? Otopsi raporunda yazılı olmalı. Yanında var mı?"

Graham, "Doğum günü Nisan'ın 14'ü ve bir pazartesi," dedi. Gözü ekranda, eli çenesindeydi. "Jacobi'nin o kapıyı ne zaman değiştirdiğini bilmek istiyorum."

Crawford'un alnı buruştu, sonra düzeldi. Ana noktayı kavramıştı. "Sence Dişli Sapık evi incelediği, planını yaptığı zaman bu eski kapı ve asma kilit mi vardı?"

"Demir keseği getirmedi mi yanında? Bir yere demir keseğiyle nasıl girersin? Ya asma kilit kesersin, ya parmaklık ya da zincir. Jacobi'nin parmaklığı veya zincirli kapısı yoktu, değil mi?"

"Yoktu."

"O halde adam buraya asma kilit bulacağını umarak geldi. Demir keseği hem uzunca, hem de ağırdır. Adam gündüz dolaşıyordu oralarda. Arabasını park ettiği yerden Jacobilerin evine epey yol var. Sonra bir terslik olursa oradan olanca hızıyla uzaklaşmak zorunda kalacağını da düşünmüş olmalı. İhtiyacı olacağını düşünmese o koca şeyi taşımazdı. Asma kilit bekliyordu o."

"Sence adam planını, Jacobi kapıyı değiştirmeden önce yaptı demek. İlk keşfini de. Sonra öldürmek üzere geldiğinde ormanda bekledi..."

"Ormandan evin bu yüzü görünmüyor."

Crawford başını salladı. "Ormanda bekledi. Onların yattığını anlayınca yaklaştı. Elinde koca keseğiyle. Bir de baktı ki yepyeni, sapasağlam bir kapı takılmış."

Graham, "Diyelim ki, yeni kapıyla karşılaştı," dedi. "Her hazırlığını önceden yapıyor ve karşısına bu çıkıyor." Heyecanla iki elini havaya savurdu. "Canı çok sıkılmış olmalı. Hırslandı. İlle de girmek istiyordu artık. O zaman çabucak veranda kapısının kilidini kırmaya çalıştı ve epey gürültü çıkardı. Eve giriş biçimi çok acemice... Jacobi bile uyan-

dı. Herif onu merdivenlerde vurmak zorunda kaldı. Bu durumlar Ejder'e pek uymuyor. Böyle dağınıklıklara tahammülü yok onun. Dikkatli bir adam. Geride bir şey bırakmayı sevmiyor. Leedslerin evine girerken tertemiz iş çıkarmıştı."

"Tamam, peki," dedi Crawford. "Eğer Jacobi'nin kapıyı ne zaman değiştirdiğini bulursak, belki herifin işi planlamasıyla eylemi uygulaması arasında geçen süreyi anlamış oluruz. Hiç değilse *minimum* zamanı. Bunu bilmek yararlı herhalde. Belki o süre bize bir ışık tutar. Birmingham turist bürosu bize bir şeyler söyleyebilir. Araba kiralayanları yeniden tararız. Bu kez kamyonetlere de bakarız. Birmingham polisiyle bir konuşayım."

Crawford'un sözleri epey vurgulu olmalıydı ki, aradan kırk dakika geçmeden bir Birmingham FBI ajanı, peşinde Geehan'la birlikte, evin doğramalarını yapan marangozun başına dikilmişti. Marangozun verdiği bilgiler telsizle Chicago'ya bildirildi.

"Nisanın son haftası," dedi Crawford telefonu kapatırken. "Yeni kapıyı o zaman taktırmışlar. Ulu Tanrım... Jacobilerin öldürülmesinden tam iki ay önce! Ne diye herif keşfi iki ay öncesinden yapsın ki?"

"Bilmiyorum. Ama seni temin ederim ki, o eve keşfe gelmeden önce Bayan Jacobi'yi görmüş ya da bütün aileyi tanımış olmalı. Eğer onları Detroit'den buraya izlemediyse, Bayan Jacobi'yi 10 Nisan'la ay sonu arasında görmüş demektir. Yani onlar Birmingham'a taşındıktan sonra ve yeni kapıyı taktırmalarından önce. Adam bu iki tarih arasında bir ara Birmingham'daymış. Büro bu bilgiye göre orayı tarıyor mu?"

"Polisler de," dedi Crawford. "Söyle bana, bodrumun evin içine açılan bir kapısı olduğunu nereden bilebilir? Bundan emin olamaz insan. Hele de güney evlerinde!"

"Evin içini görmüş. Bu kesin."

"Dostum Metcalf'de Jacobilerin banka kayıtları da var mı?"

"Eminim vardır."

"O halde 10 Nisan'la ay sonu arasında tamir parası olarak kimlere ödeme yapmışlar bir bakalım. Cinayetten iki hafta öncesinden başlayarak evlerine giren tamirciler kontrol edildi, biliyorum, ama belki yeterince geriye gitmedik. Leedsler için de aynı şey söz konusu."

Graham, "Leedslerin evinin içini görmüş olduğunu her zaman varsaydık," dedi. "Yoldan baktığı zaman verandanın iç kapısının camlı ol-

duğunu göremezdi. Oysa elinde cam keskisiyle hazır gelmişti. Üstelik onlar ölümlerinden üç ay öncesinden beri hiçbir tamirci çağırmamışlardı."

"Eğer herif bu kadar erken keşfe çıkıyorsa, belki biz yeterince geriden taramadık. Şimdi tararız. Ama Leeds olayında... onları öldürmeden iki gün önce arka sokakta elektrik saati okuyordu. Belki onların eve girişini görmüştür. Belki verandanın dış kapısı açıkken bakmıştır."

"Olmaz. Kapılar aynı hizaya gelmiyor, hatırlasana! Şuraya bak."

Graham projeksiyona bu kez Leedslerin filmini taktı.

Leedslerin gri köpeği kulaklarını dikti, mutfak kapısına doğru koştu. Valerie Leeds'le çocuklar, ellerinde alışveriş paketleriyle göründüler. Mutfak kapısının gerisinde yalnızca verandanın dış kafesi görünüyordu. Kapısı o hizada değildi.

"Tamam... şimdi sen Byron Metcalf'i nisan ayı hesaplarını incelemeye yolla. Her tip tamir, kapıya eşya getiren satıcı falan. Yo bu işi ben yapayım, sen o arada şu profili hazırla. Metcalf'in numarası var mı yanında?"

Leedsleri görmek Graham'ın kafasını kurcalıyordu. Dalgın dalgın Crawford'a numarayı söyledi.

Crawford jüri odasındaki telefonla konuşurken, o filmleri birer kez daha seyretti.

Önce Leedslerin filmi.

İşte Leedslerin köpeği. Köpek tasma takmıyordu. Komşuların hepsinin köpeği vardı. Ama Ejder, hangi köpeğin onların olduğunu hemen bilmişti.

İşte Valerie Leeds. Görünüşü Graham'ı uyardı. Arkasında bir kapı gözüküyordu. Terastan mutfağa giren iç kapı. Camlı. Çocuklar duruşma salonundaki ekranda oynayıp durmaktaydılar.

Graham, Leedslere hissettiği yakınlığı asla Jacobilere hissedememişti. Onların filmi rahatsız ediyordu onu şu anda. Onları yalnızca yere çizilmiş tebeşir işaretleri olarak düşündüğü için kendi kendine kızıyordu.

İşte Jacobilerin çocukları. Masanın çevresinde. Mumların ışığı gözlerinde yansıyor.

Bir an Graham'ın gözünde bir şey canlandı. Jacobilerin başucu masası üzerindeki mum lekesi, Leedslerin yatak odasının köşesinde kan izleri. Bir şey...

Crawford geri geliyordu. "Metcalf sana sormamı istedi..."

"*Konuşma benimle!*"

Crawford hiç alınmadı. Taş gibi, hareketsiz durdu. Gözleri daraldı, bebekleri parıldamaya başladı.

Film devam ediyordu. Işıkları Graham'ın yüzünde dans etmekteydi.

İşte Jacobilerin kedisi. Ejder biliyordu onun Jacobilerin kedisi olduğunu.

İşte bodrumun, evin içine açılan kapısı.

İşte dışarı açılan kapı... üzerinde asma kilidiyle. Ejder yanında demir keseği getirmişti.

Film bitti. Teker hâlâ dönüyor, filmin ucu aletin tabanına şap şap vuruyordu.

Ejder'in bilmek isteyeceği her şey bu iki filmde vardı.

Bu filmler yabancılara gösterilmemişti. Film kulübü yoktu. Bu arada bir film yarışması ya da festi...

Graham, Leeds filminin tanıdık yeşil kutusuna baktı. Üzerindeki etikette Leedslerin adı ve adresi vardı. Basılı olarak da: Gateway Film Laboratuvarı, St. Louis, Mo. 63102.

Her telefon numarasını aklında tutan belleği, St. Louis kelimesini de tanıyordu. Neydi St. Louis'in özelliği? *Tattler*'in pazartesi gecesinden satın alınabileceği birkaç yerden biriydi orası. Basıldığı gün yani. Lounds'un kaçırılmasından bir gün önce.

"Tanrım!" dedi birden Graham. "Büyük Tanrım!"

Ellerini başının iki yanına bastırıyor, düşüncelerin kafasından kaçmasına engel olmaya çalışıyordu.

"Metcalf hâlâ telefonda mı?" diye sordu Crawford'a.

Crawford ona kulaklığı uzatıverdi.

"Byron, ben Graham. Dinle beni, şu yolladığın Jacobi filmleri... bunlar bir kutu içinde miydi?... Tamam tamam, yollardın, biliyorum. Bir konuda yardıma fena halde ihtiyacım var. Jacobilerin banka hesap durumu önünde mi? İyi. Bu filmleri nerede develope ettirmişler, bilmek istiyorum. Herhalde verdikleri dükkân yollamıştır laboratuvara. Eğer herhangi bir fotoğrafçı dükkânına falan para ödemişlerse, o dükkân hangi laboratuvarla iş yapıyormuş, öğren. Bu çok acil, Byron. İlk fırsatta anlatırım. Birmingham Federalleri hemen dükkânlara sormaya başlasınlar. Sen bir şey bulursan, önce onlara, sonra da bize bildir.

Yapar mısın bunu? Harika. Ne? Hayır, seni alev dudakla tanıştıracak falan değilim."

Birmingham FBI ajanları dört fotoğrafçıya soru sorup, beşincisinde Jacobilerle iş yapanı buldular. Dükkân sahibi onlara tüm müşteri filmlerinin hep aynı laboratuvarda yaptırıldığını söyledi.

Birmingham'dan telefon gelinceye kadar Crawford o filmleri on iki kez seyretmek zorunda kalmıştı. Telefon çaldığında o açtı.

Kapattıktan sonra elini garip bir resmiyet içinde Graham'a uzatarak, "Gateway'miş," dedi.

43.

Crawford plastik bardağın içinde Alka-Seltzer'ini karıştırırken, hostesin sesi hoparlörden duyuldu.

"Yolcu Crawford, lütfen?"

Crawford yol kenarındaki koltuğundan elini sallayınca kız oraya yürüdü. "Bay Crawford, lütfen pilot kabinine gider misiniz?"

Crawford dört dakika sonra döndü, Graham'ın yanındaki koltuğuna oturdu.

"Dişli Sapık bugün New York'daymış," dedi.

Graham yüzünü buruşturup dişlerini kenetledi.

"Hayır, yalnızca iki kadını kafalarına vurarak bayıltmış. Brooklyn Müzesi'nde. Asıl şimdi söyleyeceğimi dinle. Bir resmi *yemiş.*"

"Yemiş mi?"

"Yemiş. New York Sanat Hırsızlığı Ekipleri neyin yenmiş olduğunu görünce hemen anlamışlar. Müzeye girerken taktığı yaka kartından iki tane kısmi parmak izi almışlar. Bir süre önce o izleri Price'a da ulaştırmışlar. Price ekranda bunları öteki izlerle karşılaştırınca etekleri zil çalmaya başlamış. Kimlik yok, ama izler Leedslerin çocuğunun gözündeki başparmağın aynı."

"New York," dedi Graham.

"Anlamı yok ki! Bugün de New York'daymış işte. Hâlâ Gateway'de çalışıyor olabilir. Eğer öyleyse, bugün işe gelmedi demektir. İşimiz daha kolaylaşıyor."

"Ne yemiş?"

"'*Büyük Kızıl Ejder ve Güneşi Kuşanmış Kadın*' diyorlar. William Blake'inmiş."

"Ya kadınlar?"

"Copla vurunca hafif vuruyor. Genç olanı yalnızca gözlem için hastaneye götürülmüş. Yaşlısına dört dikiş atmışlar. Hafif beyin sarsıntısı."

"Eşkâl verebiliyorlar mı?"

"Genci vermiş. Sessiz yapılı, koyu renk bıyıklı ve saçlı... peruka herhalde. Kapıdaki muhafız da aynı şeyi söylemiş. Yaşlı kadın... hiç hatırlamıyor. Soytarı kılığı giymiş bile olabilir ona göre."

"Ama kimseyi öldürmemiş."

"Garip," dedi Crawford. "İkisini de temizlese kendi daha güvende olurdu. Hem kaçmak için vakti bollaşırdı, hem de eşkâl tarifinden kurtulurdu. Davranış Bilimi bu konuyu danışmak için Bloom'u hastaneden aramış. Ne demiş Bloom, biliyor musun? Belki de artık durmaya çalışıyor, demiş."

44.

Dolarhyde uçağın kanat kapaklarının inleyerek kıvrıldığını duydu. St. Louis ışıkları kapkara kanadın aşağısında oynaşıyordu. Tabanlarının altında iniş takımları harekete geçti, tekerler açılıp yerini aldı.

Dolarhyde başını omuzları üstünde oynatıp güçlü boynundaki tutukluğu geçirmeye çalıştı.

Eve dönüyordu.

Büyük bir tehlikeyi göze almıştı. Ve karşılığında kazandığı ödül de, seçebilme hakkıydı. Reba McClane'e sağ olarak sahip olmayı seçebilirdi. Onunla konuşabilir, yatağında onun şaşırtıcı ve zararsız hareketliliğini sürdürebilirdi.

Evinden korkmasına gerek yoktu. Artık Ejder onun içindeydi. Eve istediği gibi girebilir, duvardaki herhangi bir kopya Ejder'e yürüyebilir, hatta canı isterse onu tersleyebilirdi.

Reba'ya sevgi duymak konusunda da kaygılanmasına gerek yoktu. Eğer onu seviyorsa, Ejder'in önüne Shermanları atar, işi öyle idare

eder, kendisi Reba'ya döner, sakin ve rahat olur, ona karşı iyi davranırdı.

Dolarhyde havayolu terminalinden Reba'nın evini aradı. Henüz eve gelmemişti. Baeder Kimya'nın numarasını çevirdi. Gece hattı meşguldü. Reba'yı gecenin geç saatinde otobüs durağına doğru yürürken gözünün önüne getirdi. Beyaz bastonuyla yolu yoklayarak, pardösüsü omzunda.

Hafif akşam trafiğinde film laboratuvarının oraya gelmesi on beş dakikadan az sürdü.

Kız otobüs durağında yoktu. Kamyoneti Baeder Kimya'nın arka kapısı dışına park etti. Karanlık odaya en yakın kapıların biriydi burası. Ona geldiğini haber verecekti. Sonra işini bitirene kadar bekleyecek, alıp evine bırakacaktı. Bu yeni seçebilme hakkından büyük gurur duyuyordu. Kullanmak istiyordu bu hakkı.

Beklerken de kendi bürosunda yapabileceği işler vardı.

Baeder Kimya binasında yalnızca birkaç ışık yanıyordu.

Reba'nın karanlık odası kilitliydi. Üzerindeki ışık ne kırmızı, ne de yeşildi. Sönmüştü tümüyle. Zile bastı, cevap gelmedi.

Belki de benim büroya mesaj bırakmıştır, diye düşündü.

Koridorda ayak sesleri duydu.

Baeder'in imalat şefi Dandridge, kafasını kaldırıp çevresine bakınmaksızın karanlık odanın yakınından geçti. Hızlı hızlı yürüyor, kolunun altında bir yığın personel dosyası taşıyordu.

Dolarhyde'ın alnında ince bir çizgi belirdi.

Dolarhyde, Baeder binasından çıkarken Dandridge park alanının ortasından geçmekteydi. Gateway binasına doğru gidiyordu.

Park yerinde iki kamyonetle yarım düzine otomobil durmaktaydı. Şu Buick araba, Fisk'in arabasıydı. Yani Gateway'in personel müdürünün. Ne yapıyorlardı bunlar?

Gateway'de gece vardiyası yoktu ki! Binanın büyük bölümü karanlıklara gömülmüştü zaten. Dolarhyde kendi odasına doğru yürürken, kapıların üzerindeki kırmızı ışıkların yanmakta olduğunu gördü. Personel Servisi'nin buzlu kapısından, içeride ışık yandığı belli oluyordu. Sesler de geliyordu oradan. Dandridge'in sesi... sonra Fisk'in.

Bir kadının ayak sesleri yaklaşmaktaydı. Dolarhyde'ın biraz ilerisinden, Fisk'in sekreteri koridora sapıverdi. Başındaki bigudilerin üzerine bir eşarp bağlamıştı. Elinde muhasebeden aldığı kocaman defterler vardı. Pek acele ediyordu. Defterler ağırdı. Kucak dolusu. Fisk'in kapısına ayakkabısının burnuyla vurdu.

Kapıyı ona Will Graham açtı.

Dolarhyde karanlık koridorda donakaldı. Tabancası kamyonetindeydi.

Odanın kapısı tekrar kapandı.

Dolarhyde hemen harekete geçti. Koşucu pabuçları düzgün koridorda hiç ses çıkarmıyordu. Yüzünü çıkış kapısının camına dayayıp park yerini kontrol etti. Büyük ışıkların altında bir hareket başlamıştı. Bir adam hareket ediyordu. Dağıtım kamyonetlerinden birinin yanına geldi. Elinde fener tutuyordu. Bir şeyler serpti oraya. Dıştaki aynadan parmak izi almak üzere toz serpiyordu.

Dolarhyde'ın arkasında, koridorun bir yerinde biri yürümeye başlamıştı. Çekil o kapıdan. Hemen köşeyi döndü, merdivenlerden bodruma, kalorifer dairesine indi, kazanın yanından geçip binanın öteki tarafına ilerledi.

Tezgâh masanın üstüne basınca, yüksekteki bodrum pencerelerine ulaşabiliyordu. Bu pencerelerin dışı, bahçe düzeyindeydi. Çalıların da arkasında kalıyorlardı. Pencereden yuvarlanarak çıktı, çalıların arasında dört ayak üstünde durdu, koşmaya hazırlandı. Ya da dövüşmeye.

Binanın bu tarafında hiç hareket yoktu. Ayağa kalktı, bir elini cebine sokup karşı kaldırıma yürüdü. Kaldırım karanlıkken koşuyor, arabalar geçerken yürüyordu. Gateway ve Baeder binalarının çevresinden oldukça uzun bir tur attı.

Kendi kamyoneti, Baeder'in arkasındaki kaldırımda duruyordu. Ona yakın yerde, arkasına saklanabileceği hiçbir şey yoktu. Ziyanı yok. Hemen koşup arabaya atladı, valizini yakaladı.

Otomatik oradaydı. Çıkardı, ön panelin üzerine koydu, üstünü bir tişörtle örttü.

Yavaşça sürdü arabayı... aman kırmızı ışığa takılma... köşeyi yavaş dön, trafiğe karış.

Şimdi düşünmesi gerekiyordu. Oysa düşünmek çok zordu.

Filmler herhalde. Graham nasıl etmişse etmiş, filmleri öğrenmişti. *Nerede* sorusunun yanıtını biliyordu Graham. *Kim* sorusunun cevabını bilmiyordu. Onu bilse, personel kayıtlarına ihtiyaç duymazdı. Peki muhasebe kayıtları niçin gerekliydi? İşe gelmedikleri günleri saptamaya tabii. İşe gelmeme tarihlerini, Ejder'in vuruş yaptığı tarihlerle karşılaştıracaklardı. Yo, vuruş günleri cumartesiydi. Bir Lounds'unki dışında. Cumartesilerden önceki günler öyleyse. Onları arayacaktı. Atlattım onu orada, dedi kendi kendine. Telafi mesailerinin fişleri genel müdürlük için saklanmıyordu ki!

Dolarhyde, Lindbergh Bulvarı boyunca yavaşça ilerlerken, boş kalan eliyle, düşünüp geçtiği noktalara sanki birer çentik atıyordu.

Parmak izi arıyorlardı. Onlara parmak izi bırakmamıştı ki... bir tek Brooklyn Müzesi'ndeki yaka kartında... belki biraz. Acele tutmuştu kartı. Yine de kenarlarından.

Bir iz olmalıydı ellerinde. Olmasa ne diye ona uygun iz arasınlar?

O kamyonetten iz almaya çalışıyorlardı. Arabalardan da alıyorlar mı, bakmaya vakit bulamamıştı.

Kamyonet. Lounds'u tekerlekli sandalyesiyle birlikte taşıyabilmek için... oradan anlamışlardı. Ya da belki Chicago'daki biri kamyoneti görmüştü. Gateway'de bir sürü kamyonet vardı. Özel kamyonetler, teslimat kamyonetleri...

Yo, hayır. Graham kendisinin bir kamyoneti olduğunu biliyordu. Biliyordu çünkü... çünkü biliyordu da ondan. Graham biliyordu. Graham biliyordu. Canavarın tekiydi bu itoğlu it.

Hem Gateway'de, hem Baeder'de çalışan herkesin parmak izini alacaklardı. Kendisini bu gece bulmazlarsa, yarın mutlaka bulacaklardı. Ömrünün sonuna kadar kaçmak zorundaydı artık. *Suratının* resmi karakol duvarlarında asılı beklerken. Her şey dağılıyor, her şey parça parça oluyordu. Onların karşısında ufacık kalmıştı kendisi.

"Reba," dedi yüksek sesle. Reba kurtaramazdı onu. Çevresi sarılıyordu.

"BANA İHANET ETTİĞİNE ŞİMDİ PİŞMAN MISIN?"

Ejder'in sesi kendi içinden geliyordu. Midesindeki kâğıt parçalarından.

"İhanet etmedim. Yalnızca seçebilmek istedim. Sen bana hakaret..."

"BANA İSTEDİĞİMİ VER, SENİ KURTARAYIM."

"Hayır, kaçacağım."

"BANA İSTEDİĞİMİ VER, GRAHAM'IN BELİNİN KIRILIRKEN ÇIKARDIĞI ÇATIRTIYI DUYURAYIM SANA."

"Olmaz."

"BAK, BUGÜN YAPTIĞINI BEĞENDİM. ARTIK YAKINIZ BİRBİRİMİZE. TEKRAR TEK OLABİLİRİZ. BENİ KENDİ İÇİNDE HİSSEDİYOR MUSUN? EDİYORSUN, DEĞİL Mİ?"

"Evet."

"VE SENİ KURTARABİLECEĞİMİ DE BİLİYORSUN. YOKSA SENİ PEDER BUDDY'NİN YERİNDEN DAHA KÖTÜ BİR YERE YOLLAYACAKLARINI BİLİYORSUN. BANA İSTEDİĞİMİ VER, SERBEST KALIRSIN."

"Hayır."

"ÖLDÜRECEKLER SENİ. YERE SERECEKLER."

"Hayır."

"SEN ÖLDÜKTEN SONRA O BAŞKA ERKEKLERLE YATACAK, BAŞKA..."

"Hayır! Kes sesini."

"BAŞKALARIYLA YATACAK. GÜZEL İNSANLARLA... ONLARI..."

"Sus! Sesini kes!"

"BİRAZ YAVAŞLARSAN O KELİMEYİ SÖYLEMEM."

Dolarhyde'ın ayağı gaz pedalı üzerinde biraz yükseldi.

"BU İYİ İŞTE. BANA İSTEDİĞİMİ VERİRSEN BUNLAR OLMAYABİLİR. VERİRSEN BUNDAN SONRA HER ZAMAN SEÇME HAKKI VERİRİM SANA. HER ZAMAN SEÇEBİLİRSİN. VE İYİ KONUŞURSUN. SENİN İYİ KONUŞMANI İSTERİM YAVAŞLA VE ŞU SERVİS İSTASYONUNA DÖN. ORADA SENİNLE KONUŞACAĞIM..."

45.

Graham odadan çıkınca, bir an loş koridora doğru baktı. İçi tedirgindi. Çok uzun sürüyordu bu iş.

Crawford, Gateway ve Baeder'in 380 elemanını elekten geçirirken elinden geldiğince çabuk olmaya çalışıyordu. Bu işlerde bir harikaydı Crawford. Ama zaman da geçiyordu. Gizlilik ancak bir süre korunabilirdi.

Crawford, Gateway'de kendisine yardımcı olacak kadroyu çok kısıtlı tutmuştu. Adamlara, "Onu bulmak istiyoruz, ürkütmek değil," demişti. "Kim olduğunu bu gece saptayabilirsek onu fabrikanın dışında yakalayabiliriz. Evinde ya da park yerinde."

St. Louis polis örgütü de yardımcı oluyordu. Cinayet masasından Fogel ile bir çavuş, işaretsiz bir polis arabasında sessizce geldiler, yanlarında bir iletişim aygıtı getirmişlerdi.

Bu aygıt Gateway'in telefonuna bağlandı. Birkaç dakika içinde elemanlar hakkındaki bilgi anında Washington'daki FBI kimlik bürosuna ve Missouri Taşıtlar Bölümü'ne de gitmeye başladı.

Washington'da isimler parmak izleriyle karşılaştırılacaktı. Taşıt bölümü de kamyonet sahiplerini ayıklayacaktı.

Yalnız dört kişi çağrılmıştı buradaki elemanlardan. Personel Müdürü Fisk, Fisk'in sekreteri, Baeder'den Dandridge ve bir de Gateway'in muhasebe müdürü.

Telefonlar edilip elemanlar gecenin bu saatinde tesise çağrılmadı. Ajanlar onları evlerinde ziyaret ederek geliş nedenlerini anlattılar. Crawford, "Bir şey anlatmadan önce adamlara iyice bakın," demişti onlara. "Ve sonra da telefon etmelerine izin vermeyin. Bu tür haberler pek çabuk yayılır."

Dişlerden ötürü çabucak bir teşhis yapabilmeyi ummuşlardı. Ama dört elemanın hiçbiri bu dişleri tanımıyordu.

Graham çıkış kapılarında kırmızı ışıkların yandığı uzun koridora baktı.

Başka ne yapabilirlerdi bu gece?

Crawford, Brooklyn Müzesi'ndeki kadını, Bayan Harper'i yolculuk yapabilecek kadar iyileştiği anda uçakla buraya istetmişti. Herhalde sabah gelirdi kadın. St. Louis Polis Örgütü'nün iyi bir gözlem kamyoneti vardı. Onun içinde oturur, gelip gidenleri gözden geçirirdi.

Bu gece bulamazlarsa, sabah iş saatinin başlamasından önce bütün araştırma izleri ortadan kaldırılacaktı. Graham kendini kandırmak niyetinde değildi. Yarın dedikodular yayılmaksızın bekliyor olacaktı. Kaçacaktı.

46.

Ralph Mandy ile bir akşam yemeği yemek iyi görünmüştü Reba'ya. Bir fırsat bulup ona anlatmalıydı durumu. İşleri askıda bırakmaktan hoşlanmazdı.

Lokantada Reba kendi parasını kendi vermekte direnince, Ralph herhalde anlamış olmalıydı bunun arkasından ne geleceğini.

Eve dönerken, arabada anlattı ona Reba. Birlikte çok iyi vakit geçirdiklerini, her zaman dost olarak kalmak istediğini, ama şimdi bir başkasıyla ilişkisi olduğunu söyledi.

Ralph belki biraz incinmişti, ama Reba onun bir bakıma da rahatladığını biliyordu. Oldukça iyi karşılamıştı doğrusu.

Kapıya vardıklarında Ralph içeriye gelmek istemedi. Bir veda öpücüğü istedi yalnızca. Reba bunu memnunlukla karşıladı. Ralph bundan sonra anahtarı alıp ona kapıyı açtı, Reba içeriye girip kapısını kilitleyinceye kadar bekledi.

Tam arkasını dönerken Dolarhyde bir kurşun gırtlağına, iki tane de göğsüne sıktı. Susturuculu tabancasıyla. Bisiklet bile bundan daha çok ses çıkarırdı.

Dolarhyde, Mandy'nin gövdesini kolaylıkla kaldırdı, evin yanındaki çalıların arasına yatırdı, orada bıraktı.

Reba'nın Mandy'yi öptüğünü görmek Dolarhyde'ı çok yaralamıştı. O zaman acısı yok olmuştu içinden.

Hâlâ Francis Dolarhyde gibi görünüyor, Francis Dolarhyde gibi konuşuyordu. Ejder çok iyi aktördü doğrusu. Dolarhyde'ı iyi oynuyordu.

Reba kapının çalındığını duyduğunda yüzünü yıkıyordu. Kapıya varıncaya kadar zil dört kez çaldı. Reba elini zincire uzattı ama çıkarmadı.

"Kim o?"

"Francis Dolarhyde."

Kapıyı biraz araladı. Zincir hâlâ takılıydı. "Bir daha söyle!" dedi.

"Dolarhyde. Benim."

Artık emin olmuştu. Zinciri çıkardı.

Reba sürprizlerden pek hoşlanmazdı.

"Telefon ederim demiştin galiba, D."

"Edecektim. Ama acil durum bu. Gerçekten." Evin içine adımını atarken kloroformlu bezi kızın suratına dayadı.

Sokak bomboştu. Evlerin çoğunda ışık yanmıyordu. Reba'yı kucağında kamyonete taşıdı. Ralph Mandy'nin ayakları çalıların arasından dışarı çıkmış, rahatça görünüyordu, ama Dolarhyde artık aldırmıyordu ona.

Yolda giderken Reba kendine geldi. Yan yatıyordu. Yanağı kamyonetin tozlu halısına dayanmıştı. Motorun gürültüsü sanki kulağının içindeydi.

Ellerini yüzüne götürmeye çalıştı. Bu hareket göğsünün acımasına neden oldu. İki kolunu birbirinden ayıramıyordu.

Suratını oraya götürüp yokladı. Bileklerinden dirseklerine kadar olan kısım, birbirine yumuşak kumaş şeritlere benzer bir şeyle bağlanmıştı. Bacakları da aynı durumdaydı. Dizlerinden bileklerine kadar. Ağzı da bir şeyle kapatılmıştı.

... ne?... D. gelmişti kapıya... ve sonra... Onun korkunç kuvvetini, kendisinin başını nasıl yana çevirmeye çalıştığını hatırlar gibi oldu. Ulu Tanrım... ne oluyordu?... D. kapıdaydı. Ve kendisi boğulur gibi olmuştu. Soğuk bir şey vardı yüzünde. Başını çevirmeye çalışmıştı, ama biri sıkıca tutuyordu kafasını.

Şu anda D.'nin kamyonetindeydi. Motorun sesinden, titreşiminden tanıyordu. Yürüyordu kamyonet. İçinde bir korku kabardı. Sezgileri ona sakin olmasını söylüyordu ama boğazında baloncuklar vardı. Kloroform ve gaz. Ağzındaki bağdan kurtulmaya çalıştı.

D.'nin sesi. "Artık az kaldı."

Virajı hissetti. Çakıllar üzerinde ilerliyorlardı. Taşlar sıçramakta, arabanın altına, çamurluklarına çarpmaktaydı.

Deli bu adam. Tamam. Bu kesin. Bir deli.

"Deli" kelimesi korkunç bir sözcüktü.

Ne olmuştu? Ralph Mandy. Herhalde ikisini kapıda görmüştü. Bu delirtmişti onu.

Ulu Tanrım, ne bu böyle! Bir kere Reiker Enstitüsü'ndeyken bir adam ona tokat atmaya çalışmıştı. Reba sessiz beklemiş, adam onu bulamamıştı... o da göremiyordu. Ama bu adam görüyordu. Hazırlan.

Konuşmaya hazır ol. Beni ağzımda bu bağla öldürecek. Ne söylemeye çalıştığımı anlamadan öldürebilir beni.

Hazır ol. Her şeyi anla. "Ne?" diye sorma. Bu işten sıyrılmasına izin vereceğini, hiç gücenmeyeceğini söyle ona. Gammazlamayacağını. Pasif ol. Elinden geldiği kadar uzun süre pasif ol. Pasif olamazsan, gözlerini bulabileceğin ana kadar bekle.

Kamyonet durdu. O inerken sarsıldı. Yan kapı kayarak açıldı. Havada çimen ve ısınmış araba lastiği kokusu. Dolarhyde içeriye girdi.

Ona dokunduğu anda Reba tüm kararlılığına rağmen, elinde olmayarak ince bir ses çıkardı ve yüzünü öbür tarafa çevirmeye çalıştı. Havalandığını hissetti. Taşınıyordu. Ayak sesleri. Artık nerede olduğundan emindi Reba. Onun evi. Evin neresi? Saatin sesi sağ tarafta. Yerde halı, sonra halı bitti. Birlikte yattıkları yatak odası. Aşağıya doğru bırakılmaktaydı. Altında yatağı hissetti.

Ağzındaki bağa rağmen konuşmaya çalıştı. O çıkıyordu odadan. Dışarıda sesler. Kamyonetin kapısı kapandı. İşte geliyor. Yere bir şey bırakıyor. Teneke kutular.

Burnuna gaz kokusu geldi.

"Reba" Evet, D.'nin sesiydi ama... ne kadar sakindi! Ürkütücü ve garip bir sakinlik. "Reba, sana... ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok büyük zevk verdin bana. Ve senin için neler yaptığımı bilemezsin. Yanılmışım, Reba. Sana karşı zayıf oldum ve sen de beni incittin."

O yine bezin içine doğru konuşmaya çalıştı.

"Seni çözer, doğrultup oturtursam, uslu durur musun? Kaçmaya çalışma. Yakalarım seni. Uslu durur musun?"

Reba başını iki kez öne eğdi.

Cildine soğuk çeliğin değdiğini hissetti. Kumaşı kesen bıçağın sesi. Kolları serbestti artık. Şimdi de bacakları. Ağzındaki bez çıktığında yanakları ıslaktı.

Reba yatakta doğrulup dikkatle oturdu. Fırsatını iyi kullan.

"D.," dedi alçak sesle. "Beni bu kadar sevdiğini bilmiyordum. Buna memnun oldum ama... beni korkuttun böyle yapmakla."

Cevap yok. Orada olduğunu biliyordu.

"Seni kızdıran o sersem Ralph Mandy mi oldu, D.? Onu benim evimde gördüğün için mi? Ondan oldu, değil mi? Ona artık kendisiyle

görüşmek istemediğimi söylüyordum. Çünkü seninle çıkmak istiyorum. Ralph'i bir daha hiç görmeyeceğim."

"Ralph öldü," dedi Dolarhyde. "Buna pek sevinmedi sanırım."

Hayal, uyduruyor. Umarım uyduruyor. "Ben seni hiçbir zaman incitmedim, D. İncitmek de istemedim. Gel dost olalım, birlikte yatalım, iyi vakit geçirelim ve bütün bunları unutalım."

"Sus," dedi o sükûnetle. "Sana bir şey söyleyeceğim. Hayatında duyduğun en önemli şeyi. Musa'nın Tur-u Sina'da duydukları kadar önemli. On Emir kadar önemli. Anladın mı?"

"Evet D., ben..."

"Sus, Reba. Birmingham ve Atlanta'da bazı dikkate değer olaylar yer aldı. Neden söz ettiğimi anlıyor musun?"

Kız başını iki yana salladı.

"Haberlerde sık sık söyleniyor. İki grup insan... değiştirildiler. Leedsler ve Jacobiler. Polis onların cinayete kurban gittiği kanısında. Şimdi anladın mı?"

Reba önce yine başını iki yana sallamaya yeltendi, sonra birden anladı ve evet işareti yaptı.

"O insanları ziyarete giden varlığı ne diye çağırıyorlar, biliyor musun? Söyleyebilirsin bana."

"Dişli..."

Bir el ağzına kapandı, sesini kesti.

"Dikkatli düşün ve doğru cevap ver."

"Ejder bir şey... Ejder... Kızıl Ejder."

Çok yakınındaydı. Soluğunu yüzünde hissediyordu.

"EJDER BENİM."

Bu sesin gücünden ve korkunç titreşiminden ürkerek geriye sıçradı, başı yatağın başucu tahtasına çarptı.

"Ejder seni istiyor, Reba. Her zaman istedi. Ben seni ona vermek istemiyorum. Bugün senin uğruna bir şey yaptım. Seni alamasın diye. Oysa yanılmışım."

Bu D.'nin sesiydi. D.'ye laf anlatabilirdi. "Lütfen. Lütfen beni verme ona. Vermezsin, değil mi? Vermezsin. Ben seninim. Beni yanında tut. Seviyorsun beni, bunun farkındayım."

"Daha kesin kararımı vermedim. Belki seni ona vermemek elimden gelmez. Bilemiyorum. Dediklerimi yapacak mısın, onu görmeliyim. Yapacak mısın? Sana güvenebilir miyim?"

"Denerim. Elimden geleni yaparım. Beni fazla korkutma, yoksa yapamam."

"Kalk ayağa, Reba. Yatağın yanında dur. Odanın neresinde olduğunu biliyor musun?"

Başını salladı.

"Evin neresinde olduğunu da biliyorsun, değil mi? Ben uykudayken sen bu evin içinde dolaşmıştın, değil mi?"

"Uykudayken mi?"

"Aptallaşma. Gece burada kaldığımız zaman. Evi dolaştın, değil mi? Garip bir şey buldun mu? Yanına alıp kimseye gösterdin mi? Yaptın mı bunu, Reba?"

"Ben yalnızca bahçeye çıktım. Sen uyuyordun, ben de bahçeye çıktım. Yemin ederim."

"O halde ön kapının nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Reba evet anlamında başını salladı.

"Reba, göğsümü tut. Daya ellerini, yukarı doğru kaydır. Yavaşça."

Gözlerine saldır.

Dolarhyde'ın parmakları Reba'nın soluk borusunun iki yanına hafifçe değdi. "Aklından geçeni yapma, yoksa sıkarım. Göğsümü yokla. Boynuma doğru. Zincire asılı anahtarı buldun mu? Onu başımdan çıkar. Dikkat et... tamam. Şimdi sana güvenip güvenemeyeceğimi anlayacağım. Ön kapıya git, kapıyı kilitle ve anahtarı tekrar bana getir. Haydi git. Ben burada bekleyeceğim. Kaçmaya çalışma. Seni nasılsa yakalarım."

Anahtar Reba'nın elindeydi. Bacağına değiyordu. Ayakkabıyla yürürken yön bulmak daha güçtü ama yine de çıkarmadı ayakkabılarını. Saatin sesi yardımcı oluyordu.

Halı, sonra döşeme, tekrar halı. Hole çıkmıştı. Sağa dön.

En iyi yol hangisi olabilir? Hangisi? Onun suyuna gitmek mi? Ötekiler de suyuna mı gitmişlerdi acaba? Aldığı derin soluklardan başı dönüyordu. Başın dönmesin. Ölme.

Her şey kapının açık olup olmamasına bağlı. O nerede, bunu anla.

"Doğru gidiyor muyum?" Doğru gittiğini biliyordu.

"Beş adım kadar kaldı." Ses yatak odasından geliyordu. Demek oradaydı hâlâ.

Reba yüzüne temiz havanın çarptığını hissetti. Kapı aralıktı. Kendi vücudunu kapıyla sesin tam arasına aldı. Anahtarı deliğe soktu... dış taraftan.

Şimdi. Kapıdan hızla geçti, kanadı arkasından çekip anahtarı çevirdi. Rampadan aşağı. Baston yok. Kamyonetin yerini hatırlamaya çalış. Koş. Koş. Nereye doğru... bir çalı. Çığlık atma! Çığlık. "Kurtarın beni! Kurtarın! Kurtarın beni! Kurtarın beni!" Çakıllarda koşu. Uzaktan bir kamyon kornası. Otoyol o tarafta. Hızlı yürü, koş... elinden geldiğince hızlı. Ayağının altında çakıl yerine ot hissettiği zaman yönünü çeviriyor, tekrar çakılları buluyordu.

Arkasından yaklaşan ayak sesleri. Hızlı. Sert. Çakıllarda koşan ayak sesleri. Reba durup yerden bir avuç taş aldı, o yaklaşıncaya kadar bekledi ve fırlattı. Taşların ona çarptığını duydu.

Omzuna inen darbe Reba'yı döndürdü. Çenesinin altında kocaman bir kol. Boynunun çevresi sıkılıyor, sıkılıyor... kulaklarına kan yükseldiğini hissetti. Arkaya doğru tekme atmaya çalıştı. Ayağı onun baldırına çarptı ve yavaşça... bir... sessizlik... yayıldı.

47.

Yaşları yirmi beşle elli arasında olan kamyonet sahibi elemanların listesi iki saat içinde tamamlanmıştı. Yirmi altı isim vardı listede.

Missouri belediyesi saç rengini sürücü ehliyetinden verebiliyordu, ama bu konu bir eleme ölçütü olarak kullanılamazdı. Ejder peruka kullanıyor olabilirdi.

Fisk'in sekreteri Bayan Trillman listeden kopyalar çıkardı, herkese dağıttı.

Polis örgütünden Fogel listeyi okurken telsizin zili çaldı.

Kalkıp telefonu açtı, merkezle konuştu, ağızlığı eliyle kapadı. "Bay Crawford... Jack, Ralph Mandy diye bir adam, beyaz, erkek, yaşı otuz

sekiz... birkaç dakika önce Üniversite Mahallesi'nde vurulmuş olarak bulunmuş. Ölü olarak. Reba McClane adlı bir kadının oturduğu dairenin kapısı önünde. Komşuları bu kadının Baeder'de çalıştığını söylemişler. Kapının kilidi açıkmış ve kendisi de evde yokmuş."

"Dandridge!" diye seslendi Crawford. "Reba McClane... nasıl biri, anlat bana."

"Karanlık odada çalışır. Kördür. Aslen galiba Coloradolu..."

"Ralph Mandy diye birini tanıyor musun?"

"Mandy mi?" dedi Dandridge. "Randy Mandy mi?"

"*Ralph* Mandy. Burada mı çalışıyor?"

Elemanlar listesine baktılar. Yoktu.

Fogel, "Belki de rastlantıdır," dedi.

"Belki," dedi Crawford da.

Bayan Trillman, "Umarım Reba'ya bir şey olmamıştır," diye atıldı.

Graham, "Tanıyor musunuz onu?" diye sordu.

"Birkaç kez konuşmuşluğum var."

"Ya Mandy?"

"Onu tanımıyorum. Reba'yı yalnızca bir tek erkekle gördüm. Bay Dolarhyde'ın kamyonetine biniyordu bir gün."

"Bay Dolarhyde'ın kamyoneti mi, Bayan Trillman? Ne renk bu Bay Dolarhyde'ın kamyoneti?"

"Galiba... koyu kahverengi. Ya da siyah."

Crawford, "Bay Dolarhyde nerede çalışıyor?" diye sordu.

Fisk, "İmalat şefi," diye karşılık verdi.

"Odası nerede?"

"Koridorun ilerisinde."

Crawford, Graham'a bir şey söylemek üzere döndü ama o harekete geçmişti bile.

Bay Dolarhyde'ın odası kilitliydi. Tamir Bakım Bölümü'nün maymuncuğu kapıyı açtı.

Graham uzanıp ışığı yaktı. Kapının eşiğinde hareketsiz durdu. Çok düzenli bir odaydı burası. Görünürlerde hiç kişisel eşya yoktu. Kitap rafında yalnızca teknik kitaplar duruyordu.

Masa lambası masanın sol tarafındaydı. Demek adam solak değildi. Şu anda onlara sağ elini kullanan bir insanın sol başparmak izi gerekiyordu. Hem de acele.

"Bloknotun tepesindeki kıskaçtan deneyelim," dedi Graham, Crawford'a. Crawford daha koridordaydı. "Sağ eliyle yazarken kıskacı soluyla bastırmak zorunda."

Çekmeceleri aramaya başlamışlardı ki, Graham'ın gözü masanın üzerinde duran takvime ilişti. Sayfaları geriye doğru taradı. 28 Haziran Cumartesiyi buldu. Jacobi cinayetinin günü.

Ondan önceki perşembe ve cuma günlerinin sayfaları bomboştu.

Bu kez ileriye doğru sayfa çevirmeye başladı. Temmuzun son haftası. Perşembeyle cuma yine bomboştu. Çarşamba sayfasında bir not vardı: "Ama 552 3:45 - 6:15."

Graham bunu kendi notlarına çekti. "Bu uçak nereye gidiyor, bilmek istiyorum," dedi.

Crawford, "Ona ben bakayım, sen burada işine devam et," diye elini uzattı. Sonra telefon etmek üzere koridora çıktı.

Graham gözlerini çekmecenin dibindeki diş yapıştırıcı tüpüne dikmiş bakarken, Crawford koridordan seslendi.

"Uçak Atlanta'ya gidiyormuş, Will. Tutuklayalım haydi."

48.

Reba'nın yüzünde soğuk su. Saçlarından da aktığını hissetti. Başı dönüyordu. Altında sert bir şey vardı. Başını çevirdi. Tahtaydı altındaki. Soğuk, ıslak bir havluyla yüzü silinmekteydi.

"İyi misin, Reba?" Dolarhyde'ın sesi sakindi.

Bu sesten fena halde ürktü. "Ihhhh."

"Derin soluk al."

Bir dakika geçti.

"Ayağa kalkabilir misin? Haydi, ayağa kalkmaya çalış."

Ellerini ona sarmış, yardım ediyordu. Reba kalkarken midesi ağzına gelir gibi oldu. Dolarhyde onun titremesi geçinceye kadar bekledi.

"Eşikteki rampayı aşalım. Nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

Reba başını salladı.

"Anahtarı kapıdan çıkar, Reba. İçeriye gel. Şimdi kilitle ve anahtarı tekrar benim boynuma tak. İyi. Kapının kilitli olduğundan emin olalım."

Tokmağın yoklandığını duydu.

"Güzel. Şimdi yatak odasına gir. Yolu biliyorsun."

Reba sendeledi, dizüstü kapaklandı, başı önüne sarktı. Dolarhyde onu kollarından tutarak kaldırdı. Yatak odasına kadar götürdü.

"Koltuğa otur."

Oturdu.

"ONU BANA ŞİMDİ VER."

Reba kalkmaya çabaladı, koca eller omzuna bastırıp onu tekrar oturttu.

"Sakin otur, yoksa ona engel olamam," dedi Dolarhyde.

Reba'nın aklı başına geliyordu. Oysa hiç istemiyordu hatırlamayı.

"Lütfen gayret et," dedi Reba.

"Reba, benim işim bitik."

Dolaşıyor, bir şeyler yapıyordu. Gaz kokusu pek fazla artmıştı.

"Elini uzat. Bunu hisset. Yakalama. Yalnızca hisset."

Çelikten bir çift burun deliği gibi bir şey hissetti. İçi kaygan. Bir tüfeğin namlusu.

"Bu kısa namlulu bir tüfek, Reba. On ikilik Magnum. Ne etki yapar, bilir misin?"

Reba başını salladı.

"İndir elini." Soğuk namlu boğazına dayalı kaldı.

"Reba, sana güvenebilmeyi çok isterdim. Çok isterdim."

Sesi ağlıyor gibiydi.

"Bana büyük zevk verdin."

Ağlıyordu.

"Sen de bana, D. çok hoşlandım. Şimdi lütfen canımı yakma."

"Benim işim bitik. Seni ona bırakabilirim. Ne yapar, biliyor musun?"

Hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı.

"Ne yapar, biliyor musun? Isırarak öldürür seni. Benimle gelmen daha iyi."

Bir kibritin çakıldığını duydu, kükürt kokusunu aldı, derken bir hışırtı geldi. Odada yayılan sıcaklık. Duman. Yangın. Dünyada en çok

korktuğu şey. Yangın. Her şey bundan iyiydi. Dilerim ilk sıktığı kurşunla ölürüm, diye umdu. Bacaklarını gerdi, koşmak üzere hazırlandı.

Bir hareket.

"Ah, Reba, senin yanışını seyredemeyeceğim."

Namlu Reba'nın boğazından ayrıldı.

Tam o ayağa kalkarken iki namlu birden ateş aldı.

Kulakları duymaz olmuştu. Kendisi vurulmamıştı ama. Oysa ölmüş sandı kendini bir an. Yanı başında birinin yere yıkıldığını duymaktan çok hissetti.

Duman. Ve ateşin çıtırtısı. Yangın. Onu kendine getiren yangın oldu. Kollarında, yüzünde o sıcaklığı hissetti. Kaç. Dışarı. Bir adım attı. Boğulur gibi oldu, yatağın ayağına tutundu.

Eğil, yere yakın ol, derlerdi. Duman yukarıya yükselir. Koşma. Bir şeye çarpar, ölürsün.

Kapı üstüne kilitlenmişti. Eğildi. Parmaklarıyla yerleri yoklamaya başladı. Bacakları buldu... öteki uç... işte saçlar. Elini biraz aşağıya kaydırınca yumuşak bir çukura rastladı. Keskin kemik uçları, cılk sıvı ve bir tek göz... yerinden kopmuş.

Anahtar boynunda olmalıydı... çabuk. Zinciri iki eliyle tuttu. Kopar. Zincir kırıldı, Reba arkaüstü yuvarlandı, hemen tekrar doğruldu. Aklı karışmış durumda olduğu yerde döndü. Çevreyi yoklamaya, sağırlaşan kulaklarıyla dinlemeye çalışıyordu. Alevlerin sesi engeldi. Yatağın yanı... hangi yanı? Ayağı cesede takıldı, yine dinledi.

DONG, DONG... saat çalışıyordu. DONG, DONG... salona doğru, DONG, DONG, sağa dön.

Boğazı dumandan yırtılır gibi oluyordu. DONG, DONG. Kapı burada. Anahtar deliği tokmağın altında. Düşürme anahtarı. Kilide sok. Çevir, aç. Hava. Rampadan aşağı. Hava. Çimenlere yığıldı. Tekrar dört ayak üstüne kalktı, emekledi.

Dizüstü doğruldu, evin sesi yankılayışını dinledi, oradan uzaklaşmaya çalıştı. Ayakta durmaya, koşmaya yetecek gücü toplayana kadar derin derin soludu. Yürüdü, koştu. Bir şeye çarpıncaya kadar. Sonra tekrar koştu.

49.

Francis Dolarhyde'ın evini bulmak o kadar da kolay değildi. Gateway'de kayıtlı olan adres, St. Charles'daki bir posta kutusuydu yalnızca.

St. Charles şerifi bile emin olmak için elektrik şirketinin haritasını kontrol etmek zorunda kalmıştı.

Şerifin adamları St. Louis ekibini nehrin karşı kıyısında karşıladılar ve grup 94 numaralı karayolu üzerinde sessizce yola koyuldu. En baştaki arabada, Graham'ın yanında oturan bir polis yolu gösteriyordu. Crawford arkadaki kanepeden eğilip ikisinin arasına başını uzattı. St. Charles'ın kuzey yöresinde hafif trafikle karşılaştılar. Okul çocuklarıyla dolu bir pikap, bir yolcu otobüsü ve bir de römork kamyonu.

Kentin kuzey sınırından çıkmak üzereyken gökteki kızıl parlaklığı gördüler.

"İşte orası," dedi polis. "Evin yeri orası!"

Onlar otoyolda hızla ilerlerken parlaklık arttı, şişti, büyüdü ve daha aydınlandı.

Crawford parmaklarını şıklatıp mikrofonu istedi.

"Bütün ekipler... şu yanan onun evi. Dikkat edin, belki içerden çıkabilir. Şerif, isterseniz yolu buradan bir keselim."

Kalın bir duman sütünü içinde kıvılcımlar yükseliyor, tarlaların üzerinden güneybatıya sarkıyor, onların üstüne geliyordu.

"Tamam," dedi polis. "Şu çakıllı yola sapıyoruz."

Kadını o zaman gördüler. Alevlerin önünde siyah bir siluet. Aynı anda o da onların gürültüsünü işitti, elini kaldırdı.

Tam o sırada yangın birden parlayıverdi, yukarı doğru, dışarı doğru fışkırdı, sütunları yakmaya, pencerelerden dışarı taşmaya başladı. Alevler içinde kamyonet olduğu yerde titredi, yana devrildi, yanmakta olan ağaçlar sarsıldı, toprak bile sarsıldı. Patlamanın şiddetiyle polis arabaları yollarını şaşırır gibi oldu.

Kadın yolun üzerine yüzüstü kapandı. Crawford'la Graham, yanlarında polislerle birlikte inmiş, ona doğru koşuyorlardı. Yukarıdan

üzerlerine ateş yağıyordu. Birkaç polis kadının daha ilerisine, silahlarını doğrultarak ilerlediler.

Crawford, Reba'yı, saçlarındaki kıvılcımları temizlemekte olan polisin elinden aldı.

Onu iki kolundan tuttu, kendi yüzünü onunkine yaklaştırdı, hafifçe sarstı. "Francis Dolarhyde nerede?"

"İçerde," dedi kadın, isli elini eve doğru uzatarak. Sonra eli yanına sarktı. "İçerde öldü."

"Bunu iyi biliyor musun?" Crawford onun görmeyen gözlerine bakıyordu.

"Yanındaydım."

"Anlat bana lütfen."

"Ateş etti. Kendi yüzüne. Ben elimle dokundum, biliyorum. Evi o yaktı. Kendini de vurdu. Yerde yatıyordu. Elim yüzünü buldu. Yaranın içini elledim. Oturabilir miyim?"

"Evet," dedi Crawford. Kendi de onunla birlikte polis arabasının arka kanepesine bindi, kollarını ona sardı, omzunda ağlamasına izin verdi.

Graham yolun üstünde durmuş alevleri seyrediyordu. Yüzü sıcaktan acımaya başlayıncaya kadar durdu orada.

Rüzgârlar dumanları ayın önüne doğru sürüklüyordu.

50.

Sabah rüzgârı sıcak ve ıslaktı. Eskiden Dolarhyde'ın evinin durduğu yerden aldığı dumanları, kararmış bacaların üzerinden kente doğru üflemekteydi. Tarlaların üzeri hâlâ ince bir duman tabakasıyla kaplıydı.

Birkaç yağmur damlası, yerdeki kömürlerin üzerine düştükçe tıslıyor, buhar ve kül oluşturuyorlardı.

Bir itfaiye arabası park etmişti, tepesindeki ışık fırıl fırıl dönüyordu.

Enkazın ilerisinde, rüzgâr yönünün tersinde, FBI Patlayıcılar Bölümü'nden S.F. Aynesworth, Graham'la yan yana durmaktaydı. Elindeki termostan bardağa kahve boşaltıyordu.

Yerel itfaiye şefi elindeki çubukla külleri karıştırırken, Aynesworth yüzünü buruşturdu. Ağzının köşesinden, "Allah'tan bu herifin orta yere ilerlemesine izin vermeyecek kadar sıcak oralar," dedi. Bölgesel kadrolara çok nazik davranıyorlardı Federaller. Ama Graham'la açık konuşabilirdi. "Engel olmak zorundayım. Bu adamlar burayı arayıp bitirdikten sonra hiçbir şey anlaşılmaz artık. Yardım ediyorlar sözde."

Aynesworth'un bomba kamyoneti Washington'dan buraya gelinceye kadar, uçakta yanında getirebildiği malzemeyle idare etmek zorundaydı. Bir devriye arabasının bagajından denizcilerin sırt torbasına benzer bir torba çekti, içinden çıkardığı asbest tulumu ve çizmeleri giymeye koyuldu.

"Patlarken neye benziyordu, Will?"

"Bir anlık ışık, sonra hemen karanlık. Daha sonra, alt kısımlar daha karanlık gibiydi. Bir yığın şey uçuştu. Pencere pervazları, çatı parçaları, koca bloklar... fırlayıp tarlalara gitti. Önce bir şok dalgası oldu, sonra rüzgâr geldi. Alevler sanki önce fışkırdı, sonra tekrar içeri doğru emildi, sönecekmiş gibi oldu.

"Patladığında yangın şiddetlenmiş miydi?"

"Evet. Alevler hem çatıdan, hem de alt ve üst kat pencerelerinden çıkıyordu. Ağaçlar yanıyordu."

Aynesworth iki itfaiye memuruna, ellerinde hortumla hazır beklemelerini söyledi. Bir üçüncüsü, asbest tulumu giymiş olanı, elinde vinç teliyle tetikte bekliyordu. Aynesworth'un üzerine bir şey düşerse diye.

Gökyüzüne doğru açık olan bodrum merdivenlerinden aşağıya, kara kömür sütunların içine indi Aynesworth. Her girişinde ancak bir iki dakika kalabiliyordu. Sekiz kez inip çıktı.

Bu çabalarının sonucunda yalnızca kopmuş, yassı bir maden parçası buldu. Ama buna pek sevinmişe benziyordu.

Asbesti üzerinden çıkardığında, kıpkırmızı suratında ter damlaları göründü. İtfaiye arabasının basamağına oturdu, sırtına bir itfaiyeci pardösüsü attı.

Yassı madeni yere koyup üzerindeki kül tabakasını üfledi.

"Dinamit," dedi Graham'a. "Şu madenin üzerindeki çizgileri görüyor musun? Bu parça bir sandığın kilidi olmalı. Dinamit dolu bir san-

dık. Ama bodrumda patlamamış. Giriş katında patlamış gibime geliyor. Bak, masanın mermeri ağacın neresine çarpmış, görüyor musun? Yanlamasına uçmuş yani. Dinamitin durduğu sandık, yangına bir süre dayanan maddeden olmalı."

"Kalıntıdan ne haber?"

"Pek fazla şey kalmamış olabilir ama her zaman az da olsa bir şeyler kalır. Bol eleme işimiz var. Bulacağız onu. Küçük bir torbaya koyup teslim edeceğim sana herifi."

Yapılan iğne sonunda, şafak vaktine doğru Reba McClane'in uyumasını sağlanabilmişti. DePaul Hastanesi'nde yatıyordu. Bir kadın polisin yatağının yanı başında oturmasını istemişti. Gece boyunca birkaç kez uyanmış, polisin eline uzanmıştı.

Kahvaltı istediğinde, tepsiyi içeriye Graham getirdi.

Hangi yolu seçmeliydi? Bazıları mesafeli davranılınca daha rahat ederlerdi. Ama Reba McClane'in o tip olduğunu pek sanmıyordu.

Kim olduğunu ona açıkladı.

Reba yanındaki kadın polise, "Siz onu tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Bir Federal polis olduğunu biliyorum, Bayan McClane."

Sonunda Graham'a her şeyi anlattı. Francis Dolarhyde'la geçirdiği her saniyeyi. Boğazı acıyor, sık sık susup buz emiyordu.

Graham ona epey tatsız sorular sordu, o da yanıtladı. Yalnız bir kez odadan hemen çıkması için elini salladı. Kadın polis çenesinin altına küvet uzatmak zorunda kaldığı zaman.

Graham tekrar girdiğinde Reba solgundu. Yüzü yıkanmış, temizlenmiş, pırıl pırıldı.

Graham son soruları sorup notlarını aldı, defterini kapadı.

"Sizi bir daha böyle bir eziyete sokmayacağım," dedi. "Ama yine uğramak isterim. Bir merhaba demek, nasıl olduğunuzu öğrenmek için."

"Başka türlüsü elinizden gelmez ki... benim gibi çekici birine!"

Graham onun gözlerindeki yaşları ilk kez fark etti ve olayın hangi yönünün onu üzdüğünü anladı.

"Bizi biraz yalnız bırakır mısınız?" dedi kadın polise. Uzanıp Reba'nın elini tuttu.

"Dinle beni. Dolarhyde'da bir yığın terslik vardı ama sende hiçbir terslik yok. Sana karşı anlayışlı ve düşünceli davrandığını söyledin. İşte sen ona bu etkiyi yaptın. Bu yanlarını ortaya çıkardın. Sonunda ne seni öldürebildi, ne de yanmanı seyredebildi. Bu tür olayları inceleyenler herhalde... artık durmak istiyordu diyeceklerdir. Neden? Çünkü sen ona yardım ettin. Herhalde bu sayede birkaç hayat kurtuldu. Sen bir manyağı kendine çekmiş değilsin. Sırtında bir manyak taşıyan bir erkeği çektin kendine. Sende bir terslik yok, yavrum. Eğer kendini buna inandırırsan enayilik edersin. Bir iki güne kadar seni görmeye geleceğim. Durmadan polislerin yüzlerine bakmaktan usanıyorum. Bir değişiklik iyi olur. Saçlarının bir çaresine bak bu arada."

Reba başını iki yana salladı, o giderken kapıya doğru elini salladı. Galiba biraz da sırıttı. Graham pek emin olamamıştı.

Graham, St. Louis FBI bürosundan Molly'ye telefon etti. Telefona Willy'nin dedesi cevap verdi.

"Will Graham arıyor, Anne," diye seslendi içeriye. "Merhaba Graham."

Willy'nin dedesi ve ninesi ona hep Bay Graham derlerdi.

"Adam kendini öldürmüş diyordu Anne," diye anlattı. "Televizyonda dizi izliyormuş, haberi dizinin arasında vermişler. Şansınız yaver gitti desene. Onu yakalamak için bir yığın zahmet çekecektiniz. Biz vergi mükellefleri de artık bu işe para harcamaktan kurtulduk. Adam gerçekten beyaz mıymış?"

"Evet, efendim. Sarışın. İskandinav tipi."

Willy'nin dedesi İskandinav asıllıydı.

"Lütfen Molly ile konuşabilir miyim?"

"Şimdi Florida'ya mı döneceksiniz?"

"Yakında. Molly orada mı?"

"Anne, Molly ile konuşmak istiyor. Molly banyodaymış, Bay Graham. Torunum yine kahvaltı ediyor. Hava güzelken biraz ata bindi de. Nasıl iştahı var, bir görseniz. Sanırım en azından beş kilo almıştır. İşte geldi."

"Alo."

"Merhaba, ateş parçası."

"Haberler iyi, ha?"

"Öyle görünüyor."

"Ben bahçedeydim. Mamamma televizyonda görmüş, gelip bana söyledi. Sen ne zaman öğrendin?"

"Dün gece geç saatte."

"Neden beni aramadın?"

"Mamamma uyuyordur diye."

"Hayır, Johnny Carson programını seyrediyordu. Anlatamam sana, Will... onu yakalamak zorunda kalmadığına o kadar çok seviniyorum ki."

"Burada biraz daha kalmak zorundayım."

"Dört beş gün mü?"

"Emin değilim. Belki o kadar sürmez. Seni görmek istiyorum artık."

"Ben de seni görmek istiyorum. Yapman gereken her şeyi bitirdiğin zaman."

"Bugün çarşamba. Herhalde ben cumaya..."

"Will, Mamamma Willy'nin amcalarıyla halalarını davet etti. Seattle'den. Gelecek hafta geliyorlar ve..."

"Allah cezasını versin Mamamma'nın. Hem bu Mamamma lafı da nereden çıktı durup dururken?"

"Willy küçükken kelimeleri bazen yanlış..."

"Benimle eve dön."

"Will, ben seni bekledim ama. Bu insanlar Willy'yi hiç göremiyorlar. Birkaç gün daha..."

"Sen gel. Willy'yi orada bırak. Eski kaynanan haftaya onu bir uçağa bindirip yollar. Bak ne diyeceğim, yolda New Orleans'a uğrayalım. Orada bir yer var..."

"Sanmıyorum. Ben burada çalışıyordum... yarım gün. Kentteki bir mağazada. Onlara da istifa süresi tanımam gerek."

"Ne oluyor, Molly?"

"Hiçbir şey. Birşey olduğu yok... Canım sıkkın, Will. Biliyorsun, Willy'nin babası öldüğü zaman gelmiştim buraya." Hep *Willy'nin baba-*

sı derdi. Sanki bir memuriyetmiş gibi. Adını asla kullanmazdı. "O zaman hep birlikte olmuştuk. Kendimi toparlamış, sakinleşmiştim. Şimdi de kendimi toparladım. Ve hem de..."

"Ufak bir fark var. Ben hayattayım."

"Böyle olma."

"Nasıl? Nasıl olma?"

"Öfkelisin."

Graham bir an gözlerini yumdu.

"Alo."

"Öfkeli değilim, Molly. Sen ne istiyorsan onu yap. Burada işler yoluna girince seni yine ararım."

"Buraya gelebilirsin."

"Neden? Ev çok büyük. Mamamma da zaten..."

"Sanmıyorum."

"Molly, onlar benden hoşlanmaz, nedenini de biliyorsun. Yüzüme ne zaman baksalar onlara bir şeyler hatırlatıyorum."

"Haksızlık bu. Üstelik doğru da değil."

Graham çok yorgundu.

"Pekâlâ, ikisi de sinir insanlar ve ben onlara dayanamıyorum... bu daha iyi mi?"

"Söyleme böyle."

"Çocuğu istiyorlar. Belki seni de seviyorlar. Herhalde seviyorlardır. İyi düşünmesini biliyorlarsa hele. Ama asıl istedikleri çocuk. Seni de onun yanında kabul ediyorlar. Beni istemiyorlar, bana da vız geliyor. Bense seni istiyorum. Florida'da istiyorum. Willy'yi de. Yeni tayından bıktığı zaman."

"Biraz uyursan kendini daha iyi hissedersin."

"Sanmıyorum. Bak, burada durum belli olunca seni ararım."

"Tabii." Molly telefonu kapattı.

"Bok!" diye söylendi Graham. "Lanet olsun!"

Crawford başını kapıdan içeriye uzattı. "Lanet olsun dedin gibi geldi..."

"Öyle dedim."

"Eh, sana keyiflenecek bir haber. Aynesworth enkazın oradan aradı. Sana gösterebileceği bir şey bulmuş. Oraya gitmemizi istiyor. Yerel örgütleri bir süre için oyalayacakmış."

51.

Aynesworth külleri büyük bir dikkatle yeni boya tenekelerine doldururken, Crawford'la Graham da yangın yerine vardılar.

Upuzun boylu bir adam, yolda duran Oldsmobile'in yanında, toz içinde bekliyordu. Graham'la Crawford bahçeyi geçerlerken yollarını kesti.

"Crawford siz misiniz?"

"Evet."

"Ben Robert Dulaney. Savcıyım ve burası da benim bölgem." Kartını çıkarıp gösterdi. Üzerinde "Oyunuzu Robert L. Dulaney'e verin" diye yazıyordu.

Crawford bekledi.

"Adamınız bazı kanıtlar buldu. Bunları bana teslim etmesi gerekir. Oysa beni bir saatten beri bekletiyor."

"Bu gecikmeden ötürü özür dileriz, Bay Dulaney. Kendisi benim talimatıma uymaya çalışıyordu. Siz buyrun, arabanızda biraz dinlenin, ben bu işi hemen halledeyim."

Dulaney onların peşine takıldı.

Crawford hemen ona döndü. "Bize izin verir misiniz, Bay Dulaney? Arabanıza buyrun."

Bölüm Şefi Aynesworth sırıtıyordu. Gri suratında dişleri bembeyazdı. Sabahtan beri burada kül eleyip durmaktaydı.

"Bölüm başı olarak büyük bir gururla sizlere..." diyerek FBI kamyonetinden uzun bir karton kutu çıkardı. Kısa namlulu bir tüfek... yanmış. Namluları sıcaktan çarpılmış. Tüfek kutunun dibine bir telle tutturulmuştu. İkinci bir kutuda da kararmış bir otomatik tabanca vardı.

"Tabancanın durumu daha iyi," dedi Aynesworth. "Belki balistik bunu kanıtlara uydurur." Uzanıp soğutucu plastik torbaları aldı. Bir an için gözlerindeki şakacı ifade kayboldu. Avcılar töreni gibi bir şeydi bu. Sanki Graham'ın alnına kan sürmek üzereydi.

"Buna ne diyeceksin bakalım." Aynesworth torbaları Graham'ın avucuna koydu.

Birinci torbada on iki santim boyunda yanmış bir insan kemiğiyle bir kalça kemiğinden parça vardı. İkincisinde kol saati, üçüncüsündeyse... dişler.

Damak kapkaraydı. Kırıktı. Zaten yarısı vardı. Ama o yarının ucuna, o benzeri olmayan ayrık dişler takılıydı.

Graham bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Bir an başı döndü, sonra birden rahatladı.

"... müzelik parça," diyordu Aynesworth. "Ama bunu şu herife teslim etmemiz gerek, değil mi, Jack?"

"Hımmmm. Ama ortalıkta çok iyi profesyoneller var. Bunun taklitlerini yaparlar. Onlardan alırız."

Crawford'la ötekiler savcının yanına doğru yürüdüler.

Graham o evle tek başına kaldı. Bacalardaki rüzgârın sesini dinledi. Bloom iyileştiği zaman keşke buraya gelse, diye düşündü. Herhalde gelirdi.

Graham, Dolarhyde'ı tanımak istiyordu. Burada neler olduğunu, Ejder'i hangi koşulların yetiştirdiğini... Ama bugünlük bu kadar yeterdi.

Bacaya konan bir kuş ıslık çaldı.

Graham da ona ıslık çaldı.

Evine dönüyordu.

52.

Koca jet St. Louis Havaalanı'ndan kalkıp güneydoğuya yöneldiği zaman Graham kendi kendine gülümsedi. Evine doğru gidiyordu.

Molly ile Willy orada olacaklardı.

"Kimin neye pişman olduğunu bırak artık, ahbap," demişti Molly telefonda. "Seni Marathon Havaalanı'ndan alırım, işte o kadar."

Zamanla yaşadığı bazı güzel dakikaları anımsayabileceğini umuyordu. Yeteneklerine derin güveni olan insanların kendilerini işlerine vermiş, çalışmalarını seyretmek... ama insan buna nerede olsa rastlayabilirdi. Neyi görmesi gerektiğini bilirse.

Lloyd Bowman'a ve Beverly Katz'a teşekkür etmek biraz garip kaçacaktı. Onlara telefonda yalnızca, tekrar birlikte çalışmaktan zevk duyduğunu söyledi.

Bir tek şey aklına takılıyor, onu biraz tedirgin ediyordu. Chicago'da Crawford telefonda ona dönüp, "Gateway'miş," dediği zaman hissettiği duygular.

Herhalde ömründe hissettiği en yoğun ve en vahşi sevinci o an yaşamıştı. İşte hayatının en mutlu anını. Chicago'nun o kasvetli jüri odasında yaşamış olmak, insanı biraz sarsıyordu. *Bilmeden önce bile biliyordu* o anda.

Lloyd Bowman'a içinden neler hissettiğini söylemedi.

Gerekli değildi...

Bowman, "Biliyor musun," dedi ona. "Pitagor düşündüğü teoremin doğru çıktığını anlayınca Tanrılara tam yüz öküz kurban etmiş. Dünyada bundan tatlı bir duygu olamaz, öyle değil mi? Yo, cevap verme. Konuşarak ziyan etmezsen daha uzun süre dayanır."

Eve yaklaştıkça Graham'ın sabırsızlığı artıyordu. Ve Molly'ye yaklaştıkça. Miami'de uçaktan indi, Marathon'a kalkacak olan *Aunt Lula* uçağına bindi. Eski bir DC-3.

Severdi DC-3'leri. Her şeyi seviyordu bugün.

*Aunt Lula'*nın yapım tarihi Graham'ın beş yaşında olduğu yıla rastlıyordu. Kanatları, motordan arkaya doğru uçan yağdan ötürü her zaman kapkaraydı. Ama Graham'ın ona güveni büyüktü. Uçağa doğru koşarken, sanki kendisi balta girmemiş ormanda kaybolmuş da, uçak onu almak üzere ormanın içindeki bir açıklığa iniş yapmış gibi hissediyordu kendini.

İslamorada Adası kanadın altından geriye doğru kayarken adadaki ışıklar yavaş yavaş yanmaya başladı. Graham, Atlantik tarafında beyaz başlı dalgaları görebiliyordu. Birkaç dakika sonra Marathon'a doğru inişe geçtiler.

Sanki Marathon'a ilk gelişi gibiydi. O zaman da *Aunt Lula* ile gelmişti. Daha sonra nice akşam havaalanına gitmiş, *Aunt Lula'*nın gelişini seyretmişti. Kanatları inik, arkasından ateşler püskürterek, pencerelerinin içindeki yolcuları güven içinde...

Kalkışları seyretmek de zevkliydi. Ama koca uçak kavisini çizip kuzeye doğru yöneldiğinde, içi hep hüzünle dolardı Graham'ın. İçi boşalmış gibi olur, çevresindeki hava vedalarla yoğunlaşırdı. Zamanla yalnız inişleri ve merhabaları seyretmeyi öğrenmişti.

Bunlar hep Molly'den önceydi.

Uçak son bir kez homurdanıp tekerlerini piste değdirdi. Graham, Molly ile Willy'nin çitin arkasında durmakta olduklarını gördü. Projektörlerin altında.

Willy annesinin önünde taş gibi duruyordu. Graham yanlarına gelene kadar orada duracaktı öyle. Ancak o zaman uzaklaşır, ilgisini ne çekiyorsa ona bakmaya giderdi. Graham hoşlanırdı çocuğun bu huyundan.

Molly, Graham'la aynı boydaydı. Bir yetmiş yedi. Aynı düzeydeki öpüşmeler kalabalık içinde yer aldığı zaman insana daha bir heyecan veriyordu. Herhalde genellikle ancak yatakta böyle aynı düzeyde öpüşmelere olanak kaldığı için.

Willy ona bavulunu taşımayı teklif etti. Graham da hafif giysi valizini uzattı çocuğa.

Molly'nin kullandığı arabada Sugarloaf Key'deki eve doğru ilerlerken, Graham farların aydınlattığı şeyleri görebiliyor, gerisini hayalinde canlandırıyordu.

Bahçeye girip arabanın kapısını açtığı zaman, denizin sesini duydu.

Willy eve girdi.

Graham bahçede öylece durmuş yüzüne gelen sivrisinekleri kovalıyordu.

Molly elini onun yanağına dayadı. "Onlar seni yiyip bitirmeden eve girsen fena olmaz."

Graham başını salladı. Yanakları ıslaktı.

Molly biraz daha bekledi, başını eğip onun yüzüne baktı, kaşlarını kımıldattı. "Tanqueray martini var, biftek var, kucaklaşmalar var. Şu taraftan, bayım... bunlara ek olarak elektrik ihbarnamesi, su ihbarnamesi ve çocuğumla uzun sohbetler de seni bekliyor..." diye bitirdi sözünü.

53.

Graham'la Molly aralarında her şeyin eskisi gibi olmasını, öyle sürüp gitmesini çok istiyorlardı.

Aynı olamadığını fark ettikleri zaman, bu farklılık bilinci evlerinin içinde, onlarla birlikte, istenmeyen bir konuk gibi yaşamaya başladı. Gecenin karanlığında olsun, gündüzün ışığında olsun, birbirlerine verdikleri güvenceler, sanki değişik bir ortamdan geçiyor ve hedef noktasından sapıveriyorlardı.

Molly, Graham'a her zamankinden güzel görünüyordu. Onun içten gelen zarafetini acı veren bir uzaklıktan hayranlıkla seyredip duruyordu.

Molly de iyi davranmaya çalışıyordu. Ama Oregon'a gitmiş, orada ölüleri diriltmişti.

Bunu Willy de hissediyor, Graham'a biraz soğuk ve çileden çıkaracak kadar terbiyeli davranıyordu.

Crawford'dan bir mektup geldi. Molly o mektubu da bütün postanın arasında getirip ortaya bıraktı, ayrıca sözünü etmedi.

Zarftan Sherman ailesinin bir resmi çıktı. Film makinesinin içinden alınan filmin bir karesi basılmıştı. Crawford'un notunda belirtildiğine göre, her şey tümüyle yanmış değildi. Evin çevresindeki arazi taranınca bu film bulunmuştu. Patlamanın etkisiyle fırlayan birkaç parça şeyle birlikte.

"Bu insanlar herhalde onun programına dahildi," diyordu Crawford notunda. "Şimdi güvendeler. Bilmek hoşuna gider, diye düşündüm."

Graham resmi Molly'ye gösterdi.

"Gördün mü?" dedi. "İşte bu yüzden... bu yüzden değerdi."

"Biliyorum," diye karşılık verdi Molly de. "Bunu anlıyorum. Gerçekten anlıyorum."

Ay ışığında balıkların yüzdüğü belli oluyordu. Molly yemekleri bahçeye getirdi. Deniz kıyısında balık tuttular, ateş yaktılar... hiçbiri işe yaramadı.

Dede ile Mamamma, Willy'ye tayın bir resmini yolladılar. Willy resmi odasının duvarına astı.

Beşinci gün, her ikisinin de işe başlamadan önceki son günleriydi. Kıyıda balık tutmak için plajda çeyrek mil kadar yürüdüler, balığın en iyi olduğu yeri bulmaya çalıştılar.

Graham ikisiyle bir arada konuşmayı kafasına koymuştu.

Gezi pek parlak başlamadı. Willy, Graham'ın kendisi için eliyle hazırladığı oltayı bile bile bir kenara bırakıp, dedesinin aldığı modern oltayı kullanmaya başladı.

Üç çeyrek kadar sessizce avlandılar. Graham birkaç kez konuşmak üzere ağzını açtı, ama zaman uygun gibi gelmedi ona.

Bıkmıştı sevilmekten.

Graham deniz minarelerinden çıkardığı yemlerle dört küçük balık tuttu. Willy hiçbir şey tutamadı. Oltayı çok hızlı atıyor, çok acele sarıyordu. Sonunda yüzü kızardı, tişörtü üstüne yapışmaya başladı.

Graham suyun içine doğru yürüdü, gelen bir dalganın ardına eğilip iki avuç toprak çıkardı, içinden yem olarak kullanabileceği üç böcek daha buldu. Yine deniz minaresi. Bacaklarını sallayıp duruyordu kabuğun ucundan.

"Bunlardan birine var mısın, arkadaş?" diyerek Willy'ye uzattı böcekleri.

"Ben Rapala kullanıyorum. Babamındı, biliyor muydun?"

"Hayır," deyip Molly'ye baktı Graham.

Molly dizlerini kucakladı, ufukta bir yerlere doğru baktı. Sonra kalkıp eteğindeki kumları silkeledi. "Ben birkaç sandviç hazırlayayım."

Molly gidince Graham çocukla tek başına konuşmayı düşündü. Olmazdı. Annesi neler hissediyorsa, Willy de aynı şeyleri hissedecekti. Bekleyip Molly gelince, ikisiyle birden konuşmalıydı. Bu kez konuşmalıydı ama.

Molly geç kalmadı. Ama döndüğünde elinde sandviç yoktu. Plajın üst kısmındaki topraktan hızlı hızlı yürüyerek geliyordu.

"Jack Crawford telefonda. Senin onu sonra arayacağını söyledim ama acil dedi." Molly bir yandan tırnaklarından birini kontrol ediyordu. "Acele etsen fena olmaz."

Graham kızardı. Oltasının sapını kumlara sapladı, yürümeye başladı. Çalıların arasından gitmek, plajı dolaşmaktan daha kısaydı. Elinde takılacak bir şey taşımayan için tabii.

Kulağına rüzgârın taşıdığı bir kıpırtı sesi geldi. Yılan olmasın diye ürkerek çalıların altına doğru baktı.

Bir çift ayakkabının burnunu gördü orada. Sonra bir mercek pırıltısı ve haki renkli bir gölgenin yükselişi.

Francis Dolarhyde'ın sarı gözlerine bakarken duyduğu korku, kalbinin atışlarını çekiç vuruşlarına çevirdi.

Yükselen bir otomatik... Graham ona bir tekme savurdu. Tekme günün son ışığında solgun sarı görünen namluya çarptı, tabanca çalılara doğru uçtu. Graham sırtüstü... göğsünün sol yanında bir yanma, sonra tümsekten plajın kumları üstüne başaşağı düştü.

Dolarhyde sıçrarken iki ayağıyla Graham'ın midesi üzerine iniş yapabilmeyi hesapladı. Bıçağı da elinde hazırdı. Deniz kıyısından gelen tiz çığlığa bakmak için kafasını bile kaldırmadı. Graham'ı dizleriyle yere bastırdı, bıçağı yükseğe kaldırdı, tam indirirken ağzından bir homurtu çıktı. Bıçak Graham'ın gözüne inmedi... olanca gücüyle yanağına saplandı.

Dolarhyde öne doğru eğildi, ağırlığını bıçağın sapına yükledi, daha içeriye batırdı.

Oltanın ipi havada bir ıslık çaldı. Molly onu Dolarhyde'ın suratına doğru olanca kuvvetiyle savurmuştu. Güçlü Rapala'nın üç iğnesi yanaklarına battı. Molly çekti, tekrar savurmak üzere hazırlandı.

Dolarhyde kükredi. Molly ona ikinci kez vururken, o elini yüzüne götürmüştü. İğneler bu kez eline saplandı. Bir eli sarılan oltanın ipiyle yüzüne bağlı, öbür eli serbestti. Bıçağını çekip Molly'nin peşine düştü.

Graham olduğu yerde döndü, dizlerinin üzerinde doğruldu, sonra ayağa kalktı. Gözleri vahşi bakıyordu. Kanlar boğazına kaçıp onu boğmaya çalışırken koşuyordu bir yandan. Yıkılıncaya kadar koştu. Molly çalılara daldı. Willy onun önünden koşuyordu. Dolarhyde misinayı sürükleyerek peşlerinden geliyordu. Misina bir çalıya takılıp onu durdurdu. O zaman akıl edebildi bıçağıyla kesmeyi.

"Koş yavrum, koş yavrum, koş yavrum! Arkana bakma!" diye haykırıyordu Molly. Bacakları uzundu. Çocuğu kendi önü sıra itiyordu. Peşlerindeki ayak sesleri giderek daha yakından gelmeye başlamıştı.

İlk koşmaya başladıklarında aralarında yüz metre uzaklık vardı. Eve vardıklarındaysa uzaklık yetmiş metreye inmişti. Merdivenlerden yukarı. Doğru Willy'nin dolabına.

Willy'ye, "Sen burada kal," dedi Molly.

Tekrar aşağı, onu bulmaya. Mutfağa. Henüz tam hazır değildi. Fişekleri doldur.

Dengeyi de unutmuştu, mesafeyi de. Ama tabancaya iki eliyle sağlam yapışmıştı. Kapı çarparak açıldığında ilk önce adamın oyluğunda bir delik açtı. "Ahne!" Sonra suratına ateş etti, o yere doğru kapanırken yüzüne bir daha ateş etti, sonra yanına koşup iki kez daha buldu aynı suratı. Duvarın dibindeydi. Yapışmıştı duvara. Kafatası çenesine geçmişti. Saçları alev alev yanıyordu.

Willy çarşafı yırtıp koltuğuna kıstırdı, Will'i aramak üzere çıktı. Bacakları titriyordu. Bahçeyi geçerken birkaç kez düşecek gibi oldu.

Şerifle polisler, daha Molly onlara telefon etmeyi akıl edemeden çıkageldiler. Ellerinde tabancalarıyla eve daldıklarında Molly duş yapıyordu. Cildine, saçlarına sıçramış olan kan ve kemik parçacıklarını olanca hızıyla fırçalayıp durmaktaydı. Polisin biri ona duş perdesinin dışından soru sormak istediğinde cevap veremedi.

Sonunda polislerden biri, kablonun ucunda sallanıp duran telefon kulaklığını aldı, Washington'daki Crawford'la konuştu. Kurşun seslerini duyduğunda, Crawford yollamıştı bu polisleri buraya.

"Bilmiyorum," dedi polis. "Şu anda onu içeri getiriyorlar." Sedye geçirilirken pencereden dışarı bir göz attı. "Durumu pek parlak görünmüyor," dedi.

54.

Yatağın ayakucundaki duvarda, ilaçların ve acıların arasında bile görülebilecek kadar iri rakamlı bir duvar saati asılıydı.

Will Graham sağ gözünü açabildiği zaman saati gördü ve nerede olduğunu anladı... Bir hastanenin yoğun bakım bölümü. Saatlere bak-

masını iyi bilirdi. Saatteki hareket, durumun geçici olduğunu, geçmekte olduğunu anlatıyordu insana.

Onun için koyuyorlardı o saati oraya.

Saat dördü gösteriyordu. Hangi dört olduğunu bilmiyor, ayrıca da aldırmıyordu. Yeter ki, saatin kolları hareket etsin. Tekrar daldı.

Tek gözünü tekrar açtığında saat sekizdi.

Yanı başında biri vardı. Gözünü yavaşça çevirdi. Molly. Pencereden dışarı bakıyordu. Graham konuşmaya çalıştı, ama çenesini oynatmak istediği anda yüzünün bir yanını korkunç bir ağrı kapladı. Başıyla göğsü aynı anda zonklamıyordu. Molly odadan çıkarken ses çıkarmaya çalıştı.

Örtüsünü çekiştirip sonra tekrar örttüklerinde boynunun damarlarına bazı tedaviler uyguladıklarında, pencereler aydınlıktı.

Tepesinde Crawford'un suratını gördüğü zamansa ışık sarıydı.

Graham göz kırpmayı başardı. Crawford sırıtınca Graham onun dişleri arasında bir parça ıspanak gördü.

Garip. Crawford sebze sevmezdi ki.

Graham çarşafın üzerinde duran eliyle yazı yazma işareti yaptı.

Crawford onun elinin altına bir bloknot kaydırdı, parmaklarına da bir kalem tutuşturdu.

"Willy iyi?" diye yazdı Graham.

Crawford, "Evet, iyi," dedi. "Molly de iyi. Sen uyurken buradaydı. Dolarhyde öldü, Will. Sana yemin ediyorum, bu kez öldü. İzleri kendim aldım, Price karşılaştırdı. Hiç kuşku yok. Öldü artık."

Graham kâğıdın üzerine bir soru işareti çizdi.

"Çok uzun. Sana anlatacağım. Nasılsa buradayım. Kendini iyi hissettiğin zaman hepsini açıklayacağım. Bana beş dakika izin veriyorlar."

"Şimdi," diye yazdı Graham.

"Doktor seninle konuştu mu? Hayır mı? Önce seni konuşalım. İyileşeceksin. Yüzüne aldığın derin yaradan bir gözün şişti, kapandı. Tamir ettiler. Ama vakit isteyerek. Sonra dalağını aldılar. Ama dalak kimin nesine lazım? Price da dalağını 1941'de Birmanya'da bırakmıştı."

Bir hemşire cama vuruyordu.

"Ben gitmeliyim. Burada ne forsa pabuç bırakıyorlar, ne de rozete. Vakit gelince dışarı atıveriyorlar. Sonra görüşürüz."

Molly yoğun bakımın bekleme salonundaydı. Birçok yorgun insan vardı orada.

Crawford ona doğru yürüdü. "Molly..."

"Merhaba, Jack. Bakıyorum pek yakışıklı görünüyorsun. Ona surat nakli vermek istemez miydin?"

"Yapma, Molly."

"Yüzüne baktın mı?"

"Evet."

"Ben bakamam sanıyordum ama... baktım sonunda."

"Düzeltecekler. Doktor söyledi bana. Yapabiliyorlar. Birisi seninle kalsın ister misin, Molly? Phyllis'i de buraya getirdim. İstersen..."

"Hayır. Benim için başka bir şeyler daha yapma."

Ona arkasını dönerek çantasında kâğıt mendil aradı. Crawford çanta açılınca mektubun ucunu gördü. Pahalı eflatun zarf... daha önce de görmüştü böyle bir zarfı.

Nefret ediyordu Crawford bunu yapmaktan. Ama yapmak zorundaydı.

"Molly."

"Ne var?"

"Will'e mektup mu geldi?"

"Evet."

"Sana hemşire mi verdi?"

"Evet, o verdi. Washington'daki dostlarından gelen çiçekleri de saklıyorlar."

"Mektubu görebilir miyim?"

"İyileştiği zaman ona vereceğim."

"Lütfen izin ver, göreyim."

"Neden?"

"Çünkü o... o insandan mektup almaktan hoşlanmayacaktır."

Crawford'un yüz ifadesinde bir gariplik vardı. Molly çantasındaki mektuba baktı, sonra mektubu da, çantayı da elinden yere düşürdü. Bir ruj yuvarlandı gitti.

Crawford, Molly'nin eşyalarını toplamak üzere eğildiğinde ayak sesleri duydu. Gidiyordu Molly. Çantayı falan bırakmıştı.

Crawford çantayı nöbetçi hemşireye verdi.

Crawford, Lecter'in aklından geçen şeyi asla elde edemeyeceğini biliyordu, ama o işi şansa bırakacak adam değildi.

Röntgen bölümünde mektubu ışından geçirdi. Sonra zarfı her kenarından dikkatle kesip iç yüzünü ve kâğıdını inceledi. Orada herhangi bir leke ya da toz aradı. Chesapeake'de bir eczane bile vardı. İstediği maddeyi belki de bulabilirdi Lecter.

Sonunda tatmin olunca, yazıları okudu.

Sevgili Will,

İşte sen de, ben de hastanelerimizde dinleniyoruz. Sen ağrılar çekiyorsun, bense kitaplarımdan yoksunum... Saygıdeğer Dr. Chilton ayarladı bunu.

Çok ilkel bir çağda yaşıyoruz, değil mi, Will? Ne vahşiyiz, ne de bilge. İşin en kötüsü de "ehveni şer." Mantıklı bir toplumda yaşasaydım, ya beni öldürürlerdi ya da kitaplarımı geri verirlerdi.

Çabucak iyileşmeni ve çok çirkin kalmamanı umarım.

Seni sık sık düşünüyorum.

Hannibal Lecter

Doktor saatine baktı. "Benden başka bir istediğiniz var mı?"

Crawford, "Hayır," diye karşılık verdi. "İmha makinesi nerede?"

Dört saat sonraki ikinci ziyaret süresi için dönen Crawford, Molly'yi bekleme salonunda bulamadı. Yoğun bakımda da değildi.

Graham uyanıktı. Crawford içeri girer girmez hemen kâğıda bir soru işareti daha çizdi. Altına da "D. nasıl öldü?" diye yazdı.

Crawford ona anlattı. Graham bir dakika hareketsiz yattı. Sonra tekrar yazı yazdı.

"Başından anlat."

"Pekâlâ," dedi Crawford. St. Louis. Dolarhyde herhalde Reba McClane'i arıyormuş. Biz laboratuvardayken oraya gelmiş ve bizi görmüş. Kalorifer dairesinin açık penceresinde parmak izlerini bulduk. Düne kadar bulunmamıştı."

Graham kâğıdına, "Ceset?" diye yazdı.

"Arnold Lang adlı bir adama ait olduğunu sanıyorum. Adam kayıp. Arabasını Memphis'de buldular. Beni neredeyse buradan çıkaracaklar. Sana sırayla anlatayım. Dolarhyde bizim orada olduğumuzu biliyordu. Bizden kaçtı ve Servco Supreme istasyonuna gitti. Lindbergh Bulvarı'yla 270 karayolunun köşesindekine. Arnold Lang orada çalışıyordu. Reba McClane'in anlattığına göre, geçen cumartesi Dolarhyde o adamla biraz kapışmış. Onun için herhalde Lang'dir diyoruz. Lang'i bayıltmış, kendi evine götürmüş. Sonra Reba McClane'in evine gitmiş. Kız kapıda Ralph Mandy ile vedalaşıyormuş. Dolarhyde, Mandy'yi vurmuş, çalıların altına yatırmış."

Hemşire içeriye girdi.

"Tanrı aşkına, bu polis işi..." dedi ona Crawford. Hızlı hızlı konuşmaya devam etti. Hemşire bir yandan onu kolundan çekiyor, kapıya doğru götürüyordu. "Reba McClane'i kloroformla bayıltmış, onu da evine götürmüş." Bu son sözleri koridordan seslenerek söylüyordu Crawford.

Graham bundan sonrasını öğrenmek için dört saat beklemek zorunda kalmıştı.

Crawford kapıdan girerken, "Kıza türlü masal anlatmış," diye devam etti. "Seni öldürür müyüm, öldürmez miyim, falan filan. Boynuna asılı anahtar hikâyesini biliyorsun. O numarayı, cesedi ellesin diye yapmış. Kız bize cesedi elledığini söyleyebilsin diye. Yanmanı seyretmeye dayanamam dolmasını yutturmaya kalkmış ve Lang'in kafasını elindeki on ikilikle patlatıvermiş. Lang bu iş için biçilmiş kaftan. Zaten dişleri yok. Belki de protezin birkaç yangına dayanabileceğini biliyordu Dolarhyde. Ne bildiğini Tanrı bilir. Her neyse, Dolarhyde, Lang üzerinde çalışmasını bitirince, Lang'in ağzında protez falan kalmamış. Kafasını patlatıvermiş. Vücudun yere yığılma sesi için belki sandalye falan devirmiştir. Anahtarı da Lang'ın boynuna asmış. Reba yerlerde emekleyip anahtar arıyormuş. Dolarhyde da köşeden onu seyrediyor tabii. Kızın kulakları tüfeğin sesinden çın çın ötüyor. Onun için ufak tefek gürültülerini duyacak durumda değil. Dolarhyde yangını başlatıyor ama henüz gazı dökmüyor. Gazlar odanın içinde, ambalajda. Kız evden sağ salim çıkıyor. Eğer paniğe kapılıp bir duvara çarpsa ya da ol-

duğu yerde donakalsa, herhalde kafasına vurup kendi dışarı sürüklemek zorunda kalacaktı. Kız da, nasıl çıktığımı hatırlayamıyorum, diyecekti. Ama planının gerçekleşmesi için kızın dışarı çıkması şarttı. Allah kahretsin, işte yine hemşire geliyor."

Graham acele yazdı.

"Taşıt nasıl?"

"Buna bayılacaksın," dedi Crawford. "Kamyonetini evin orada bırakmak zorunda olduğunu biliyordu. Oraya iki araba götüremezdi. Oysa kaçabilmek için bir taşıta ihtiyacı vardı. Ne yaptı, biliyor musun? Lang'e servis istasyonunun römorkunu getirtmiş, bunu kendi kamyonetine bağlattırmış. Sonra herifi bayıltmış. İstasyonu kapatıp kilitlemiş. Kendi kamyonetini römork kamyonuyla çekerek getirmiş. Römorku evin arka tarafındaki tarlalardan geçen toprak yolda bırakmış, kendi kamyonetine binip Reba'yı almaya gitmiş. Kız evden sağ salim çıkınca kendisi aşağıya inip dinamit sandığını giriş katına taşımış, ateşin çevresine gaz dökmüş, arka pencereden atlayıp çıkmış. Römorku tekrar servis istasyonuna sürmüş, oraya bırakıp Lang'in arabasını almış. Hiç ipucu bırakmamış. Bunları çözene kadar deli divane oldum. Böyle yapmış olduğundan eminim, çünkü çekme kancası üzerinde bir iki parmak izi bırakmış. Herhalde biz yolda onun evine giderken karşılaşmış olmalıyız... Evet, hemşire... Çıkıyorum, şimdi."

Graham bir soru sormak istiyordu ama geç kalmıştı.

Bundan sonraki beş dakikalık ziyarette içeriye Molly geldi.

Graham, Crawford'un bloknotu üzerine, "Seni seviyorum," diye yazdı.

Molly başını salladı, onun elini tuttu.

Az sonra Graham, "Willy iyi mi?" diye yazdı.

Molly yine başını salladı.

"Burada mı?"

Molly başını bloknottan biraz fazla çabuk kaldırdı. Eliyle ona bir öpücük yolladı, yaklaşan hemşireyi gösterdi.

Graham onun başparmağını bırakmadı. Kâğıda, "*Nerede?*" diye yazıp iki kez altını çizdi.

"Oregon'da," dedi Molly.

Öteki sefer Crawford son ziyaretine geldi.

Graham'ın elinde notu hazırdı.

"Dişler?"

"Büyükannesinin," dedi Crawford. "Evde bulduklarımız büyükannesinin. St. Louis Polis Örgütü, Ned Vogt diye bir adam buldu. Dolarhyde'ın annesi, bu Vogt'un üvey annesiymiş. Vogt çocukluğunda Bayan Dolarhyde'ı bir kez görmüş ve dişlerini ömrünce unutamamış. Ben seni bunları anlatmak üzere arıyordum ki, sen Dolarhyde'a rastladın. Smithsonian Laboratuvarı az önce beni aramıştı. Dişleri Missouri yetkililerinden ancak alabilmişler. Kendi muayenelerinden geçirmek istemişler. Üst damağın şimdi kullanılan akrilik maddeden değil, 'vulcanite' diye bir maddeden yapılmış olduğunu görmüşler. Otuz beş yıldan beri kimse damakta vulcanite kullanmaz olmuşmuş. Dolarhyde yeni bir takım daha yaptırmış. Akrilik. Tıpkı o dişler gibi, yalnız kendi damağına uyacak şekilde. Bu yeniler cesedin üzerinde bulundu. Smithsonian onu da inceledi. Yapımına falan baktı. Çin imalatıymış. Eskilerse İsviçre yapımı. Üzerinde bir de anahtar çıkmış. Miami'de bir kilitli dolap. Hani şu kiralananlardan. Orada kocaman bir defter bulduk. Bir tür anı defteri... görmene değer. Bakmak istediğin zaman getirtirim. Bak arkadaş, benim Washington'a dönmem gerek. Hafta sonunda yine buraya gelirim. Becerebilirsem. İyisin, değil mi?"

Graham bir soru işareti çizdi, sonra onu karalayarak, "Tabii," diye yazdı.

Crawford çıktıktan sonra hemşire geldi. Damara biraz Demerol verdi, saatin görüntüsü bulanıklaştı. Yelkovanı bir türlü seçemez oldu Graham.

Acaba Demerol insanın duygularını da etkiliyor mu, diye düşündü. Molly'yi bir süre... suratı uğruna yanında tutabilirdi. Yüzünü düzeltecekleri zamana kadar. Ucuz bir hile. Ne amaçla tutacaktı? İçi geçiyordu yine. Umarım rüya görmem, diye düşündü.

Bir süre bellekle rüya arasında gitti geldi ama pek de fena değildi. Ne Molly'nin gidişini gördü rüyasında, ne de Dolarhyde'ı. Shiloh ile ilgili, upuzun bir rüyaydı gördüğü. Eskiden okuduklarından belleğinde kalan şeyler. Arada rüyayı kafasında çakan ışıklar ve tansiyon aletinin tıslaması bölüyordu, o kadar...

İlkbahardı. Garrett Jacob Hobbs'u vurmasından hemen sonra, Graham, Shiloh'yu ziyaret etmişti.

Güzel bir nisan gününde asfalt yoldan "Kan Havuzu"na doğru yürümüştü. Suya doğru inen yamaç baştan aşağı açık yeşildi. Duru su yükselmiş, çimenlere değiyordu. Hatta üzerine çıkmıştı. Çimenler suyun altında da gözüküyordu. Sanki havuzun tüm tabanını kaplıyormuş gibi.

Graham 1862 Nisanında o yerde ne olaylar olduğunu biliyordu.

Çimenlere oturduğunda, ıslaklığı pantolonunda bile hissetmişti.

Yanından bir turist otomobili geçmiş, daha sonra Graham yolun ilerisinde bir hareket hissetmişti arabanın arkasında. Bir yılanın boynunu kırmıştı araba. Hayvan asfalt yolun ortasında sonu gelmeyen sekizler çizerek kıvranıp duruyordu. Bazen kara sırtını gösteriyordu, bazen soluk karnını.

Shiloh'nun korkunç varlığı Graham'a hava soğukmuş gibi etki yapmaktaydı. Oysa ılık ilkbahar güneşinde terliyordu bir yandan.

Çimenlerin üzerinden kalktı. Pantolonunun arkası ıslaktı. Başı da sarhoş gibi hafiflemişti.

Yılan kıvrıldı, Graham onun tepesinde durdu, onu kuyruğundan tutup havaya kaldırdı, uzun, akıcı bir hareketle havada kırbaç gibi salladı.

Hayvanın beyni fırlayıp havuza düştü. Sular fışkırdı.

Shiloh'yu hep büyülü bir yer olarak düşünmüştü. Güzelliğinde bir karalık gizli olan. Tıpkı bayraklar gibi.

Şu anda bellekle narkotik uyku arasında gidip gelirken, Shiloh'nun hiç de kara bir yanı olmadığını anladı. Aldırmıyordu Shiloh. Güzel Shiloh'nun her şeye tanık olabilecek gücü vardı. O yerin bağışlanmaz güzelliği yalnızca doğanın kaygısızlığına yenilirdi. Yeşil Makine'nin, Shiloh'nun güzelliği alay ediyordu bizimle.

Doğrulup mantıksız saate baktı. Ama düşünmeye devam etmekten de kendini alamadı:

Bu Yeşil Makine'de insaf yoktu. Biz yaratıyorduk insafı. Kendi sürüngen beynimizin fazla gelişen oransız kısımlarından yaratıyorduk.

Cinayet yoktu. Biz yaratıyorduk cinayeti. Etkisi de yalnız bizeydi.

Graham kendisinde cinayet için gerekli tüm öğelerin var olduğunu pek iyi biliyordu. Hatta belki de insaf denilen şey bile vardı.

Ama cinayeti insanı rahatsız edecek kadar iyi anlıyordu doğrusu.

İnsanlık denilen o kocaman vücudun içinde, uygarlığa adanmış zihinlerin içinde, kontrol altında tutmaya çalıştığımız kötü güdüler ve o güdülerden doğan karanlık sezgiler, sakat virüsler gibi mi hareket ediyor acaba, diye düşündü. Ve vücut kendini onlara göre mi donatıyor?

Acaba bu eski, korkunç güdüler, aşıların imal edildiği virüsler mi, diye düşündü.

Evet, Shiloh konusunda yanılmıştı. Büyülü falan değildi Shiloh... büyülü olan, insanlardı.

Vız geliyordu Shiloh'ya.

Yüreğimi bilgeliğe, çılgınlığa ve deliliğe adadım:
Ve bunun ruhuma zarar verdiğini anladım.

–ECCLESIASTES